
TRIUNGHIUL
SECRET
SACRIMOLE
PAPEȘ
DIDIER CONVARD

DIDIER CONVARD

TRIUNGHIUL SECRET #1
Lacrimile papei

Traducere din limba franceză
CRISTINA LIVIA VASILESCU

Editura RAO International Publishing Company
Bucureşti, 2007

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CONVARD, DIDIER
Triunghiul secret; Lacrimile papei

DIDIER CONVARD
Le Triangle Secret
Les larmes du Pape
Librairie Arthéme Fayard, 2006

1.
Cortegiul

Flăcările torţelor trosnesc în bătaia vântului. Ploaia deasă şi rece anunţă deja sosirea zăpezii. Doi bărbaţi şi două femei merg în urma unei procesiuni tăcute, cufundaţi în reculegere, purtând pe braţe un corp înfăşurat într-un giulgiu alb.

Cortegiul înaintează printr-o pădure de stejari. La un moment dat, bătrânul care se află în frunte face un gest şi toată lumea se opreşte. Cei patru depun cadavrul pe pământul argilos, un pământ din marnă grasă care se lipeşte de tălpile sandalelor, un pământ bogat şi parfumat.

Bătrânul se aşază la căpătâiul mortului, cu picioarele îndoite, aproape atingând giulgiul. Imediat, însoţitorii lui înfig torţele în pământ şi formează un cerc în jurul celui culcat pe jos, împreunându-şi mâinile.

Toţi se ţin strâns de mână. Bătrânul atinge acest lanţ uman şi spune:

— Pentru că a venit timpul şi avem vârsta potrivită, să deschidem lucrările Lojii noastre.

Bărbaţi şi femei, cu toţii îşi ridică şi coboară de trei ori la rând mâinile împreunate şi apoi rup lanţul.

Şi bătrânul vorbeşte din nou.

Ploaia s-a înteţit; stropii de apă stârniţi de vânt cad peste iarbă, udând mantiile din bumbac şi rochiile de in.

Glasul oratorului e slab şi răguşit după atâta efort, după atâtea discursuri despre iubire şi fraternitate pe care le-a ţinut prin atâtea ţinuturi şi ţări. E o voce obosită, dezamăgită şi tristă. Îngrozitor de tristă.

Când bătrânul îşi încheie discursul, trei dintre oameni fac câţiva paşi şi se apleacă, împreună, spre pământ. Trag de un inel din bronz şi, cu icneli şi strigăte, smulg de jos o dală de piatră, descoperind un mormânt gol.

Ridică trupul mortului şi îl depun înăuntru.

Bătrânul se apropie de groapa în care se odihneşte acum prietenul lui. Mentorul lui. Îşi trece mâna pe sub mantie, scoate un obiect şi-l ţine preţ de o clipă la piept.

Se înclină încet, îngenunchează cu greutate la marginea hăului întunecat din mormânt şi începe să plângă.

Plânge îndelung şi apoi aşază obiectul pe pieptul mortului. Se ridică şi le ordonă oamenilor să pună lespedea la loc şi să desfacă inelul. Şi, când totul e gata, spune:

— Fie ca Secretul să rămână cu tine, învăţătorule... Blestemaţi fie cei care vor încerca să-ţi fure Cuvântul pentru a-l denatura! Binecuvântat să fii, frate, pentru învăţătura pe care ne-ai lăsat-o moştenire.

Bătrânul ia inelul. În ciuda greutăţii acestuia, el preferă să-l poarte în mâinile sale, ca pe o relicvă.

Bărbaţii şi femeile îşi reiau drumul şi se afundă din nou în pădurea deasă, luminându-şi calea cu flăcările înclinate ale torţelor.

Bătrânul merge în frunte. E ajuns din urmă de un bărbat foarte tânăr, al cărui chip e răvăşit de lacrimi şi de ploaie.

Tânărul îl întreabă:

— Nu ne-am încheiat lucrările, Ioan... De ce?

Bătrânul îi răspunde:

— Nu vor mai fi niciodată încheiate, frate... Niciodată! Loja noastră s-a deschis pentru totdeauna, dincolo de zidurile templului ei, dincolo de timp. Munca noastră abia a început. Pentru veşnicie...

— Dar fără *El,* cum vom proceda?

Bătrânul zâmbeşte şi spune:

— Îl vom căuta. Asta va fi munca noastră. În vecii vecilor, îl vom căuta, frate...

2.
Al cincilea mesaj

Didier Mosele priveşte ploaia care cade peste bulevard. Îşi lipeşte fruntea de geamul rece şi rămâne aşa, gânditor, câteva secunde. Apoi, pleacă de la fereastră şi se întoarce la biroul său acoperit cu cărţi şi documente răvăşite, îşi caută pachetul de ţigări, scoate una din el, şi-o aprinde şi trage fumul adânc în piept.

Didier Mosele se apropie de patruzeci de ani. Are părul blond şi lung, pieptănat spre spate, o bărbie pronunţată, marcată de o gropiţă, pometi înalţi şi puţin proeminenţi şi ochii de un albastru-cenuşiu. E înalt, cu umeri solizi şi poartă jeanşi şi tricou de culoare neagră.

A trecut mai mult de o oră de când ascultă o bandă de magnetofon, mai mult de o oră de când fumează ţigară de la ţigară, se aşază, se ridică, se duce la fereastră, se întoarce, răscoleşte dosarele şi bate cu piciorul în cărţile aruncate pe jos.

Şi, din nou, apasă pe butonul de pornire a magnetofonului. Vocea se aude iar în birou. E o voce grăbită, nervoasă, întretăiată de gâfâieli îndurerate:

Mult Iubitul Meu Didier, când vei asculta această bandă, cu siguranţă că eu nu voi mai fi pe lumea asta. Curând, voi fi prins de cei care mă hăituiesc şi îmi rămâne prea puţin timp pentru a povesti ultimele evenimente care m-au adus în pragul morţii... Ucigaşii sunt pe urmele mele de multă vreme... Bănuiesc că ai primit ultima mea scrisoare. Nu a fost prea enigmatică? Ai reuşit să o înţelegi? Aminteşte-ţi... Ţi-am spus, chiar înainte de a ne despărţi, că voi lua cu mine cinci plicuri cu adresa ta. CINCI! Pentru a ne aminti de vremea în care am fost ridicaţi la rangul de camarazi în Loja noastră mama, Eliah... Cinci! Cifra simbolică a acestui

nivel în cursul căruia masonul trebuie să *călătorească...* în seara aceea, după Sesiunea noastră, am vorbit îndelung... Vroiam să ne lansăm într-o incredibilă cercetare... Atunci, părea să fie pariul unor intelectuali parizieni, dornici să-şi ofere o ultimă fărâmă de tinereţe. Nu ştiam că păşeam pe urmele unor giganţi! Ceea ce noi credeam că e doar ipoteza unor şoareci de bibliotecă a devenit o anchetă periculoasă. Romanescul acelei seri, poate prea mult udată cu vin, s-a transformat într-un coşmar!

Şi această călătorie mă va costa viaţa...

Nu ne închipuiam că o dovadă materială va apărea din trecut şi ne va tulbura atât de mult încât va face brusc credibilă ipoteza confuză despre care-mi plăcea să vorbesc!

Vezi tu, vechiul meu prieten... fratele meu... Pierd timp, din nou... Mă tot întorc la originile nenorocirilor mele şi nu-ţi vorbesc despre ceea ce ţi-ar plăcea atât de mult să afli... Adică, dacă teoria mea a fost justă, nu-i aşa?

Dar oare chiar faptul că mă aflu atât de aproape de moarte şi că în curând voi fi eliminat de cei care ascund acest Secret vechi de secole, nu este dovada că am avut dreptate?

Mosele opreşte banda şi îşi striveşte ţigara pe jumătate consumată într-o scrumieră plină de chiştoace. Se ridică, îşi părăseşte fotoliul, străbate încăperea câteva minute şi revine la birou, pentru a relua ascultarea mesajului, al cărui conţinut îl cunoaşte aproape pe de rost:

Abandonează cercetarea noastră! Te rog din tot sufletul: închide-ţi toate cărţile, arde-le şi aruncă cenuşa lor în vânt! Uită tot ce ţi-am spus! UITĂ! Sunt sigur că vei analiza ştampila pusă pe timbrul acestui ultim plic trimis. Nu te încrede prea mult în ceea ce vezi! Rămâi departe de această farsă macabră!

O nouă pauză şi încă o ţigară fumată în acea seară. Mosele se jură că nu va mai fuma. Mai târziu însă... Priveşte plicul din hârtie de ambalaj în care a primit banda de magnetofon. Pachetul a fost timbrat la gara din Reims, cu patru zile în urmă. Adresa a fost scrisă în mod cert de mâna prietenului său Francis Mariane, cu acea incorigibilă manie a lui de a înclina „F”-urile majuscule către dreapta:

Domnului DIDIER MOSELE Strada Porte-Branción, nr. 33, 75015 PARIS

Mosele continuă să asculte mesajul:

Didier, tu n-ai făcut decât cercetări livreşti şi ai avut dreptate. Ar fi trebuit să mă rezum şi eu doar la atât şi să nu mă avânt într-o aventură pentru care nu eram pregătit.

Suntem prea mărunţi în faţa acestei enigme, Didier... suntem doar nişte copii orbi şi neputincioşi care trebuie striviţi pentru ca Minciuna să dureze veşnic...

Oamenii nu sunt suficient de înţelepţi ca să ştie... Lumea se va clătina; valorile, morala, legile, totul va fi măturat de o furtună care va arunca umanitatea în abis!

Te implor să distrugi această bandă după ce o asculţi. Te rog să nu vorbeşti cu nimeni despre toate astea. În numele jurământului nostru de masoni, ascultă-mă, frate!

Rămâi departe de această farsă macabră! Arde plicul în care a fost această bandă. Pentru jurământul nostru, pentru iniţierea noastră, nu-mi urma exemplul. Nu păstra de la mine decât scrisorile pe care orice profan care devine mason le citeşte pentru prima dată în umbra Templului... Acele scrisori al căror sens real îl înţeleg acum: V.I.T.R.I.O.L... care rezumă această frază: „*Visita Interiora Terrae, Rectificandoque, Invenies Occultum Lapidem”*[1]*.* Şi, mai ales, nu întreprinde nimic, Didier! Nu

1 „Vizitează interiorul Pământului şi, explorându-l, vei găsi piatra

căuta nici piatra, nici fratele! Adio, Mult Iubitul Meu Frate.

Prietenul tău care s-a pierdut, Francis

Mosele lasă banda să se sfârşească de la sine, până când rulează în gol ultimii paraziţi. Vântul aruncă ploaia în fereastră. Dinspre bulevard se aude un zgomot surd, un zgomot de fond continuu, din care ţâşneşte, din când în când, o sirenă de poliţie, un scrâşnet de cauciucuri... E seară. Toamna cuprinde oraşul. E o zi obişnuită.

Mosele scoate rola din magnetofon, o bagă într-unul dintre buzunarele pantalonului şi apoi formează un număr la telefonul mobil. După un timp, vorbeşte:

— Martin? Sunt eu, Didier. Scuză-mă că te deranjez la ora asta. Aş vrea să-ţi vorbesc... Da, cât mai repede... Este foarte important. Prefer să nu-ţi spun nimic la telefon. Te rog, mă poţi primi? Pot să ajung la tine în douăzeci de minute.

Satisfăcut, Mosele închide telefonul şi îşi părăseşte biroul, cu ţigara în gură. Trece prin hol şi îşi ia impermeabilul din cuier.

Ajuns afară, boscorodeşte ploaia care-l biciuieşte din plin. Îşi ridică gulerul hainei, traversează iute curtea casei şi iese în strada Porte-Brancion care leagă bulevardul de periferie. Maşina lui, marca Golf, e parcată oblic de-a lungul trotuarului, de cealaltă parte a şoselei. Mosele aşteaptă să treacă două maşini şi traversează strada pe lângă pasajul protejat.

O camionetă albă, care staţiona la câţiva metri mai încolo, porneşte imediat şi accelerează în forţă. Mosele întoarce capul în direcţia ei şi îngaimă uimit:

„Tipul ăsta e nebun, ai zice că vrea să mă...”

Abia are timp să se arunce într-o parte pentru a nu fi izbit de camioneta care-l viza în mod clar. Cade pe pavajul

---

tainică”. (n.a.).

ud şi se loveşte la genunchi.

Vehiculul întoarce la colţul străzii, intră în mulţimea maşinilor de pe bulevard şi dispare. Mosele se ridică; n-a apucat să vadă decât doi bărbaţi aflaţi în camionetă. O imagine fugitivă. Pasagerul din dreapta l-a privit insistent. O infimă fracţiune de secundă, în care Mosele a putut zări ciuda din ochii lui. Ciuda că şoferul şi-a ratat ţinta.

Mosele ajunge la maşină, şchiopătând uşor. Deschide portiera, se lasă să cadă în scaun şi rămâne o clipă gânditor, cu mâna pe volan... în sfârşit, răsuceşte cheia în contact. „Nebunii ăia au vrut să mă omoare în mod deliberat!” îşi dă seama că a rămas cu ţigara în gură. Coboară geamul şi aruncă chiştocul afară, cu un bobârnac. I-a rămas în gât gustul de tutun ud. Acru şi gras. Năclăit ca gândurile lui. Fiindcă Mosele ştie acum că Francis Mariane e mort. Francis, prietenul lui. Fratele lui! Francis avea treizeci şi şase de ani, se afla în proces de divorţ, avusese un succes modest – dar remarcat de specialişti – ca autor de lucrări istorice, era un acuarelist delicat şi un francmason. Şi a trebuit să fie asasinat...

3.
Loja Eliah

În timp ce conduce, Mosele îşi aminteşte.

Cu nouă ani în urmă, la sediul Marii Loji din Franţa, strada Puteaux... Tocmai fusese iniţiat în Loja Eliah, împreună cu un tânăr oacheş, cu alura unui adolescent zâmbitor, cu ochii veşnic curioşi, strălucind din spatele lentilelor ochelarilor săi, ce-i dădeau un aer visător, distrat şi simpatic. Francis Mariane, la fel ca Mosele, purta smoching. Dar dădea impresia că este deghizat; haina părea să-i fie cam largă, iar nodul de la papion era mereu strâmb.

Imediat după ceremonia de iniţiere, ce durase mai mult de două ore, Venerabilul care oficia atunci, Martin Hertz, i-a invitat pe toţi fraţii să coboare la Cercul scoţian, pentru a participa la agapă.

Martin Hertz, un colos cu mişcări de felină, a rostit cu dezinvoltură un toast:

— Felicitări, fraţii mei Didier şi Francis, pentru că astfel veţi fi numiţi de-acum încolo! Fiţi bineveniţi în Loja Eliah! Sper să vă simţiţi bine printre noi.

Un alt frate a adăugat, râzând zgomotos:

— Dar mai ales noi să ne simţim bine cu voi! Se pare însă că masonii sunt toleranţi, aşa că...

Mosele îşi aminteşte că atunci a şoptit la urechea lui Mariane:

— Toleranţa? O problemă de timp şi de obişnuinţă. Bănuiesc că asta se învaţă!

Mariane a zâmbit. Timid. Era încă sub efectul emoţiei resimţite în cursul ceremoniei. Privea fără încetare în toate părţile, întinzându-şi gâtul de pasăre când la stânga, când la dreapta. Se impregna cu locurile, cu chipurile fraţilor, cu atmosfera Cercului, acel spaţiu vast, compus din două săli

mari, boltite, prin care se plimbau chelneri cu haine albe şi în care fumul de ţigară şi de trabuc începea să formeze o pâclă groasă.

Mariane şi-a înmuiat buzele în paharul de şampanie. Apoi, a lăsat paharul jos şi l-a întrebat pe Mosele:

— Aşadar, dacă am înţeles bine această ceremonie, faptul că am fost iniţiaţi împreună ne face să fim „gemeni”?

Mosele i-a răspuns:

— Da... Şi trebuie să-ţi mărturisesc că nu mi-am imaginat vreodată că voi fi atât de emoţionat şi de captivat de un ritual!

Aşezat în faţa lor, Hertz s-a băgat în vorbă, îndreptând vârful furculiţei spre ei:

— Pentru că nu e o ceremonie ca oricare alta. Aceasta are trainicele virtuţi ale Tradiţiei. Iată ce o face să fie atât de deosebită!

Mosele a remarcat imediat felul în care se juca Hertz cu interlocutorii lui, cum ştia să-i ţină în labele sale, cu ghearele abia ieşite din teacă şi să le vorbească suav, cu vocea sa miorlăită. Hertz a continuat:

— Şi, mai ales, nu uitaţi că aţi depus un jurământ! Sub privirea Marelui Arhitect al Universului... Şi sub privirea mea, în special! Voi rămâne Venerabilul vostru timp de încă un an. Apoi, odată încheiat mandatul meu, mă voi plasa la poarta Templului, unde voi fi modestul portar al Lojii, numit fratele Acoperitor. Voi rămâne în acest post vreme de trei ani... Asta e! Masoneria ne învaţă umilinţa, retrăgându-ne din funcţii.

Mosele n-a crezut că Hertz va deveni cândva acest frate umil despre care vorbea. Şi, din privirile schimbate cu el, a înţeles că nici Hertz nu era convins de asta. Era prea mult orgoliu în această bonomie aparentă. Prea multă poftă în ochii lui, pe buzele sale... Şi un fel de zeflemea care-i

masca adevăratele gânduri sub o înşiruire de banalităţi.

Petrecerea a fost animată, cordială şi zgomotoasă. Vinul a încins câteva spirite. Glasurile s-au ridicat. Au izbucnit şi câteva hohote de râs. Mai ales cele ale unui frate durduliu, cu obrajii trandafirii, un notar care toasta tot timpul.

Francis Mariane şi Didier Mosele şi-au descoperit multe preocupări comune şi s-au retras într-o conversaţie particulară, în ciuda gălăgiei din sală.

Douăzeci de minute mai târziu, Mariane exclama:

— Tăbliţele de la Marea Moartă? Ai lucrat la ele? Credeam că eşti specialist în manuscrisele medievale şi în alte palimpseste!

— Nu sunt toate doar tăbliţe din aramă. S-au găsit şi pergamente la Khirbet Qumran[2]... Unele erau roase pe trei sferturi de şobolanii care şi-au lăsat urmele de dinţi pe ele! Metri întregi de manuscrise care prefigurau Evangheliile, a spus Mosele.

— Şi care a fost sarcina ta în această afacere?

— Fundaţia care mă foloseşte, sub tutela Şcolii biblice din Ierusalim, mi-a încredinţat restaurarea a două suluri numerotate 4Q456-458, a precizat Mosele. Aceste pergamente, datate de geneticianul Henri Squaller de la Universitatea Rockefeller, au fost redactate la câteva zeci de ani după presupusa moarte a lui Hristos; nu putem fi sută la sută siguri în privinţa datei precise. Au fost descoperite în renumita regiune de la Marea Moartă şi prezintă, incontestabil, un interes inedit. Se înscriu în lunga suită a lucrărilor de descifrare a acestei comori misterioase, începută în 1947, atunci când Qumran se afla încă sub jurisdicţie palestiniană.

---

2 Qumran (Wadi-Qumran), ţinut situat în vechea Palestină, pe malul vestic al Iordanului. Aici au fost descoperite, în 1947, *Manuscrisele de la Marea Moartă* (600 de manuscrise datând din sec. II î.Hr. până în anul 135 d.Hr.), atribuite sectei esenienilor (cf. Dicţionar Enciclopedic, ed. Enciclopedica, 2004). (n.tr.).

— Parcă ai vorbi despre Graal, Didier!

— Eşti prea visător, Francis... Este vorba doar despre lungi litanii religioase ori despre codexuri riguroase redactate de austerii esenieni în acea faimoasă mănăstire din Qumran. Am abandonat pentru o vreme lucrările de restaurare a unei superbe psaltiri din secolul al XIV-lea, pentru a mă dedica acestei îndeletniciri. Şi nu regret deloc!

Hertz părea că se interesează de o discuţie pe care o începuseră câţiva fraţi aşezaţi la dreapta sa, referitoare la ultimele decizii ale Adunării Generale. În realitate, urmărea conversaţia dintre Mosele şi Mariane şi era atent la fiecare cuvânt rostit de aceştia.

— Dacă te interesează lucrurile astea, te invit să mă vizitezi la serviciu, săptămâna aceasta, a propus Mosele. Ţi-am citit cărţile; poate ai putea să-mi dai o mână de ajutor? Sprijinul unui specialist în Sfintele Scripturi, aşa cum eşti tu, mi-ar putea fi de mare folos.

— Chiar ai citit ce-am scris?

— Da. Nu sunt neapărat de acord cu toate teoriile tale, dar mi-a făcut mare plăcere să le studiez. Unele dintre interpretările tale sunt bine cunoscute de cei din cadrul Fundaţiei unde, de altfel, ai câţiva admiratori. În ceea ce mă priveşte, nu-ţi împărtăşesc ipotezele... Emană un aer diabolic care, în alte vremuri, te-ar fi condus direct pe rug.

Mariane s-a înroşit şi s-a revoltat, rostind răspicat aceste cuvinte:

— Nu sunt ipoteze! Sunt certitudini... înţelegi? Sunt certitudini!

Apoi, după un lung răstimp de gândire, a adăugat:

— Isus nu a fost acel dulgher sărac care este reprezentat cu barbă, blond şi cu pielea albă! Chiar îţi imaginezi că Fiul lui Dumnezeu semăna cu un banal actor din filmele californiene? Isus avea pielea mată, părul negru

şi s-a născut într-o familie mai degrabă bogată! Ah, bineînţeles, asta-i o lovitură puternică dată simbolului cu care am fost obişnuiţi, nu-i aşa?

Mosele, uimit că un om cu inteligenţa lui Mariane, care crede şi el într-un Dumnezeu revelat, poate face astfel de afirmaţii, l-a provocat pe acesta, fără rea-voinţă, pe tot parcursul agapei. Se amuza să-l vadă pe Mariane înflăcărându-se în încercarea de a-i demonstra corectitudinea teoriilor sale despre familia lui Hristos, despre copiii şi fratele lui...

Mariane fusese un creştin fervent înainte de a intra în francmasonerie.

— La rândul meu, a spus Mosele, pot să mă mândresc cu cunoştinţele mele despre Evanghelii, pe care le datorez bunilor dascăli de la un liceu privat din Amiens, unde mi-am petrecut adolescenţa. Ioan, Luca, Matei şi Marcu mi-au ocupat adesea gândurile şi mi-au permis să evadez, ajutat de imaginaţie. Atunci vedeam faptele lui Isus ca pe o măreaţă şi formidabilă epopee. Şase ore de catehism pe săptămână! Te poţi lăuda cu altceva mai bun, Francis?

— Bine, mă înclin. Dar să revenim la munca ta actuală. Mi-ai povestit despre Fundaţie; e vorba chiar despre Fundaţia Meyer, nu-i aşa?

— Într-adevăr. O imensă „uzină” finanţată printr-o multitudine de subvenţii: UNESCO, Ministerul Culturii, două sau trei grupuri private... Mărturisesc că-mi pasă prea puţin de unde vin banii. În definitiv, dispun de un buget constant care mi-a permis să-mi aleg cei mai buni informaticieni din lume pentru a realiza un computer superperformant. Acesta mă ajută ca, pornind de la câteva fragmente de pergament, acoperite cu litere estompate de secole, să umplu spaţiile goale ale acestui puzzle, alegând soluţia dintre milioane de posibilităţi. Împreună cu echipa mea, am botezat această maşinărie Largehead.

— Dar munca ta, Didier...

— E o muncă minuţioasă, plină de răbdare, a continuat Mosele, menită să-şi găsească locul în suita de studii începute de părintele Benoît, profesorul John Strugnell, dominicanul Roland de Vaux, doctorul Stafford şi de mulţi alţi cercetători celebri sau anonimi, care şi-au consacrat viaţa reconstituirii, bucată cu bucată, a kilometri întregi de suluri destrămate, pătate sau „adnotate” de unii traducători prea puţin respectuoşi! Dacă vrei, există loc şi pentru tine în staff-ul meu, Francis.

— Nu glumeşti, Didier? îmi propui să mă alătur echipei tale?

— Sunt şeful centrului de cercetare; pot angaja pe cine vreau ca să mă sprijine în munca mea, dacă persoana în cauză are competenţele necesare.

— Accept imediat! Semnez cu sângele meu, pe loc, orice contract! aproape că a strigat Mariane.

Atunci, Hertz s-a întors brusc spre cei doi noi fraţi şi le-a spus:

— Acesta se numeşte un pact! Vedeţi? Francmasoneria înfăptuieşte şi ea micile ei miracole. V-a reunit în seara asta...

— Ai studiat dosarele noastre, Martin, a zis Mosele. Aşa că nu te preface că eşti surprins. Bănuiai că, într-o bună zi, vom vorbi despre acest subiect. Ştiai ce profesii avem şi care sunt preocupările noastre. Nu văd niciun miracol în asta.

— Aşa e, a recunoscut Martin Hertz. Totuşi, se putea întâmpla ca nici unul, nici altul să nu fiţi admişi în această Lojă. Şi, astfel, conversaţia voastră n-ar mai fi avut loc niciodată.

— Sunt de acord, a spus Mosele. Asta nu mă împiedică să nu apreciez prea mult termenul de „miracol”.

Hertz a zâmbit poznaş şi şi-a scuturat capul lui mare,

strângând din ochi. A spus:

— Ai prefera, fără îndoială, cuvântul *hazard?*

— Hazard, da... într-adevăr, asta e! a răspuns Mosele.

Martin Hertz, cu un aer pofticios, se pregătea să continue, când privirea i s-a întunecat brusc, de parcă ar fi fost copleşit de o tristeţe profundă. Lui Mosele i s-a părut, deodată, foarte bătrân.

Hertz a rămas tăcut; Mosele s-a întors către Mariane şi l-a întrebat:

— Vineri, îţi convine? Te aştept vineri, la ora zece, la Fundaţia Meyer, în piaţa Alleray. O să-ţi explic în ce constă munca mea şi o să-ţi prezint echipa... şi pe Largehead. O să fii surprins, Francis. Fără el, 4Q456-458 ar rămâne doar nişte enigmatice bucăţi de pergament mâzgălite şi secrete. Pentru noi, el a devenit un coleg în toată regula...

— În cazul ăsta, abia aştept să-l cunosc, a spus Mariane entuziasmat.

Totul se jucase în seara aceea. Mosele tocmai îl condamnase la moarte pe Francis Mariane, propunându-i să lucreze împreună.

Către miezul nopţii, fraţii din Loja Eliah au părăsit Cercul scoţian, plecând în grupuri mici. Mosele îşi parcase maşina pe bulevardul Batignolles; a făcut câţiva paşi în compania lui Mariane şi a lui Hertz. Acesta din urmă îşi recăpătase aparenta bună dispoziţie şi acaparase discuţia, părând absolut nepăsător la ploaia care-i şiroia pe capul pleşuv.

— O să vedeţi, cu timpul, că iniţierea vă va deschide multe căi de introspecţie. Pentru voi, seara asta va fi nesfârşită. Eu am fost iniţiat acum treizeci şi doi de ani. Parcă a fost ieri!

— Cred că înţeleg... a spus Mosele.

Hertz i-a salutat pe cei doi fraţi, sărutându-i de câte trei ori.

S-a îndepărtat de ei. Mosele şi Mariane au privit după el o clipă. În ciuda masivităţii sale, mergea cu o uimitoare supleţe.

— Cred că e avocat, a spus Mariane. Îl cunoşteai dinainte?

— L-am mai văzut de vreo două ori...

— Aha. Pe mine, naşul meu m-a dus la el anul trecut şi am luat masa împreună în luna iunie.

— Te-a chestionat aşa cum a făcut cu mine? l-a întrebat Mosele.

— Mai mult de trei ore! A întrebat despre toate: viaţa mea, lecturile, preocupările... Tot! Omul ăsta ştie să te tragă de limbă. Tu eşti căsătorit, Didier?

— Nu. Să zicem că am avut câteva tentative infructuoase. Dar tu?

— O cheamă Émylie.

Au mai discutat câteva minute, apoi s-au despărţit, fixând următoarea întâlnire. S-au sărutat. Li s-a părut ceva normal. De trei ori... Trei sărutări rituale de fraternitate.

4.
Fundaţia Meyer

Vinerea următoare, Francis Mariane s-a prezentat la Fundaţia Meyer. La ora zece fix, a ajuns în hol şi i-a spus recepţionerei cine este. A primit o insignă de vizitator. Funcţionara l-a chemat pe profesorul Mosele prin staţie. Până a venit prietenul lui să-l ia, Mariane şi-a petrecut timpul, aşa cum obişnuia, observând locul. Un hol modem, fără nimic special. Pereţii vopsiţi în alb şi verde. Plante imense, cu frunze bogate, în ghivece din argilă. Două ascensoare păzite de un gardian. O uşă care dădea spre o scară.

Mosele a ieşit dintr-un lift şi a traversat holul cu paşi mari, îndreptându-se spre prietenul lui. A arătat cu degetul spre ceasul de la mână, cu un aer admirativ.

— Bună, Francis! Câtă punctualitate! Iată o deosebire esenţială între noi doi!

— Ţi-am spus, sunt un pic psihorigid. Soţia mea se cam plânge de asta. O să-ţi povestesc...

S-au urcat în ascensor. Mosele a apăsat pe butonul pentru etajul patru.

— Paznicul vostru, de jos, a început Mariane, e o adevărată namilă. Fundaţia asta e păzită la fel de bine ca Banca Franţei.

— Sindromul paranoic al directorilor mei! Toată paza asta a fost pusă pentru că am primit câteva scrisori de ameninţare anonime, trimise, fără îndoială, de integrişti ţicniţi. Hai, zâmbeşte, eşti filmat!

Mosele i-a arătat ochiul unei camere de filmat, plasată într-unul dintre colţurile ascensorului.

— Fundaţia e împănată cu astea, a adăugat el.

Au ajuns la etajul al patrulea şi au luat-o pe un culoar larg, din care se deschideau mai multe săli cu geamuri,

inundate de o lumină artificială uşor fluorescentă; în ele lucrau bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în combinezoane albe, cu bonete pe cap şi mănuşi din plastic alb pe mâini.

— Sunt săli de operaţie? a glumit Mariane.

— Aproape. Sunt camere de „extracţie”. Aici sunt desfăşurate, tratate şi identificate sulurile 4Q456-458, prin cifruri şi coduri, înainte de a fi scanate. Copiile sunt imediat trimise la serviciul meu, care are drept sarcină să reconstituie acest puzzle.

Mariane s-a apropiat de peretele de sticlă. Dincolo de el, doi laboranţi erau aplecaţi asupra unei fâşii de pergament, foarte deteriorate, pe care încercau să o plaseze între două plăci din sticlă, străduindu-se să nu o strice. Gesturile lor erau meticuloase, lente... Gesturi de chirurg.

Mosele l-a îndemnat pe Mariane să-şi continue drumul.

— La început, a trebuit să curăţ şi să clasez texte anterioare acestor 4Q456-458. A fost o muncă extrem de migăloasă... Ne-am dat seama, eu şi echipa pe care o conduc, că două rulouri, numerotate Q238-239, au dispărut, a precizat el.

— Au dispărut? Vrei să spui că ele nu figurează nici măcar la Şcoala biblică din Ierusalim?

— Cel puţin asta mi-au răspuns autorităţile de la Şcoala biblică: Q238-239 s-au volatilizat! Şi nu există nicio modalitate de a pune mâna măcar pe un facsimil cât de mic. Şi totuşi, textele sunt citate în ediţia recentă a Nomenclatorului de manuscrise. Trebuie să mă descurc fără ele.

— Tulburător... a şoptit Mariane.

— Nu atât de tulburător ca profesorul care ne-a fost trimis, cu mersul lui de femeie fatală, legănându-şi şoldurile, a adăugat Mosèle, conducându-şi prietenul pe o nouă ramificaţie a culoarului.

Mosèle i-a arătat discret o tânără femeie blondă care

venea spre ei. Înainta parcă dansând, îmbrăcată cu un taior negru, compus dintr-o haină petrecută, prinsă în doi nasturi albi, şi o fustă dreaptă, lungă până la genunchi.

— Credeam că genul ăsta de creaturi nu există decât la cinematograf. Sau în visurile mele de adolescent, a spus Mariane.

Mosèle l-a prezentat pe prietenul său tinerei femei. Aceasta a exclamat, cu un uşor accent german:

— Francis Mariane... Acel Mariane care a scris *Apologetică şi teologie magică?*

— Ia te uită! Aţi citit cartea? s-a mirat istoricul.

— Te-am prevenit: ai admiratori aici, a precizat Mosèle.

— Oricum, a continuat Mariane, *Apologetica* nu este chiar o mare distracţie. E o culegere care face parte din *perioada mea universitară...* Cam indigestă, nu-i aşa?

Profesoara Moustier nu era de aceeaşi părere. Dimpotrivă, rareori citise ceva atât de captivant! Surâzând galeş, ea şi-a exprimat speranţa că va discuta într-o bună zi cu Francis Mariane şi, când Mosèle a înştiinţat-o că prietenul lui se pregăteşte să se alăture echipei, tânăra a jurat că asta e cea mai minunată veste. Apoi, s-a răsucit pe tocurile ei înalte, ca un manechin defilând pe podium, şi s-a îndepărtat, lăsându-l pe Mariane şocat.

— Hélène Moustier e o bucăţică extraordinară, Francis. Ai remarcat, nu-i aşa?

— Un pic, da... Fără îndoială, asta contribuie la farmecul ei.

Cei doi bărbaţi au ajuns în faţa unei uşi roşii. Culoarea l-a surprins pe Mariane. Toate celelalte erau verzi. Mosèle i-a spus:

— Îmi place să fiu aparte. Şi ador roşul ăsta... Direcţiunea îmi acceptă unele fantezii. Atenţie, eşti pregătit?

— Pregătit pentru ce? s-a mirat Mariane.

— Ţine-ţi răsuflarea, intrăm în biroul meu!
Şi Mosele a deschis uşa cea roşie.

5.
Biroul

Francis Mariane a scos un fluierat prelung. După ce a văzut camerele de „extracţie” şi a remarcat aspectul lor clinic, nu se aşteptase să dea peste o asemenea harababură. N-a putut să realizeze imediat: erau prea multe detalii de observat şi de analizat. În primul rând, fotoliul din piele. Un Chesterfield obosit, ros, ponosit. Un obiect surprinzător printre computere de ultimă generaţie şi aparatura antică. Peste tot erau cabluri electrice întinse, dispozitive, moderne. O mulţime de cărţi, stivuite în mormane... Larg deschise. Tone de hârtii, de mape, de documente. Pungi... Fotografii, un televizor, două rachete de tenis, un ceainic, două ceşti. Toate înghesuite pe mese de lucru sau dedesubtul lor, prin dulapuri deschise sau pe etajere supraîncărcate.

Şi acolo, iţit din acest talmeş-balmeş, un craniu scobit, împodobit cu fire de păr cenuşiu. Un omuleţ prost îmbrăcat, în lână şi catifea, care s-a ridicat pentru a-şi arăta chipul de bătrân sihastru surâzător, încreţit de riduri, cu ochi încercănaţi în spatele unor lentile groase.

— Bună ziua, a rostit bătrânul. Mă numesc Souffir. Norbert Souffir. Şi dumneata trebuie să fii domnul Mariane.

— Exact.

Mariane s-a întors către Mosele.

— Te regăseşti în această cavernă?

— Bineînţeles! Graţie celor doi Gardieni ai Templului... Primul: Norbert Souffir, care tocmai s-a prezentat, a răspuns Mosele. Iar al doilea: LARGEHEAD!

Mosele a făcut un gest amplu şi teatral cu mâna. Mariane a înţeles că Largehead, pe care şi-l imaginase ca pe o maşinărie imensă şi strălucitoare, nu era decât acest ecran în faţa căruia se afla Norbert Souffir. Mosele şi-a dat

seama de dezamăgirea lui. Şi imediat a precizat:

— De fapt, Largehead este o creatură tentaculară care huruie viguros în subsolul Fundaţiei şi la care suntem conectaţi prin terminale. Este computerul cel mai răbdător pe care l-am întâlnit vreodată, cel mai meticulos şi cel mai instruit din lume! Cunoaşte toate limbile: armeana, greaca, latina... Cunoaşte aproape tot atâtea limbi ca Norbert. Asta-i tot!

Souffir a ciocănit în ecran şi a spus:

— Doar că Largehead ne face acum o mică criză de nervi. S-a poticnit pe un text vechi, găurit ca un şvaiţer. E incapabil să-mi scoată o combinaţie coerentă.

Mosele i-a explicat lui Mariane:

— Încercăm să reconstituim acum o „bandă" de admonestări care se deapănă într-o înşiruire infernală... A516, 517... şi tot aşa până la A698! Textele au fost pe jumătate roase de şobolanii din grota IV de la Qumran. Avansăm ca orbii. Recompunem forma unor scrieri pe care acum suntem incapabili să le interpretăm. E un nesfârşit joc de migală chinezească!

— E o operă prodigioasă, mai degrabă, a spus Mariane. Îţi dai seama că descifraţi mărturiile esenienilor, dintre care unii au fost, poate, contemporani cu Hristos?

Un uriaş roşcovan a ţâşnit din spatele peretelui care despărţea încăperea în două:

— O trudă de furnici, istovitoare şi dificilă! Tu eşti Mariane, nu-i aşa?

— Şi iată-l pe cel de-al treilea membru al echipei mele, pilierul nostru de rugby: Rughters! a anunţat Mosele.

Rughters măsura aproape doi metri şi îşi afişa dezinvolt cei patruzeci de ani: păr ras, barbă scurtă, de luptător, bărbie voluntară şi, mai ales, o mână zdravănă care a strâns cu putere falangele lui Francis Mariane. Istoricul s-a strâmbat de durere, încercând totuşi să schiţeze un

zâmbet de convenienţă.

— Iar pe cel de-al patrulea partener al meu tocmai l-ai întâlnit pe culoar, a spus Mosele. Admiratoarea ta! Abia aşteaptă să te alături echipei, Francis.

— Consideră că am acceptat. Nimic nu-mi face mai multă plăcere! Aş fi dat orice să fiu atât de aproape de manuscrisele de la Marea Moartă. Orice... până şi sufletul meu!

— Haide, haide, prea multă emfază! a spus Mosele. Să ne punem doar pielea în joc, nu şi sufletul!

— Pentru asta ar trebui să şi avem aşa ceva, a protestat Rughters. Ştiinţa n-a demonstrat nimic în sensul ăsta, profesore.

În acea zi de miercuri, Francis Mariane, atât de atent şi de ordonat, s-a gândit că va trebui să facă eforturi serioase pentru a putea împărţi biroul cu Mosele şi colaboratorii lui. Dar era gata de orice sacrificii. În sfârşit, visul vieţii lui se concretiza.

6.
Camioneta albă

Mosèle îşi parchează Golful de-a lungul trotuarului, la câţiva metri distanţă de pavilionul lui Martin Hertz. A plouat neîncetat pe tot parcursul drumului. O ploaie fină, deasă, piezişă.

Mosèle coboară din maşină şi trânteşte portiera. Se îndreaptă spre poarta care ar cam avea nevoie de un nou strat de vopsea. Sună. „E deschis!”, miorlăie glasul lui Hertz în interfon. Mosèle intră. Traversează o minusculă grădină uscată şi urcă cele şase trepte ale scării din piatră care-l conduce pe o terasă acoperită cu pietriş.

Jaluzelele de la parter sunt închise. Printre lamelele lor se zăreşte totuşi lumina din interior. „E în biroul lui, se gândeşte Mosèle. Moşneagul mă aştepta”.

Jos, la capătul străzii, o camionetă albă parchează în apropierea maşinii lui Mosèle. Din ea coboară un bărbat, înarmat cu o puşcă mică. Se îndreaptă şi el către poarta rămasă întredeschisă.

Şoferul camionetei, rămas în vehicul, cu un receptor la ureche, vorbeşte în italiană într-un minuscul microfon ataşat la rever: „Lorenzo l-a urmărit pe Mosèle, care a intrat la Hertz... în Sèvres, strada Jacquard, 7... Da, da... Lorenzo o să le înregistreze conversaţia... Nicio problemă... Da, îmi pare rău... L-am ratat când a ieşit din casă... Facem aşa cum aţi hotărât... Acum aşteptăm să aflăm ce ştie Mosele...”

Apoi, şoferul îşi scoate o ţigară din pachet. Se pregăteşte să aştepte, proptindu-se comod în scaun. Ploaia bate în parbriz. Omul trage din ţigară şi se gândeşte la Francis Mariane... şi la Mosele.

Oftează, scoţând un nor de fum albăstrui. Tot ce-a făcut şi tot ce va trebui să facă din nou, oricât de rău şi de oribil

va fi, nu-i va stârni nicio remuşcare. Va lucra metodic. Profesional. Pentru ca nimeni să nu afle niciodată...

— Niciodată! murmură el. Pentru că este în joc viitorul Bisericii.

7.
Testamentul Nebunului

— Intră! Hai să mergem direct în biroul meu; vom fi mai liniştiţi şi nu vom risca s-o trezim pe Lea.

— Te rog să mă scuzi... Ştiu că nu e o oră prea potrivită pentru...

— Nu te mai tot scuza atâta pentru orice! Dă-mi impermeabilul.

— Mi-ai spus că pot apela la tine la nevoie. M-am gândit imediat că trebuie să-ţi vorbesc despre Francis Mariane... despre dispariţia lui.

— Dispariţia lui? Nu plecase în Ierusalim? Am crezut că l-ai trimis în misiune la rectorul Şcolii biblice!

Mosele se prăbuşeşte în fotoliul oferit de bărbatul voinic; acesta preferă să se aşeze pe un scaun ce se aude imediat trosnind sub greutatea lui.

Martin Hertz a îmbrăcat un halat din catifea, decolorat, boţit, în culori ţipătoare. E un vechi veşmânt prietenos. Ca o a doua piele confortabilă, în care-ţi place să te înveleşti pentru a-ţi regăsi propriul miros, ca o atingere familiară.

— Vrei să bei ceva? întreabă Hertz. Coniac, whisky? Am unul destul de bun în barul ăsta mic.

— Da, whisky, mulţumesc. Mulţumesc, Martin.

— Te scuzi şi mulţumeşti pentru orice fleac! Crezi că-ţi deranjezi prietenii?

Mosele oftează şi schiţează un zâmbet timid. Cum să-i spună lui Martin Hertz cât de mult îl impresionează? La fiecare întâlnire cu el, are impresia că se află în prezenţa tatălui său reîncarnat! Se simte mic în faţa lui, pierzându-şi o mare parte din facultăţile intelectuale, numai la simplul gând că Hertz posedă un creier excepţional. Sau poate că se simte aşa de timid pentru că Martin Hertz, pe atunci Venerabil în Loja Eliah, e cel care i-a iniţiat pe el şi pe

Mariane?

— Te deranjează dacă fumez această minunată Partagas corona? Atenţia mea sporeşte când am o ţigară în gură... spune Hertz, scoţând, ca prin magie, un etui din piele dintr-un buzunar al halatului.

— Te rog.

Ritualul ţigării. Hertz nu poate antama niciodată o conversaţie importantă fără să consacre puţin timp acestui gen de preludiu, asupra căruia pare să-şi concentreze întreaga atenţie: culoarea, aroma, contactul senzual cu ţigara de foi...

Tăcut, atent la propria sa plăcere, Hertz nu-şi aprinde ţigara decât după ce a făcut cunoştinţă cu ea.

Apoi, îşi depărtează picioarele scurte, aproape că-şi închide ochii, îşi lasă bărbia grasă să-i cadă în piept, ca un broscoi enorm pe cale să aţipească, şi spune:

— Te ascult!

Şi, într-adevăr, asta face. Ascultă. Ascultă cu tot corpul, cu toată carnea, impregnându-se nu numai de cuvintele ce-i sunt adresate, ci mai ales de emoţiile pe care le-ar putea emana interlocutorul său.

Stă şi ascultă, pândind cel mai mic oftat, cea mai uşoară ezitare, cea mai scurtă pauză din discursul neobişnuit.

Şi Mosele începe să vorbească.

În timp ce povesteşte, în timp ce reia tot filmul evenimentelor care au condus la moartea probabilă a lui Mariane, Mosele nu-şi ia ochii de la chipul adipos şi imobil al lui Hertz.

Nicio expresie, nimic care i-ar putea trăda sentimentele.

E aproape ora două.

Biroul lui Martin Hertz e luminat slab, doar de un simplu bec cu halogen. Ţigara neterminată a fost abandonată într-o scrumieră. Mosele şi-a încheiat relatarea şi aşteaptă

reacţiile bătrânului maestru.

Hertz ridică bărbia. Îşi fixează îndelung prietenul, cu ochii lui mici şi negri; e multă blândeţe în această privire atentă.

Spune:

— Aşadar, *el* a pus să fie ucis? *El... El* a dat ordin să fie eliminat Francis?

— Cred că da. Martin. El ştie SECRETUL!

Hertz se ridică din fotoliu cu dificultate. Se îndreaptă spre biblioteca lui care ocupă un perete întreg şi seamănă cu unul dintre acele formidabile dulapuri englezeşti. Caută ceva **în** rafturi, vreme de câteva secunde, apoi scoate o carte legată **în** piele maro, plină de pete.

În timp ce răsfoieşte cartea cu grijă şi revine la Mosele, Hertz bombăne:

— SECRETUL! Aş fi preferat să n-ai de-a face cu acest mit, prietene!

— Nu folosi cuvinte echivoce. Ştii foarte bine că nu e vorba despre un mit.

Hertz se aşază din nou. Scaunul trosneşte puternic.

— O legendă rămâne o legendă, atât timp cât nu i se dovedeşte adevărul. Tocmai mi-ai povestit o aventură, despre care aş putea crede că e un foileton popular dacă nu te-aş cunoaşte. Şi totuşi, multe elemente din povestea ta sunt confirmate de această mică lucrare. Haide, uite-te la ea. Te ştiu destul de specialist ca să-ţi dai seama despre ce e vorba, întoarce paginile cu grijă: nu mai e la prima tinereţe! N-am găsit altă modalitate mai bună de a o ascunde decât aşezând-o la vedere, printre alte cărţi.

Mosele ia cu emoţie cartea care nu are niciun titlu. O deschide şi rămâne câteva clipe să descifreze fraza trasată, printre ornamente miniaturale, pe prima pagină.

— Nu se poate! geme el. Nu, cartea asta nu mai există...

a fost arsă de Filip cel Frumos[3]!

— Legendă, Didier! Legenda a vrut ca ea să fie distrusă! într-adevăr, mitul cunoscut afirmă că Filip cel Frumos, în urma unui proces nedrept intentat împotriva lui Jacques de Molay[4], i-a impus călăului să arunce această carte în flăcările rugului în care trebuia să piară ultimul mare maestru al Templierilor.

Mosele întoarce prima filă şi se adânceşte în lectură, descifrând imediat textul scris în latină.

— Cum?... schiţează Mosele o întrebare.

— Cum a ajuns la mine sau cum de n-a fost distrusă de flăcări, aşa cum dorea regele Filip?

— Da, cum şi de ce acest evangheliar al lui Nicolas şi al lui Agnan de Padova – căci despre el este vorba, nu-i aşa? – mai există în zilele noastre? Ţin în mâinile mele un obiect blestemat, piesa de bază a unei doctrine eretice „I*n furorem versus", n*umită, de obicei, Testamentul Nebunului!

— Într-adevăr, aşa era numită această lucrare. Îţi admir cunoştinţele, Didier. Puţină lume ştie de Testamentul Nebunului, redactat de călugărul Nicolas de Padova şi ilustrat de fratele lui, Agnan.

— Fratele lui? îţi baţi joc de mine, Martin?

— Zău? întreabă Hertz, luându-şi din nou ţigara stinsă şi vârându-şi-o între dinţi.

Mosele continuă:

— În realitate, Agnan era amantul lui. Cei doi bărbaţi îşi ascundeau dragostea în spatele acestei faţade a

---

3 Filip al IV-lea cel Frumos (1285-1314), rege al Franţei (n.tr.).

4 Jacques de Molay (1243-1314), mare maestru al Ordinului Templierilor (din 1298). Arestat din ordinul regelui Filip al IV-lea cel Frumos, a fost judecat, torturat şi ars pe rug, cu scopul de a se lua averea Ordinului. Conform tradiţiei, i-a blestemat pe cei care l-au supus supliciului, aceştia murind în mai puţin de un an (cf. Dicţionar Enciclopedic, ed. Enciclopedică, 2001). (n.tr.).

fraternităţii.

— Bravo! exclamă Hertz. Mă uimeşti! Totuşi, trebuia să mă aştept la astfel de răspunsuri din partea ta. Eşti un istoric renumit şi te preocupă tot ce are mai multă sau mai puţină legătură cu manuscrisele din acea perioadă. Recunosc că orgoliul meu a cam încasat-o.

— Iartă-mă...

— Nu te mai scuza niciodată în prezenţa mea. Nu mai fi atât de modest şi de discret! Ceea ce mi-ai povestit în noaptea asta, teoria pe care ai construit-o împreună cu Mariane, descoperirile voastre, toate astea ies din umbrele legendei. Conştientizezi acest lucru la fel de bine ca mine. Aminteşte-ţi de fraza lui Aristotel: „Pentru a fi acceptat drept cunoştinţă ştiinţifică, un adevăr trebuie să fie indus de alte adevăruri". Acest evangheliar, cum îl numeşti tu, este unul dintre adevărurile care îţi pot permite să reconstruieşti realitatea trecutului. Iar în ceea ce priveşte locuţiunea latină „I*n furorem versus",* ce a dat titlul acestei lucrări, pe aceasta o regăsim în Vulgata[5] Sfântului Ieronim, care s-a inspirat dintr-un verset al lui Marcu: „Rudele Lui, când au auzit, au venit să pună mâna pe El, căci ziceau: Şi-a ieşit din minţi!" – un verset care vorbeşte despre Isus.

— Adică tot ce trăim e fals? Noi, moştenitorii iudaismului şi ai creştinismului, suntem doar actorii unei himere? Ăsta-i principiul pe care-l susţii?

— N-am spus nimic de genul acesta, precizează Hertz, mestecându-şi ţigara stinsă. Nu fac altceva decât să te ajut, aşa cum mi-ai cerut. S-a întâmplat să-mi pot procura acest manuscris.

— Prin ce scamatorie ai pus mâna pe această minune? Credeam că a mai rămas un singur exemplar, unicul, la Vatican.

---

5 Versiune latină a Bibliei, adoptată la Conciliul de la Trento, în anul 1546, folosită şi azi în Biserica Catolică (cf. DEX '98). (n.tr.).

— Biblioteca pontificală păstrează, într-adevăr, o copie identică, precizează Hertz. Perfect asemănătoare în toate privinţele. E realizată de Nicolas şi de Agnan de Padova. Întotdeauna au existat *două* Testamente ale Nebunului! O să-ţi explic mai târziu cum am devenit proprietarul acestei bijuterii...

— Bine, atunci o să aştept. Eşti un om al misterelor şi al enigmelor. Martin. Francis Mariane a evocat cândva acest manuscris. I-a vorbit despre el un anume Pontiglione, în cadrul unei întâlniri între francmasoni, la Veneţia.

— Profesorul Ernesto Pontiglione? îl cunosc puţin. Am corespondat un pic. Ştiu că încerca să dea de urma unei copii a Testamentului Nebunului, pentru o sarcină pe care i-o încredinţase Vaticanul.

— Şi i-ai dat copia aceea?

— Doar câteva pagini fotocopiate, dintre care şi cea pe care o ai acum sub ochi... Această reprezentare a Dumnezeului creator, măsurând Pământul cu ajutorul unui compas[6]. Agnan era un mare artist, nu-i aşa? Ce zici de această imagine?

— Suntem foarte departe de cea desenată în *Codex Vindobonensis* din secolul al XVI-lea, ce propune o imagine destul de asemănătoare, cu excepţia Pământului care e reprezentat ca un cartof diform... Aproape cu trei secole mai devreme, Agnan desena Pământul rotund!

După un răgaz de gândire, consacrat studierii capătului ţigării, bătrânul avocat decide să pună chiştocul în scrumieră; apoi, îşi încrucişează mâinile pe burtă.

— Eşti un istoric talentat, Didier; cu toate astea, cred că te pot informa despre adevărata origine a Testamentului Nebunului.

---

6 Compasul este unul dintre simbolurile masonice, care semnifica Spiritul; alegoric vorbind. Marele Arhitect al Universului a folosit compasul pentru a crea Universul, (n.tr.).

— De parcă ai fi călătorit în timp! Se consideră că nimeni nu-l cunoaşte pe comanditarul acestei cărţi, Martin.

— Oamenii nu trăiesc suficient de mult pentru a păstra anumite secrete. Dar societăţile, ordinele iniţiatice, confreriile păstrează tradiţiile şi adevărurile! Urmează-mă în trecut, Didier: o să-ţi povestesc despre naşterea acestui manuscris...

8.
Moartea Isabellei

Suntem în anul 1190. Richard Inimă-de-Leu[7] l-a convins pe regele Filip August[8] să-l însoţească în Ţara Sfântă, pentru a elibera Mormântul lui Hristos; împăratul Frederic Barbarossa[9] şi cruciaţii săi i-o luaseră deja înainte...

Dar, **în** acelaşi an, Isabelle, regina Franţei, se pregăteşte să nască. Nefericita suverană îndură supliciul, răstignită pe patul ei de travaliu, încercând zadarnic să împingă afară copilul mort **în** pântecele său.

Lumea se agită în jurul ei. Două maici o ţin de mâini, încercând să o reconforteze.

Moaşa se străduieşte să scoată capul minusculului cadavru.

— Să ne ajute Dumnezeu! imploră ea. Rugaţi-vă cu mai multă patimă, surorile mele! Mortul acesta mic se agaţă de mama lui...

În sfârşit, reuşeşte să extragă trupul inert al copilului. Moaşa îşi dă seama că regina mai are în pântece încă un copil. E nevoie din nou de forceps. Urlete, strigăte de durere... Şi un al doilea cadavru este scos din învelişul lui vâscos şi însângerat.

— Sfântă Maria! exclamă una dintre maici. Regina... S-a dus după copiii ei; nu mai respiră!

Imediat, este înştiinţat regele, care aştepta nervos lângă un şemineu înalt, în compania a doi dintre prietenii lui, cavalerii Henri şi Benoît.

— Sire... Rege Filip! Dumnezeu n-a vrut ca regina să

---

7 Richard I (1157-1199), cunoscut şi sub numele de Richard Inimă-de-Leu, a fost rege al Angliei în perioada 1189-1199) (n.tr.).

8 Filip al II-lea August (1180-1223), rege al Franţei (n.tr.).

9 Frederic I Barbarossa din dinastia Hohenstaufen, împărat şi rege al Germaniei (1152-1190) şi rege al Italiei (1155-1190) (n.tr.).

nască din nou! Avea gemeni... Copiii au murit şi sufletul mamei lor s-a dus după ei, îl anunţă o călugăriţă.

Tânărul rege păleşte şi, cuprins de ameţeală, se clatină, îngăimând: „Isabelle... draga mea Isabelle!” Henri îl ia de braţ, îl obligă să se aşeze, şi Benoît varsă puţin vin într-o cupă.

Filip bea o gură. Se străduieşte să nu plângă.

— Regele meu, este o grea încercare pe care ţi-o trimite Cerul. Inima noastră e zdrobită şi nu avem cuvinte prin care să te putem alina, murmură Henri, aşezându-şi mâna pe umărul monarhului.

— Ştiu, spune regele, cu ochii plini de lacrimi. Ştiu, prieteni. Îmi sunteţi alături şi la bucurie, şi la necaz. Iată-mă, aşadar, gata să merg în cruciadă spre Ţara Sfântă şi să încredinţez regatul fiului meu Ludovic, care nu are decât trei ani. Ierusalimul este în mâinile lui Saladin[10] şi trebuie să-l izgonesc din cetate.

— Mama voastră, Adèle de Champagne[11] şi fratele ei, Guillaume cu Mâinile Albe[12], sunt tutorii lui Ludovic, îl linişteşte Benoît.

— Nu mă încred în gruparea conţilor de Champagne, deşi mama garantează pentru ei. N-o să părăsesc liniştit pământul Franţei decât atunci când voi fi impus o regenţă solidă.

— Asta ar putea să mai aştepte, se încumetă Henri să spună.

— Nu, moartea a lovit casa mea şi eu aş putea fi următoarea ei victimă pe aceste meleaguri străine în care

---

10 Saladin sau Salah ad-Din (1137 sau 1138-1193), sultan aiubid al Egiptului şi al Siriei (n.tr.).

11 Adèle sau Alix sau Alice de Champagne (1140-1206), a treia soţie a lui Ludovic al VII-lea (n.tr.).

12 Guillaume de Blois, numit şi Guillaume cu Mâinile Albe (1135-1202), episcop de Chartres, arhiepiscop de Sens şi de Reims. Primul duce şi pair de Reims (n.tr.).

ne vom lupta!

Benoît precizează:

— E nevoie de ordine clare şi reguli înţelepte, Sire. Un tron vacant poate stârni poftele celor care râvnesc la el!

Cu faţa udă şi boţită de lacrimi, Filip schiţează, totuşi, un surâs şi confirmă:

— Desigur, voi avea grijă să-i reduc la tăcere pe magistraţi. Durerea pierderii pe care am suferit-o este deja o mare povară şi nu vreau să mă încarc şi cu aceste probleme politice când plec spre Ţara Sfântă.

9.
Templierii

Sala este vastă şi freamătă de mulţimea formată din magistraţi, burghezi, judecători şi personaje de vază. Filip, foarte palid, şade, drept, pe tronul lui din lemn, aur lucrat şi catifea. La dreapta sa stă mama lui, Adèle, în vârstă, pe-atunci, cam de patruzeci de ani, semeaţă, rigidă, cu bărbia ascuţită. La stânga, unchiul Guillaume, arhiepiscop de Reims, rotofei şi domol, pare să fi aţipit, dar ochii lui de reptilă sclipesc uneori sub pleoapele grele.

Regele Filip îşi ascultă intendentul citind textul scris pe o foaie de pergament. Filip se gândeşte la Isabelle, pe care a îngropat-o împreună cu cei doi gemeni săptămâna trecută. Şi, din nou, ochii i se înceţoşează de lacrimi fierbinţi şi înţepătoare.

Intendentul citeşte cu greutate:

— În numele sfintei şi indivizibilei Trinităţi, Filip, prin voia Domnului, rege al francezilor, ordonă...

Apoi, cititorul tuşeşte, înalţă gâtul şi continuă cu o voce mai gravă, aşa cum se cuvine în astfel de ocazii:

— Judecătorii noştri îi vor da fiecărui magistrat câte patru oameni înţelepţi şi loiali, cărora le vor fi încredinţate toate afacerile oraşelor. Aceştia vor forma un consiliu al dreptăţii şi al înţelepciunii... Se interzice revocarea ulterioară a unui judecător, un astfel de act fiind permis numai în caz de crimă, furt sau trădare dovedită. Regelui Filip i se vor trimite, în fiecare an, trei rapoarte.

În mulţime, un magistrat mare şi gras se întoarce către un altul, cu alură de cocoş, şi îi şopteşte:

— Filip e un vulpoi! Ne retează aripile...

— Se simte inspiraţia templieră, răspunde celălalt. Uite, o „cruce-roşie” veghează din umbră.

Cu un gest dispreţuitor, omul arată cu bărbia spre o

siluetă care stă nemişcată lângă un stâlp. Într-adevăr, e un personaj care stă uşor retras, îmbrăcat într-o mantie albă, având pe umeri şi pe piept câte o cruce roşie, şi cu gluga umbrindu-i faţa.

Conferinţa s-a terminat: Filip marchează sfârşitul acesteia, ridicându-se şi binecuvântând adunarea.

— Aţi aflat care mi-e voia. Să fie dispoziţie testamentara, aşa să fie.

Magistratul voinic, roşu de furie, bombăne:

— Iată-ne deveniţi magistraţi fără autoritate!

Celălalt adaugă:

— Iar Filip a închis şi gura reginei-mamă cu această ocazie. Regele e un intrigant abil.

— Într-adevăr, nimeni nu ştie cât timp va rămâne în Palestina, dar el îşi va păstra regatul cu vigilenţă!

Sala se goleşte încet-încet. Adèle părăseşte jilţul, fără să-şi privească fiul. Arhiepiscopul Guillaume se ridică anevoie. Trecând prin faţa nepotului său, îi spune:

— Nu voi înceta să mă rog pentru dumneavoastră, Sire. Mă voi ruga ca Dumnezeu să vă aducă linişte şi curaj pe tot parcursul călătoriei voastre în Ţara Sfântă.

Dar glasul grav şi mieros sună fals. Filip se mulţumeşte să încline capul, pentru ca unchiul lui să-i poată face semnul crucii pe frunte, cu mâna.

Apoi, amândoi se sfidează din priviri. Nicio afecţiune nu se citeşte în ochii prelatului. Numai răceală sau indiferenţă.

Cavalerii Henri şi Benoît îl încadrează pe suveran şi îl ajută să-şi îmbrace mantia. Acum sala este goală. O traversează împreună, pentru a ieşi într-o curte mică, pătrată.

— Vă aşteaptă, spune Henri.

— Da, răspunde regele.

Şi Filip priveşte silueta templierului care traversează

curtea udată de o ploaie recentă. Bărbatul se opreşte, se întoarce. O prezenţă stranie, calmă, senină. Vântul se joacă o clipă cu pelerina lui albă. Filip se îndreaptă spre el. Henri şi Benoît rămân puţin în urmă.

Cei patru bărbaţi ajung în dreptul grajdurilor. În linişte, se urcă pe cai şi părăsesc palatul ca nişte simpli călăreţi. Filip şi-a ascuns faţa sub o glugă.

Pelerinii au traversat cetatea sub ploaia deasă, rece şi tăioasă. O ploaie cenuşie, tristă, măruntă.

Filip coboară din şa şi Benoît se îngrijorează.

— Sunteţi ud, Sire... Uite cum tremuraţi.

— Te asigur că n-am nimic. Ştii bine că aşa tremur de când a murit Isabelle. Poate nu voi scăpa niciodată de asta...

— Nu vorbiţi aşa. Cu timpul, viaţa îşi reintră în drepturi. Veţi termina cu doliul şi vă veţi regăsi pacea.

Au de urcat cinci trepte din piatră până să ajungă la un peron. O poartă din stejar, înaltă, solidă şi masivă; templierul o deschide cu o cheie lungă, pe care a scos-o de sub mantie. Intră într-o încăpere întunecată, cu draperiile trase. Miroase a mucegai. Se simte miasma dulceagă a lemnului ros de cari.

— Aşteptaţi-mă aici, le spune regele celor doi cavaleri. Filip dispare în întuneric, alături de templierul care i-a dat mâna pentru a-l conduce. Templierul spune:

— Sire, *pentru că a venit timpul şi avem vârsta potrivită, să ne deschidem lucrările.*

— Te urmez, Renaud.

Întunericul face parte din ritual; Filip a înţeles asta de prima dată, atunci când a fost iniţiat. Are încredere în templierul care-l ţine de mână şi îl ajută, cu afecţiune, să înainteze cu paşi înceţi.

Regele a mai venit deja de patru ori aici. Îşi aminteşte

de distanţa care trebuie parcursă pentru a ajunge la o poartă, pe care templierul o deschide împingând-o. Şi îşi aminteşte de pivniţa cu solul noroios... Şi de o altă poartă, la care regele trebuie să bată de trei ori înainte ca o voce de dincolo de ea să întrebe:

— Cine bate la uşa Templului?

Şi cavalerul trebuie să răspundă:

— E regele Filip, aflat în grija şi sub protecţia mea şi care speră să fie primit de fraţii săi în Loja Primară.

Vocea ordonă:

— Să intre!

Poarta e deschisă; Filip şi cavalerul intră într-o capelă subterană, în care se află adunaţi zece templieri îmbrăcaţi în mantii albe. Toţi au glugile trase pe cap.

Bolta compusă din moloane masive e susţinută de trei coloane. Pe dalele mari de jos a fost desenat un caroiaj din pătrate albe şi negre[13]. Trei sfeşnice luminează slab încăperea, cu flăcările lor scurte, culcate, din când în când, de o adiere de vânt.

De îndată ce regele a intrat, templierii şi-au împreunat mâinile şi au format un lanţ, cuprinzându-i, în interiorul lui, pe Filip şi pe cavalerul Renaud.

Un templier spune:

— Fii binevenit în lanţul nostru, Filip! Mâine, la Saint-Dénis, vicarul îţi va înmâna stindardul cu crucea de aur. Prin Sfântul Piron şi Sfântul Spin, vei fi cruciat.

Filip precizează:

— Şi voi deveni soldat al Bisericii, pentru a merge la Ierusalim.

— Lasă Ierusalimul în seama lui Richard şi a lui Barbarossa. Nu pleca atât de departe, spune un templier din lanţul uman.

---

13 Pardoseala templului masonic este asemenea unei table de şah (n.tr.).

Filip reacţionează:

— Să-i las să elibereze singuri Sfântul Mormânt? Unde va fi onoarea cruciadei mele?

Un templier ridică glasul, rostind blând, rar şi calm:

— E timpul să fii iniţiat într-un mare secret, Sire. Un secret pe care nici Papa Clement nu-l cunoaşte. Ne acorzi încrederea ta?

— Am consimţit mereu să vă ascult. Prudenţa şi inteligenţa sfaturilor voastre m-au ferit de multe neplăceri, admite regele.

— E vorba despre o anume Evanghelie, scrisă pe trei suluri de pergament. E piesa centrală a misterului despre care v-am vorbit în cadrul întâlnirii precedente, precizează vocea suavă.

— O a cincea Evanghelie? Niciun text nu face referire la ea. Nu cumva e o erezie pe care o luaţi drept adevăr? se miră monarhul.

— Nu, Sire, precizează vocea calmă. Există cu adevărat. Sau cel puţin o copie, realizată chiar de mâna celui care a scris-o.

Renaud ia cuvântul:

— Sulurile se află la Saint-Jean-d’Acre. Într-o subterană, dedesubtul unui edificiu numit Turnul Blestemat. Autorul celei de-a cincea Evanghelii şi-a depus lucrarea în scobitura unei grote, înainte de a pleca pe mare... Te voi însoţi în Ţara Sfântă şi te voi ghida.

— Aşadar, misiunea mea va consta doar în îndeplinirea acestui rol? se miră Filip. Trebuie doar să aduc aceste pergamente?

Renaud continuă:

— Sunt de cea mai mare importanţă, Sire. V-am spus că aceste texte reprezintă cheia de boltă a indicibilului Secret. Nu putem risca să fie descoperite de altcineva. Pentru că nu suntem singurii care le caută!

Vocea calmă adaugă:

— Saint-Jean-d'Acre trebuie să cadă. Veţi fi artizanul capitulării cetăţii şi veţi intra în ea pentru a fi primul care explorează temeliile Turnului Blestemat. Ştim, datorită Tradiţiei noastre, unde trebuie căutat...

După un timp, Filip spune:

— Fie, voi acţiona pentru cauza Lojii Primare, deşi încă mă îndoiesc de veridicitatea scopurilor ei. Asta n-ar fi de ajuns ca să nu-mi mai acordaţi încrederea voastră?

— Nu, Sire, murmură Renaud. Încrederea noastră este totală şi vă admitem îndoielile, care sunt absolut fireşti. Ele sunt generate de învăţăturile religioase pe care le-aţi primit. Suntem atât de puţini cei care cunoaştem adevărul...

Regele Filip se întoarce spre cavalerul Renaud, căruia i se zăreşte partea de jos a feţei din umbra glugii. O gură fină şi un colier subţire de barbă neagră. Un zâmbet prietenos, fratern.

— Adevărul acesta, rosteşte regele, adevărul acesta îmi arde sufletul la fel de mult ca durerea pricinuită de pierderea soţiei mele şi a gemenilor. Un adevăr atât de apăsător!

Vocea calmă şi blândă concluzionează:

— Fraţii mei, să ne suspendăm lucrările.

Templierii ridică şi coboară de trei ori lanţul mâinilor lor, înainte de a-l rupe. Apoi, cavalerul Renaud pune o mână pe umărul lui Filip:

— Veniţi, Sire. Să urcăm.

Aşa se întâmplă de fiecare dată. Regele e condus de ghidul său. Scara în spirală, sala întunecată ce trebuie parcurse în sens invers... şi reîntâlnirea cu Henri şi Benoît. Niciun cuvânt schimbat între cei trei bărbaţi. Un salut din partea lui Renaud care înclină capul, înainte de a închide poarta din stejar masiv în urma regelui.

Ploaia a încetat. Olanele acoperişurilor sunt inundate de o lumină argintie. Lumina... Filip ridică privirea spre cerul lăptos şi inspiră adânc. Se gândeşte la Secret. Se gândeşte la ce i-au spus templierii luna trecută. Se gândeşte la moartea Isabellei, la moartea gemenilor şi se teme că e blestemat.

— Lumina aceasta! exclamă el, spre surprinderea celor doi prieteni ai săi. Ce frumoasă e! Mă poartă cu ea, ca o rugă fierbinte...

Dar Filip se abţine să mărturisească faptul că nu se mai roagă de când a aflat... De când templierii l-au primit în Loja Primară, pentru a-l învăţa că Biserica şi-a construit autoritatea pe o înşelătorie. Pe cea mai îngrozitoare dintre minciuni!

10.
Măcelul

Regele Filip şi armata sa ajung la meterezele cetăţii Saint-Jean-d'Acre, la 20 aprilie 1191. Suveranul e însoţit de cei doi prieteni ai săi, Henri şi Benoît, şi, de asemenea, de templierul Renaud.

Filip e primit de episcopul de Beauvais, Philippe de Dreux, şi de conţii de Flandra.

— Ah, dragul meu văr, exclamă episcopul, ne pierdusem speranţa că te vom avea alături de noi. Pe tine te mai aşteptam şi pe regele Richard, ca să zdrobim această fortăreaţă.

— Dar Frederic? Barbarossa nu a ajuns încă la voi? se îngrijorează regele.

— Împăratul s-a înecat în apele de la Cydnos şi cruciaţii lui nu mai au curajul să lupte. Au plecat cu toţii în larg, de atunci, răspunde Philippe de Dreux.

— Foarte rău, spune regele. Aşadar, va trebui să ne bizuim pe forţele orgoliosului Richard. Dar am adus cu mine dulgheri pricepuţi, care vor construi baliste şi catapulte.

Filip îşi instalează imediat tabăra şi meşterii lui încep să fabrice maşini de război. Muncitorii transportă bârne, scripeţi, corzi. Fierarii construiesc cuptoare mari din pământ, pentru a realiza învelişurile de protecţie cu care vor fi acoperite turnurile de asalt.

Pe 7 iunie, Filip e prevenit despre debarcarea regelui Richard.

— Se pare că e nerăbdător să se încaiere cu apărătorii cetăţii Saint-Jean-d'Acre, spune templierul Renaud.

— Nu-i de mirare, remarcă Filip, dorinţa lui de glorie e mai mare decât credinţa sa.

Într-adevăr, e un suveran vanitos, plin de morgă şi de

orgoliu, care, curând, îl strânge pe regele Franţei în braţele sale şi îl striveşte la pieptul său, într-o nevinovată şi virilă îmbrăţişare.

— Filip! Augustul şi severul Filip! Să ne îmbrăţişăm!

— Inimă-de-Leu, ai pierdut vremea pe drum. Asediatorii şi asediaţii încep să sufere din cauza lipsurilor.

Richard l-a luat de braţ pe Filip şi se invită să-i viziteze tabăra, fără să mai aştepte. Englezul descoperă maşinile de război realizate de francezi şi recunoaşte cu sinceritate calitatea lucrărilor. Îşi manifestă admiraţia mai ales în faţa unei catapulte, „Distrugătoarea”, şi a unui turn la fel de înalt ca meterezele cetăţii. Un turn de patru etaje, fabricat din lemn, plumb şi fier.

— Oamenii tăi au făcut treabă foarte bună. Vom bombarda fortăreaţa şi o vom asalta deodată.

— Desigur, subliniază Filip. Unul dinspre est şi celălalt din sud. Am studiat zidurile. Cred că va fi mai simplu dacă lovim aceste două sectoare mai întâi.

Filip arată spre meterezele cetăţii d’Acre. Îşi îndreaptă degetul, rând pe rând, spre locurile fortăreţei care par mai vulnerabile şi mai puţin înalte decât restul zidurilor de apărare.

— Priveşte, Richard... Zidurile sunt mai puţin groase aici şi aici. Ne vom concentra forţele asupra acestor două puncte mai slabe. „Distrugătoarea” ne va deschide drumul, bombardând incinta cu bolovani.

— Iată un plan care îmi convine; are meritul de a fi simplu. Războiul n-ar trebui să fie niciodată complicat. Cine e curajos şi puternic trebuie să învingă, asta e clar.

— Un soldat slab, dar abil poate doborî un rival puternic, Richard!

Englezul izbucneşte în râs şi îl bate pe spate, prietenos şi zdravăn, pe aliatul lui, spunând:

— Asta e politică, Filip! Fiecare lucru la timpul său...

Mâine, vom masacra. Vom face război. O luptă brutală şi frumoasă, pentru gloria lui Dumnezeu.

Săptămâna următoare e plină de violenţe. Sunt necesare mai multe asalturi pentru a cuceri Saint-Jean-d'Acre, pentru ca morţii să acopere străzile, umplând şanţurile de sânge, pentru ca regele Filip, după ce a năvălit în citadela sfărâmată, în fruntea trupelor sale, să iasă din acest coşmar şi să măsoare, tulburat, amploarea măcelului. Pentru ca mirosul greţos al morţii să-i lovească pe cei vii şi să-i facă să vomite. Pentru a târî cohortele de prizonieri ce păşesc speriaţi, cu mâinile ridicate pe cap, fantome năucite care nu înţeleg injuriile şi răutăţile învingătorilor. Pentru ca francezii să înalţe stindardul cruciaţilor pe un morman de trupuri spintecate, înlănţuite într-o moarte obscenă, pe jumătate goale, sfâşiate, sfărâmate, murdărite...

— Tot sângele ăsta... şopteşte regele Filip.

— Pentru Hristos, Sire! îl linişteşte cavalerul Henri.

— Pentru Hristos? întreabă Filip, pregătindu-se să continue, dar oprindu-se atunci când îl vede pe templierul Renaud păşind peste cadavrele însângerate şi îndreptându-se spre el.

Spada cavalerului e înroşită până la mâner. Omul pare epuizat. Gluga mantiei e dată pe spate, descoperindu-i ochii parcă arşi de febră.

Renaud se aşază la picioarele regelui şi scoate un oftat prelung înainte de a spune:

— E grozav de obositor să ucizi, Sire, deşi te obişnuieşti repede şi chiar începe să-ţi placă; spada devine parcă mai uşoară cu fiecare om pe care-l omori.

— Nu ştiam că e atât de josnic, spune regele. Atât de urât...

— Foarte urât, într-adevăr, subliniază Renaud. Indiferent dacă o faci pentru o cauză dreaptă sau greşită, să ucizi e o

corvoadă îngrozitoare, pentru că ne stârneşte instincte înspăimântătoare care sălăşluiesc în noi, deşi le credeam adormite pe vecie.

— E o treabă înfiorătoare, suspină regele, întorcându-şi privirea de la spectacolul corpurilor inerte, înţepenite uneori în poziţii groteşti, de la cruciaţii răniţi, care plâng, ţipă şi gem pe brancardele care-i transportă.

Filip coboară spre tabără. Traversează ruinele zidului pe care „Distrugătoarea” l-a transformat în fărâme. Îl vede pe Richard Inimă-de-Leu, care-şi potoleşte setea în compania câtorva dintre cavalerii săi, şi refuză invitaţia acestuia de a li se alătura.

Filip tremură. Toată carnea lui, toate oasele îi tremură, parcă lovite de un frig cumplit. O mână se aşază pe umărul lui. O prezenţă fermă, care-i dă încredere şi îl încălzeşte. O voce gravă îi spune:

— Vom merge de îndată ce se lasă întunericul, Sire. Atunci când oamenii vor chefui.

— Da, cavalere Renaud. Vom merge să căutăm acele trei suluri de pergament. De-acum, ştiu ce preţ au... Acela al sângelui vărsat din abundenţă aici.

— Chiar mai mult, Sire. Chiar mai mult. Asta nu-i nimic şi nu valorează nici cât prima literă a manuscrisului.

Cei doi bărbaţi pleacă împreună. Templierul rămâne cu mâna pe umărul suveranului care se străduieşte să păşească fără să se clatine.

11.
Cele trei suluri de pergament

— Iată donjonul numit Turnul Blestemat, Sire. Drumul e liber.

— Să ne grăbim... Mă simt obosit şi sângele mi-e înfierbântat.

— Aveţi febră, fără îndoială. Se întâmplă adesea să te îmbolnăveşti pe aceste meleaguri.

Filip şi templierul pătrund în turnul întunecat printr-o deschizătură ascunsă. Renaud se întoarce spre rege. Îi întinde mâna.

— Pe legea mea, dar chiar aveţi febră mare!

Noaptea răsună de vaiete şi gemete îndepărtate, care acoperă râsetele cruciaţilor beţi şi ţipetele femeilor violate.

Templierul luminează calea cu torţa sa şi îl conduce pe rege de mână, pentru a-l ajuta să coboare o scară îngustă, cu treptele cioplite grosolan, prost închegate, ce se afundă în umiditatea şi în mirosul de mucegai.

La baza scării se deschide un culoar, o galerie strâmtă, cu planşeul din pământ bătut, prin care nu poţi înainta decât mergând aplecat.

— Fiţi atent, Sire, plafonul e din ce în ce mai coborât. Vom merge aşa încă vreo douăzeci de paşi şi apoi vom alege unul dintre cele trei tuneluri care urmează.

— De unde ştii pe care dintre aceste drumuri trebuie s-o luăm, cavalere?

— Priviţi, răspunde Renaud zâmbind şi luminând cu torţa un motiv gravat în zid. Un peşte stilizat, trasat cu linii groase, cu ajutorul unei lame.

— Era semnul de recunoaştere al primilor creştini, remarcă regele.

— Într-adevăr, Sire. Peştii aceştia ne vor ghida până la capela subterană în care vom găsi ceea ce am venit să

căutăm.

— Toate acestea par să ţină de miracol!

— Nu, Maiestate! Nu, nu este deloc vorba despre magie; peste tot în lume, reprezentanţii Templului îi îndrumă pe cavaleri. Ştiţi că de foarte multă vreme efectuăm anumite cercetări. Tradiţia a păstrat, de-a lungul secolelor, informaţiile referitoare la aceste locuri.

— Este acel gen de secret pe care şi-l transmit Primii fraţi în timpul reuniunilor lor? întreabă Filip.

— Da, Sire. O memorie orală pe care avem grijă să o transmitem mai departe şi să nu o divulgăm niciodată.

Regele şi templierul ajung la răscrucea indicată de acesta din urmă. Datorită motivului gravat în piatră, cei doi vizitatori se pot angaja cu încredere pe una dintre aceste galerii.

Înaintează câtva timp, încovoiaţi, frecându-se cu umerii de pereţii apropiaţi, afundându-şi cizmele în noroi. Ajung, în sfârşit, într-o capelă subterană minusculă, săpată, cu lovituri puternice de hârleţ, într-o rocă rudimentar consolidată cu ajutorul unor moloane cioplite în grabă.

— Am ajuns, răsuflă templierul îndreptându-şi spatele şi dând drumul mâinii regelui, pe care l-a tras după el ca pe un copil speriat.

La rândul lui, Filip îşi îndreaptă trupul voinic, plângându-se de dureri de spate.

— V-aţi luptat ca un diavol în timpul bătăliei, remarcă templierul. V-aţi răsucit sabia de parcă aţi fi trecut o coasă peste spicele de grâu.

— E adevărat că parcă seceram, precizează Filip. Atâtea cranii strivite şi braţe tăiate şi piepturi străpunse!

Renaud luminează zidurile cu torţa.

— Aici e, spune el deodată, arătând un molon pe care e gravată imaginea unui peşte. De data aceasta, deasupra animalului e desenată o cruce.

— Cine a făcut însemnele astea, Renaud? Şi când?

— Ştiţi foarte bine, Filip. Un om înţelept, în urmă cu douăsprezece secole. Poftim, luaţi torţa şi ţineţi-o astfel încât să mă lumineze.

Renaud îşi scoate pumnalul din teacă şi începe să sfărâme piatra. Zgârie argila până se fărâmiţează. Durează mult şi regele nu mai are răbdare; febra îi arde carnea şi îi îngheaţă oasele.

— Răbdare, regele meu, spune Renaud cu voce blândă, îndată ce vom reveni în tabără îl voi chema pe spiţerul tău şi îl voi învăţa câteva remedii care-ţi vor împrospăta sângele.

— Te pricepi şi la medicină, cavalere? Există ceva despre care să nu ai cunoştinţă?

Renaud îşi continuă treaba şi răspunde:

— Practic matematicile, retorica, filosofia şi mă străduiesc să-mi dezvolt virtuţile teologice: credinţă, speranţă şi caritate... Cunosc principalele stele şi traiectoria lor... De fapt, cam acestea sunt calităţile mele, în afara iscusinţei de a mânui spada şi a două sau trei trucuri de magie pe care le realizez departe de oamenii Bisericii. Ah, era să uit...

— Ce? întreabă regele amuzat.

— Citesc şi vorbesc curent câteva limbi şi, de asemenea, diverse argouri şi dialecte.

Filip oftează:

— Mă simt ca un prost pe lângă tine şi mă tem că nu mi-ar ajunge o viaţă ca să dobândesc a suta parte din cunoştinţele tale.

— Sunt doar un pion modest, Maiestate. Un pion pe tabla de şah deasupra căreia tronaţi. Nu aveţi nevoie să vă încărcaţi mintea cu aceste poveri; pentru asta existăm noi, cei câţiva. Pe tabla de şah, pionul trebuie să se sacrifice pentru a-şi menţine regele. Soldatul poartă bagajul, Sire...

Soldatul, nu regele său!

Pumnalul lui Renaud a desprins tot cimentul care menţinea piatra în zid. Templierul poate să-şi strecoare acum degetele în spaţiul creat şi să tragă molonul afară.

— Depărtaţi-vă, Sire...

Piatra cade în noroiul care stropeşte picioarele regelui. Renaud îşi introduce mâna în gaura apărută. Scoate un sul din piele, cusută din loc în loc.

— Iată unul dintre suluri, şopteşte el, băgându-şi din nou braţul înăuntru; apoi, se apleacă şi începe brusc să scormonească agitat prin acest sipet întunecat. Luminează-mă, Filip!

Regele îşi înclină corpul şi întinde braţul cu care ţine torţa, încercând să zărească ceva în gaura din zid.

— Ei bine? se îngrijorează suveranul.

— Le-am găsit... Da, iată-le şi pe celelalte două! Fără îndoială că s-au păstrat intacte în învelitoarele lor de piele.

— Nu vrei să verifici? propune Filip.

— Nu e nici timpul, nici locul potrivit, Maiestate. Ar fi foarte riscant să scoatem aceste pergamente din etuiul lor. Trebuie să procedăm cum se cuvine, atunci când ne vom întoarce în Franţa. Există mâini experte care vor ştii să le trateze cu grijă.

Regele Filip nu-şi ascunde dezamăgirea:

— Pe legea mea, să fac tot drumul ăsta, să omor atâţia bieţi oameni şi să mă întorc fără să văd ce conţin aceste suluri! Dacă mor din cauza febrei...

— N-o să muriţi, Sire. V-am spus, o să vă îngrijesc. Haide, să ieşim din cavoul ăsta. Puteţi merge în faţă, de data aceasta? Am braţele ocupate cu pachetul pe care trebuie să-l ţin strâns la piept.

— Bineînţeles, tu eşti soldatul care poartă povara, nu-i aşa?

— Iar dumneavoastră, Filip, sunteţi regele meu, care-mi

ţine acum lumina.

— Nu este oare aceasta o parabolă menită să mă instruiască?

Renaud nu răspunde. Se mulţumeşte să-şi zâmbească sieşi, strângând la piept cele trei suluri pe care le ascunde sub mantie. Se gândeşte la omul care a acoperit pergamentele cu scrisul său. Îi adresează un gând de recunoştinţă, ca unui frate mai mare.

12.
Boala lui Filip

Întreaga săptămână care urmează, regele Filip rămâne în cortul său, ale cărui pânze rabatabile au fost închise cu grijă; înăuntru, întunericul luptă cu o căldură umedă. Cei doi cavaleri, Henri şi Benoît, păzesc intrarea ca nişte simpli scutieri. Rămân acolo în timpul zilei, aşezaţi pe jos, vorbindu-şi puţin, şi îşi petrec noaptea înveliţi în cuverturi groase, dormind pe apucate. Câini fideli, prieteni loiali, suferă ştiindu-l atât de bolnav pe stăpânul lor; îi pândesc şi cel mai slab horcăit şi îl întreabă neîncetat pe Renaud, care îi administrează tratamentul dimineaţa, la prânz şi seara, secondat de un spiţer şi un abate.

Regele Richard e îngrijorat de sănătatea monarhului francez. La sfârşitul săptămânii, Renaud vine în tabăra lui pentru a-i da informaţii.

— Ei bine, îmi aduci veşti bune?

— Nu, Sire! Regele meu a slăbit, şi-a pierdut părul şi unghiile şi, de asemenea, ochiul drept. În plus, pielea lui se descuamează. Ţi-e milă să-l vezi în starea asta!

Richard pare sincer impresionat. Renaud adaugă:

— Mărturisesc că sunt neputincios în faţa acestui rău şi nu-i pot alina suferinţa decât cu leacuri care mai mult îl adorm decât îl vindecă. Slăbeşte pe zi ce trece şi câteodată chiar deliregază, vorbind despre defuncta lui soţie şi despre gemenii lui morţi.

— Dacă înţeleg bine, cavalere Renaud, ai venit să mă pregăteşti... Cred că ştiu ce intenţii are: îmi va cere permisiunea să se întoarcă în Franţa, nu-i aşa?

Renaud dă din cap şi precizează:

— Ar fi, într-adevăr, cea mai bună hotărâre, Sire.

Richard iese grăbit din cortul său.

— Vreau să văd cu ochii mei în ce stare se află.

Renaud şi regele Richard traversează tabăra cu paşi mari, trecând peste trupurile culcate ale cruciaţilor care se odihnesc, năuciţi de căldură, epuizaţi de recenta bătălie şi de chiolhanurile ce i-au urmat.

Ajuns la cortul lui Filip, Richard îl deschide brutal, în ciuda protestelor cavalerilor Henri şi Benoît, mânioşi că este deranjat somnul stăpânului lor.

Filip zace pe patul său, livid, cu faţa de ceară, cu ochiul drept acoperit de un bandaj, cu părul rărit, transpirând abundent, respirând greu şi răvăşit. Spectacolul decrepitudinii sale îl emoţionează pe Richard, care se apropie de el fără ca măcar să-l observe pe abatele aşezat în umbră, cu cartea lui de rugăciuni sprijinită pe genunchi.

— Fii binecuvântat, Filip! spune Richard. Constat că te afli în mâinile unor şarlatani care n-ar vindeca nici măcar râia unui câine păduchios!

Glasul slab, stins şi răguşit al bolnavului abia poate ajunge la urechile lui Richard Inimă-de-Leu, care trebuie să se aplece pentru a-i auzi toate vorbele.

— Numai că eu nu am râie, Richard. Fără îndoială, e vorba despre o otravă nenorocită care-mi curge prin vene...

Plantagenetul se apleacă mai mult şi examinează pielea descuamată a muribundului.

— Vorbeşti încâlcit, vere. Cine ar avea interesul să te omoare?

— Când doi regi luptă împreună, există întotdeauna unul în plus. Destinul este poate singurul responsabil de starea mea şi el vrea ca numai tu să continui drumul şi să ajungi la Sfântul Mormânt.

Renaud intervine:

— Vedeţi, Sire Richard, Maiestatea Sa preferă să se întoarcă pe meleagurile sale cât mai curând.

Englezul rămâne o clipă gânditor. Priveşte jalnicul trup

al bolnavului, faţa lui scuturată de spasme dureroase, mâinile tremurătoare. Un corp slăbit, mirosind acru a sudoare, urină şi alte umori, pe care căldura din cort le face insuportabile.

Filip ridică o mână febrilă, îşi înfige degetul arătător în pieptul suveranului înalt şi masiv şi apoi şuieră:

— Haide, Richard... du-ţi inima ta de Leu până la Ierusalim.

Înfrânându-şi repulsia, englezul se forţează să atingă cu prietenie fruntea fierbinte a bolnavului, pentru a-i răspunde:

— Fie, când voi ajunge acolo, mă voi gândi cu afecţiune la tine. Mă voi ruga să te faci bine. Şi voi pune atâta patimă în rugăciunile mele încât sunt convins că te vei însănătoşi curând.

— Sunt sigur, bâiguie Filip. Acum, fii amabil şi lasă-mă singur cu cavalerul Renaud. Abate, ieşi şi dumneata o clipă...

Ecleziasticul îşi părăseşte scaunul şi, continuând să mormăie o litanie în latină, se retrage, făcându-i loc să iasă regelui Richard. Acesta din urmă aruncă o privire distrată către cei doi prieteni ai lui Filip, cavalerii Benoît şi Henri, care abia îl salută, preocupaţi fiind de boala stăpânului lor.

Filip face un efort uriaş pentru a se ridica puţin în pat. Renaud se grăbeşte să-l ajute şi să-i aşeze o pernă la spate.

— Răul meu nu este legat de ceea ce-am făcut noi în Turnul Blestemat? întreabă regele. Nu am violat oare un sanctuar?

Templierul îl asigură:

— Eu sunt cel care am luat sulurile şi nicio vrajă nu s-a atins de mine! Vă repet, Sire, sunteţi atins de o febră foarte rea, pe care organismul slăbit de durere nu a putut

s-o respingă. Veţi avea nevoie de câtva timp pentru a vă restabili forţele, dar tratamentul pe care vi-l administrez va învinge această febră.

— Până atunci, Richard va culege laurii cuceririi Ierusalimului.

— Oraşul Sfânt nu e decât un obiectiv în plus. V-am spus, Sire, să-l lăsăm pe englez cu visurile sale de cucerire şi de hegemonie. Să-l lăsăm să se afunde în nisip. Atâta vreme cât va rămâne aici nu va râvni la regatul vostru.

— Ce este atât de important în pergamentele acelea pe care le-am luat?

— Veţi afla curând. Templierii vor încredinţa sulurile unor scribi, Agnan şi Nicolas de Padova, de la mănăstirea din Orbigny, clerici care vor şti să facă o traducere în latină. Sunt oameni eruditi, deşi pervertiţi şi pederaşti. Îşi spun fraţi, dar nu sunt decât nişte degeneraţi.

Filip e cuprins brusc de un acces de tuse. Renaud îi serveşte imediat o cupă cu apă îndulcită cu miere. Monarhul abia apucă să soarbă o gură şi începe să tuşească şi mai tare, cu pieptul sfâşiat de convulsii violente. O vomă de sânge acru şi negru ţâşneşte din gâtul lui şi împroaşcă roba albă a templierului.

Regele se prăbuşeşte, cu o spumă roşiatică În colţul buzelor, cu ochii daţi peste cap.

— Henri, Benoît! Veniţi repede! strigă templierul.

Imediat, cei doi cavaleri îşi fac apariţia în cort. Ţipă şi suduie când văd în ce stare se află Filip. Renaud l-a culcat din nou pe bolnav pe pat şi îi curăţă buzele cu ajutorul unei cârpe umede.

— Dacă mi-e dat să mor, rosteşte cu greu regele, măcar să fiu în Franţa... lângă fiul meu. Să plecăm cât mai repede!

— N-o să muriţi, îi răspunde Renaud. Nu v-a venit încă timpul. Nu vei muri, fratele meu!

Cavalerii Henri şi Benoît schimbă priviri nedumerite. Au auzit bine: templierul l-a numit pe rege *frate!*

13.
Dubla crimă

La întoarcerea în Franţa, starea de sănătate a lui Filip se stabilizează şi, după câteva săptămâni, apropiaţii lui constată o ameliorare considerabilă. Neobosiţi, cavalerii Henri şi Benoît se agită nervoşi în faţa uşii de la camera bolnavului, manifestându-şi indispoziţia care, de fapt, le trădează îngrijorarea.

— A trecut mai mult de o lună de când Filip nu a mai ieşit din cameră, spune unul dintre ei.

— Templierul Renaud a adus un doctor care îi administrează leacuri necunoscute şi remedii misterioase, promiţându-i o însănătoşire miraculoasă, subliniază celălalt.

Uşa se deschide. Doctorul iese din cameră, purtând un lighean plin cu mucozităţi regale. E cât p-aci să-l răstoarne când cei doi cavaleri se reped la el ca să-i pună întrebări.

— Cum se simte Filip în dimineaţa asta, maestre Othon?

— Cum Dumnezeu îi merge?

Medicul le zâmbeşte şi le răspunde cu vocea lui liniştitoare:

— Mai bine! începe să-şi redobândească aspectul uman şi, curând, fiul lui, Ludovic, n-o să se mai teamă să-l viziteze. Prezenţa cavalerului Renaud pare să contribuie la restabilirea lui.

Maestrul Othon se întoarce, lăsându-i pe cei doi cavaleri cu neliniştile lor. Tocmai ei, cei mai fideli prieteni, au interdicţie să intre în cameră, în timp ce „crucea roşie” îşi petrece acolo cea mai mare parte a timpului!

Într-adevăr, în apartamentul lui Filip, Renaud joacă, smerit, rolul de valet, schimbând rufăria regelui, ajutându-l să se spele, şi să mănânce, aerisind încăperea, citindu-i şi având grijă să aţâţe permanent focul din şemineul mare,

slăbit mereu de umiditatea iernii...

— Preoţii tăi continuă să traducă, Renaud?

Templierul zâmbeşte; aştepta ca Filip să-i pună întrebarea asta.

— Abia mai dorm, într-atât sunt de ocupaţi cu munca lor, răspunde el, gândindu-se că regele nu mai simte acea frică superstiţioasă când abordează acest subiect.

— Bine... Sunt nerăbdător să citesc aceste texte. Dacă aţi finanţat, parţial, cruciada, înseamnă că sunt interese mari la mijloc, nu-i aşa? întreabă monarhul, ridicându-se în pat şi încercând să-şi sprijine spatele de pernele mari.

— Într-adevăr. Ar fi fost periculos ca regele Richard să pună mâna, întâmplător, pe aceste texte.

— Dar nu mi-ai vorbit încă despre bani, cavalere... Coroana vă este datoare cu o sumă mare. Sunt debitorul vostru, gâfâie Filip, după ce şi-a găsit o poziţie comodă între perne.

— Templierii nu sunt cămătari. Ştim să aşteptăm atunci când e cazul să ne recuperăm fondurile.

— Asta înseamnă că investiţiile aduc alte profituri decât monedele zornăitoare. Aş vrea să pot citi în tine, Renaud... să descopăr de ce acţionezi în felul acesta.

— Consideră că e pentru binele regatului, Sire.

Luna următoare, după două săptămâni cu ninsoare, cinci cavaleri călăresc pe un drum aproape estompat, mărginit de două şiruri de plopi. Se îndreaptă spre o mică mănăstire ascunsă în ceaţa densă. Clopotul capelei sună ora nouăsprezece.

Cavalerii coboară din şa aproape în acelaşi timp. Vântul a ridicat gluga unuia dintre bărbaţi: e templierul Renaud. Bate la uşă după un cod stabilit. Ceilalţi patru cavaleri rămân la distanţă şi unul dintre ei prinde hăţurile cailor de două inele fixate în zid.

Poarta e deschisă de un bătrân abate care şi-a acoperit umerii şi spatele cocoşat cu un şal. Omul ridică o lampă cu ulei pentru a vedea chipul lui Renaud.

— Ah... am recunoscut codul vostru, domnilor. Intraţi repede; frigul ăsta îţi îngheaţă măduva din oase.

Cei cinci cavaleri intră în mănăstire. În faţa lor se deschide o galerie care comunică cu trei construcţii modeste: parohia, biblioteca şi capela. Renaud îi spune bătrânului, luându-i lampa din mână:

— Poţi să ne laşi. Întoarce-te la rugăciunile tale.

— Pe legea mea, mai degrabă e ora potrivită pentru a dormi într-un pat bun şi adânc. Eu nu sunt atât de călit ca tinerii şi devotaţii Agnan şi Nicolas!

Cocoşatul se retrage, în timp ce cei cinci cavaleri străbat repede galeria şi ajung în bibliotecă. Printre canaturile strâmte ale ferestrelor pătrunde o lumină slabă.

— O să intru singur, spune Renaud, încredinţându-i lampa unuia dintre tovarăşii săi. Aşteptaţi-mă şi rămâneţi prin preajmă.

Templierul împinge uşa din lemn şi intră într-o încăpere mică, pe care soba metalică, plină cu cărbuni aprinşi, nu reuşeşte să o încălzească suficient. Doi bărbaţi, aşezaţi la mesele lor, îşi întorc capetele în acelaşi timp: păsări sfrijite, cu gâturi descărnate, cu ochi rotunzi şi neliniştiţi, fără vârstă, cu creştetele tunse de mântuială. Sunt Nicolas şi Agnan de Padova. Poartă veşminte din pânză groasă, maro, strânse pe talie cu cordoane înnodate; pe umeri au şaluri şi mâinile le sunt acoperite cu mitene.

Agnan îşi părăseşte scaunul şi manuscrisul aşezat pe pupitrul său de lucru, plin cu suluri de hârtie groasă. În spatele lui, pe o masă, sunt învelitoarele din piele în care au fost găsite sulurile de la Saint-Jean-d’Acre.

— Cavalere Renaud, am terminat, la data stabilită, treaba pe care ne-ai încredinţat-o, spune primul

traducător, cu o voce cristalină, tărăgănată şi uimitor de dulce, aproape copilărească.

— Niciodată n-am avut motive să mă plâng de serviciile voastre, îi răspunde Renaud, examinând cartea groasă pe care Agnan, apropiindu-se, i-o arată cu un amplu gest al mâinii.

Cartea se odihneşte pe o strană.

Templierul tremură. O fi din cauza frigului? Nu, nu e frigul de vină. Sunt toate aceste fraze pe care le citeşte pe sărite, răsfoind emoţionat manuscrisul.

— A fost dificil, uneori. S-au utilizat trei limbi, dintre care aramaica... şi... în fine... bâiguie Nicolas.

— Am înţeles că aceste texte au fost scrise de... ştiţi... continuă Agnan, suflându-şi în mâini şi mişcându-se de pe un picior pe altul.

Renaud închide cartea şi îşi trece degetele peste legătura din piele, admirând munca realizată de cei doi preoţi.

— Am avut mare grijă la plierea foilor, domnule, spune Agnan, cu un strop de mândrie. Le-am colaţionat cu multă precizie înainte de a le strânge la un loc şi de a le trata pentru a le face flexibile, astfel încât caietele să fie uşor de răsfoit.

— Şi le-am cusut zdravăn, adaugă Nicolas, la fel de mândru. Sunt fire solide din in, uitaţi-vă. Am mascat cusăturile proeminente în copertă, acoperindu-le cu această piele bună şi fină care va rezista foarte bine în timp.

— E o lucrare frumoasă, admite Renaud, mângâind cu palma pielea copertei, pe care cei doi preoţi au gravat un peşte stilizat, purtând o cruce pe spate. Da, e o lucrare foarte frumoasă. Aţi realizat şi un al doilea exemplar, aşa cum v-am cerut?

Agnan scoate încă o lucrare dintr-o etajeră.

— Iată o copie identică, domnule. Întru totul asemănătoare, la prima vedere, aproape în fiecare detaliu, ca şi imaginea realizată conform conţinutului textelor: Dumnezeu creând Lumea cu ajutorul unui compas... Singura diferenţă, aşa cum aţi dorit, nu este deloc vizibilă cu ochiul liber.

O umbră întunecă privirea lui Renaud. Templierul rămâne o vreme tăcut, observând cele două manuscrise, apoi se întoarce spre Nicolas şi Agnan de Padova şi le spune:

— Aş dori să rămân singur pentru a studia aceste manuscrise.

— Bineînţeles. Vă lăsăm singur; vom merge în capelă, spune Agnan cu vocea lui de copil.

Cei doi clerici ies din bibliotecă şi trec prin faţa celor patru cavaleri, pe care-i salută înclinându-şi capul discret. Apoi, grăbesc pasul din cauza frigului muşcător care s-a abătut asupra mănăstirii şi pătrund în capelă.

În bibliotecă, Renaud se apropie de soba metalică, ţinând în mâini unul dintre cele două manuscrise. Îl deschide, se opreşte la a doua pagină, admiră desenul executat de Agnan şi Nicolas şi pronunţă cu voce tare fraza plasată imediat dedesubtul imaginii: *„In furorem versus”.*

— *In furorem versus,* repetă el.

Renaud citeşte apoi manuscrisul, rămânând în picioare şi tremurând din tot corpul, cu gâtul uscat şi respiraţia sacadată.

Cavalerul iese din bibliotecă abia după o oră: e livid şi strânge la piept, sub mantie, cele două lucrări.

— Ce palid eşti, Renaud! Parcă eşti un spectru, remarcă unul dintre cavaleri.

— L-ai citit? Ai citit Evanghelia *lui?* întreabă alt cavaler.

— Da, răspunde Renaud, cu glas tremurat. Nimeni, în afara regelui, nu trebuie să afle vreodată ce anume conţine Testamentul Nebunului! Niciodată!

— Totuşi... Agnan şi Nicolas ştiu!

— Dumnezeu să ne ierte, murmură Renaud. Faceţi ce trebuie să faceţi, prieteni. Dar nu-i măcelăriţi.

— Vom lucra rapid, Renaud. Îţi promitem.

Lăsându-l pe Renaud lângă uşa bibliotecii, cei patru cavaleri îşi scot spadele şi intră în capelă.

Nicolas şi Agnan de Padova stau îngenuncheaţi la picioarele altarului. Deodată, un curent de aer glacial le îngheaţă trupurile. Templierii au lăsat uşa deschisă. Cei doi preoţi se apropie unul de altul, se iau de mână, se ghemuiesc ca nişte păsări plăpânde, tremurând de îngrijorare. În spatele lor se aud paşi. Zgomote de cizme călcând dalele de argilă. Vârful unei spade lovindu-se de o bancă. Sunetul strident al metalului, sunetul înăbuşit al lemnului. Paşi.

— Moartea noastră se apropie, Nicolas.

— Nu putea să se întâmple altfel... Strânge-mă tare de mână, mi-e puţin frică.

— Mâna ta e atât de rece.

— A ta e blândă şi îmi dă încredere.

Fără patimă. Doar o sarcină ce trebuie îndeplinită. Săbiile templierilor se abat asupra celor doi călugări, lovindu-i, pe fiecare, în ceafă şi în piept. Sângele lor curge din abundenţă, în timp ce trupurile se prăbuşesc încet, fără niciun strigăt, fără niciun horcăit. Ţinându-se de mână.

Unul dintre cavaleri priveşte crucea simplă, din lemn, atârnată pe perete, în spatele altarului. Se pregăteşte să se închine, dar îşi reţine gestul şi ridică din umeri. Şi, totuşi, nu se poate abţine să nu murmure „Amin”.

Cei patru templieri se întorc la Renaud. Primul din grup

poartă lampa cu ulei. Doi dintre ei îşi bagă săbiile în teacă. Ultimul se opreşte puţin şi se întoarce spre capelă, parcă regretând amarnic gestul făcut. Spada îi atârnă în mână, înroşită de sângele celor doi clerici.

Renaud îi spune celui care ţine lampa:

— Dă foc, Thierry... Totul trebuie să dispară. Aşa trebuie!

— Ce noapte îngrozitoare! Dar acesta e preţul Secretului!

Cavalerul Thierry aruncă lampa prin uşa bibliotecii. Cei cinci bărbaţi aşteaptă câteva minute ca focul să cuprindă încăperea şi apoi pleacă.

Ninge din nou, cu fulgi grei ce biciuiesc pielea prin mantii.

Templierii urcă în şa. Renaud ţine strâns manuscrisele sub haină, pentru a le proteja. Când ajung iar pe drumul mărginit de plopi, flăcările se înalţă deja deasupra mănăstirii. Cavalerii dispar în noapte, fără să-şi spună niciun cuvânt.

14.
Emisarul Papei

La 14 august 1193, Filip se căsătoreşte cu Ingeburge, sora regelui Knut al VI-lea al Danemarcei. Aceasta e curând repudiată. Monarhul vrea să se însoare acum cu Agnès de Merania, fiica unui duce bavarez, deşi Vaticanul se împotriveşte. În anul 1200, papa Inocenţiu al III-lea[14] proclamă o interdicţie categorică asupra Franţei.

Emisarul Papei, Piero de Capua, încearcă o ultimă mediere şi se prezintă la palatul lui Filip August.

— Sire, toate bisericile sunt închise şi nimeni nu mai este primit în ele. Regatul Franţei e cufundat în tenebre din cauza bigamiei voastre.

— Unde vezi tenebre, monseniore? Aveţi vederea slabă? Lumina inundă această încăpere în dimineaţa asta; căldura ei mi se pare foarte plăcută.

— Eu observ doar obscuritate. Morţii nu se mai pot odihni în pământ sfinţit, pelerinii nu mai sunt binecuvântaţi, sufletele nu mai sunt spovedite, enumeră emisarul, fâţâindu-se pe scaunul care trosneşte sub imensa lui greutate.

— Aşadar, Franţa a devenit refugiul diavolului doar prin simpla voinţă a Papei? întreabă Filip August. Regele a îmbătrânit. Boala lui i-a stins vederea ochiului drept pentru totdeauna şi i-a marcat pielea de pe faţă cu pete maronii.

— Sire, vă conjur: nu vă încăpăţânaţi! Sfântul Părinte mi-a încredinţat misiunea de a vă readuce pe calea cea dreaptă. Nu-mi îngreunaţi sarcina. Ştiţi foarte bine că regatul nu se poate lipsi de protecţia lui Dumnezeu şi că riscaţi să vă atrageţi duşmănia Papei. Vă implor, haideţi să

---

14 Inocenţiu al III-lea (1198-1216), iniţiatorul celei de-a IV-a Cruciade (n.tr.).

găsim împreună o cale de reconciliere care să mulţumească ambele părţi.

După un timp, Filip recunoaşte:

— Sper, într-adevăr, să redobândesc bună voinţa sfintei Biserici.

Emisarul se ridică cu dificultate din scaunul său. Tot corpul lui pare că suferă din cauza greutăţii. Face anevoie câţiva paşi pentru a se apropia de rege; suflă greu şi scrâşneşte. Coboară vocea şi spune:

— Papa este dispus să deschidă un conciliu şi să ridice interdicţia care-i afectează pe supuşii voştri. Cu condiţia să vă aduceţi înapoi soţia alungată. Şi...

— Şi?...

Piero de Capua respiră adânc:

— Se vorbeşte, la Roma, că sunteţi în posesia unui testament eretic. Poate că dacă i l-aţi da suveranului pontif, resentimentele lui faţă de Domnia Voastră s-ar domoli brusc...

— Spionii voştri au auzul fin, monseniore, rânjeşte monarhul, adăugând pentru sine: „Şi ai căzut în capcana întinsă de Templieri, care te va trimite, alături de Papă, pe o pistă greşită!”

Emisarul aşteaptă. Trece mult timp până când Filip se apleacă spre bărbatul gras şi asudat pentru a-i spune:

— Se va face după voia Sfântului Părinte. Îi vei duce chiar dumneata manuscrisul. Să fie sigur că voi păstra tăcerea în privinţa conţinutului lui.

Un zâmbet larg despică obrajii adipoşi şi stacojii.

— Nu mă îndoiesc. Şi apoi, acest testament este, desigur, doar un păienjeniş de minciuni...

Emisarul e satisfăcut. Misiunea lui se încheie cu un succes: Testamentul Nebunului va deveni, de-acum înainte, proprietatea Bisericii şi conţinutul său nu va fi niciodată divulgat. „Filip a făcut foarte bine că s-a încurcat

în problemele lui maritale! Datorită lor l-am putut obliga să cedeze”.

Când se desparte de rege, Piero de Capua nu ştie că a luat cu el un exemplar incomplet al manuscrisului. Nu ştie nici măcar că mai există şi un al doilea exemplar.

15.
Orient-Origine

În biroul lui Martin Hertz, cufundat din nou în liniște, orologiul sună ora patru. Bătrânul avocat priveşte capătul ţigării sale de foi de mult stinse şi apoi paharul gol, pe care şi l-a umplut de mai multe ori pe parcursul relatării sale. Închide ochii preţ de o clipă, ca o mare broască ţestoasă ce pare să moţăie, dar imediat după aceea îşi ridică pleoapele, de sub care privirea îi sclipeşte amuzată.

— Aşa a intrat Papa în posesia uneia dintre pietrele de temelie ale Secretului, îşi încheie el povestea.

— Întotdeauna am fost impresionat de talentele tale oratorice în cadrul Lojii, Martin. Dar în noaptea asta te-ai depăşit pe tine însuţi! Prin ce minune ai aflat despre acest episod istoric care nu este menţionat în nicio carte?

Hertz încearcă să se ridice. Cu mare efort. Trebuie să se sprijine cu grijă de braţele fotoliului, să-şi înalţe posteriorul imens şi să-şi recapete echilibrul slăbit de cantitatea considerabilă de coniac absorbită.

— Crezi că relatarea asta nu are nicio bază solidă? Că mi-am imaginat totul pornind de la manuscris? Dar Agnan şi Nicolás de Padova au existat cu adevărat, eşti de acord?

Mosele admite:

— Sunt gata să cred că aventura aceasta chiar a avut loc. Dar tu, tu, fratele meu, de unde ai aflat-o?

Hertz oftează şi ridică din umeri.

— Eşti prea lacom! Deocamdată, mulţumeşte-te să rozi doar osul ăsta. Poate că toate aceste informaţii te vor ajuta în cercetările tale... Poate că Francis nu e mort...

— Nu ştii să minţi! Francis a fost asasinat; suntem amândoi convinşi de asta, rosteşte răspicat Mosele, aprinzându-şi o ţigară şi măsurând cu o privire contrariată scrumiera plină de chiştoace.

Păşind cu grijă, bărbatul voinic se duce până la biroul lui şi deschide un sertar.

— Am citit de o mie de ori manuscrisul ăsta, spune el. Nu este ACEA dovadă la care te gândeşti. Este doar *una* dintre dovezi! La fel ca tine şi ca Francis, am construit şi eu tot felul de teorii, unele mai nebuneşti decât altele. Ştiu ce a găsit Mariane. Ştii şi tu, desigur... Vrei să păstrezi Testamentul Nebunului?

Mosele strigă imediat:

— Mi-l dai mie? Te poţi lipsi de el?

Hertz zâmbeşte, scotoceşte prin sertar şi scoate o mapă groasă.

— Nu, nu este originalul. Am avut grijă să fac o copie. Vei descoperi, fără îndoială, vreo enigmă pe care eu nu am reuşit să o clarific. Munca ta va fi uşurată de notele şi de traducerile pe care le-am făcut pe margini. Vei observa că şi Templierii au mai adnotat uneori câte ceva.

— Îţi mulţumesc, Martin. Da, îţi mulţumesc din toată inima! exclamă tânărul luând dosarul dăruit de avocat.

— Eu sunt prea bătrân şi prea greoi ca să pornesc pe urmele lui Francis, gâfâie Hertz. Dar tu poţi face asta! Fii însă prudent! *El* a ucis de multe ori. Va ucide din nou pentru a proteja Secretul!

— Adevărul l-ar putea demasca!

Hertz îşi aşază mâna pe umărul prietenului său şi zâmbeşte mai larg. Ar putea părea ridicol în halatul lui de casă, care-i dă aerul unui Buddha excentric; dar nu e decât serios. Surâsul i se şterge brusc de pe chip, lăsând loc unei expresii triste, amestecată cu o mare oboseală. Ochii par să i se înceţoşeze.

— Adevărul... continuă el, vorbind, mai degrabă, pentru sine. E nevoie să se găsească Mormântul pentru ca el să iasă la iveală. Da, Mormântul... Câte femei şi câţi bărbaţi n-au murit încercând să-l descopere? Şi acum şi Mariane...

Blând, aşa cum ar proceda un tată care se desparte de fiul lui, Hertz îl împinge pe Mosele afară din încăperea plină cu fum, cuprinzându-i ceafa cu mâna. Palma lui e moale şi umedă. Apăsarea uşoară a degetelor se vrea protectoare.

Cei doi bărbaţi ajung în vestibul. O umbră mică şi slabă se zăreşte la piciorul scării.

— Martin?

Hertz şi Mosele se întorc spre forma delicată şi atât de măruntă încât pare c-ar putea fi sfărâmată de cea mai mică adiere. Silueta face doi paşi şi intră în lumină. Un capot roz pal, picioare încălţate în papuci gri – o pasăre bătrână şi obosită, cu cioc minuscul, cu faţa ridată şi fisurată, în care doar ochii foarte mari şi profunzi mai amintesc de tinereţea şi de frumuseţea de odinioară. Soţia lui Martin Hertz este exact opusul greoiului şi puternicului ei bărbat.

— Lea! Ţi-am spus că o să-ţi rupi gâtul dacă rătăceşti aşa în întuneric! se aude vocea răsunătoare a bătrânului avocat.

— M-am trezit şi nu te-am găsit... Dar uite-l pe Didier! Ce complotaţi voi doi în miez de noapte?

Mosele s-a apropiat să strângă mâna pe care Lea i-o întinde zâmbind în spatele măştii ridurilor.

— E vina mea, Lea, explică Mosele. Am venit să-i cer un sfat lui Martin, în legătură cu o afacere care nu-mi dă pace. A avut bunăvoinţa să mă primească în calitate de avocat... O problemă referitoare la drepturile de autor, cu o clauză extrem de delicată; tocmai plecam. Îmi pare rău dacă te-am trezit.

— Da, da, şopteşte Lea, pe un ton care dovedeşte că nu crede niciun cuvânt din această explicaţie.

— Întoarce-te la culcare şi încearcă să adormi. Ia o pastilă, o sfătuieşte Hertz.

— Pastile! Mă îndop cu ele ca să adorm, ca să mă trezesc, ca să-mi recapăt pofta de mâncare... Există şi vreuna pentru întinerire? întreabă Lea în zeflemea.

Hertz îl conduce pe Mosele până la poarta grădinii.

— Nu uita: ai grijă, Didier! Ne vedem la următoarea Sesiune, da?

— Da, săptămâna viitoare. Joi. Mulţumesc încă o dată, Martin.

Apoi, constatând cu plăcere că ploaia a încetat, Didier se urcă în maşină şi se trânteşte pe scaunul din faţă. Gâtul îl arde şi gustul persistent de tutun i-a rămas pe limbă şi în nări. Am fumat prea mult! Din nou, prea mult!”

Spre surprinderea soţiei sale, Martin Hertz se întoarce în biroul lui.

— Nu vii să te culci? Iar o să fii prost dispus de dimineaţă, îi reproşează ea.

— Vin imediat; mai am puţin de lucru... mormăie el. N-o să întârzii, îţi promit!

Hertz închide uşa biroului, se îndreaptă spre telefonul fix, formează un număr şi aşteaptă câteva secunde, cu receptorul lipit de ureche... Se aude o voce de la celălalt capăt al firului.

— Alo, şopteşte Hertz. Să mă identific: Orient-Origine[15]! îmi pare rău că te trezesc la ora asta, dar trebuie să-ţi vorbesc din nou despre cercetătorul acela... Mosele. Didier Mosele... Da, prietenul lui Francis Mariane.

---

15 În francmasonerie, „Orient” desemnează Loja Centrală (în lb. Franceză) (n.tr.).

16.
Divinul Ierusalim

Este ora opt şi jumătate când Didier Mosele intră în biroul lui, unde Norbert Souffir este deja instalat în faţa imprimantei de la computerul său, urmărind copiile care ies din ea încontinuu. Cafeaua concentrată nu a reuşit să-i alunge gustul persistent al ţigărilor fumate la rând, în timp ce-l asculta pe Martin Hertz povestindu-i despre originile Testamentului Nebunului.

Souffir a împrăştiat peste tot cărţi, dicţionare, enciclopedii şi, de asemenea, fotografii ale sulurilor de dinaintea celor notate 4Q456-458.

— La muncă dis-de-dimineaţă, Norbert! Nu te poţi lipsi de Largehead? întreabă Mosele.

— Bună, Didier!... M-a frământat o chestie ieri-seară. I-am venit de hac imediat.

Mosele e intrigat de una dintre foile pe care a cules-o, la întâmplare, din imprimantă.

— Ce-i asta? De unde vine?

— Largehead şi cu mine am reuşit să traducem secvenţa A530 până la A698, explică Souffir. Ieri, am îndopat maşinăria până la refuz; acum varsă tot ce ştie. Ce ai tu în mână e traducerea secvenţei A538.

Mosèle o citeşte: „Vizitează interiorul Pământului şi, explorându-l, vei găsi fratele tainic”.

— Deci? întreabă bătrânul traducător. Ce crezi?

Ce crede... Mosèle nu răspunde. Reciteşte fraza de mai multe ori. Nu se poate abţine să nu o compare cu maxima masonică: „Visita Interiora Terrae, Rectificandoque, Invenies Occultum Lapidem”: „Vizitează interiorul Pământului şi, explorându-l, vei găsi piatra tainică”... Piatra, nu fratele! Este singura şi unica diferenţă între cele două fraze. Dar cea din secvenţa A538 a fost scrisă de

esenieni, cu două mii de ani în urmă!

Rughters intră furtunos în birou. Nici nu-şi scoate bine impermeabilul ud şi se şi interesează de maldărul de hârtii pe care Largehead continuă să le imprime într-un ritm infernal. Cu mâinile umede, apucă nişte foi şi le parcurge rapid cu privirea.

— Ce vreme urâtă! oftează el. Şi Francis stă la soare, în Ierusalim! De fapt, când se întoarce de la Şcoala biblică, Didier?

— Curând... Da, curând, fără îndoială, rosteşte Mosèle, încercând să dea siguranţă vorbelor lui.

— În orice caz, e cam zgârcit cu informaţiile. Niciun telefon de o săptămână, remarcă Souffir, care-şi toarnă o cană de ceai şi nu-l vede pe Mosèle cum păleşte brusc.

— Bun... Norbert, despre ce e vorba? întreabă Rughters, arătând spre mormanul de foi.

— Priveşte, începe Souffir. Nu sunt chiar psalmi, ci mai degrabă rugăciuni adresate lui Dumnezeu. Nu, nu rugăciuni: întrebări, ar fi trebuit să spun.

— Psalmi sau rugăciuni... continuă Rughters.

— Seamănă cu Evanghelia după Ioan, cu Apocalipsa... adaugă bătrânul traducător. Textele diferă doar prin faptul că autorul lor îl interpelează pe Dumnezeu. Personal!

Hélène Moustier tocmai a închis uşa după ea şi se alătură imediat echipei masculine. Şi-a aruncat impermeabilul de culoarea fisticului pe spătarul fotoliului stil Chesterfield, fără să se sinchisească prea mult că udă cele cinci sau şase dicţionare aşezate pe perna lui.

— Pasionant? întreabă ea. Pot să văd şi eu?

— Dacă te trage inima, răspunde Mosèle. Eu, dimineaţa, diger mai greu preceptele severe ale esenienilor.

— Ai dormit prost, aşa-i? constată Hélène, remarcând paloarea directorului ei, obrajii traşi şi cearcănele lui întunecate.

Souffir continuă, pe un ton pasionat şi din ce în ce mai ridicat:

— Uitaţi-vă... Pasajul ăsta e uimitor. Sunt reproşuri adresate lui Dumnezeu. Un înţelept iniţiat la Qumran îl admonestează pe Cel de Sus! E ceva neobişnuit. Ascultaţi: „Doamne, de ce n-ai vrut să li se spună? Doamne, de ce au fost minţiţi leviţii şi preoţii? Spune-ne, Doamne, de ce fratele nu era fratele cel Adevărat? De ce nu era Profetul? De *ce* fratele nostru «care dădea numele» nu era Hristos?”

Hélène ia foaia din mâna lui souffir şi se pregăteşte să spună ceva când, deodată, se aude soneria unui telefon.

— E mobilul meu, se scuză Mosèle, vârându-şi mâna în buzunarul hainei, pentru a scoate aparatul; şi-l lipeşte de ureche, depărtându-se puţin de colaboratorii lui.

Se aude o voce feminină. E Émylie!

— Didier... Didier, trebuie să te văd cât mai urgent. Tocmai m-am întors de la schi şi am găsit în cutia poştală o vedere de la Francis... Sunt sigură că are probleme mari...

— Eşti sigură că vederea e de la el? E chiar scrisul lui? Vin... Vin imediat.

— Te aştept... Te rog, grăbeşte-te. Mi-e atât de frică...

— Vin acum, repetă Mosèle şi închide telefonul tremurând.

— Ei, ce ai, bătrâne? întreabă Rughters. Dacă te-ai vedea cum arăţi!

— Scuze, era soţia lui Francis. Trebuie să mă întâlnesc cu ea... O să vă explic, bâiguie Mosèle, îndreptându-se spre uşă şi fiind cât p-aci să răstoarne un maldăr de cărţi ce-i stăteau în cale.

— Sunt despărţiţi... trebuie să divorţeze, nu-i aşa? întreabă Souffir.

Dar Mosele a ajuns deja pe culoar şi se grăbeşte spre

unul dintre ascensoare. „O vedere de la Francis... Ce-ar fi putut să scrie de s-a speriat atât de tare Émylie? Şi de ce i-a scris ei? Când? Oh, Doamne, când o fi trimis vederea asta?”

După ce a ieşit din bulevardul periferic extrem de aglomerat, Mosele a avut nevoie de trei sferturi de oră ca să traverseze Parisul. Trei sferturi de oră, timp în care şi-a tot repetat în gând fraza tradusă de Souffir şi Largehead: „Vizitează interiorul Pământului şi, explorându-l, vei găsi fratele tainic”. A fumat ţigară după ţigară, blestemându-se că nu are niciun pic de voinţă. S-a întrebat de o mie de ori de ce i-a scris Francis soţiei sale. Francis care, cu siguranţă, era mort atunci când... Francis, fratele lui. Prietenul pe care l-a trădat în urmă cu un an... Cu Émylie... Da, Émylie, atât de frumoasă... Atât de tulburătoare, cu veşnicul ei aer de copilă rătăcită, cu părul ei negru, tuns scurt, cu ochii ei căprui. Vulnerabilă. Atât de vulnerabilă!

Strada Rivay 24, Levallois-Perret. Sună la interfon. „Îţi deschid”. Vocea lui Émylie. Încordată. Trece grăbit de prima uşă din hol, o împinge pe cea de-a doua şi urcă scara în fugă. Primul etaj. Émylie stă în pragul apartamentului. Se aruncă în braţele lui. Trebuie să o sărute cast şi apoi intră şi închide uşa în urma sa.

Valize, o geantă de voiaj şi o pereche de schiuri, în husă, sprijinite de peretele de la intrare. Corespondenţă deschisă recent, pe o măsuţă rotundă. Facturi, cărţi poştale, pliante publicitare...

Apartamentul e alcătuit dintr-o încăpere mare, folosită ca salon şi sală de masă, cu bucătărie americană, un dormitor, un birou. Mosele îşi aminteşte de dormitor!

— Ştii că eu şi Francis ne-am despărţit de mai mult de patru luni. Am păstrat, totuşi, relaţii... hmm... amicale!

Mosele alungă amintirea care-i împovărează atât de

mult conştiinţa.

— N-am luat niciodată în serios ideea asta despre divorţ, spune el involuntar.

— Cafea? propune Émylie.

— Da, mulţumesc. Chiar am nevoie, abia am închis ochii noaptea asta.

— Tot fără zahăr?

Îşi aminteşte. Un detaliu neînsemnat, ca atâtea altele.

— Fără zahăr. Mi-ai vorbit despre acea carte poştală.

Émylie i-o dă. Didier Mosele nu întârzie asupra imaginii Ierusalimului; întoarce vederea, studiază timbrul şi constată că a fost trimisă cu zece zile în urmă... Francis mai era încă în Ierusalim în ziua aceea". Apoi citeşte cele câteva propoziţii misterioase:

Divinul Ierusalim! Strălucirea tangibilă reclamă un grabnic elan. Tărâmul oglindeşte tainic cerul etern. E atâta lumină! Meleagul e uluitor!

F.M.

Émylie pregăteşte cafeaua în spatele micii tejghele a bucătăriei americane. Observă expresia dubitativă a lui Mosele care reciteşte propoziţiile cu glas tare:

— „Divinul Ierusalim! Strălucirea tangibilă reclamă un grabnic elan. Tărâmul oglindeşte tainic cerul etem. E atâta lumină! Meleagul e uluitor!"

După o vreme, Didier exclamă:

— Ce l-a apucat? Avea obiceiul să-ţi scrie astfel de poeme? Cam greu de înţeles, nu-i aşa?

Tânăra femeie dă drumul la cafetieră. Precizează:

— Când eram copii – l-am cunoscut pe Francis la cincisprezece ani – şi am început să ne întâlnim, obişnuiam să utilizăm un cod pentru a schimba cuvinte de dragoste ascunse în nişte fraze neimportante, pe care părinţii noştri

le puteau citi fără să devină suspicioşi. Ne distram mult cu treaba asta. Ne întreceam în imaginaţie, scriindu-ne cărţi poştale în vacanţe şi permiţându-ne, astfel, orice libertate. Era suficient să detaşezi prima literă a fiecărui cuvânt şi, alăturându-le apoi, să obţii o frază cu sens. Încearcă şi vei înţelege de ce am fost atât de îngrozită când am descifrat mesajul.

Mosele pune degetul pe primele litere ale fiecărui cuvânt:

— Iau „D”-ul de la divinul, „I”-ul de la Ierusalim, apoi „S”-ul de la strălucirea... Oh, Doamne! Rezultă: „DISTRUGE TOT CE E AL MEU!”

Mosele a strigat: „DISTRUGE TOT CE E AL MEU!” Émylie vine şi se aşază lângă el, pe canapeaua de culoare crem. Foarte aproape de el, gata să-l atingă.

— Ce înseamnă asta? De ce se teme? Ce-i cu ordinul ăsta? E încă unul dintre trucurile voastre de vechi cercetaşi? Un cod „francmason”? întreabă ea. Să distrug tot ce-i aparţine... Stă la hotel, precum ştii. La unul dintre fraţii voştri, dar a lăsat aici, în biroul lui, majoritatea documentelor şi computerul la care lucra.

— Arată-mi lucrurile lui.

Émylie îl conduce pe Mosele în mica încăpere pe care Mariane şi-o amenajase ca birou, la capătul unui culoar. O cameră întunecoasă, care seamănă, mai degrabă, cu un dulap mare. Încă mai pluteşte în aer un miros de tutun rece, o aromă persistentă de ţigări, care a impregnat cărţile şi caietele ce acoperă pereţii, îngrămădite pe etajere.

Tânăra se apleacă să ridice o coală albă căzută pe mochetă. O pune la loc, pe teancul de hârtii de lângă imprimanta conectată la computer. „Biroul lui Francis. N-am intrat niciodată în el, se gândeşte Mosele. Émylie mi-a arătat doar uşa lui închisă: „Aici lucrează când nu e la

Fundaţie, i-a spus ea”. Şi Mosele şi l-a imaginat pe prietenul lui aplecat asupra cărţilor şi a hărţilor, încercând să dea formă ipotezei sale...

— O să aduc cafeaua, spune Émylie. Fă-te comod.

Mosele se aşază în fotoliul din catifea uzată şi deschide computerul. După câteva clipe, ecranul se luminează şi afişează o frază – una dintre acele formule pe care utilizatorii computerelor şi le aleg la deschiderea programelor. Un scurt salut familiar, care apare la fiecare nouă sesiune de lucru.

Mosele recunoaşte umorul prietenului său. Dar nu zâmbeşte deloc. Lasă fraza să defileze de la dreapta la stânga: „Să fie Lumină şi a fost Lumină”.

Mosele îşi plimbă degetele pe tastatură: descoperă felul în care sunt clasate fişierele, afişează meniurile...

Émylie revine cu două ceşti pe care le aşază pe birou.

— Ce se întâmplă, Didier? Am impresia că îmi ascunzi ceva. Chiar l-ai trimis pe Francis în misiune la Ierusalim? Şi la Roma? Mi-a spus că pleacă acolo.

— O să-ţi explic... Nu vreau să te îngrijorezi inutil. Ai răbdare...

Mosele duce ceaşca la gură şi soarbe o gură de cafea fierbinte, tare şi amară, aşa cum îi place lui. „Genul acela de detaliu pe care nu reuşeşti să-l uiţi. Am petrecut seara bând cafea şi fumând înainte de a...” îşi alungă gândul din minte şi se concentrează asupra ecranului.

— Înainte de a pleca, mi-a dat un telefon ciudat. Mi-a spus că e pe cale să descopere ceva care va face multă vâlvă! Despre ce anume e vorba? întreabă Émylie.

— O să crezi că e adevărată paranoia... O poveste formidabilă despre un complot ce-a traversat secolele!

Émylie se apleacă peste Mosele. Involuntar, îşi pune mâna pe umărul lui. Priveşte lista fişierelor care au fost izolate: „Internet, Biblio, Istoric, Contab, J.B., Eliah,

M.M.M”.

— De ce accesezi dosarul M.M.M.? Ce înseamnă asta?

— Manuscrise de la Marea Moartă, răspunde Mosele, lăsând coloanele de cuvinte să defileze.

— Ai găsit ceva? întreabă Émylie.

— Hmm... „Pannus 14... Giulgiu...” Şi aici: „Triunghiul lui Payns. Lanţul şi Templierul său... Leoaica în Lumină... Lac... Loja caprelor... Bailly 2... Perfect înălţat de T:1247”. O să printez documentul acesta. *Pannus* este un cuvânt latin care înseamnă cearşaf sau rufă... Cred că aceste secvenţe de cuvinte, nume, cifre şi litere fac referire la unele scrieri precum Evangheliile şi Biblia. Francis avea o memorie uluitoare; putea să înregistreze cantităţi incredibile de informaţii şi utiliza mici trucuri personale pentru a se orienta prin amintirile sale. Iar Payns... Hugues de Payns? E fondatorul Ordinului Templierilor, despre care Francis mi-a pomenit în ultima lui scrisoare, atunci când se afla în regiunea oraşului Troyes.

Mosele îşi întoarce privirea de la ecran spre etajerele care ticsesc mica încăpere.

— Nu văd faimoasele lui caiete roşii. Acolo îşi nota tot. Ne-ar lămuri poate...

— Le-a luat cu el la hotel. Se numeşte *Marly,* parcă.

Mosele închide computerul, împătureşte foaia de hârtie, o pune în buzunar şi o apucă pe Émylie de încheietura mâinii.

— Vino cu mine. Fără caietele astea, riscăm să orbecăim ore întregi. Îl cunosc bine pe Marc Leroux, proprietarul hotelului *Marly;* o să ne lase să intrăm în camera lui Francis.

Émylie îmbracă un impermeabil transparent peste pulover şi pantaloni şi îşi îndeasă pe cap o pălăriuţă galbenă. Mosele, zgribulit, înjură vremea urâtă şi o trage după el pe tânăra femeie, obligând-o să străbată în fugă

drumul până la maşină.

17.
Hotelul Marly

Hotelul Marly îi aparţine unuia dintre fraţii din Loja Eliah. Este un hotel modest, dar proprietarul său, Marc Leroux, se mândreşte că i-a păstrat farmecul învechit şi demodat, convins fiind că turiştii americani îl apreciază.

De când s-a despărţit de soţia lui, Francis Mariane s-a instalat aici, la al doilea etaj, într-o cameră destul de mare.

Leroux îi întâmpină pe Émylie şi pe Didier cu cordialitatea lui caracteristică. Nu face nicio remarcă legată de faptul că-i vede împreună, dar privirea lui curioasă sclipeşte uşor.

— Salut, Marc! Ţi-o prezint pe Émylie, soţia lui Francis. Cred că nu vă cunoaşteţi.

— Ne-am văzut o dată, la un banchet de Sfântul Ion. Francis nu s-a întors, bănuiesc că ştii, Didier.

— Da. Mi-a dat telefon; vrea să iau un dosar din camera lui. Şi Émylie are de luat nişte lucruri. Dă-ne cheile.

— Da? Bine... Cheia e la el, dar eu am păstrat o dublură pentru a se face curăţenie în cameră, atunci când Francis mă va înştiinţa că se întoarce.

Leroux îi priveşte cum se urcă în ascensor, intrigat şi dezamăgit că nu a putut prelungi conversaţia. Îşi promite că o va face atunci când vor coborî. Strigă după ei:

— Camera 21!

În timp ce liftul se ridica scârţâind, Émylie spune:

— Eşti un mare mincinos, Didier! Nu-i frumos să-l păcăleşti pe un *frate* aşa cum ai făcut tu!

— Amabilitatea lui Leroux nu poate fi întrecută decât de curiozitatea lui. E regele bârfelor!

Etajul al doilea. Mosele şi Émylie ies din ascensor, intră pe un culoar îngust, tapetat în albastru, cu floricele albe şi decorat cu o galerie de acuarele neînsemnate

reprezentând principalele monumente din Paris.

Camera 21. Mosele introduce cheia în broască, o răsuceşte, deschide uşa şi se dă la o parte pentru a o lăsa pe Émylie să treacă.

Urletul scos de tânăra femeie se aude la toate etajele. Un ţipăt ascuţit, îngrozit, care se încheie într-un vaiet înăbuşit, urmat, imediat, de hohote.

Mosele se repede în cameră, în timp ce Émylie rămâne în pragul uşii, palidă, tremurând din tot corpul.

Mirosul. Ar fi trebuit să remarce mirosul înţepător şi greţos. Acela al unui corp care a intrat în descompunere.

Francis Mariane e întins pe patul lui. Trupul lui gol şi slab are acea rigiditate hidoasă de cadavru, care transformă o fiinţă din carne într-o statuie de piatră.

Obrajii sunt supţi, buzele întredeschise şi întinse pe dinţi; zâmbeşte într-o grimasă grotescă.

Muştele zumzăie în jurul mortului.

— Nu... Nu se poate... Nu asta! exclamă Mosele, apropiindu-se de pat.

Totul îi apare ca o fotografie care se developează brusc. Braţul drept al lui Francis atârnă greu pe lângă pat. Mâna e deschisă. Un pahar răsturnat pe mochetă. Un tub gol de barbiturice, pe noptieră. O folie de somnifere. A mai rămas doar o tabletă. Hainele lui Mariane sunt aşezate pe un fotoliu, ordonat. Metodic. Prea metodic. Totul este prea bine regizat. „Da, asta e: regizat!”

Émylie a făcut doi paşi spre interiorul camerei, acoperindu-şi nasul şi gura cu o mână. Mirosul ăsta îngrozitor, năclăit...

— S-a... S-a sinucis... E vina mea! Era deprimat de la despărţirea noastră şi...

— Te rog, Émylie, ieşi de-aici! Nu-ţi face deloc bine să-l vezi în starea asta.

Émylie părăseşte încăperea şi rămâne în prag, plângând

încetişor, cu mici sughiţuri. Marc Leroux apare îndată, asudat. A urcat cele două etaje în fugă; gâfâie şi are obrajii roşii.

— Am auzit ţipete. Tu ai ţipat, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat?

— Acolo, în cameră...

Leroux se repede înăuntru.

— Ei drace! Fir-ar să fie! Fir-ar să fie! Francis! Când s-a întors? Nu l-am văzut...

— Mi-ai spus că avea cheia la el? întreabă Mosele.

— Da. Dar trebuia să mă sune înainte de a veni... A înghiţit toate chestiile astea?

— O să ştim după autopsie. Anunţă poliţia, Marc. Acum.

— Ai dreptate. Poliţia, bineînţeles... Oh, fir-ar a dracului de treabă!

Leroux părăseşte camera, trece prin faţa lui Émylie, se opreşte câteva secunde, se întreabă ce să-i spună, nu găseşte nimic şi îşi continuă drumul, gâfâind şi înjurând.

Mosele vine lângă Émylie, în pragul uşii. Tânăra femeie se aruncă în braţele lui. Tremură. O ţine strâns la pieptul lui cald.

— Ce nefericit trebuia să fie! Ce prostie... Trebuia doar să-mi telefoneze şi...

— Taci! N-ai nicio vină, Émylie. Nicio vină, îţi jur!

18.
Omul de la Vatican

Bărbatul stă drept, aşezat de cealaltă parte a biroului Monseniorului de Guillio. Contemplă mâinile groase ale cardinalului. Sunt mâini delicate, totuşi. Îngrijite. Şi care fâlfâie, câteodată, într-un gest plăcut, desenând în spaţiu subtile arabescuri. Apoi se odihnesc vreme îndelungată, cu palmele întinse, parcă moarte.

Bărbatul aşteaptă. Cardinalul a tăcut şi pare că se gândeşte.

— Cred că profesorul Mosele ne va pune aceleaşi probleme precum cele provocate de Mariane.

— Îi urmărim toate acţiunile şi gesturile, Monseniore. E permanent filat.

— Dar agenţii voştri din Franţa au acţionat foarte grosolan încercând să atenteze la viaţa lui. Îi consideram pe Gardienii Sângelui mult mai eficienţi în astfel de acţiuni. Şi mai subtili!

— Tocmai de aceea plec la Paris chiar mâine dimineaţă, Monseniore. Voi superviza personal toate operaţiunile viitoare.

Mâinile nu se mai mişcă. Niciun freamăt. De altfel, cardinalul pare el însuşi înţepenit în semiîntunericul încăperii. Numai vocea lui e vie. Gravă şi melodioasă. Continuă:

— Nu am găsit la Francis Mariane ce căutam. Caietele lui roşii au dispărut. Şi acum ştim, prin agenţii noştri, că nu l-a informat pe Mosele în legătură cu amplasamentul Mormântului.

— Dimpotrivă. A încercat să-l convingă pe prietenul lui să renunţe la anchetă. Am descoperit asta spionând vila acelui avocat pensionar, Martin Hertz.

— Ştiu.

Mâinile se mişcă din nou. „Pentru că l-am evocat pe Martin Hertz”, se gândeşte bărbatul.

— Acum ştim că Hertz deţine al doilea exemplar din Testamentul Nebunului, precizează cardinalul. Vom acţiona şi în această direcţie. Curând... Trebuie să ţinem undiţa bine întinsă pentru a aduce peştele la mal. Toate problemele noastre recente vin de la pergamentele de la Marea Moartă, acele blestemate 4Q456-458 care i-au strâmit curiozitatea lui Mariane!

Cardinalul se ridică, îndreptându-şi trupul uriaş. Omul a înţeles: întrevederea s-a încheiat. Se ridică şi el.

— Trebuie să-l văd pe Papa Ioan, anunţă Guillio. Sănătatea lui e foarte fragilă în acest moment.

— Dumnezeu să-l aibă în pază!

Guillio schiţează un zâmbet scurt.

— Oh, Dumnezeu?... M-aş baza mai mult pe medicină...

19.
Lacrimile Papei

E seară. Bătrânul stă întins pe patul lui, proptit între perne. Pare că doarme, dar nu e aşa. Nu mai este decât o veche carcasă umană, uscată, seacă; cel mai mic gest, cea mai slabă respiraţie îi produce suferinţă. Îşi economiseşte vorbele, mişcările, încercând să mai câştige o secundă în bătălia cu moartea care-l roade. Lupta lui durează de peste un an, susţinută de medicul lui personal şi de un pluton de specialişti, surori infirmiere şi tineri preoţi devotaţi.

Papa Ioan al XXIV-lea se străduieşte să nu moară. Se teme să facă această călătorie spre lumea celor drepţi, spre neant; dar, mai ales, întârzie pe acest pământ pentru că mai are o ultimă sarcină de îndeplinit. Şi din acest pat jilav, din această epavă umedă, încă mai acţionează.

Îşi ţine ochii închişi, dar ştie cine a intrat în cameră. „E ora lui”, se gândeşte el.

Numără paşii, întotdeauna aceeaşi, pe covorul gros. O pauză. Linişte. Apoi se aude scaunul greu, tras un pic, şi greutatea impozantă a Monseniorului de Guillio, care se trânteşte în el; lemnul suferă şi geme. Din nou, linişte. Mai îndelungată.

„O să tuşească, îşi spune Papa Ioan. O să tuşească, prefăcându-se că vrea să mă trezească, deşi ştie că nu dorm. Ca în fiecare seară!”

Şi tusea se aude, scurtă. Bătrânul deschide ochii şi, fără să întoarcă privirea, rosteşte fraza obişnuită:

— Tu eşti, Guillio.

Nu este o întrebare, nicio constatare. Doar refrenul cantilenei lor cotidiene.

— Eu sunt, Sanctitatea Voastră.

Papa scoate un suspin prelung de oboseală. De data

aceasta, se decide să încline capul şi să-şi privească interlocutorul. Ca de obicei, Guillio rămâne în umbră, nemişcat, impunând prin statura lui de atlet. Îşi ţine mâinile aşezate cu palmele întinse pe coapse.

— A fost descoperit, Sanctitatea Voastră...

— Asta doreai, nu-i aşa? întreabă Papa cu glas coborât.

— Da. Era în divorţ şi trăia despărţit de soţia lui. Ea şi cu un prieten, acel Didier Mosele, despre care v-am vorbit deja, sunt cei care l-au găsit, în camera lui de la hotel, dezbrăcat. Ancheta de rutină a confirmat deja că s-a sinucis, înghiţind o supradoză de barbiturice.

— Acest Francis Mariane, de ce a vrut să afle acele lucruri?

Guillio ridică din umeri şi îşi continuă şirul gândurilor:

— Îl pierdusem în momentul în care era pe cale să localizeze Mormântul. Gardienii l-au regăsit abia în Reims, aproape întâmplător. Înapoia maşina închiriată agenţiei de la gară. De acolo a fost săltat şi...

Papa Ioan închide ochii şi se cufundă, preţ de câteva secunde, într-o profundă meditaţie. Monseniorul de Guillio observă că buzele suveranului pontif tremură uşor.

— Vorbeşte-mi despre Mosele, spune el.

— Îl ţinem sub observaţie. Suntem convinşi că Mariane a comunicat cu el în mai multe ocazii. În schimb, nu ştiu cât de departe a ajuns în cercetările sale.

— Să dea Dumnezeu să fie mai puţin temerar decât prietenul lui şi să renunţe...! în felul acesta, Gardienii Sângelui nu vor fi nevoiţi să intervină din nou. Aş prefera soluţia aceasta. Bănuiesc că şi tu, Guillio?

— Să hotărăşti moartea unui om nu este prea plăcut, Sanctitatea Voastră. Totuşi, să recunoaştem că această aventură nu s-a încheiat. Mosele s-a dus la Martin Hertz. Au vorbit despre afacere...

— Francmasonii ăştia! gâfâie bătrânul, schiţând un gest

vag cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să alunge ceva din umbră.

Monseniorul de Guillio continuă:

— Nu Loja Eliah este cea care ne face probleme. Aceasta e o Lojă Albastră care lucrează în Ritul Scoţian Antic şi Acceptat în maniera tradiţională. Fraţii ei se reunesc în prima şi a treia zi de joi a fiecărei luni, pentru a deschide simbolic cele trei niveluri ale francmasoneriei: gradul de Ucenic, de Calfă şi de Maestru. Ştim amândoi că Martin Hertz aparţine, de fapt, unei alte Loji. De aceasta trebuie să ne temem. Cei doisprezece fraţi care o alcătuiesc ştiu despre existenţa Gardienilor Sângelui. Ei sunt duşmanii noştri!

— Din timpuri străvechi! rosteşte Papa Ioan.

— Într-adevăr. Este un război vechi. Timpul nu a slăbit această luptă pe care o purtăm în mod mutual.

— Cum se face că nu am reuşit niciodată să infiltrăm Loja lui Martin Hertz? Agenţii noştri au pătruns în toate grupările religioase de pe suprafaţa pământului şi numai mâna asta de indivizi ne opune rezistenţă!

Suveranul pontif s-a însufleţit. Se ridică greu în culcuşul lui de perne. Monseniorul de Guillio îl ajută să-şi găsească o poziţie mai confortabilă.

Un orologiu îndepărtat bate de nouă ori, cu sunete înfundate.

Papa Ioan se agaţă de braţul confidentului său, cu o mână scheletică care seamănă cu piciorul subţire al unei păsări.

— Prietene, începe el, o să mor curând. În spatele meu e acest cardinal despre care vorbeşte tot guvernul pontifical, Montespa! Aşteaptă să-mi dau ultima suflare ca să devină Papă, e deja stabilit. La fel ca tine, nu-mi fac nicio iluzie în privinţa rezultatului scrutinului. Politica! Această cangrenă care îşi poartă otrava prin venele instituţiei noastre!

Politica vrea ca Montespa să devină stăpânul Bisericii. Curtea lui trepidează de nerăbdare şi mă mir că n-am fost încă *adormit* într-o seară cu o fiertură concentrată! Probabil că puţina viaţă care mi-a mai rămas le este încă utilă acestor intriganţi!

— Uneltesc, Sanctitatea Voastră! Au intrat în campanie şi, câteodată, întâmpină rezistenţă din partea unora. Nu toţi cardinalii sunt de partea lor!

— Ne-au mai rămas atât de puţini prieteni, Guillio! Atât de puţini...

— Suficienţi pentru a păstra Secretul şi a-l ascunde definitiv acolo unde nimeni nu-l mai poate descoperi.

Papa Ioan strânge mai tare braţul interlocutorului său şi spune:

Nu, nu... Cadavrul va urca la suprafaţă într-o bună zi. Pentru că aşa arată secretul – un străvechi cadavru care refuză să putrezească în pământul în care a fost îngropat. Va apărea un nou Mariane, un alt Mosele, un Hertz... întotdeauna va fi cineva prea curios care va amuşina istoria ca un câine de vânătoare. Sunt sute care au încercat. Mii! Biserica i-a combătut de fiecare dată. Am manipulat adevărul, am înălţat ruguri, am adunat armate, am închis şi am masacrat oameni nevinovaţi. Orice, pentru a păstra Secretul! Şi Montespa e cel care-l va moşteni. Oare ghiceşte ce tribut îi las? Biserica este un hoit fetid şi înspăimântător care scuipă un sânge negru. Montespa va trebui să-şi unească viaţa cu această creatură care nu a putut supravieţui decât trădând, trişând şi omorând!

Papa Ioan strânge cu mai puţină putere braţul Monseniorului de Guillio. Carnea lui bătrână tremură şi dinţii îi clănţăne.

— Vreţi puţină apă, Sanctitatea Voastră?

— Da. Dă-mi apă... Apă, deşi aş merita oţet...

În timp ce îl serveşte, Guillio spune:

— Trebuie să dormiţi. Dacă doriţi, o să vin mâine dimineaţă, imediat după tratament.

— Rămâi, prietene. Mai avem de vorbit.

Bea cu sorbituri mici, înghiţind cu greu. Apoi, îi dă paharul lui Guillio, care îl aşază pe noptieră. Papa continuă:

— Nu ai spus nimic despre Fundaţia Meyer.

— Urma să vorbesc despre asta. Din informaţiile mele, echipa de cercetători se mulţumeşte să reunească piesele din 4Q456-458. Numai Mariane pare să fi ieşit din cadrul în care trebuia să se menţină. Pericolul e reprezentat de faptul că Mariane şi Mosele erau legaţi prin francmasonerie. Dacă era doar Mariane, problema ar fi fost astăzi rezolvată...

— Ce ai de gând să faci? întreabă pontiful.

— Să nu-l pierd din ochi pe profesorul Mosele. A înţeles că prietenul lui a fost eliminat şi asta îl va opri să se lanseze într-o acţiune în care va risca să împărtăşească aceeaşi soartă; aşa că o să tacă şi n-o să mai întreprindă nimic!

— Ipoteze! spune Papa Ioan. Prea multe ipoteze, Guillio! După portretul pe care i l-ai făcut lui Didier Mosele, eu nu cred că se va ascunde într-o gaură de şoareci. Dimpotrivă, cred că va face orice pentru a descoperi ce s-a întâmplat cu fratele lui. Şi nu-l uita pe Hertz! Avocatul nu va intra în scenă în mod vădit, nu e genul lui, şi nici al fraţilor acestei faimoase Loji, dar îl va ghida pe Mosele pe drumul cel bun. Se va folosi de el ca de un pion şi-l va face să ajungă până la noi... Până la Mormânt!

Papa Ioan pronunţă acest ultim cuvânt dintr-o răsuflare. După un timp, continuă, cu vocea obosită, dar străbătută, în anumite momente, de accente de autoritate:

— Hertz şi ai lui sunt moştenitorii Străvechii Confrerii, ştii foarte bine acest lucru. Să le spunem pe nume, Guillio:

PRIMII FRAŢI! Aşa se numesc, nu? O bandă de vulpoi! Nişte manipulatori! Chiar pot să bănuiesc felul în care i-a vorbit avocatul lui Mosele... Nu i-a spus minciuni, bineînţeles. Nu neapărat. Dar nici adevărul! Această veşnică legendă ce-şi scoate, în fiecare secol, capul ei de şarpe! Chiar nu o să reuşim niciodată să înăbuşim această blestemată erezie? Iar vom fi nevoiţi să ucidem?

— Nu ucidem, Sfinte Părinte. Nu este expresia potrivită.

— Ba ucidem! Nu mâinile noastre sunt cele care acţionează, dar voinţa noastră comandă aceste fapte. Gardienii Sângelui nu sunt decât instrumentele noastre. Ucidem de când Biserica *a* devenit un stat, la fel ca toate statele din lume. Puterea noastră e construită pe mormane de cadavre...

Guillio oftează şi ridică din umeri. Schiţează un surâs vag şi spune:

— Vă gândiţi la Catari[16], la Templieri... Nu vă împovăraţi cu faptele predecesorilor voştri care au fost nevoiţi să apere Biserica de atâţia duşmani...

— Am visuri urâte, Guillio. Da, în ultimele nopţi, somnul meu e agitat de coşmaruri. Fără îndoială, din cauza acestor numeroase medicamente pe care mi le administrează doctorii, dar asta nu mă împiedică să văd, în momentele de febră, lucruri îngrozitoare! Ştiu că nu crezi în visuri... îţi cunosc spiritul cartezian, brut. Află că atunci când ajungi la vârsta mea, pare să se producă în organism o alchimie misterioasă. Memoria febrilă îţi joacă feste şi deformează groaznic amintirile îngrămădite în minte,

16 Adepţi ai unei secte creştine din Europa Apuseană în sec. XI-XIV, înrudite cu bogomilismul, care respingeau ierarhia catolică şi considerau proprietatea privată ca un păcat (cf. DEX ’96). Conducătorii mişcării se numeau „perfecţi” (din lb. greacă: „cei puri”). Catarii nu se căsătoreau, dispreţuiau bunurile pământeşti, nu consumau carne, cu excepţia celei de peşte, propovăduiau viaţa ascetică, iubirea frăţească şi castitatea. (n.tr.).

uitate, pentru a le da o nouă perspectivă. Visurile mele au devenit mocirle dezgustătoare, la suprafaţa cărora apar corpuri în putrefacţie. Toţi aceşti, morţi care încearcă să revină la viaţă prin mine sunt toţi Papii dinaintea mea! Toţi, prietene, ţâşnesc din noroiul negru şi, cu gurile lor devenite nişte găuri obscene, îşi urlă durerea de a fi fost blestemaţi şi respinşi de Dumnezeu! Seamănă cu nişte mumii mâncate de viermi şi arată atât de ridicol în veşmintele lor sacerdotale roase de molii, sub tiarele de aur stins. Eu, Ioan al XXIV-lea, le înţeleg chinul, li ascult cum îmi povestesc toate crimele pe care le-au ordonat, toate minciunile pe care le-au proferat, toate trădările pe care le-au comis. În fiecare noapte, lunga litanie a acestor Papi blestemaţi continuă... în fiecare noapte, simt acest abject miros de putreziciune şi aud aceste jelanii şi plânsete. Inima mea e străpunsă de acest junghi de gheaţă, de gheara morţii şi a blestemului etern.

Pontiful gâfâie şi e nevoit să se oprească. Fruntea lui e transpirată. Monseniorul de Guillio face semnul crucii, aproape din reflex. Un gest pentru a implora soarta. Asta-i aminteşte de bunica lui, atunci când el era mic, un băieţel născut într-o familie săracă din Napoli. De o sută de ori pe zi, bătrâna superstiţioasă se închina şi scuipa spre cel pe care ea îl numea demonul ei. O umbră insolită pe unul dintre pereţii de var, un nor prea coborât şi prea plumburiu, un cocoşat care trecea, un stol de corbi, un oblon ce băteaîn vânt: bunica îşi făcea imediat semnul crucii pe pieptul ei slab, apoi scuipa în urmă.

— Sfinte Părinte, murmură Guillio, vă daţi seama ce spuneţi?

— Şi asta nu-i nimic!... şuieră bătrânul. Nu-i nimic pe lângă ceea ce-ţi voi mărturisi acum...

— Nu preferaţi să-l chem pe confesorul vostru? Urechile lui sunt mai potrivite să audă astfel de lucruri decât cele

ale unui politician ca mine!

— Nu, rămâi, Guillio. Eşti singurul căruia îi pot vorbi despre frământările mele. Ceea ce vreau să dezvălui înainte de a părăsi acest pământ nu poate fi auzit decât de tine. Veninul care mă otrăveşte curge şi prin venele tale...

Guillio oftează din nou. Îşi aşază palmele larg deschise pe coapsele groase şi aşteaptă. Papa Ioan, culcat în acest pat care miroase a transpiraţie, seamănă chiar cu morţii pe care el însuşi i-a descris. Deja li s-a alăturat prin decrepitudinea sa.

Vorbeşte cu glasul lui stins:

— Îţi aminteşti de Evanghelia după Luca... Acel pasaj care se referă la seara în care a fost arestat Hristos. Ştiu cuvintele pe de rost: „După ce a ieşit, S-a dus, ca de obicei, spre Muntele Măslinilor. Ucenicii Lui au mers după El. Când a ajuns la locul acela, le-a zis: «Rugaţi-vă ca să nu cădeţi în ispită!» Apoi S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, a îngenuncheat şi se ruga, zicând: «Tată, dacă voieşti, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuşi, facă-se nu voia Mea, ci a Ta! Atunci I s-a arătat un înger din cer, ca să-l întărească.»

Pontiful face o pauză. Arată cu bărbia spre paharul cu apă aşezat pe noptieră şi Guillio îi dă imediat să bea. După ce şi-a potolit setea, Papa continuă:

— Isus era singur, căci toţi „L-au părăsit şi au fugit”, afirmă Evanghelia după Marcu. Trebuie să continui sau preferi să reciţi urmarea, Guillio? Dar dacă alegi să-mi ţii isonul, rosteşte *cuvintele adevărate.* Nu pe acelea traduse de primii copişti ai Evangheliilor!

Monseniorul de Guillio clatină din cap în semn de încuviinţare. Pronunţă rar ceea ce aşteaptă de la el Sfântul Părinte:

— „Şi un anume tânăr îl urma, având aruncată pe el o învelitoare de in, pe trupul gol. Au pus mâna pe el, dar el

şi-a lăsat învelitoarea şi a fugit gol”.

— Mulţumesc, spune Papa, apoi rămâne cu ochii închişi timp de câteva secunde.

— De ce îmi mulţumiţi, Sanctitatea Voastră?

— Îmi doream să împarţi pentru o clipă această viziune cu mine... Cea în care Hristos este abandonat de discipolii lui pe muntele Măslinilor, aşteptând să fie prins de cohortă. Hristos, care e însoţit de acest tânăr, al cărui trup tânăr e acoperit doar de un giulgiu în care a fost învelit după ce a murit...

— Dar amândoi ştim cine este acest tânăr, îl întrerupe cardinalul.

— Nu despre asta e vorba, Guillio. Acest om mort, dar care păşeşte lângă Hristos, acest cadavru în picioare, ei bine, el mi s-a arătat în noaptea asta! L-am văzut! îţi jur că i-am văzut chipul aşa cum te văd acum pe tine.

— A fost doar un vis, Sfinte Părinte. Aţi spus chiar dumneavoastră: medicamentele pe care sunteţi obligat să le luaţi vă afectează imaginaţia şi, în rarele ore în care dormiţi, mintea vă produce astfel de viziuni. Este absolut normal. Îmi lăsaţi impresia că, dintr-odată, credeţi în tradiţia populară, deşi noi, iniţiaţii, ştim, încă de la începutul Bisericii, că toate astea sunt doar un văl aruncat deasupra realităţii evenimentelor.

— Nu mă înţelegi, Guillio! încerc să-ţi traduc visurile mele. Mă aflu la sfârşitul vieţii; curând, mă voi duce cu Secretul ce va fi transmis succesorului meu de către Gardieni. Trupul meu va fi culcat alături de cele ale predecesorilor mei, conform Tradiţiei. Prin moartea mea, Secretul va fi, o dată în plus, pecetluit! Cu toate acestea, va trebui să răspund în faţa Judecătorului Meu, pentru crimele pe care le-aş fi comis, pentru crimele tuturor celorlalţi, cei cu nume de Petru, Pius, Clement, Urban... toţi ceilalţi!

Monseniorul de Guillio se apleacă spre patul pontifului. Îi spune în şoaptă:

— Biserica a traversat secolele precum o corabie. Sfinte Părinte... De altfel, imaginea aceasta vă aparţine.

— O corabie lansată pe un ocean de sânge! Ascultă finalul acestui vis morbid în care mi-a apărut tânărul acela... Am avut sentimentul că m-am identificat cu Hristos. Eram în El, în carnea Lui, în spiritul Lui. M-am întors încet către silueta care mă urma în linişte. Mi s-a făcut rău când i-am văzut chipul palid şi ochii adânci şi severi. Nimic nu mai mişca în jurul nostru. Vântul se oprise în frunzele de măslin. Nu mai era niciun semn de viaţă. Desigur, am recunoscut imediat trăsăturile celui care stătea nemişcat în faţa mea. „Mi-ai trădat Numele", mi-a spus el cu voce gravă. „Mi-ai uzurpat identitatea, om lipsit de credinţă, care-ţi spui Fiul Omului! Nu poţi fi om, pentru că eşti sperjur!" A făcut trei paşi ca să se apropie de mine. A adăugat: „Priveşte: sunt gol pe sub acest giulgiu, pentru că tu m-ai dezbrăcat. Port acest giulgiu, pentru că tu m-ai omorât!"

— Oh, Doamne! oftează Monseniorul de Guillio, închinându-se, din nou, agitat.

— Acum înţelegi de ce sunt îngrozit? În visul acela eu eram impostorul! Iar el, tânărul cu giulgiul, mă condamna aşa cum l-a condamnat pe primul dintre noi... apoi pe al doilea... şi pe toţi ceilalţi! Mă făcea să înţeleg că nu a încetat niciodată să trăiască în afara Bisericii, în umbra ei, într-un mod ocult. Şi a putut face asta datorită apostolilor ei, ale căror scrieri au fost falsificate, datorită misionarilor trimişi în lume, ale căror mesaje au fost denaturate, datorită lui Pavel, ale cărui scrisori au fost rătăcite în cea mai mare parte... „Credeai că m-ai înfăşurat în giulgiu, a continuat el, apropiindu-se mai mult de mine. Erai convins că nu mă voi mai înălţa niciodată, deşi eu am puterea să

desfid Moartea şi Timpul, pentru a mă ridica în faţa tuturor acelora ce vor impune impostura drept lege!” Era atât de aproape de mine încât îi simţeam respiraţia... Mi-era frică, niciodată nu mi-a fost atât de frică... Acea nelinişte pe care nu o poţi controla şi care îţi paralizează membrele... „Sărută-mă! mi-a ordonat el. Sărută-mă pentru ultima oară, frate”. Şi atunci, şi-a lipit buzele reci de ale mele. Sărutul lui avea gust de mormânt. Pieptul lui gol s-a atins de al meu şi ceva cald, cleios, mi-a impregnat hainele şi a intrat în contact cu pielea mea. Era sângele lui! Sângele rănilor pe care i le provocasem înainte. Sângele fratelui meu! „Vroiai veşmintele mele de rege, mi-a spus el după ce ne-am sărutat. Ia-le! Ţi le dau de bunăvoie! Le vei purta până la sfârşitul vremurilor!” S-a dezbrăcat de giulgiul lui şi mi l-a aşezat pe umeri, cu gesturi calme şi fraterne. Dar îmi zâmbea. „Îi auzi?” A rostit aceste cuvinte, dându-se înapoi. „Vin să te ia pentru a te urca pe un tron din care nu vei mai coborî niciodată!” Ascultam... Noaptea s-a însufleţit deodată; un vânt cald adia prin măslini. Ascultam... Ştiam că e cohorta care venea să mă aresteze, pe mine, Hristos... Pe mine, impostorul! Tânărul a dispărut. Mi s-a părut că-l aud fugind printre copaci. Şi râzând! Am început să urlu îngrozit. Îl chemam în ajutor. Da, îl chemam pe fratele meu... Nu reuşeam să mă trezesc, Guillio. Ştiam foarte bine că dorm, că totul e doar un vis, dar continuam să strig şi să implor iertarea fratelui trădat şi rănit! Soldaţii romani m-au înconjurat şi m-au luat fără milă, batjocorindu-mă şi înjurându-mă.

Bărbia suveranului pontif se prăbuşeşte pe pieptul lui scobit. Bătrânul e epuizat. Plânge cu mici hohote ascuţite, groteşti şi jalnice.

— Guillio, mai reuşeşte el să articuleze, fă în aşa fel încât nimeni să nu afle vreodată!

— Voi veghea, Sfinte Părinte.

— „Tânărul”...

— Da?

— Să nu reuşească să iasă din mormântul lui! Nu după toate aceste secole! Nu acum!

Şi atunci, aşa cum procedezi cu un copil, cardinalul se ridică şi îşi aşază mâna pe fruntea pontifului, pentru a-i oferi o mângâiere liniştitoare. Bătrânul plânge acum în linişte şi priveşte cu ochii lui mari, înecaţi în lacrimi, crucea din aur agăţată pe peretele din faţă, strălucind într-o rază piezişă de lumină. Cardinalul spune:

— Nu va ieşi din pământ. Vom isprăvi opera Papei Clement. Şi apoi, cine va crede adevărul?

Îşi retrage mâna de pe fruntea fierbinte şi potriveşte puţin pernele care sprijină corpul ruinat.

Monseniorul de Guillio salută, înclinându-se, şi se îndreaptă către marea uşă, migălos lucrată, a camerei.

Ajuns în vestibulul unde stă aşezat un preot, inspiră adânc şi, străduindu-se să-şi menţină obişnuita lui alură dreaptă şi mândră, adresează un zâmbet celor două surori care-l veghează pe Papă, apoi traversează încăperea cu un pas hotărât.

În camera lui, Ioan al XXIV-lea scrutează umbrele pe care vederea sa slabă nu le mai poate desluşi. Se aşteaptă în orice clipă ca una dintre aceste forme să înceapă să mişte. Ca o siluetă albă să se apropie şi să-l cheme. Sau ca cel pe care Marcu îl numea „un anume tânăr” să-i ofere giulgiul său...

20.
Geamănul

Şi, mai ales, nu întreprinde nimic, Didier! Nu căuta nici piatra, nici fratele! Adio, Mult Iubitul Meu Frate.

Prietenul tău care s-a pierdut, Francis

Banda magnetică merge acum în gol. Émylie opreşte dictafonul lui Didier Mosele, aşezat pe masa din salon plină de sandviciuri, sticluţe de coca începute, pahare de whisky şi cuburi de gheaţă aproape topite. În sfârşit, bărbatul se hotărăşte să rupă tăcerea.

— Ţi-am spus tot, Émylie. Tot ce ştiu. Îmi pare rău... L-am lăsat pe Francis să se joace cu focul şi mă simt vinovat de moartea lui.

— Asta înseamnă că nu s-a sinucis? Şi, dacă te înţeleg bine, ar fi... Nu! E incredibil!

— Crima a fost disimulată într-o sinucidere. Ai văzut: inspectorii nu au găsit niciun document în camera lui. Caietele roşii au fost furate.

— Dar de ce a fost dezbrăcat complet? întreabă Émylie, care s-a ghemuit pe canapea.

— Dezbrăcat şi probabil spălat! Pentru a se înlătura orice indiciu pe care vreun laborator criminalistic l-ar putea analiza.

— Era doar un istoric... Nu îşi făcea decât meseria.

În timp ce Mosele, ridicat în picioare, îşi bea al treilea whisky, Émylie e preocupată de plicurile trimise de Francis. Le ţine în mână şi le priveşte, dar pare că nu le vede.

— Exact; s-a apropiat prea mult de adevăr, de acest Secret pe care Biserica îl păzeşte de atâtea secole, precizează Mosele.

— Scrisorile lui nu ne furnizează prea multe informaţii.

Ştim doar că a fost la Ierusalim, la Roma...

— La Troyes, apoi, în sfârşit, la Reims! Ştampila de pe ultima lui scrisoare indică acest lucru. Mai mult ca sigur că a fost prins când se afla în Champagne, dacă ne luăm după dată. Priveşte! spune Mosele, aşezându-se din nou lângă tânăra femeie.

— Da, plicul a fost timbrat la gara din Reims, acum patru zile.

Mosele se uită la ceas, remarcă paloarea feţei şi trăsăturile obosite ale lui Émylie şi îi propune:

— Eşti epuizată. Rămâi în camera mea şi încearcă să dormi.

— Situaţia e cam echivocă, nu crezi? Francis abia a murit şi tu vrei să dorm la tine!

Bărbatul ridică din umeri, o ia de mână, ca să o ajute să se ridice de pe canapea, şi o conduce până în dormitorul lui. Émylie se lungeşte imediat pe pat şi îşi scoate pantofii. Se ghemuieşte în poziţie fetală şi încearcă să adoarmă.

Mosele se pregăteşte să închidă uşa. Ajuns în prag, spune:

— Nu te lua după aparenţe. Îl iubeam pe Francis, Émylie. Îl iubeam, într-adevăr, foarte mult.

— Şi eu, Didier. În felul meu...

Mosele închide uşa uşor. Se întoarce în biroul lui şi se aşază în fotoliu, cu ţigările şi sticla de whisky la îndemână, pentru a studia facsimilul Testamentului Nebunului. „Dacă Martin, vulpoiul ăsta bătrân, a adnotat copia, înseamnă că a dat de urma unor iepuraşi... Şi acum eu trebuie să urmăresc această pistă”.

Răsfoieşte documentul. „Bravo! A făcut chiar şi traducerea versurilor în latină...”

Deschide computerul şi începe să scrie strofele pe care le citeşte cu voce tare.

Se va naşte din dezordinea nemăsurată
Lumina Orientală
Sfântul Duh amestecat în Materie.

— Adică, ar rezulta: „Lumina Orientului se va naşte din haosul nemărginit, Sfântul Duh amestecat în Materie”... Hmm... Miroase a Apocalipsă de la o poştă! Hai să găsim o formă şi pentru versurile următoare.

Eu Ioan frate între cei Doisprezece
La Patmos exilat pentru numele lui Isus
Secretul am păstrat
Primul dintre fraţi
Fiu al Luminii şi al Arhitectului
Mi s-a înfăţişat
Era viu şi nu mort
Aşa cum crezuse poporul
Trei sărutări el mi-a dat
Albe capul şi părul lui Ca lâna albă
Cel care fratelui i-a luat viaţa
I-a uzurpat moartea
I-a ocupat de-atunci locul
După crucea lui plânge adevăratul frate
Venit în giulgiul lui.

— Giulgiul! Oh, Doamne! *Pannus* nu e utilizat aici pentru a desemna un cearşaf, ci un giulgiu! De altfel, în versetul următor, Agnan şi Nicolás de Padova folosesc cuvântul *sindon...*

Mosele descifrează însemnările mărunte pe care le-a trasat Hertz pe margine. Unele cuvinte au fost subliniate: *„Vulgate saint Ieronimus sindon pannus lama sabachtani aleph-lamedhé Dydime gemeni”.*

Ia o gură de whisky, aprinde încă o ţigară şi continuă

lectura Testamentului Nebunului.

La Măslini fratele mort în giulgiul lui
Geamănului său trădător îi face reproşuri
Şi îl blestemă în vecii vecilor
Poporului minciuna îi e dată
Secretului cei Doisprezece îi înalţă Templul.

Eindon este termenul potrivit pentru *giulgiu...* Francis avea dreptate, suntem înşelaţi de două mii de ani!”

Remarcă strofele scrise de altă mână, cea a unui templier, fără îndoială. Acel Renaud despre care i-a povestit Hertz? Acel Renaud sau oricare alt caligraf dornic să completeze acest lung poem. Din ce motiv?

Din secta cruciferă Orient şi Occident se vor naşte
În timp ce în pădurea Levantului
Va odihni fratele în Templul lui
În pământ va fi uitat.

Vocea lui Émylie. Apoi chiar ea, cu hainele şifonate, ochii umezi, părul ciufulit.

— Nu reuşesc să dorm, Didier. Nu pot să-mi alung din minte imaginea lui Francis, zăcând mort pe patul acelei camere de hotel... Şi apoi, mirosul ăla!

Mosele n-o aude.

— Émylie, Francis a înţeles corect! strigă el, exaltat. Habar n-am cum a putut descoperi lucrul ăsta fără Testamentul Nebunului. Teoria lui era bună. Nu pe Isus l-au pus pe cruce! Nu pe el l-a arestat cohorta pe Muntele Măslinilor...

Émylie se apropie de birou, aruncă o privire împăienjenită peste maldărul de hârtii şi note, apoi pe ecranul computerului. Mosele continuă descifrarea

adăugirilor făcute de al doilea scrib:

— „în litiera lor mincinoasă Stăpânii Religiei trădători vor fi!” E fratele lui! Fratele care-i seamănă atât de mult încât e numit uneori Dydime, de Agnan şi Nicolas de Padova! Aceşti doi copişti au păstrat numele grecesc... Or, în limba greacă, Dydime înseamnă geamăn, cuvântul care-l desemnează pe Toma!

— Eşti nebun! Nimeni n-o să creadă aşa ceva!

Pe tron blestemat
Căci dat morţii
Holt va fi...

— „Stăpânii Religiei” sunt Papii... Biserica şi-a clădit dogmele pe o impostură. O înşelătorie pe care încearcă s-o păstreze de secole întregi! rosteşte răspicat Mosele, bătând cu palma în facsimilul Testamentului Nebunului.

— Francis a murit din cauza asta? Pentru că a descoperit cea mai veche minciună din lume?

— Nu, nu neapărat... Din alt motiv: un Adevăr şi mai teribil, pe care oamenii l-au căutat zadarnic timp de secole.

— Tu îl ştii, Didier?

— Francis a găsit Mormântul lui Hristos! L-a găsit, Émylie, înţelegi? A descoperit Mormântul lui Isus care nu a murit crucificat! Tot ce povestesc textele oficiale e numai ipocrizie... Testamentul Nebunului este cel al Mântuitorului! Nebun, pentru că nimeni n-a îndrăznit vreodată să-l creadă!

21.
Înmormântarea

În noaptea de joi spre vineri

Martin Hertz se află în biroul lui. Este ora unu şi un sfert. Ploaia bate în rafale peste obloane. O singură lampă a rămas aprinsă şi becul ei împrăştie un cerc de lumină galbenă deasupra mesei la care stă aşezat bătrânul avocat. A scos o cutie mică, metalică, din seif. Priveşte în interiorul ei, în timp ce pufăie dintr-o ţigară de foi marca Partagas. Testamentul Nebunului e aşezat lângă scrumieră.

Uşa rămasă întredeschisă este împinsă uşor; apariţia lui Lea în cameră îl ia prin surprindere pe Hertz care închide repede cutia metalică, precum un puşti prins pe picior greşit.

— Ar trebui să vii la culcare, Martin. Sunt nopţi întregi de când dormi pe apucate. Cred că de la vizita lui Didier...

— Vin imediat, Lea.

Vocea bărbatului voinic e joasă şi tristă. Îşi ridică trupul enorm. „Mai gârbovit ca de obicei, remarcă Lea. Îmbătrâneşte atât de mult în momentele astea!”

— Făceam puţină ordine prin hârţoagele astea vechi. Mania vârstei! spune el, punând la loc cutia pe unul dintre rafturile seifului.

Lea rămâne proptită acolo; măruntă, palidă şi slabă. Ajunsă la capătul cursei. Obosită de viaţă, de tot. Dar nu se lasă înşelată de ceea ce partenerul ei încearcă s-o facă să creadă. Îl cunoaşte foarte bine. „M-a minţit mereu. Ca să mă păzească de toate. Ca să mă protejeze chiar de viaţa însăşi”.

— Cauţi în continuare, nu-i aşa? încă *îl* mai cauţi? întreabă ea.

Hertz pare uimit; contrariat, întârzie să închidă seiful.

— Nu, nu neapărat, oftează el.

— Te duci la înmormântarea lui Mariane în dimineaţa asta? Va fi o ceremonie masonică?

— Nu, nu la cimitir. Vom organiza una în cadrul Sesiunii noastre, între noi... Va fi înhumat civil.

Aranjează manuscrisul în bibliotecă. „Cine şi-ar închipui că o asemenea comoară e ascunsă în mijlocul tuturor acestor cărţi?”

— Cutia asta... manuscrisul... Le ascunzi de mine, de parcă eu n-aş şti ce sunt. N-are rost, Martin!

— Draga mea, încerc să nu te trag după mine în această mocirlă. Relicvele astea n-au adus decât suferinţă şi nenorociri. Dar n-am dreptul să le distrug! Ştii foarte bine...

Vine lângă ea şi îi înlănţuie umerii cu braţul lui gros.

— Iar a slăbit.

— Ai dreptate, hai să ne culcăm. Ţi-ai luat pastilele?

Lea îi zâmbeşte. „Întrebarea obişnuită. Acelaşi refren!”

— Da, bineînţeles. Chiar dacă nu mai au niciun efect. Ceea ce avem noi nu se vindecă, Martin.

— Da? Şi ce anume avem noi?

— Suntem bătrâni.

Ploaia a încetat pe la ora cinci. Hertz nu a închis ochii toată noaptea. S-a sculat la opt, dar fără să o trezească pe Lea. A făcut un duş rece, a băut un ceai şi a mâncat doi biscuiţi, cu stomacul strâns şi un gust amar în gură. S-a îmbrăcat în negru.

„Lambert o să împartă trandafiri la intrarea în cimitir”, se gândeşte el.

Iese din casă, urcă în maşină şi conduce vreme de două ore pe bulevardul periferic, ca să-i treacă timpul. În mod paradoxal, zgomotul şi traficul intens îl liniştesc.

Acum stă, la fel ca majoritatea femeilor şi bărbaţilor

îmbrăcaţi în negru, în faţa sicriului lui Francis Mariane, care este aşezat pe două capre, prost camuflate de-o pânză neagră, tivită cu auriu.

Lambert, fratele Ospitalier al Lojii Eliah, a cumpărat, în ajun, un braţ de trandafiri pe care a fost însărcinat să-i împartă discret fraţilor veniţi să asiste la înmormântare. Acesta e obiceiul masonilor, să arunce câte un trandafir pe sicriul fratelui lor mort, atunci când acesta e coborât în groapă – gest simbolic, care nu poate ofensa sensibilitatea religioasă a membrilor familiei defunctului şi nici pe cea a apropiaţilor săi.

Serviciul fiind unul civil, numai un oficiant al pompelor funebre se ocupă de protocolul ceremoniei.

Oamenii s-au adunat în grupuri mici în jurul sicriului. Émylie ţine de braţ un bărbat care are cam şaizeci de ani şi seamănă cu Mariane. Alături de ei, s-au strâns mătuşi, unchi, veri. Necunoscuţi cu privirile coborâte, plângând în batiste albe. Familia.

„Familia!” se gândeşte Mosele, descoperind că niciodată nu şi-a imaginat că Francis mai are şi alţi apropiaţi în afară de Émylie, de fraţii şi de colaboratorii lui de la Fundaţia Meyer. De ce n-a vorbit despre ei nicicând? „Atât de discret. Da, cred că l-a evocat pe tatăl lui o dată sau de două ori. Trebuie să fie bărbatul acesta care-i seamănă atât de bine şi la braţul căruia stă Émylie. Mama lui a murit când el avea vreo doisprezece ani. Tatăl nu s-a recăsătorit niciodată...”

— Nu mi-am închipuit vreodată că Francis era genul de om care să se sinucidă... Mereu se spune aşa după ce se întâmplă astfel de lucruri!

Mosèle se întoarce spre Norbert Souffir. Omuleţul cu faţa pergamentoasă înoată într-un costum din catifea neagră, prea proaspăt călcat. În jurul gâtului slab şi-a legat

o cravată bleumarin, iar unul dintre colţurile gulerului de la cămaşă îi stă ridicat. Mosèle nu se poate abţine să nu zâmbească.

— Ai dreptate, Norbert. Francis iubea viaţa. Niciodată n-am cunoscut un om atât de curios să afle tot, aşa cum era el.

Hélène Moustier adaugă, cu glasul înecat în plâns:

— Era atât de cultivat, de pasionat...

Apoi, revenindu-şi după câteva secunde:

— Ar fi mai bine să tac! Nu sunt prea pricepută la elogii funebre. Se spun numai banalităţi în momentele astea.

Rughters aprobă cu o mişcare a bărbiei. Are ochii roşii, dar reuşeşte să se înfrâneze şi să nu plângă ca un copil. Şi exact cu un copil seamănă acum: un puşti uriaş, cu ochii umflaţi de durere, cu inima frântă.

În spatele lor, directorul Fundaţiei Meyer, câţiva membri ai Directoratului şi reprezentanţi anonimi ai Ministerului Culturii, toţi stând drepţi în impermeabilele lor întunecate sau în mantale negre, străduindu-se să lase impresia că sunt sincer afectaţi.

Hertz îşi spune că se anunţă o zi frumoasă, limpede, cu cerul senin. Şi că moartea lui Mariane este o confuzie îngrozitoare, că, într-un fel, el este vinovat de ea. Îşi aminteşte... Da, totul s-a pus în funcţiune ca o maşină infernală şi tânărul cercetător s-a lăsat sfâşiat de mecanismul ei. Distrus!

Hertz îşi priveşte fraţii, pe Émylie, pe acel bărbat demn, care seamănă cu Francis – tatăl lui – pe Didier Mosèle şi pe colaboratorii acestuia, pe diverşi prieteni şi vecini. O mulţime în doliu! Ce bramburească!

Bătrânul avocat n-o să-şi acorde niciodată iertarea. Şi iată că Mosèle a venit la el şi i-a dat facsimilul după Testamentul Nebunului... „Lea avea dreptate. *Îl* caut în continuare. N-am încetat niciodată *şi îl* caut...”

Sicriul a fost coborât în groapă. Mosele trebuie să participe la ritualul condoleanţelor. Se opreşte în faţa lui Émylie şi a socrului ei.

— Ţi-l prezint pe Didier Mosele, tată-socru.

Domnul Mariane tatăl are aceeaşi voce ca a fiului său. Doar puţin mai gravă. Şi asta-i sfâşie inima lui Mosele. Lacrimile îi inundă ochii.

— Francis mi-a vorbit deseori despre tine. Aveaţi aceleaşi preocupări, cred. Tu l-ai angajat la Fundaţia Meyer, nu-i aşa?

Incapabil să răspundă, Mosele strânge stângaci mâna ce i s-a întins şi apoi pleacă.

Merge singur, cu privirea gânditoare, urmând, involuntar, un şir de persoane care pleacă şi ele, după ce şi-au prezentat condoleanţele văduvei şi tatălui lui Francis.

— Nu-i bine să-ţi rumegi singur tristeţea, Didier! Hai s-o împărţim...

E Martin Hertz care l-a ajuns din urmă şi-l însoţeşte spre ieşire, trecând printre mormintele pe care neobişnuita limpezime a cerului le învăluie în lumină.

— Dacă ar fi doar tristeţea, Martin! Ştii foarte bine la ce mă gândesc şi asta mă sufocă. Toată lumea de aici să creadă că Francis s-a sinucis! Când, de fapt...

— Taci! Şi viaţa ta e în pericol. Trebuie să fii prudent şi mereu atent.

— Ştiu. Dar, în cazul ăsta, tot serviciul meu e în pericol. Toţi cei care lucrează la manuscrisele de la Marea Moartă, numerotate 4Q456-458! Pentru că, într-adevăr, cheia Secretului e ascunsă chiar în cele câteva fragmente pe care le traducem acum la Fundaţie.

— Nu e locul potrivit ca să vorbim. O să discutăm joi, după Sesiunea noastră. Acum te salut; am lăsat-o pe Lea ameţită de somnifere. Spune că nu doarme deloc, dar zace în pat toată dimineaţa. Pastilele ei îşi fac efectul cu

întârziere.

După un scurt gest de rămas-bun, Hertz se urcă în maşină şi dispare.

— Te întorci la birou, Didier?

Souffir a apărut lângă el, ca un spiriduş bătrân, cu ochii lui mari de peşte, veşnic uimiţi.

— Da. Te conduc, Norbert? Haide, maşina mea e parcată destul de aproape.

— Unii dintre voi aţi aruncat câte un trandafir roşu în mormântul lui Francis... Ciudat! O să-mi vorbeşti cândva despre asta?

— Sigur că da. E un obicei între vechii prieteni foarte dragi. Şi atât de apropiaţi încât aproape că formează o familie.

Doi bărbaţi, ascunşi în spatele micii capele, departe de locul în care s-a desfăşurat ceremonia, i-au fotografiat pe toţi participanţii. Acum se pot întoarce mulţumiţi.

22.
Pădurea Orientului

Uşa roşie, peste pragul căreia Francis Mariane nu va mai trece niciodată. Uşa roşie şi biroul lui, cu dezordinea obişnuită dinăuntru. Şi, totuşi, gol. Lipsit de prezenţa prietenului său.

Mosele examinează scrisorile aduse de curier la ora nouă. Le clasează automat, în ordinea interesului pe care-l prezintă, conform ritualului matinal pe care şi l-a impus şi pe care se străduieşte să-l respecte.

E ora unsprezece şi jumătate. Souffir apare, cu cafetiera în mână:

— Vrea toată lumea cafea?

Mosele:

— Hârţoage, hârţoage şi... la uite! O scrisoare din Roma... de la Ernesto Pontiglione!

Mosele desface scrisoarea, amintindu-şi că profesorul Pontiglione a fost citat de Martin Hertz în cadrul acelei faimoase nopţi de luni spre marţi. Parcă a trecut un secol de atunci!

Souffir umple ceaşca pe care i-o întinde Rughters. Uriaşul mulţumeşte dând din cap, cu maxilarele strânse.

Mosele se aşază la masa lui de lucru şi citeşte pentru sine:

Dragul meu prieten,

Am aflat din presă despre tragica moarte a lui Francis Mariane. Trebuie să mă forţez să cred că-i adevărat, într-atât de vie mi-a rămas amintirea lui în minte. Am petrecut împreună cinci zile la Roma. Venea de la Şcoala biblică din Ierusalim. Am vorbit mult despre natura cercetărilor voastre actuale. Francis părea foarte interesat de propriile mele studii pe această temă. M-a informat că intenţiona să

se întoarcă în regiunea oraşului Troyes şi să facă un ocol prin Reims, unde fusese deja. Trebuie să ne întâlnim urgent. Voi sosi curând în Paris. Cred că Francis ţi-a împărtăşit „teoria” lui. Te sfătuiesc să păstrezi cea mai mare discreţie.

Pe curând, cu sentimente fraterne, Ernesto Pontiglione

— Litrul tău obişnuit de cafea, Didier?

— Îl cunoşti pe profesorul Pontiglione, Norbert?

— După renume, da. Nu personal. Am citit câteva dintre lucrările lui. Un om erudit, care susţine teze originale! Poate prea originale pentru academie...

Apoi, ziua se scurge greu, într-o linişte neobişnuită. Hélène Moustier, Rughters şi Souffir abia îşi ridică ochii de pe ecranele computerelor. La ora unu, toţi mănâncă în silă. La două şi jumătate, se încheie şedinţa de vineri cu membrii serviciului de „extracţie”.

Mosèle părăseşte biroul la ora optsprezece; coboară în parcare şi se suie în maşina lui, marca Golf. Suferă de o migrenă îngrozitoare, care nu-l mai slăbeşte din timpul înmormântării; nu reuşeşte să-şi alunge din minte corpul gol şi livid al lui Mariane, culcat pe patul său de moarte.

Întors acasă, Didier îşi toarnă un pahar mare de coca şi înghite două aspirine, abţinându-se să aprindă o ţigară. Simte bătăi surde în tâmple. Pulsaţia dureroasă a grijilor sale. Şi această irezistibilă dorinţă de a plânge, de a se lăsa, în sfârşit, pradă durerii. Dar ochii lui, deşi febrili, rămân uscaţi.

Nu-i este foame. Intră în biroul lui, deschide sertarul care conţine scrisorile şi banda magnetică trimise de Mariane în aceste ultime săptămâni, în cursul „misiunii sale secrete”. Aşa a numit Francis această expediţie.

Mosele desface a patra şi ultima scrisoare, cea care a sosit înaintea mesajului înregistrat:

Dragă Didier,

Am părăsit ieri Muntele Payns. Mă aflu în mijlocul ţinutului fondatorilor Ordinului Templierilor: Hugues de Payns, Hugues de Champagne[17]... Şi ştii bine că Secretul este legat de Templieri! Cred că am făcut un mare pas spre Lumină, prietene.

Traversând Troyes, am remarcat că sunt din nou urmărit. Deja, în cursul sejurului meu în Ierusalim, observasem că sunt supravegheat de doi bărbaţi.

Am părăsit autostrada pentru a mă îndrepta spre Courterange. Cerberii mei au lăsat o mică distanţă între maşina lor şi a mea, dar au continuat să mă urmărească.

Îi căutam pe faimoşii mei Catari! Ţi-am vorbit vag despre treaba asta în ultima mea scrisoare. Un Catar în plină regiune templieră...

L-am întrebat pe un librar care mi-a spus că, într-adevăr, există o statuie a cavalerului, nu departe de Geraudot, un loc destul de greu de găsit printre potecile din pădurea Larivour. Mi-a precizat că, în zonă, această statuie e numită Omul Verde.

Harta mea de stat-major m-a ajutat foarte mult, deşi am fost nevoit să explorez numeroase cărări; dar, în sfârşit, am dat de Catarul meu! Te asigur, Didier, că este vorba efectiv de un Catar! Da, în Champagne-Ardenne! Şi o să-ţi ofer imediat şi motivaţia enigmaticei sale prezenţe în această pădure.

Cred că statuia, cu timpul, a căpătat numele de Omul Verde. Din cauza muşchiului care a acoperit-o... M-am întrebat unde au dispărut spionii care mă urmăreau.

Am făcut câteva fotografii şi am realizat o acuarelă – de

---

17 Hugues, come de Champagne. În anul 1125 îşi repudiază soţia şi îşi reneagă copilul, renunţă la comitat şi se alătură cavalerilor care alcătuiesc Ordinul Templierilor, (n.tr.).

care nu sunt chiar nemulţumit – pe care le voi lipi, desigur, într-unul dintre caietele mele roşii.

Abia aştept să-ţi povestesc mai mult.

Cu bine, Mult Iubitul Meu Frate, Francis

Mosele se ridică, face câţiva paşi spre fereastră şi îşi lipeşte fruntea de geam. „Francis mi-a vorbit deseori despre această regiune. Templierii au asanat mlaştinile de-acolo şi au defrişat pădurile. Au instalat topitorii şi ţiglării. Aveau oare vreun interes secret să investească în acel loc, să-l menţină pregătit? Pare evident, după teoria lui Francis!”

Mosele se întoarce la masa lui de lucru şi ia atlasul rutier, pe care l-a consultat deja în mai multe rânduri. Îl deschide la pagina unde este reprezentată regiunea Champagne. „Francis a trecut prin Courterange, în pădurea Larivour, dar... „îşi aminteşte cuvintele citite pe ecranul computerului lui Mariane; scotoceşte prin notele şi cărţile sale, găseşte documentul pe care l-a imprimat şi îl parcurge agitat: „Pannus 14... Giulgiu...” Şi aici: „Triunghiul lui Payns. Lanţul şi Templierul său... Leoaica în Lumină... Lac... Loja caprelor... Bailly 2...” Apoi, răsfoieşte facsimilul Testamentului Nebunului. E preocupat, în special, de strofele adăugate de cel de-al doilea scrib:

Din secta cruciferă Orient şi Occident se vor naşte
În timp ce în pădurea Levantului
Va odihni fratele în Templul lui
În pământ va fi uitat.

O ţigară. Să fumeze una, în ciuda jurământului făcut. Revine la harta rutieră şi îşi fixează vârful degetului pe o parte din regiunea Troyes.

— „Pădurea Levantului”! Bineînţeles! E mai mult decât

evident. Îţi sare în ochi... „Pădurea Levantului” este pădurea Orientului! Şi acolo, Loja din Bailly, Loja Caprelor... Şi lacul Templului!

Mosele ia telefonul mobil:

— Alo, Émylie? Eu sunt, Didier. Pot să trec pe la tine? Tocmai am descoperit ceva extraordinar, pornind de la însemnările lui Francis şi cele ale templierilor care au completat Testamentul Nebunului! Are legătură cu sejurul lui Francis în Troyes...

După ce-şi îmbracă puloverul, Mosele iese din apartament, cu o geantă la subraţ. „Ne apropiem... Ne apropiem de Mormânt. Dacă îl vom descoperi? Dacă lumea va afla?”

Urcă în maşina parcată în faţa casei, de cealaltă parte a străzii. Se gândeşte la camioneta albă care era să-l lovească luni seară. Care *a vrut* să-l lovească.

După mai puţin de o jumătate de oră, Émylie îi deschide uşa casei. Femeia are o faţă tristă, abătută. Ochii ei căprui sunt înroşiţi de lacrimi.

— Mă bucur că ai venit, Didier. Socrul meu tocmai a plecat şi mă simt singură. Golită.

— Nu mă îndoiesc; a fost o zi îngrozitoare.

Didier traversează salonul. Îşi răstoarnă documentele pe masă, cu gesturi rapide şi nervoase.

— Pentru Francis şi pentru mine, începutul acestei anchete a fost mai mult un joc. L-am lăsat să acţioneze de unul singur.

— Recunoaşte că nu credeai cu adevărat în speculaţiile lui obscure!

Émylie aşază cafetiera, ceşcuţele şi farfuriuţele pe o tavă. Didier continuă să-şi descarce geanta şi să etaleze hârtiile pe masă: foi manuscrise şi imprimate, atlas, schiţe, frânturi de note...

— Ai dreptate, mărturiseşte Mosele. Consideram toate

astea cam romaneşti. Dar exact latura aceasta visătoare o apreciam la el.

— Ce ai găsit atât de important?

Émylie serveşte cafeaua. Fără zahăr pentru Didier. Pentru ea, trei linguriţe. Se aşază şi îşi pune coatele pe masă, îşi sprijină bărbia în pumni şi aşteaptă, ca o şcolăriţă cuminte şi obosită.

Mosele a deschis atlasul rutier la pagina cu regiunea Champagne-Ardenne şi îi arată femeii zona pădurii Orientului, spunându-i:

— Testamentul Nebunului conţine unele comentarii, pe marginea unor foi, datate, cu siguranţă, după textul lui Nicolas şi al lui Agnan de Padova, şi redactate cu un scris diferit. Templierii sunt cei care au adnotat manuscrisul, pentru a lăsa coordonatele ce localizează o anume zonă. Uită-te pe harta asta...

Mosele scoate din mapă o foaie de hârtie de calc şi un creion.

— Pun calcul pe hartă şi marchez numele pe care le-am citit în manuscris şi în documentele lui Francis: Leoaică, Bailly şi Capre...

— Aceste aşa-zise locuri sunt numite Loji. E o întâmplare? Nu în loji se întrunesc francmasonii?

— Ba da! Lojă, Templu... Unesc cele trei nume şi se formează un triunghi. Poate triunghiul lui Payns evocat în notele lui Francis? Şi acolo e statuia unui Catar! Un Catar pierdut, căruia Francis i-a făcut o mică vizită. L-a şi desenat chiar. Îţi aminteşti că a vorbit despre el într-una dintre scrisorile sale?

— Francis a murit pentru asta: o statuie, câteva pietre, oseminte şi bucăţi de pergament? E absurd...

Émylie se prăbuşeşte, cuprinzându-şi capul în mâini, şi începe să plângă fără nicio reţinere. „Îl iubeam totuşi, rosteşte ea printre hohote, cu glasul sufocat. Îl iubeam ca

pe un frate mai mare, ştii... Nu ca pe un soţ. Nici măcar ca pe un amant. Ne-am cunoscut când eram prea tineri... N-o să-l mai văd niciodată. N-o să-l mai ascult depănându-mi interminabilele lui poveşti...”

Mosele nu poate spune nimic. Simte un nod în gât, respiră greu, iar migrena i-a revenit, chinuindu-i ceafa. „Muştele, îşi aminteşte el, din nou. Muştele care bâzâie deasupra lui. Şi zâmbetul ăla strâmb care îi deforma faţa!”

23.
În noaptea de vineri spre sâmbătă

— Trei semnalizări cu farurile: el este!

O maşină a intrat pe strada Jacquard. Camioneta albă este parcată nu departe de vila lui Martin Hertz; cei doi indivizi au coborât din ea. Aşteaptă de aproape zece minute sub o ploaie biciuitoare. Au trecut treizeci de minute după miezul nopţii. Bărbatul care le dădea ordine din Roma a sosit la Paris miercuri dimineaţă. Deja s-au întâlnit cu el de două ori, pentru a-şi planifica viitoarele misiuni.

— Tipul ăsta îmi îngheaţă sângele în vene, deşi ai zice că are alură de simplu funcţionar. Un veritabil şarpe, mai degrabă. Şi iată că acum vrea să supervizeze totul personal!

— E greşeala noastră; dacă nu l-am fi ratat pe Mosele...

Maşina se opreşte cam la douăzeci de metri distanţă de ei.

Bărbatul iese din ea şi se îndreaptă spre cei doi agenţi cu paşi molcomi şi mâinile înfundate în buzunarele trendului lui cu gulerul ridicat. Ajuns lângă ei, se mulţumeşte să le adreseze o întrebare mută, mişcând doar bărbia.

— Bună seara, domnule. Lumina e stinsă la avocat de o oră, spune primul Gardian, arătând spre vila lui Hertz.

— Perfect, vreau să anunţ veşti bune în cursul Loggiei care se va ţine săptămâna viitoare. Colegiul Gardienilor Sângelui se va întruni aproape în întregime.

— Dormitorul lui Hertz şi al soţiei sale e situat la etaj. Iată configuraţia parterului; aici e biroul lui.

Al doilea Gardian a desfăşurat pe capota camionetei un plan succint, pe care ploaia îl udă imediat. Bărbatul aruncă asupra lui o privire distrată.

— Am încredere în voi. Să nu mai pierdem timpul; haideţi!

— Mai vrei o cafea?

Mosele acceptă fără să-şi ridice ochii de pe harta rutieră.

— Fratele acela, despre care tu şi Francis mi-aţi vorbit adesea şi care deţine unul dintre exemplarele Testamentului Nebunului, tu ai încredere în el? întreabă Émylie, umplând ceştile. Acel Martin Hertz...

— Deocamdată, n-am niciun motiv să mă feresc de el. Am însă vaga impresie că ştie mai mult decât mi-a spus.

— În momentul prezentării condoleanţelor, la cimitir, am avut sentimentul că vrea să-mi vorbească. Pot să jur că s-a abţinut atunci când l-a văzut pe socrul meu.

— Vroia, desigur, să-ţi mărturisească durerea lui. E un urs mare, ştii... căruia i-e greu să-şi arate sentimentele. Eu m-am obişnuit, la fel ca toţi fraţii Lojii.

Émylie bate cu degetul în hartă.

— O să te duci acolo, nu-i aşa?

— Luni, o să-i cer directorului meu un concediu, iar vinerea sau sâmbăta viitoare plec în Champagne! Am de luat nişte zile de vacanţă suplimentare. Vreau să profit de ele şi să nu fiu obligat să mă întorc la Fundaţie chiar luni. Mormântul e acolo, în perimetrul format de acest triunghi. Mormântul unuia dintre gemenii de pe Muntele Măslinilor... Bărbatul care purta un giulgiu!

— Eşti nebun, Didier... Au încercat să te omoare o dată; vor încerca şi a doua oară!

Cei doi agenţi au intrat pe poartă şi ajung la uşa vilei lui Hertz. Bărbatul rămâne în grădină, cu mâinile în buzunare, asistând la acţiune ca spectator. În definitiv, afacerea va fi reglată rapid! Apoi, se va ocupa de Mosele. Cazul Mariane a fost rezolvat fără să stârnească agitaţie. O sinucidere. Iar aici, în noaptea asta, un bătrân şi soţia lui vor fi pur şi

simplu jefuiţi.

Bărbatul zâmbeşte în sinea lui, în timp ce cei doi agenţi se concentrează asupra broaştei de la uşă. Apoi, îşi scoate mâna stângă din buzunar, pentru a-şi consulta ceasul. Uşa ar trebui să fie deschisă în mai puţin de un minut. Îl amuză să cronometreze munca celor doi Gardieni ai Sângelui. Aceştia din urmă sunt îmbrăcaţi în combinezoane negre şi poartă ochelari cu infraroşii.

Mai puţin de un minut: uşa e deschisă. Satisfăcut, bărbatul îi priveşte pe cei doi agenţi pătrunzând în interiorul vilei.

Lea se ridică puţin, sprijinindu-se în cot. Un zgomot imperceptibil a trezit-o din somnul ei fragil. Sau poate zgomotul ăsta a venit chiar din propriul ei vis? Parcă era sunetul unei frecări. O talpă care alunecă pe gresie. Pe cea din vestibul? Sau din bucătărie?

Martin Hertz doarme pe partea dreaptă, ca o enormă focă eşuată. Un corp mort, fără respiraţie. Lea s-a mirat întotdeauna că un asemenea trup nu produce sforăituri. Nu i s-a părut niciodată normal lucrul acesta. Soţul ei se adânceşte în somn aşa cum te cufunzi în comă.

— Martin... Martin, şopteşte Lea la urechea lui. Trezeşte-te!

Hertz reacţionează şi începe să se mişte după câteva secunde. Lea a auzit un al doilea zgomot dinspre parter. Identic cu primul. Paşi. Paşi făcuţi de nişte tălpi de cauciuc... Da, paşi...

— Trezeşte-te! Cineva umblă în camera de jos!

Şuşoteşte, dar în glasul ei se simte frica.

Hertz deschide ochii; încăperea e învăluită în umbre sfâşiate de lumina unui felinar îndepărtat, filtrată prin jaluzele.

— Te asigur, Martin... E cineva la parter.

Hertz ciuleşte urechea. Linişte.

— Eu nu aud nimic.

Totuşi, se apleacă spre noptieră şi, încet, fără să facă zgomot, deschide sertarul. Apucă un revolver, cu mâna dreaptă.

— E drept însă că sunt cam tare de ureche în ultimul timp, rosteşte el, încercând să se ridice din pat fără a-l face să scârţâie.

Cei doi Gardieni ai Sângelui înaintează. Au traversat vestibulul şi se pregătesc să deschidă uşa de la biroul lui Martin Hertz. Ştiu că Testamentul Nebunului e acolo. Sunt gata să intre în încăpere, când unul dintre ei face un semn în direcţia scării. Un scârţâit uşor. O şipcă din parchet care scoate un sunet înfundat. Şi acolo, pe palier, o umbră compactă, înaltă, grea şi masivă, care se mişcă cu încetinitorul în lentila cu infraroşii. Avocatul!

Lea s-a ridicat, la rândul ei, când Hertz a deschis uşa dormitorului pentru a ajunge pe palier. Ar fi vrut să-l oprească, să-l împiedice să iasă din cameră şi acum se învinovăţeşte că l-a trezit. Se teme pentru el. Dar totul se derulează într-o linişte absolută. Picioarele goale ale lui Martin Hertz păşesc fără zgomot pe covorul afânat.

Lea se îndreaptă spre uşa deschisă acum complet. Silueta lui Martin nu se mai află în câmpul ei vizual şi această absenţă e o ameninţare care-o face să tremure. Pârâitura pe care o aude seamănă cu sfărâmarea unui os. Cele o sută douăzeci de kilograme ale soţului ei zac pe parchetul palierului!

Ajunge în pragul camerei, când e surprinsă de o lumină şi o bubuitură. Un foc de armă.

— Fir-ar al dracului! se aude vocea lui Hertz.

Apoi, al doilea foc de armă. „Oare el e cel care trage?”

Nu ştie ce zgomot face revolverul lui; nu l-a auzit niciodată. De ce l-ar fi auzit? „Martin!” strigă ea în gând. Pentru că evenimentul se desfăşoară ca unul dintre numeroasele ei coşmaruri. Ar vrea să vorbească, să ţipe, să strige; dar niciun sunet nu iese din gâtul ei uscat. Timpul pare să se fi diluat într-o mlaştină de impresii incoerente care se ciocnesc, se destramă şi îi atrofiază judecata.

O nouă lumină însoţită de o bubuitură. Un vas spart. Glasuri ridicate. Vorbesc în italiană... Voci nemulţumite.

Automat, ruptă de realitate, Lea a ieşit din cameră ca să-l găsească pe Martin; soţul ei e în picioare şi nu culcat pe palier, acoperit de sânge.

— Nu, Lea! Rămâi în cameră, pentru Dumnezeu, nu te mişca!

El a ţipat. Aşadar, e viu. „Slavă Domnului!”

Braţul puternic al lui Hertz încearcă să o împingă. Lea se dă înapoi. Primeşte lumina şi bubuitura direct în piept. Îşi priveşte soţul surprinsă; se rupe de mijloc sub durerea care-i sfarmă talia, cade la pământ, cu faţa lipită de parchet. Simte mirosul plăcut de ceară. Miere şi castană. Apoi se cufundă într-un spaţiu nesfârşit, plin de tenebre.

Cei doi Gardieni ai Sângelui au ieşit din vilă. Bărbatul le iese repede în întâmpinare, nerăbdător.

— Avocatul ne-a surprins!

Bărbatul nu spune nimic. Cu maxilarele crispate, ochii tăioşi, aşteaptă urmarea.

— A tras în noi. Am ripostat... Din reflex. Am nimerit-o pe soţia lui.

Încep să fugă toţi trei. Traversează grădina.

— Imbecililor! exclamă bărbatul. Dacă trebuia să omorâţi pe cineva, acela era Hertz şi nu soţia lui! *O spargere sfârşeşte prost, proprietarul e împuşcat* – şi, în

loc de asta, voi trageţi într-o femeie nevinovată!

Cei doi Gardieni ai Sângelui ajung la camionetă. Înainte de a se îndrepta spre maşina lui, bărbatul spune:

— Luaţi-o din loc, ascundeţi-vă la locul stabilit; voi veni şi eu.

Bărbatul le întoarce spatele, cu mâinile în buzunare. Ploaia îi brăzdează silueta groasă. De data aceasta, grăbeşte pasul.

— Nu te mişca, drăguţa mea. Îl chem pe Jean-Claude; el va şti ce să facă... Nu te mişca, Lea dragă!

Dar Lea nu-l aude. Stă înţepenită, frântă de mijloc. Totuşi, pulsul ei încă mai bate, foarte slab. Hertz îşi pune toate speranţele în aceste pulsaţii fragile. S-a repezit pe scară şi coboară treptele în fugă. „Mobilul meu. De ce trebuie să-l las jos mereu?”

Se împiedică şi e gata să cadă în hol. Remarcă uşa de la intrare care a rămas deschisă. Mirosul de iarbă stârnit de ploaie... Smulge telefonul, apasă pe tasta unui număr memorizat. „Gardienii Sângelui! Numai ei pot fi...”

Jean-Claude Dorest conduce o clinică din Antony. Este un frate din Loja Eliah. Unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui.

Trei, patru apeluri. „Numai să nu-mi răspundă robotul!” Hertz se uită la ceas.

După ce sună de cinci ori, se aude un „Alo” adormit, rostit sub formă de întrebare.

— Jean-Claude, sunt Martin... Ştiu că te trezesc! Ajută-mă... Trimite-mi o ambulanţă acasă. Lea a fost împuşcată. E rănită... Ajută-mă, prietene! O tentativă de jaf, da!

„Nu pot să-i explic. Nu pot să-i spun că în Lea au tras nişte ucigaşi de la Vatican!”

Închide telefonul. „Acum să chem poliţia”. În timp ce formează numărul, se gândeşte că soţia lui poate să moară dintr-un moment într-altul. E cuprins de ameţeală şi

de o greaţă care-i întoarce stomacul pe dos. Lea lui... Vechea lui prietenă.

— Alo, aţi sunat la poliţie?...

Mirosul acrişor al ierbii din grădină. Pătrunde din nou în vestibul, adus de o adiere de vânt. Un parfum de iarbă cosită şi de pământ jilav. Ca cel al unui mormânt.

24.
Revelaţia

Sâmbătă, ora nouă

Mosele aşteaptă, aşezat pe o banchetă de moleschin, răsfoind distrat o revistă decolorată. O poftă nebună de fumat îi torturează gâtul. A compensat lipsa tutunului, bând trei cafele de la distribuitorul automat.

Martin Hertz iese dintr-o cameră. E însoţit de un medic care face trei paşi alături de el şi apoi îl părăseşte, bătându-l cu afecţiune pe umăr. Zărind gestul acesta, Mosele se simte puţin mai încrezător. Se ridică şi se îndreaptă spre prietenul lui, pe care nu l-a mai văzut niciodată într-o stare atât de jalnică. Trupul uriaş parcă s-a surpat şi a scăzut cu câţiva centimetri. Umerii încovoiaţi, trăsăturile trase care-i scobesc faţa, de obicei atât de jovială, îi dezvăluie cu cruzime vârsta. Cearcănele vineţii îi marchează ochii trişti şi înroşiţi.

Mosele îl ajută să-şi îmbrace impermeabilul pe care-l Hertz îl ţine stângaci, la piept, făcut ghemotoc.

— Cum se simte? întreabă tânărul.

— Se pare că operaţia a decurs bine. Cel puţin aşa mi s-a spus. Dorest mi-a confirmat adineauri. Un internist mi-a explicat că, deocamdată, o menţin în comă. Dacă ai vedea-o...

Cu toate perfuziile alea... şi chipul ei mic, învineţit de la lovi tura suferită în cădere.

— Ştii că întotdeauna e un tablou impresionant, Martin!

Cei doi bărbaţi ajung la lift. Hertz priveşte fix înaintea lui, dar pare că nu vede nimic; Mosele e sigur de asta şi îl ia de braţ, pentru a-l ajuta să urce în cabină.

— De ce au venit la tine, Martin? Vaticanul a aflat că eşti în posesia celui de-al doilea exemplar al Testamentului Nebunului? Pentru că e vorba chiar despre Vatican, nu-i

aşa?

Hertz pare să revină la realitate; ochii îşi recapătă strălucirea obişnuită. Spune:

— E timpul să-ţi vorbesc despre Gardienii Sângelui, Didier. Ei sunt cei care urmăresc manuscrisul de secole întregi.

— Gardienii Sângelui? exclamă Mosele. O legendă pe seama căreia s-au scris multe nerozii!

Hertz clatină din cap, legănându-şi obrajii grei, ca de buldog.

— Şi totuşi, ei există, spune el brutal. Păienjenişul de minciuni romaneşti ţesut în jurul lor le-a permis să rămână în umbră, ascunşi în spatele unei perdele de fum.

Ajunşi la parter, cei doi bărbaţi ies din ascensor. Mosele remarcă paşii greoi ai lui Hertz.

— O confrerie secretă, alipită Vaticanului! spune Mosele.

— Într-adevăr. Această societate are sarcina de a împiedica descoperirea Secretului. Încearcă să găsească Mormântul, pentru a-l face să dispară de pe suprafaţa pământului. E singurul ei scop. Unica ei luptă! De secole întregi...

Traversează micul hol în tăcere, ies din spital, intră pe strada Providenţei, acolo unde şi-au parcat amândoi maşinile.

— Toamna asta e nehotărâtă, remarcă bătrânul avocat, ridicând privirea spre cerul albastru foarte deschis, aproape alb.

Apoi, întorcându-se spre Mosele, adaugă:

— Sunt obosit, Didier. Atât de obosit... Mă duc să dorm un pic înainte de a trece pe la comisariat, unde sunt aşteptat la sfârşitul dimineţii.

— Aş vrea să-ţi arăt ceva înainte şi să aflu părerea ta. N-o să dureze mult, spune Mosele, apucându-l de braţ.

— Ce?

Mosele caută în buzunarul portofelului său şi scoate o scrisoare împăturită în patru, pe care i-o dă imediat lui Hertz.

— Uită-te la scrisoarea asta.

— E de la Francis, nu-i aşa?

Hertz despătureşte hârtia; o parcurge încet, cu atenţie.

— Francis părea foarte interesat de statuia unui Catar, din pădurea Orientului, între Couterange şi Lusigny, aproape de Troyes, precizează Mosele. Nu-ţi spune nimic treaba asta?

Hertz oftează şi murmură obosit:

— Ai fi dezamăgit dacă ţi-aş răspunde că nu. Putem discuta mai târziu?

— Bineînţeles. Dar eu, de luni, îi cer concediu directorului meu şi plec la Troyes... Aş vrea să văd statuia Catarului de aproape.

Hertz îi înapoiază scrisoarea pe care a împăturit-o cu grijă.

— Nu face aceeaşi greşeală ca Francis, te implor! îi spune avocatul.

— Nu mai pot da înapoi. Testamentul Nebunului îmi arde degetele! Dar poate ştii tu anumite lucruri care m-ar putea ajuta, Martin?

— Fii prudent, băiete. Manuscrisul ăsta nu arde numai degetele. Francis a avut parte de o experienţă îngrozitoare din cauza lui.

— Nu cred că mi-ai dat copia de pomană. Am citit adnotările tale şi am înţeles că ai căutat şi tu Mormântul. Care este adevăratul tău rol, Martin?

Tăcere. Hertz îl priveşte pe Mosele drept în ochi şi îi răspunde:

— Acela de prieten. De frate...

În timp ce Martin Hertz se urcă în maşină, Mosele se îndreaptă spre a sa şi nu se poate abţine să nu gândească:

„E vorba de altceva, *bătrâne frate* –, tragi sforile şi aş vrea tare mult să ştiu cine e marioneta care se află la capătul lor. Oare sunt eu?”

Hertz a demarat. Cu o mână conduce şi cu cealaltă tastează un număr de telefon. Când se face legătura, spune:

— Mă identific: Orient-Origine... Ah, ştii deja despre Lea? Da... în legătură cu Didier Mosèle... Se apropie... O să găsească în curând capela... datorită Catarului!

Mosele petrece ziua de sâmbătă cufundat în lectura Testamentului Nebunului. Sau, mai degrabă, recitind de nenumărate ori, recopiind majoritatea frazelor adăugate pe margini de către Templieri: „În umbră mergi îndărăt” ori „Catarul în Pădurea sa, de-a-ndărătelea tai Triunghiul spre Umbră...”

Acest Catar... Mereu prezenţa Catarului!

O sună de două ori pe Émylie şi, de fiecare dată, întârzie la telefon, invocându-l pe Francis, personalitatea lui, talentul lui de acuarelist – un har puţin desuet – entuziasmul lui...

Apoi, spre seară, Mosele îşi impune o oră întreagă de educaţie fizică, în salon; face un duş rece şi îşi prepară o cină pe care o consumă în faţa televizorului.

Se culcă pe la ora unsprezece, felicitându-se că nu a fumat decât şapte ţigări.

Noaptea îi e întretăiată de coşmaruri scurte, secvenţe de durere neînţeleasă, de teroare, de suferinţă, de o insuportabilă culpabilitate, care-i cuprinde pieptul ca o tumoare, zdrobindu-i inima.

Se revede în camera lui Émylie. Încăperea e întunecată, ca un mormânt. Stă culcat alături de femeia goală, cu pielea de o paloare ireală.

Ar vrea să o ia în braţe, să o îmbrăţişeze strâns, dar nu

poate face niciun gest din cauza enormelor piroane înfipte în picioare şi în mâini. Din pragul uşii, Francis îl priveşte cu o tristeţe nemărginită. Seamănă cu o statuie funerară verticală.

Parcă îşi plânge prietenul crucificat şi pironit fără milă într-o suferinţă mută...

Duminică dimineaţă, foarte devreme, Mosele se trezeşte cu un gust de glod în gât şi frânturi de imagini terifiante plutindu-i în minte.

Bea o cafea neagră, foarte tare, mănâncă două fructe şi se decide să alerge pe stadionul Brancón.

Când iese din casă, din reflex, se asigură că nu e nicio camionetă albă prin preajmă. Pe drum, o sună pe Émylie de pe telefonul mobil şi se scuză când află că a trezit-o. Vorbesc câteva minute. Îşi povestesc reciproc coşmarurile. Nu se poate abţine să nu-i spună despre cel în care era crucificat...

Émylie nu face niciun comentariu legat de această scenă şi se fereşte să stârnească amintirile.

Odată ajuns pe stadion, Mosele se avântă în interminabile tururi de pistă, încercând să se epuizeze. Ştie că oboseala fizică va alunga, pentru o vreme, amintirea acestei nopţi morbide care i-a pătruns în suflet.

Întors în apartamentul său, face un duş, mănâncă şi se închide în birou, cu facsimilul Testamentului Nebunului, cu scrisorile şi banda magnetică de la Mariane.

Îi telefonează lui Martin Hertz care-i spune că a fost s-o vadă pe Lea; Dorest l-a încurajat din nou. Totuşi, Hertz nu pare convins şi îşi manifestă îngrijorarea. Mosele încearcă să-l îmbărbăteze cum poate, conştient că nu se pricepe prea bine.

Mosele se culcă la o jumătate de oră după miezul nopţii, temându-se că va avea alte coşmaruri.

Dimineaţa, nu-şi mai aminteşte ce a visat, ceea ce-l

mulţumeşte; se scoală cu sentimentul că s-a odihnit bine şi că a acumulat suficientă energie pentru a ataca săptămâna nou începută. „Joi seară, Loja Eliah îi va aduce un omagiu lui Francis. La sfârşitul săptămânii, o şterg în Champagne, direct spre pădurea Orientului!”

Realizează că a trecut ora lui obişnuită de trezire. Nu a auzit soneria ceasului. „E prima dată când voi întârzia la

Fundaţie!” Şi totuşi, nu se grăbeşte, având grijă să-şi prepare o cană mare cu cafea neagră.

Când intră pe uşa roşie a biroului său, cu aproape o oră şi jumătate întârziere, Mosèle îşi descoperă mica echipă luptându-se cu maldăre de hârtii ce ies din imprimantă. Rughters capsează foile pe care i le dă apoi Hélènei Moustier, iar aceasta le pune în plicuri, pe categorii, în timp ce Souffir bate febril la tastatura computerului său.

Mosèle rămâne o clipă în loc. Priveşte rapid întreaga scenă şi pare uluit de spectacol. Observă ceşti de cafea peste tot, grămăjoare de pliculeţe de ceai peste dosare, coşuri pline de ghemotoace de hârtie...

— Doamne Dumnezeule! A avut loc un bombardament? strigă Mosèle, sărind peste dicţionarele trântite pe jos.

— Salut, bătrâne! îi spune uriaşul, fără să se oprească din capsarea foilor. Ne luptăm de o oră cu kilometri de hârtie.

— Tot tu ai provocat dezastrul ăsta, Norbert? întreabă Mosèle.

— El şi Largehead! Computerul acesta e o calamitate. N-am văzut niciodată o maşinărie mai guralivă, explică Hélène Moustier, care s-a îmbrăcat astăzi într-un taior bej, cu o fustă foarte scurtă.

— Norbert a descoperit o perlă în 4Q456-458... adaugă Rughters. Cred că am ajuns la a mia versiune posibilă a traducerii sale. Mă întreb dacă prietenul nostru nu e cumva un maniac periculos!

— Am descoperit un fragment care nu are nimic de-a face cu o rugăciune şi nici măcar cu un principiu moral al regulilor eseniene, precizează bătrânul traducător, ridicându-şi, cu părere de rău, ochii de pe ecran.

— Nu e prima oară, Norbert, remarcă Mosèle.

Souffir deschide o mapă, scoate o foaie şi începe:

— Ascultă, Didier: „Fiii Luminii se vor reuni în jurul fratelui în Unitate. Fratele care nu avea nici răni la încheieturi, nici răni la glezne, le-a spus că va veni o zi glorioasă când popoarele nu se vor mai urî...” Restul e în acelaşi gen. Îţi dai seama, Didier? „Nici răni la încheieturi, nici răni la glezne...”

Autorul precizează că e vorba despre un *frate* care nu a fost crucificat!

Mosèle îşi agaţă haina într-un cuier, disimulându-şi cu bună ştiinţă interesul suscitat de această descoperire. Răspunde:

— Calm, Norbert. Să nu ne ambalăm pentru câteva cuvinte...

Cu o mişcare bruscă a degetului, Souffir îşi împinge enormii săi ochelari spre vârful nasului, îl priveşte pe Mosèle pe deasupra lentilelor, se uită furios la el şi exclamă, ridicându-se de pe scaun:

— Câteva cuvinte? Noi ne omorâm aici cu nenorocitele astea de pergamente, dintre care unele sunt, fără îndoială, contemporane cu Hristos, şi tu mături fragmentul ăsta cu un dos de palmă! Ah, dacă mai trăia Francis!

— Înţeleg la ce faci aluzie, Norbert. Dar în acea epocă, Isus nu a fost singurul condamnat la moarte prin răstignirea pe cruce.

Souffir oftează, ridică din umeri şi scotoceşte prin mormanul de plicuri multicolore, numerotate de Hélène Moustier.

— Şi asta nu e tot, strigă el, apucând o altă foaie, pe

care o flutură în aer ca pe un trofeu. Ai remarcat tu însuţi, Didier, că toate textele din ultima vreme, cu care ne copleşeşte Largehead, sunt inspirate din Ioan. Bineînţeles, vorbesc aici despre Ioan Evanghelistul. Mulţi îi confundă pe cei doi Ioani. E, mai întâi, Ioan Botezătorul, despre care se ştie aproape sigur că a fost unul dintre discipolii esenienilor, şi apoi Ioan Evanghelistul, numit şi Vulturul din Patmos, şi care este reprezentat, de obicei, cu un vultur şi un glob pământesc la picioare.

— De fapt, subliniază Mosèle, mai poartă şi o cruce, simbol al apostolatului său creştin. Unde vrei să ajungi, Norbert?

— Ascultă textul pe care l-am tradus: „Doamne, de ce n-ai vrut să li se spună? Doamne, de ce au fost minţiţi leviţii şi preoţii? Spune-ne, Doamne, de ce Ioan nu era Hristos? De ce nu era Profetul? De ce boteza, dacă nu era Ilie? De ce, Doamne, fratele nostru «care dădea numele» nu era Hristos?...” Şi aşa mai departe, pe tot parcursul unei lungi litanii! Asta taman în 4Q456-458, sulul de manuscrise descoperit la Qumran, cetatea esenienilor!

— Nu văd nimic surprinzător aici, Norbert! Ştim că Evanghelia după Ioan are multe accente eseniene şi nu este pentru prima dată când manuscrisele de la Marea Moartă amintesc de opera acestui apostol care, de altfel, s-a format la „şcoala” din Qumran.

— Prostii, Didier!

Rughters şi Hélène Moustier s-au oprit brusc din clasarea hârtiilor, surprinşi de duelul verbal dintre cei doi bărbaţi.

— Doar n-o să readuci acum în discuţie faptul că Evanghelia după Ioan oscilează permanent între umbră şi lumină, între adevăr şi minciună, între îngerul luminii şi îngerul tenebrelor! rosteşte Mosèle răspicat. Gândirea esenianã era, în acea epocă, extrem de răspândită şi se

baza pe asemenea antinomii.

Souffir oftează din nou, lăsând impresia că regreta absenţa interlocutorului deosebit care era Francis Mariane. Sau poate că Mosèle face pe candidul...?

— Fie, spune Norbert, dar punctele de comparaţie erau, până aici, de ordin general, dacă pot spune aşa. Tocmai le-ai reamintit: umbră-lumină, bine-rău etc. etc. Chestia asta, prietene, e doar palavrageală! Ce încerc eu să-ţi dovedesc e această uluitoare asemănare între ceea ce tocmai ţi-am citit şi începutul textului Sfântului Ioan, din capitolul Primului Paşte.

— Nu te mai urmăresc! minte Mosèle, marcat în sinea sa de ceea ce-i dezvăluie Souffir cu atâta patimă.

Norbert pune foaia pe biroul lui şi apucă Biblia groasă de care nu se desparte niciodată. O deschide imediat la Primul Paşte, pagina fiind delimitată de restul printr-un semn de carte. Spune:

— Ce m-a şocat pe mine e spiritul acestui fragment din 4Q456-458. Ai impresia că autorul îi adresează un reproş lui Dumnezeu. Aminteşte-ţi, am remarcat deja treaba asta în secvenţa A530-A538. Autorul reia aici exact cuvintele lui Ioan Evanghelistul, dar le formulează astfel încât să exprime îndoiala. Îndoiala, Didier! Un înţelept, iniţiat la Qumran, îl admonestează pe Dumnezeu şi se îndoieşte de felul în care se cuvine să gândească! Până acum, toate manuscrisele de la Marea Moartă, cel puţin cele pe care am avut dreptul să le consultăm, toate exprimă aceeaşi direcţie! Sunt de acord că Evanghelia după Ioan se situează în aceeaşi paletă. Are nuanţele ei! Nimic de spus în această privinţă... Această fâşie extrasă din 4Q456-458 nu te deranjează, Didier? O consideri normală, banală, din aceeaşi gamă cu toate celelalte, adică cu *tot* ceea ce cunoaştem din scrierile de la Qumran?

Mosele se ridică din fotoliul stil Chesterfield şi apoi se

prăbuşeşte la loc, în el.

— Ghicesc... spune el simplu, uimindu-l pe Souffir cu oboseala ce-i apare brusc pe chip.

Bătrânul se aşază şi el. Linişte, apoi lectura unui pasaj din Biblia lui:

— „Iată care a fost mărturia lui Ioan când evreii au trimis la Ierusalim preoţi şi leviţi ca să-l întrebe: «Cine eşti tu?» El a mărturisit: «Nu sunt Hristos». «Dar cine eşti?, l-au întrebat ei. Eşti Profetul?» El a răspuns: «Nu»”.

Souffir se opreşte, se uită la Mosele şi continuă textul:

— „l-au pus din nou această întrebare: «Atunci de ce botezi, dacă nu eşti nici Hristos, nici Ilie, nici Profetul?»”.

Souffir închide volumul şi îşi încrucişează mâinile cu pete cafenii pe coperta din piele uzată. Prin gestul acesta familiar, pare că vrea să reţină acolo toate cuvintele din Cartea sfântă. Să le reţină pentru ca elînsuşi să înceapă să se îndoiască. Să le păstreze la locul lor. Înlănţuite unele de altele, aşa cum le-au impus generaţiile umane.

Dar 4Q456-458 le-a deranjat!

Cuvintele nu mai spun ceea ce au proclamat de două mii de ani.

Par să se contrazică.

Bătrânul se ridică şi îşi umple încă o ceaşcă de cafea. Mâinile lui tremură.

Mosèle se gândeşte din nou la Francis Mariane. Vocea cu accente de teroare nu-i iese din minte. Nu încetează să-l implore să nu-şi reia cercetările! Să nu-i transmită nebunia!

Dar cum să-l împiedice pe vulpoiul ăsta de Souffir să-şi pună întrebări despre misterul pe care 4Q456-458 îl aduce la lumină tot mai clar, în fiecare nouă zi de muncă la Fundaţie?

Iar Gardienii Sângelui – dacă există cu adevărat, aşa cum declară Hertz – cum vor proceda pentru a-l împiedica

pe vreun curios să ridice piatra Mormântului?

„Mormântul Fratelui... Al Primului Frate!”

— Gata? A trecut furtuna? întreabă Hélène Moustier, cu vocea ei caldă şi amabilă, senzuală, cu intonaţii nemţeşti puţin cam prea accentuate.

Norbert Souffir îşi aranjează pe nas ochelarii cu lentile groase şi începe să zâmbească. Clatină din capul lui mare şi se scuză:

— Moartea lui Francis m-a zăpăcit. Recunosc că mi-am pierdut calmul. Iartă-mă, şefule.

— Eşti iertat total, Norbert, îl asigură Mosèle, servindu-se, la rândul său, cu o ceaşcă de cafea.

Dar adaugă pentru sine: „Să oprim totul, să ardem totul, să distrugem ceea ce ştim deja: iată ce ar trebui să facem, aşa cum ne-a sfătuit Francis şi pe mine, şi pe Émylie. Aşa cum ne-a implorat, pentru a ne proteja! Dar e prea târziu”.

25.
Sesiunea funebră

Joi, ora nouăsprezece patruzeci şi cinci, strada Puteaux, sediul parizian al Marii Loji a Franţei. Mosele, îmbrăcat cu un impermeabil gri, un costum de culoarea antracitului, cu papion negru şi purtând o mapă sub braţ, intră în micul vestibul. La fel ca toţi fraţii care pătrund în imobil, murmură şi el, cu voce joasă, cele două *cuvinte de semestru,* la urechea fratelui Acoperitor însărcinat să-i oprească pe vizitatorii care nu sunt francmasoni.

După ce şi-a lăsat impermeabilul la vestiar, ajunge în atrium, un hol mare, pătrat, alb, scăldat într-o lumină filtrată, unde au loc expoziţiile simbolice lunare; holul este delimitat de patru coloane şi mobilat cu bănci metalice, pe care stau aşezaţi câţiva fraţi, aşteptând ora începerii Sesiunii.

Toţi bărbaţii sunt îmbrăcaţi în haine de culoare închisă. Sunt numai bărbaţi, căci Marea Lojă a Franţei nu este mixtă.

Mosele îl zăreşte pe Martin Hertz, care se îndreaptă către scara ce coboară spre Cercul scoţian, barul-restaurant unde sunt organizate agapele tradiţionale ce au loc după Sesiune. Hertz este însoţit de un bărbat înalt şi slab, cam de şaizeci de ani, cu părul alb şi lung. Poartă un costum impecabil, croit din stofă fină şi mătăsoasă de alpaca şi ţine în mâna dreaptă o servietă mică, din piele.

Mosele se apropie de cei doi bărbaţi. Acum poate observa mai bine trăsăturile necunoscutului. Un profil voluntar, cu bărbia groasă, în ciuda siluetei subţiri. Un nas fin, uşor coroiat. Buze subţiri şi palide. Ochi de un albastru intens, în spatele lentilelor cu ramă metalică. Un chip care i se pare cunoscut lui Mosele. Dintr-o fotografie? Da, sigur l-a mai văzut pe acest bărbat într-o revistă sau la televizor.

— Ah, Didier! exclamă Hertz cu căldură. Coborâm să bem un pahar la Cerc; avem timp. Fraţii Ucenici pregătesc Templul pentru Sesiunea funebră.

— Bună seara, Martin.

Hertz îşi plasează o mână pe umărul bărbatului slab şi îl prezintă pe acesta lui Mosele:

— Iată-l pe fratele nostru Ernesto Pontiglione. Ţi-am vorbit despre el, îţi aminteşti? A sosit ieri de la Roma.

Profesorul Pontiglione îi zâmbeşte lui Mosele; îl îmbrăţişează şi schimbă cu el trei sărutări fraterne. Apoi, într-o franceză perfectă, uşor cântată, precizează:

— Mi-am permis să-i telefonez lui Martin, care mi-a spus că Sesiunea funebră în memoria lui Francis are loc astă-seară şi că, desigur, vei fi şi tu prezent.

— Sunt foarte bucuros să te întâlnesc, Ernesto. Am primit scrisoarea pe care mi-ai trimis-o la Fundaţie.

Cei trei bărbaţi coboară scara şi ajung la Cercul scoţian, plin de fum, unde numeroşi fraţi, adunaţi în grupuri mici, beau şi discută. Aleg o masă liberă, fără a uita să-i salute pe fraţii cunoscuţi.

Un chelner vine să le ia comanda: whisky pentru Hertz, cafea pentru Mosele şi Pontiglione.

— Cred că Lea te-ar cam dojeni dacă ar şti că bei whisky la ora asta, glumeşte Mosele. Ai fost astăzi la ea?

Hertz clatină din cap. Buna dispoziţie aparentă îl părăseşte.

— Da, răspunde el.

Şi, după o vreme, privindu-l drept în ochi pe Mosele, îi spune:

— I-am povestit lui Ernesto despre drama prin care am trecut. Hoţul acela pe care l-am surprins în noaptea de vineri... focul de armă care a rănit-o pe Lea în burtă...

— Vestea asta teribilă m-a afectat foarte tare, spune Pontiglione. Mi-am permis să-l întreb pe Martin dacă vila

lui era dotată cu un sistem de securitate şi mi-a răspuns că nu.

Întâmplarea face ca, în acel moment, Jean-Claude Dorest să traverseze imensa sală a Cercului. Se opreşte o clipă la masa lor şi schimbă câteva cuvinte cu Hertz, după ce acesta i-l prezintă pe profesorul Pontiglione, fără să-i dezvăluie adevăratul motiv al vizitei sale la Loja Eliah.

— Ne întâlnim la Templu, spune Dorest, îndreptându-se, mai întâi, spre bar.

Chelnerul aduce băuturile, primeşte banii şi pleacă. Pontiglione aşteaptă ca acesta să se îndepărteze suficient de mult pentru a putea continua discuţia în deplină siguranţă:

— Martin mi-a spus că ţi-a dat o copie a Testamentului Nebunului. Am studiat îndelung anumite pasaje din el, datorită lui, desigur...

— L-ai informat pe Francis despre rezultatele studiilor tale, nu-i aşa?

— Desigur. Şi îmi pare rău. Cred că i-am permis astfel să-şi susţină teoria. Ştii la ce mă refer, nu-i aşa?

— Bineînţeles, răspunde Mosele.

Pontiglione continuă:

— I-am vorbit şi despre lucrările pe care le-am realizat pentru Vatican, în anul 1989. O serie de studii efectuate pe baza celor ale lui Wright Baker, de la Universitatea din Manchester. Am reluat traducerile lui Baker, care descifrase o tăbliţă de aramă, provenind de la Qumran şi datată în primul secol după Isus Hristos. Interpretarea ei nu a fost prea uşoară, din cauza limbii în care a fost redactată. Era un fel de dialect care se îndepărta de ebraica clasică.

Mosele remarcă tăcerea lui Hertz. Bătrânul avocat îşi soarbe whisky-ul, aparent distrat; ochii lui sunt umflaţi de oboseală. Dar Mosele e sigur că motanul ăsta mare nu

pierde nicio frântură din conversaţie. De altfel, îşi aminteşte acum de un moment asemănător cu acesta... Cu nouă ani în urmă, atunci când el şi Mariane abia fuseseră iniţiaţi şi începuseră să vorbească despre manuscrisele de la Marea Moartă...

Pontiglione şi-a aşezat mâna pe antebraţul lui Mosele şi s-a aplecat peste masă pentru a şopti cu o impresionantă convingere:

— Cineva a uzurpat identitatea lui Hristos şi a căzut în propria-i capcană! Cineva care trebuia să-i *semene* într-atât încât să inducă în eroare! Tu ai înţeles asta, Didier.

Hertz îşi drege vocea, ridică paharul în dreptul ochilor, pentru a admira culoarea chihlimbarie a băuturii, pare să mediteze puţin, apoi dă licoarea pe gât. Dar nu scoate nicio vorbă, deşi Mosele şi Pontiglione se aşteptau să reacţioneze.

Pontiglione scoate un obiect plat din servietă şi i-l întinde lui Mosele: un plic din hârtie de ambalaj.

— Uite, Francis mi-a lăsat asta. Consider că, în mod firesc, îţi aparţine.

Tânărul deschide plicul şi scoate din el un carneţel roşu.

— Unul dintre caietele lui!

— Mi l-a încredinţat la Roma, pentru a analiza anumite elemente. Sunt doar câteva note şi crochiuri... Acuarele, mai ales. Le-a realizat în cursul primei lui incursiuni în pădurea Orientului, unde căuta statuia unui Catar. Uită-te aici; a desenat ruina unei mici capele şi, pe marginea foii, a scris aceste litere: V.I.T.R.I.O.L., şi coordonatele amplasamentului.

Mosele admiră îndelung desenele prietenului său. Crochiuri extraordinare, pictate în tuşe vii, precise, nervoase. Planuri şi câteva însemnări pe marginea lor. Date. Un limbaj esoteric, rezervat uzului deţinătorului.

— Mulţumesc, Ernesto, spune Mosele, cu glas sugrumat.

Hertz îşi priveşte ceasul şi arată spre fraţii Lojii Eliah, care se îndreaptă spre scară.

— E timpul să urcăm.

Apoi, fără să mai aştepte, se ridică de pe scaun. Mosele strecoară caietul roşu în mapa sa.

Cei trei bărbaţi urcă scara care conduce în atrium-ul ce deserveşte templele de la parter.

Veiozele răspândesc fascicule de lumină portocalie, palidă, asupra pasagerilor. Unii privesc un film pe micul lor ecran personal, cei mai mulţi moţăie în poziţii neconfortabile.

Ploaia bate în hublouri, lăsând pe ele dâre lungi şi albicioase, ce brăzdează întunericul cerului. Din când în când, turbulenţele scutura avionul: aparatul se clatină, carlinga scârţâie, fotoliile tremură. Un copil se sperie şi mama lui îl liniştеşte în şoaptă.

Doi bărbaţi discută cu glas coborât.

— Nu dormiţi, Monseniore?

— Nu prea mai dorm în ultimul timp. Ştii de ce.

— Da, ştiu. Vă preocupă afacerea Mosele. Chiar credeţi că va reuşi să descopere ceea ce nimeni nu a găsit de atâta vreme? Noi înşine căutăm, răscolim zona, dar fără rezultat.

Secretarul Eminenţei Sale a încercat să-l liniştească pe cardinal.

— Ce paradox ciudat: Biserica se străduieşte să facă lumea aceasta mai spirituală şi mai bună decât este, dar trebuie să se zbată pentru a păstra Secretul!

Eminenţa Sa a ridicat mâna dreaptă pentru a atrage atenţia asupra spuselor sale. Pe inelarul său se remarcă o şevalieră groasă, ornată cu un rubin strălucitor ca jarul.

— Nu riscaţi prea mult, Monseniore? Bătrânul nostru

Papă ar putea afla că...

— Să afle ce? Că merg cu secretarul meu particular la nunţiatura din Paris? Vizita asta e firească şi obişnuită. Cum ar putea şti că mă opun lui?

— Ar putea bănui, spune secretarul. E un om bolnav, dar extrem de inteligent. Iar Guillio îl vizitează în fiecare zi.

Eminenţa Sa îşi odihneşte mâinile pe cotiere, cu palmele larg deschise. O clipă, priveşte prin hublou ploaia care sfâşie noaptea prea grabnic venită. Se întoarce din nou spre secretarul său şi spune:

— Da, Papa... Şi, totuşi, ţin la el. Se înverşunează să menţină unitatea Bisericii şi să şteargă greşeala înaintaşilor lui îndepărtaţi. Este doar moştenitorul unei lupte prea vechi. Îl iubesc şi îl plâng.

Apoi zâmbeşte. Se gândeşte la Martin Hertz. Martin, care îl aşteaptă. Se gândeşte la ţigările de foi şi la coniacul lui.

Şi la Lea, care se zbate între viaţă şi moarte. „O luptă veche, îşi spune el. Care sacrifică oameni nevinovaţi, de douăzeci de secole!”

Templul nr. 7 e tapetat cu negru pentru această ocazie. La mijlocul lui, două capre susţin o ladă din lemn, reprezentând un sicriu, care a fost acoperit cu o pânză neagră, ale cărei margini ajung până la pământ. În centrul lui, a fost aşezat, cu grijă, un trandafir roşu.

Negru. Totul este negru. Lumina e slabă. Doar cea a lumânărilor.

— Sicriul ăsta... rosteşte Mosele. E clar, n-o să mă obişnuiesc niciodată cu aceste Sesiuni funebre!

— Este doar un simbol, Didier. „Fratele mort”, în centrul Templului. Francis, tu, eu... şi Hiram[18].

---

18 Arhitect care a construit Templul lui Solomon, figura esenţială în legenda masonică. (n.a.).

Negru. Şi liniştea aşternută când porţile se închid. Apoi, vocea Venerabilului Maestru care a luat loc în amvon:

— Fraţii mei, pentru că a venit timpul şi avem vârsta potrivită, vom deschide lucrările noastre în primul grad al Ritului Scoţian Antic şi Acceptat...

Fratele Maestru de Ceremonii deschide atunci Biblia, la prima pagină a Evangheliei după Ioan, şi aşază deasupra ei un echer[19] şi un compas, pentru a reprezenta astfel simbolul primului grad al ritului.

Venerabilul Maestru declară apoi că fraţii se pot consacra muncii lor în deplină siguranţă, lăsând lumea profană la poarta Templului, *intrând pe căile ce le sunt oferite...*

Evocând drama ce i-a lovit, Venerabilul Maestru, emoţionat, preferă să-i dea cuvântul *geamănului* regretatului lor prieten Francis Mariane.

Mosele se ridică de pe banca lui şi, punându-şi mânuşi albe, scoate din buzunar o foaie de hârtie, pe care o despătureşte şi apoi începe să citească:

Venerabile Maestre şi voi toţi, fraţii mei, într-adevăr, fiind iniţiat în aceeaşi seară cu Francis, am devenit geamănul lui prin francmasonerie. Am urmat amândoi, împreuna, acelaşi drum, fiind înălţaţi la gradul de Calfă, apoi la cel de Maestru, în acelaşi timp. În plus, eram apropiaţi prin anumite preocupări comune. Între noi s-a născut o prietenie adevărată. Folosesc intenţionat cuvântul prietenie în loc de fraternitate pe care noi, masonii, îl utilizăm. Fraternitatea ne-o construim la fiecare Sesiune, prin ritual, simbolism şi munca. Prietenia rezultă deseori din ea, desigur... Dar Francis şi cu mine am fi devenit prieteni chiar şi dacă francmasoneria nu ne-ar fi unit. În această seară, nu vă voi ţine un discurs elogios la

19 Echerul este, alături de compas, unul dintre simbolurile de bază ale masoneriei; semnifică Materia. (n.tr.).

adresa lui. Aş vrea să vă spun, pur şi simplu, fraţii mei, cât de mult mă doare pierderea acestui prieten... Francis era o parte din mine, aşa cum eu eram o parte din el. Cu diferenţa că el era mai cultivat, mai curajos şi mai subtil decât mine. Moartea lui mă face egoist. Atât de egoist încât mi-e ciudă pe el că mi-a furat o parte din mine, alegând Orientul etern...

Martin Hertz reacţionează la aceste cuvinte şi ridică privirea. Mosele îl observă. Din ochi, îl face să înţeleagă că va rămâne în cadrul celor ce pot fi spuse. Continuă:

— L-am găsit pe patul din camera lui, la hotelul fratelui nostru Marc. Eram însoţit de soţia lui; ştiţi cu toţii că vroiau să divorţeze... Am trecut pe acolo ca să recuperăm, la cererea lui, anumite documente legate de lucrările efectuate la Fundaţia Meyer. Nu vom şti niciodată de ce Francis a dorit să-şi pună capăt zilelor.

Vocea lui Mosele se opreşte. Tânărul împătureşte foaia de hârtie şi o pune iar în buzunar înainte de a se aşeza.

Caută din nou privirea lui Hertz, pentru că nu a minţit rezumând astfel descoperirea lui Francis. Nu chiar. Avocatul clipeşte imperceptibil din ochi. Expresia feţei lui se vrea reconfortantă, ascunzând cu greu o reală uşurare.

Pontiglione observă semnele discrete schimbate între cei doi bărbaţi. Nu au evocat în faţa lui posibilitatea – de fapt, certitudinea – că Gardienii Sângelui l-au asasinat pe Mariane, disimulând crima într-o sinucidere. Nici el nu a încercat să abordeze cu ei acest subiect, prefăcându-se că acceptă versiunea oficială.

Ceremonia continuă. Mosele nu reuşeşte să se concentreze. Imaginea prietenului său întins pe pat, mort, îngheţat, îl hărţuieşte. Memoria nu încetează să-i amintească sinistrul zumzăit al muştelor... Acele trei sau patru muşte mari şi negre care se roteau în jurul cadavrului... Ştie că-şi va aduce aminte mereu de sinistrul

lor bâzâit. Că niciodată nu va putea uita sunetul acela îngrozitor.

26.
Vizita Eminenţei Sale

Vineri dimineaţă

Martin Hertz se uită la ceas. „Trebuie să apară. Mereu punctual! Şi o să bem o cafea neagră, în timp ce ne fumăm ţigara... Iarăşi un ritual!”

Bătrânul avocat scoate dintr-un dulap două ceşti şi farfurioarele lor şi le pune pe masa din bucătărie, cu linguriţele şi chiseaua de zahăr. Lui Hertz îi place încăperea aceasta care-i aminteşte de casa copilăriei. Cratiţe de aramă, oale de tuci, cuţite aranjate cu grijă în rastelul lor, faţa de masă din bumbac, în carouri roşii şi albe. Un vas cu un buchet de trandafiri galbeni, cu cozile tăiate scurt. Şi vagul miros de mirodenii, miere, plante aromate, pe care Lea le păstrează în vase de porţelan.

Lea îi lipseşte deja. Îi lipseşte prezenţa ei tăcută. Absenţa acestei mici creaturi blânde îi înceţoşează ochii, îi strânge inima. Nu şi-a imaginat niciodată, în egoismul lui, că bătrâna sa prietenă îi este atât de indispensabilă. Şi, de altfel, tocmai egoismul lui îl face să-şi dorească grabnica ei întoarcere în existenţa sa. Dar oare nu asta înseamnă dragostea? Acest sentiment de vid lăsat de celălalt, care te chinuie, aşa cum a spus Mosele, în ajun, la Sesiune.

De câtva timp, ploaia s-a oprit. Un vânt umed se năpusteşte în strada Jacquard, smulgând primele frunze moarte ale platanilor. O maşină neagră parchează în faţa vilei lui Hertz. Din ea coboară un bărbat, îmbrăcat cu un palton lung, negru, şi o pălărie de aceeaşi culoare. E înalt. Urcă repede treptele din piatră care duc în grădina mohorâtă din cauza toamnei. Observă un furtun încolăcit la poalele unui măr subţire. Minusculele tulpini de zarzavat au fost abandonate; frunzele tomatelor s-au ofilit.

Ajuns la uşa de la intrare, observă că broasca a fost

schimbată de curând. Sună. Rubinul de la şevalieră agaţă o rază de lumină.

Martin Hertz deschide. Chipul i se luminează la vederea vizitatorului. „Orient-Origine”, rosteşte acesta din urmă, cu un puternic accent italienesc.

— Cuvintele de recunoaştere mai sunt oare necesare între noi, Monseniore? se miră imediat Hertz, încruntând sprâncenele şi surâzând.

— Ne leagă de vechile noastre tradiţii şi ne permit să ne salutăm cu respect, nu-i aşa? spune Eminenţa Sa.

— Intră, prietene. Am pregătit cafeaua şi am ales nişte ţigări Partagas superbe.

Eminenţa Sa intră în vestibul; Hertz îi ia paltonul şi pălăria.

— Când ai sosit?

— Avionul a aterizat ieri-seară, la ora douăzeci şi unu. A fost un zbor îngrozitor, cu furtuni şi turbulenţe. M-am cazat la nunţiatură.

Cei doi bărbaţi intră în bucătărie. Acolo le place să stea, în timpul foarte rarelor vizite ale Eminenţei Sale. Un loc simplu şi primitor.

— Sunt dezolat pentru soţia ta, spune prelatul, aşezându-se la masă. Sunt sincer mâhnit! Gardienii n-ar trebui să acţioneze de parcă ar mai trăi încă în Evul Mediu! Curând, vor deveni incontrolabili.

— Deja sunt şi ştii asta, răspunde Hertz, pe un ton de reproş, turnând cafeaua în ceşti.

Eminenţa Sa dă din cap.

— Da, încep să se panicheze. Ancheta efectuată de Francis Mariane le-a stârnit îngrijorarea.

Hertz a luat cutia cu ţigări pe care o pregătise pe bufet. O deschide şi i-o oferă prietenului său, care alege o Partagas, cu un gest lent, plin de solemnitate. O duce la nas, o apreciază cu expresia unui cunoscător şi îi taie

capătul cu o unealtă specială.

Bătrânul procedează la fel. Curând, rotocoale de fum învăluie atmosfera bucătăriei, estompând pentru o vreme aromele ei obişnuite.

— Manuscrisul? întreabă Eminenţa Sa.

— L-am plasat într-un loc sigur, chiar din noaptea aceea. Nu avem de ce să ne temem în această privinţă.

— Mă preocupă problema legată de Didier Mosele, continuă Eminenţa Sa. Eşti sigur că ai control total asupra lui, Martin? N-ar putea să ajungă până la mine sau...?

— Nu ştie nimic despre tine, Monseniore. În schimb, a decis să plece mâine dimineaţă la Troyes, în compania văduvei lui Mariane. Mi-a vorbit despre planul lui ieri-seară, după Sesiunea funebră ţinută în memoria lui Francis Mariane.

— I-auzi! Micul profesor a progresat în căutările sale! L-ai prevenit pe Primul?

— Bineînţeles! L-am sunat ieri. I-am spus că Didier Mosele va face paşi uriaşi când va descoperi Catarul şi capela. Cu atât mai mult cu cât acum deţine şi unul dintre faimoasele caiete ale lui Francis, pe care Ernesto Pontiglione i l-a dat.

— Pontiglione... oftează Eminenţa Sa. Fără să ştie, el a declanşat această afacere. Deja, atunci când era însărcinat să facă studii la Vatican, a emis ipoteze stânjenitoare care i-au alertat şi îngrijorat pe Gardienii Sângelui. Acest lucru nu a avut consecinţe, pentru că supoziţiile sale nu au depăşit cercul restrâns al câtorva fanatici ai teoriilor oculte. Încă una în plus, şi-au zis istoricii *serioşi.* Vaticanul s-a lipsit repede de acest om pe care mulţi îl consideră un şarlatan.

— Concluziile lui conţin, într-adevăr, multe fabulaţii, ceea ce a estompat cele câteva adevăruri ce ar fi putut suscita interesul comunităţii ştiinţifice, precizează Hertz.

— E mai bine că s-a întâmplat aşa, Martin. Dar Mariane era din alt aluat. Mult mai periculos prin calitatea cunoştinţelor şi pertinenţa observaţiilor sale. Chiar şi noi am crezut în el... Şi iată că acum Didier Mosele a luat-o pe urmele prietenului său. Nu trebuie să-l pierdem din ochi pe băiatul ăsta.

— Cred că ar trebui să-i cerem Primului să deschidă Planul, spune Hertz, lăsând să cadă puţin scrum într-o farfurioară.

— E prematur. Încă mai dispunem de o mică marjă de manevră pe care o putem folosi în interesul nostru. Eşti în contact permanent cu Mosele care te ţine la curent cu toate acţiunile lui: asta ne oferă o siguranţă preţioasă. Doar nu bănuieşte că-l controlezi, nu-i aşa?

— Nu cred. Îşi închipuie, desigur, că ştiu mai multe decât spun; totuşi, nu pare să aibă neapărat vreo suspiciune. A venit să-mi ceară ajutorul cu toată încrederea.

Eminenţa Sa aşteaptă puţin şi apoi spune:

— Mă întreb dacă Mosele nu este deja condamnat. Caută Lumina, dar Umbra e cea care-l aşteaptă de fapt. L-am pierdut pe Mariane. Oare o să-l pierdem şi pe el?

Hertz nu răspunde. Pare preocupat să-şi contemple ţigara şi chipul său exprimă o profundă melancolie; ochii întredeschişi lasă la vedere doar un fir de privire ermetică şi, totodată, meditativă.

27.
Capela cea mică

Sâmbătă dimineaţă

Pe drum, Émylie a studiat tot timpul caietul roşu al lui Francis, minunându-se de talentul lui de acuarelist, de capacitatea sa de a reda tonurile frunzelor, culoarea pietrelor, transparenţa cerului, în tuşe umede, naturale şi totuşi bine stăpânite. Ruinele capelei, cu indicaţii precise, pentru ca aceasta să poată fi găsită în pădurea din Larivour. Braţele iederei, agăţându-se de zidurile sparte. Mărăcinişuri dense, de un verde întunecat... Cele şapte litere V.I.T.R.I.O.L., trasate cu cerneală neagră. Un basorelief reprezentând doi cavaleri pe un cal.

Maşina lui Mosele intră pe banda de ieşire din şosea, spre Troyes.

— Am rezervat două camere, spune repede tânărul.

— Două, de data asta?

— Te rog, Émylie, nu e momentul să ne reamintim genul ăsta de lucruri...

— Eu mă gândesc deseori, ştii? S-a întâmplat, prima oară, în apartamentul meu, apoi...

Şi el. Şi el se gândeşte. Dar refuză să vorbească despre asta în această dimineaţă. Memoria lui e o capcană plină cu regrete şi reproşuri.

Găseşte un loc în parcarea de la *Conacul Apelor.* Mosele şi Émylie coboară, îşi scot genţile din portbagaj şi se îndreaptă spre clădire – o veche fermă din paiantă, restaurată cu multă măiestrie.

— Stăm o jumătate de oră şi apoi mergem să-l salutăm pe Omul Verde, înainte de a găsi capela. Între statuie şi capelă e o distanţă de doar cinci-şase metri, ceea ce Francis nu ştia atunci când a descoperit Catarul. Îţi convine programul?

— O mică plimbare bucolică? Da, îmi convine.

După ce s-au prezentat la recepţie şi şi-au luat cheile, se duc în camerele lor. Sunt învecinate, Émylie glumeşte pe tema asta.

Ajuns în camera lui, Mosele goleşte imediat conţinutul mapei sale şi etalează totul pe pat: note întocmite pe baza fişierelor din computerul lui Mariane, cele patru scrisori, banda magnetică şi dictafonul, o hartă de stat-major a regiunii.

Abia a trecut un sfert de oră şi se aud bătăi în uşă.

— Da, strigă el, fără să-şi ridice ochii de pe documente.

— Didier...

Émylie intră, cu faţa scăldată în lacrimi şi buzele tremurând. Didier sare din pat, se repede spre ea şi o ia în braţe.

— Ce ai?

— Cum faci tu să nu...? Eu mă gândesc tot timpul la Francis, la tine şi la mine...

Se simte stângaci cu corpul acesta mic şi firav, cald, abandonat la pieptul lui. Cu privirea aceasta umedă care o cheamă pe a sa, care-l imploră.

— Francis n-ar fi murit, am fi divorţat şi... bâiguie ea, smiorcăind.

— N-aţi fi divorţat şi am fi păstrat micul nostru secret, spune Mosele. Da, tu şi cu mine am fi rămas prieteni. Doar atât.

— L-am minţit. Dacă ar fi ştiut...

— N-ar fi înţeles că fratele lui îl trădează, culcându-se cu soţia lui. Aş fi murit de ruşine. Mi-e ruşine şi acum, când el e mort.

— De asta vrei să termini ce a început el?

— Nu ştiu, Émylie. Îţi jur că nu ştiu.

Apoi adaugă, după câteva secunde:

— Poate că da... de fapt.

Găsesc uşor drumul forestier ce dă într-un luminiş şi unde Mosele îşi parchează Golful; descoperă imediat poteca acoperită cu ierburi înalte care duce spre statuia Catarului.

Cavalerul măsoară doar un metru şi vreo treizeci de centimetri. A fost sculptat grosier, într-o piatră cenuşie, acoperită, parţial, de un strat de muşchi şi de plante agăţătoare care-i maschează majoritatea trăsăturilor.

Mosele înconjoară statuia cu un aer decepţionat. Se aşteptase la ceva mult mai impozant, mai spectaculos. E numai o fantomă minerală şi vegetală, cu privirea goală.

— O bornă, murmură el, cuprins de o bruscă inspiraţie. Da, o bornă! Şi cred că...

Deschide mapa cu documente, pe care a luat-o cu el, şi scoate din ea o foaie.

— Francis căuta borna asta de multă vreme! exclamă el. În fişierul pe care l-am copiat din computerul lui, există un element care se referă la ea şi pe care l-am trecut cu vederea. Uită-te!

Émylie se apropie ca să citească peste umărul lui:

— „Leoaica în Lumină... Lac... Loja caprelor... Bailly 2... Perfect înălţat de T:1247”... Ei bine? întreabă ea.

— „Perfect înălţat de T:1247”! Perfecţii! Aşa se numeau Catarii, explică Mosele. Acest Perfect a fost ridicat de Templieri, în anul 1247.

— Nu suntem cam departe de Languedoc?

Mosele zâmbeşte şi adaugă:

— Foarte departe, într-adevăr. Dar, dacă-mi amintesc bine, căderea fortăreţei Montsegur, ultimul bastion catar ajuns în mâinile cruciaţilor papei, s-a petrecut puţin înainte de anul 1247. Aş da orice să aflu istoria acestui Perfect pierdut în plină Champagne şi cotropit de muşchi! Şi, mai ales, de ce Templierii i-au acordat atâta importanţă.

— Şi acum? Mergem la capelă? propune Émylie, privind norii sinişţri ce trec pe deasupra coroanelor copacilor. Curând, o să fim uzi leoarcă.

— Cred că da. Trebuie s-o descoperim dacă mergem în direcţia asta, spre est. Dar mă tem că drumul nu este atât de uşor precum cel pe care l-am parcurs înainte. Ai făcut bine că nu te-ai îmbrăcat cu fustă.

O ia de mână şi o conduce prin pădure, studiindu-şi harta de stat-major şi vizibil incitat de această aventură.

Bărbatul coboară primul din maşină. Face câţiva paşi în luminiş, se apropie de maşina marca Golf, aruncă o privire în interior şi se întoarce spre cei doi agenţi care au ajuns lângă el. Să-i urmărească pe Mosele şi pe văduva Mariane nu este greu deloc. Nici faptul că-i vor elimina atunci când aceştia vor ajunge la capelă nu le va crea nicio problemă. Capela. Gardienii Sângelui au vizitat-o de nenumărate ori şi îi cunosc şi cea mai mică piatră, la fel şi inscripţia de pe zidurile ei. Dar, fără îndoială, Mosele deţine acum informaţii care i-ar permite să ajungă mai departe. Până la Mormânt.

Bărbatul arată spre urmele lăsate pe iarba culcată, care se afundă în pădure. Îşi spune, cu satisfacţie, că misiunea lui se va încheia înainte de prânz. Deja se bucură la gândul că îl va anunţa pe cardinalul de Guillio că Didier Mosele şi văduva Mariane nu-şi vor mai băga nasul în afacerile lor. Papa Ioan al XXIV-lea va putea adormi în pace.

Norii s-au destrămat şi o ploaie măruntă şi deasă s-a abătut peste pădure. Mosele şi Émylie au grăbit pasul, temându-se, pentru o clipă, că s-au rătăcit. Dar, după ce au înaintat cu greu printre arborii culcaţi la pământ de o furtună anterioară, au descoperit ruinele micuţei capele, înălţându-se pe un povârniş noroios şi nu foarte ridicat.

Mariane o desenase în lumina unei zile însorite; în dimineaţa aceasta, capela se profilează în umbră, mohorâtă, găunoasă, şiroind de apă. Acoperişul ei a dispărut aproape în totalitate; au mai rămas doar câteva grinzi putrede, roase de timp.

Blocurile de piatră s-au surpat şi au fost acoperite de iarbă. Muşchii sau lichenii, într-o spumă verzuie, au cangrenat tot ce-a mai rămas din ziduri.

Trei ferestre au păstrat vechile urme ale liniilor de plumb ce susţineau vitraliile, dar acestea din urmă au dispărut, iar cercevelele sunt acoperite de mucegai.

Apropiindu-se de peretele vestic, după ce s-a raportat la acuarelele lui Mariane, Mosele descoperă un basorelief care mai mult se ghiceşte decât se vede sub lichenii verzui. Imaginea reprezintă blazonul templierilor. Doi cavaleri călărind pe acelaşi cal, deasupra literelor V.I.T.R.I.O.L.

— Trebuie să existe şi alte ruine ca acestea în pădurea Orientului, spune Émylie.

— Da, dar priveşte... Iată ce l-a intrigat pe Francis. Însemnul Templierilor, simbolizând predispoziţia lor spre sărăcie: doi cavaleri pe un singur cal. Detractorii lor îl interpretează şi ca pe o dovadă clară a homosexualităţii acestora! Şi aici... V.I.T.R.I.O.L., deasupra acestei urme de cerc. Dacă judecăm după amprenta lăsată în zid, trebuie să fi fost un inel de fier...

— Care ar fi acţionat asupra unei intrări secrete? Parcă ai fi un puşti, Didier.

— O uşă... care dă în exterior? Nu. Un sipet în zid? De ce nu? în orice caz, recunoaşte că e surprinzător să întâlneşti abrevierea maximei masonice în preajma acestui blazon şi a acestui cârlig.

— Sunt de acord. Dar asta nu înseamnă că am progresat vreun pic.

Mosele examinează solul care musteşte de apă şi arată cu degetul spre câteva urme de paşi.

— Aş putea să jur că această capelă a fost vizitată de curând, spune el.

— Foarte firesc. E adăpostul ideal pentru îndrăgostiţi. De fapt, chiar am impresia că primim o vizită. Capela pare să fie un loc de întâlnire foarte frecventat.

Îi arată o siluetă udată de ploaia care cade vertical. O formă care înaintează încet, metodic, în direcţia lor. Apoi, apare încă o siluetă în urma celei dintâi.

Un zgomot surd. Un pocnet. O bucată de piatră plesneşte chiar lângă faţa tinerei femei.

— Dă-te înapoi, Émylie! La adăpost, repede...!

Fără menajamente, Mosele o trage pe Émylie spre el. S-au lipit de un zid. Apa le curge pe spate. Rece.

— A fost un foc de armă, nu-i aşa? Se trage în noi? întreabă ea, înspăimântată.

Mosele se strecoară prudent pe lângă zid, ajungând la una dintre cele trei ferestre prin care poate privi spre exterior.

— Văd cel puţin doi. Hertz avea dreptate: acum, odată ce Gardienii Sângelui ne-au luat urma, nu ne vor mai lăsa în pace.

— Tipii ăştia sunt ucigaşii de la Vatican, cei despre care mi-ai vorbit?

Mosele pleacă de la fereastră şi observă o breşă în peretele dinspre est. O împinge uşor pe Émylie de umăr, având grijă să o menţină în afara câmpului de vizibilitate al trăgătorilor.

— De aici îi putem vedea... se limitează el să răspundă.

Aplecându-se, unul în spatele celuilalt, se urcă pe un dâmb de pietre alunecoase.

— O să încercăm să ieşim pe aici, spune Mosele.

Coboară movila şi sar în iarbă, când un al doilea glonţ

trece pe lângă ei.

— Am greşit, nu sunt doar doi. Să fugim!

Încep să alerge. O altă bubuitură se aude în foşnetul ploii.

— Ticăloşii ăştia sunt împiedicaţi de ploaie, dar o să tragă în noi ca în nişte iepuri şi în cele din urmă... Fugi, Émylie! Fugi, pentru Dumnezeu!

Se afundă în pădure, aruncându-se disperaţi în hăţişuri. În spatele lor, se aud voci. Se dau ordine. Iar ei aleargă, fără să ştie încotro să se îndrepte, îngroziţi, aşteptându-se să fie seceraţi în orice clipă.

Mosele o trage pe Émylie, o ridică atunci când cade, vorbeşte încontinuu, îndemnând-o să fugă. Să nu se oprească din fugă!

Se împotmolesc acum în liziera unei mlaştini care se întinde în pădure; aleargă prin noroi, biciuiţi de ramuri cu spini tăioşi.

Ajung la o movilă cu muşchi verde şi arbori groşi, negri, cu crengi joase şi răsucite. Mosele o împinge pe Émylie să urce mai repede şi se uită în spate pentru a măsura distanţa care-i desparte de urmăritori.

A păstrat mapa la el. Se gândeşte că arată ca un idiot. Un idiot penibil, cu alură de profesor, pe un dâmb mocirlos, în compania văduvei celui mai bun prieten al său. Moartea e întotdeauna idioată, îşi spune el, văzând, prin perdeaua de ploaie, cele trei siluete grupându-se din nou.

Realizează că Émylie s-a agăţat de braţul lui şi îl strânge aproape dureros de tare. Femeia dârdâie şi încearcă să-i vorbească, dar glasul ei tremură şi cuvintele îi sunt de neînţeles.

Gardienii Sângelui şi-au încetinit paşii. Mosele şi Émylie sunt acum în câmp deschis şi reprezintă o ţintă perfectă.

— O să ne împuşte de aproape, rosteşte Mosele. Iartă-

mă, Émylie. Iartă-mă pentru tot. Închide ochii şi vino la pieptul meu.

Émylie a devenit o fetiţă înspăimântată, care se ghemuieşte în braţele bărbatului pe care l-a iubit. Pe care nu-l va mai iubi. Se gândeşte, totuşi, la Francis, prietenul ei.

— Ce fac ei acum? reuşeşte ea să îngaime.

— Se apropie. Traversează mlaştina.

Émylie aşteaptă. Se roagă să nu dureze prea mult.

Bărbatul zâmbeşte, dar nu o face din sadism. Dacă îşi manifestă mulţumirea, o face, mai degrabă, din spirit de rigurozitate. Satisfacţia muncii bine executate, a misiunii îndeplinite!

— Vedeţi? le strigă el celor doi agenţi care urcă dâmbul, unul pe partea dreaptă, celălalt pe partea stângă. Au înţeles că fuga lor e zadarnică. Totul pare prea uşor.

Bărbatul regretă doar că a trebuit să sacrifice o pereche de pantofi din şevro şi îi e ciudă că nu a fost mai prevăzător. Cei doi agenţi ai săi s-au încălţat mai potrivit pentru această ocazie, îşi găseşte, totuşi, o scuză, spunându-şi că el nu este, de fapt, un om de teren. Curând, se va întoarce la funcţia lui de cadru de conducere în organizaţia Gardienilor Sângelui şi se va strădui să uite această zi nenorocită. Această treabă murdară.

Nici bărbatul, nici cei doi agenţi nu aud paşii care îi urmăresc în noroi. Plouă atât de tare, încât zgomotul făcut de cizme se confundă cu clipocitul apei.

Omul seamănă cu un vânător. Corpolent, poartă o haină lungă, din gabardină, de culoare ocru, pantaloni foarte largi, cizme de cauciuc maro şi o pălărie de fetru, verzuie, care-i dă un aer puţin cam ridicol. Deplasat.

Vânătorul şi-a încărcat arma de mult. Ţine patul puştii sprijinit pe burtă şi ţeava îndreptată înainte. Se gândeşte,

cu candoare, pe care dintre Gardienii Sângelui îl va doborî primul.

Trupul lui masiv înlătură de la sine bariera de mărăcini.

Bărbatul nu a auzit focul de armă. Din cauza ploii...? Unul dintre agenţi, cel care mergea în stânga lui, e proiectat înainte şi se afundă în mâlul pe care-l înroşeşte cu sângele său.

Atunci realizează că cineva trage din spate. Se întoarce, căutând ţinta cu revolverul.

Al doilea agent îşi priveşte, uimit, tovarăşul înghiţit deja de mlaştină.

— În mărăciniş, urlă bărbatul.

— Cu o puşcă.

Un nou foc de armă îi obligă să se aplece. Prădătorii au devenit prăzi. Trag la nimereală pentru a-şi acoperi retragerea, făcând paşi mari şi grei prin nămol, alergând spre pădurea în care speră să-şi piardă urma.

Bărbatului îi este greu să fugă la fel de repede ca agentul său. Dar frica îl face să uite de slaba lui condiţie fizică.

— Ce se întâmplă, Didier? S-ar zice că...

— Avem un sprijin providenţial. Poţi să te uiţi, Émylie. Unul dintre ucigaşi a fost doborât şi ceilalţi doi au fugit. În pădure, fără îndoială. Nu-i mai văd.

Émylie se desprinde de Didier. Ploaia îi înceţoşează privirea. Ploaia şi lacrimile. Distinge, vag, o siluetă care se conturează încet-încet, apropiindu-se de ei.

Un vânător? Da, desigur. Îi zăreşte pălăria, puşca.

Vânătorul face eforturi mari pentru a-şi păstra echilibrul, împotmolindu-se în mocirlă ca un urs neîndemânatic.

Mosele îşi strânge pleoapele, îşi ascute privirea şi îşi spune că momentul este al naibii de comic. Pentru că l-a recunoscut pe vânătorul care îşi scoate pălăria într-un

salut teatral, în timp ce-şi aşază banduliera puştii pe umăr.

— Martin! Ai o alură tare caraghioasă pentru un înger păzitor. Dar extrem de eficace în noul tău rol...

— Nu mai am suflu! Prea mult fum de ţigară în plămânii mei!

Mosele şi Émylie părăsesc dâmbul, coborându-l prin alunecare şi aproape căzând în braţele bătrânului avocat care-i primeşte cu o mândrie făţişă.

Apoi, aplecându-se asupra cadavrului Gardianului Sângelui, Hertz spune:

— Sper că gunoiul ăsta e cel care a tras în Lea. Ciudat, l-am împuşcat cu mai multă uşurinţă decât aş fi făcut-o cu un mistreţ.

— Ne-ai urmărit de la Paris? întreabă îndată Mosele.

— V-am luat-o înainte, precizează Hertz. Ştiam că o să mergeţi la capelă de îndată ce veţi ajunge în zonă. Bănuiam că Gardienii vor interveni. Dar m-am rătăcit în apropierea capelei; Lea râde adesea de simţul meu de orientare, foarte slab! Am coborât în grabă când cei trei tipi au început să fugă pe urmele voastre.

— Ce vom face cu cadavrul? se îngrijorează Mosele. Poliţia o să-şi pună câteva întrebări, nu-i aşa? Va descoperi repede existenţa unui cuplu de plimbăreţi şi a unui vânător!

— M-aş mira. Caută-l prin buzunare şi vei înţelege.

Mosele se apleacă deasupra corpului scăldat în noroi, îl întoarce şi îl examinează.

— Nu are nimic asupra lui prin care să poată fi identificat, constată el în final. Niciun act. Nicio etichetă pe haine. Nimic!

— De-acum în câteva ore fantoma asta o să dispară. Gardienii Sângelui nu lasă niciodată în urma lor corpul unuia dintre ei. Poliţia nu o să ştie nimic. Să ne întoarcem la hotelul vostru; e inutil să rămânem aici şi să-l veghem

pe nemernicul ăsta. Colegii lui pot veni să-şi termine treaba. Nu ştiu câţi au fost în zonă. Lupii vânează uneori în linişte.

Mosele îşi petrece un braţ pe după umerii lui Émylie.

— Te simţi bine?

— Nu, nu prea. Te miră? răspunde ea, înăbuşindu-şi un hohot de plâns.

— Unde ţi-ai lăsat maşina? întreabă Hertz.

— Nu prea mai ştiu, mărturiseşte Mosele. Într-un luminiş. Nu departe de Catar.

— Ah, Catarul! continuă Hertz. Mergem să-ţi căutăm maşina şi apoi mă vei conduce la a mea, pe care am lăsat-o pe un drum forestier semnalizat. Am avut grijă să-l marchez pe harta mea... Ştii că ai un aer caraghios cu mapa asta la subraţ? Pariez că ai acolo cheile Graalului, nu-i aşa?

— Aşa credeam, într-adevăr.

Ies din mlaştină şi păşesc cu uşurare pe pământul tare din pădure.

— Nu mi-am dat seama că suntem urmăriţi şi totuşi Gardienii Sângelui cunoşteau perfect locul spre care ne îndreptam, spune Mosele. Cine ştia că venim aici în dimineaţa asta?

Hertz are un aer mirat.

— Ne-ai anunţat pe Pontiglione şi pe mine, joi seară. Ai mai vorbit şi cu vreun membru al echipei tale, la Fundaţie? Dar tu, Émylie?

— N-am spus nimănui.

— Atunci e clar, Didier, constată Hertz cu gravitate. Gardienii Sângelui sunt la curent cu toate acţiunile şi gesturile tale.

După câteva minute, ajung în locul unde e amplasată statuia Catarului, în faţa căreia Mosele se opreşte.

— Sunt nerăbdător să aflu ce reprezintă acest Om

Verde. Pariez că vei fi inepuizabil în privinţa acestui subiect, Martin. Ce legătură e între acesta şi Templierii din pădurea Orientului?

Reîntorşi la *Conacul Apelor,* după ce fac duş, iar Émylie şi Mosele îşi schimbă hainele, se regăsesc în camera lui Didier, care, între timp, a comandat mâncare.

Hertz s-a înfăşurat într-un halat de baie, aşteptând să i se usuce hainele. S-a afundat într-un fotoliu, cu picioarele goale şi părul ciufulit, devorând lacom un sandvici cu pui, pe care îl stropeşte din abundenţă cu un vin roşu, căruia îi apreciază buchetul.

După ce au terminat de mâncat aproape în linişte, Mosele şi Émylie îşi aprind câte o ţigară.

— Nu reuşesc să înţeleg de ce vă îmbâcsiţi plămânii cu ţigări din astea! Ţigara de foi e mult mai delicată, mai senzuală... mai suavă!

— Chestie de vârstă, probabil, răspunde Mosele.

— Bun răspuns, admite bătrânul avocat. Hai să vorbim despre Catarul nostru. Asta vă va ajuta să reconstituiţi traiectoria Testamentului Nebunului sau, mai degrabă, a unui fragment din manuscrisul original.

Émylie şi Mosele s-au aşezat, fiecare, pe câte o margine a patului.

— Manuscrisul a fost ars în mănăstirea din Orbigny, de către Templieri. Care, de altfel, nu au ezitat să-i omoare pe cei doi copişti, Agnan şi Nicolas de Padova, aşa cum ţi-am povestit deja, Didier. Da, mănăstirea a fost incendiată, cu toată biblioteca ei, dar urmarea poveştii dezvăluie nişte întâmplări al căror deznodământ va fi cunoscut mult mai târziu...

Apoi, arătând spre ţigările prietenilor lui, Hertz îşi manifestă regretul că ţigara de foi pe care o adusese cu el, într-un buzunar al hainei, a fost distrusă de noroiul din

mlaştină.

— Oricum... o Partagas – seria nr. 4. Miere veritabilă!

— Povestea, Martin, spune Mosele nerăbdător. Ştii multe despre peripeţiile manuscrisului blestemat, dar îţi place s-o lungeşti!

— Nu este o cercetare, Didier? Nu te-am învăţat eu că nu putem ajunge la Lumină dintr-odată? Te-ai apropiat de Catar, acum e timpul, aşadar, să vorbim despre el.

— Îmi spui adevărul, Martin? întreabă Mosele obosit. Nu transformi istoria după bunul tău plac, conform intereselor tale? îmi vei aduce vreodată şi dovezi?

— Adevărul! exclamă Hertz. Adevărul e ceea ce rămâne din evenimente, aşa cum sunt ele transmise şi păstrate. Ascultă povestea unui tânăr călugăr... Una dintre cheile Secretului se află în această cronică.

28.
Călugărul

O noapte a anului 1192

În vreme ce mica mănăstire din Orbigny era distrusă de flăcările unui incendiu care urma să o mistuie în întregime, un adolescent într-o rasă de dimie fugea de foc, ţinând strâns la piept un obiect împachetat, în grabă, într-o bucată de pânză. Acest băiat, care se numea Benoît Chantravelle, era unicul supravieţuitor al dramei.

Mergea împotriva vântului, acoperit de zăpadă, cu faţa îngheţată de ger, cu braţele lipite de piept, pentru a-şi proteja obiectul preţios. Se împiedica des, câteodată cădea, dar nu înceta să meargă, intonând cu voce tare *Tatăl Nostru* şi *Crezul,* pentru a-şi face curaj, pentru a auzi cuvintele care-l linişteau. Şi plângea, gândindu-se la călugării pe care nu-i va mai vedea niciodată. La Nicolas şi Agnan de Padova, atât de blânzi şi de prevenitori, mereu gata să-l consoleze când regreta absenţa părinţilor lui sau când se îndoia de credinţa sa.

În zori, Benoît a reuşit să ajungă la mănăstirea Sfântul Pavel, nu departe de Sens. Rasa îi era albită de zăpadă, picioarele îi erau îngheţate şi toate oasele îl dureau.

A bătut la poarta edificiului auster; călugărului care i-a deschis i s-a făcut milă de el, văzându-l atât de obosit şi cu hainele murdare.

— Nu e tocmai vremea potrivită pentru plimbări pe câmp, băiete. În plus, acum e sezonul lupilor.

— Te rog să mă găzduieşti, frate. Sunt un nepot al stareţului vostru, Amaud de Puhilez, şi am îngheţat de frig.

— Intră repede. Fratele Amaud ne-a vorbit deseori despre tine. Nu eşti călugăr la Orbigny? Eşti acoperit tot de cruste de gheaţă şi de degerături.

— Păi, dac-am mers toată noaptea cu hainele astea

subţiri! s-a plâns Benoît.

Cineva s-a dus să-l cheme pe Amaud, în timp ce adolescentul era spălat şi îngrijit. Băiatul nu pierdea din ochi pachetul salvat din flăcările de la Orbigny şi aşezat acum pe o bancă, lângă el.

Amaud de Puhilez a intrat în încăpere, l-a văzut pe băiat, dar a avut nevoie de câtva timp pentru a-l recunoaşte, într-atât de epuizat părea tânărul, cu ochii înfundaţi în orbite şi buzele albe. Dârdâia fără încetare.

— Tu eşti... Benoît? a întrebat Amaud nesigur. Arăţi ca un spectru! Superiorul tău e inconştient că te-a lăsat să pleci fără să mă anunţe!

— Abatele e mort, unchiule. La fel şi parohul, călugăriţele, copiştii, stareţul şi doi călugări. Toţi au murit!

Amaud s-a aşezat pe bancă, lângă tânăr. Puhilez avea cam cincizeci de ani. Era un bărbat robust, bine clădit, cu o faţă urâtă, un nas lung, pometi înalţi şi proeminenţi. Dar ochii îi erau veşnic plini de blândeţe şi de bunătate.

— Nicolas şi Agnan de Padova? a întrebat el. Ai spus că şi copiştii...?

— Au fost masacraţi de cinci necunoscuţi care apoi au dat foc la bibliotecă! Incendiul s-a propagat rapid în toată mănăstirea!

Amaud şi-a făcut semnul crucii şi s-a înclinat, murmurând o rugăciune. Degerăturile lui Benoît au fost pansate. Unchiul l-a condus într-o chilie, o cameră simplă, mirosind groaznic a mucegai. O fereastră cu obloanele din lemn închise. O masă cu un bol, o lumânare într-un sfeşnic cu toartă, o biblie. Două taburete, o lampă cu ulei agăţată cu un lanţ de tavan, un crucifix cu o rămurică de merişor uscată, fixată între cruce şi zid, o saltea din paie, pe un pat din lemn, un lighean, o cană, un dulap simplu, încastrat într-unul dintre pereţi, o mică sobă metalică, unde jarul de peste noapte se stingea.

Benoît şi-a pus pachetul pe saltea.

— Am asistat la dramă, a spus el. Nu dormeam şi i-am auzit pe vizitatori... Ştiam că Nicolas şi Agnan lucrau la un anume manuscris, a cărui traducere fusese solicitată de către cei cinci vizitatori.

— Doamne... Ce pierdere! s-a lamentat Amaud. Aceşti doi fraţi erau foarte eruditi şi vorbeau mai multe limbi decât s-au auzit vreodată în Babei!

— Îi admiram pe Nicolas şi pe Agnan; le-am făcut diverse servicii. Mi-am dat seama de importanţa manuscrisului, aşa că, imediat ce cei cinci ucigaşi au părăsit mănăstirea, m-am grăbit să salvez aceste câteva fragmente.

Benoît a desfăcut cu grijă pânza şi a scos foaia de pergament, pe trei sferturi arsă. Amaud a ridicat lumânarea, s-a aplecat asupra documentului şi l-a examinat abia atingându-l.

— Ce secret îngrozitor se ascunde în acest document de a trebuit să fie omorâţi pentru el oameni atât de buni, unchiule?

— Nu sunt suficient de priceput pentru a descifra aceste cuvinte. Când îţi vei mai reveni puţin, vom merge în oraş, unde cunosc un scrib bătrân care va şti, probabil, să traducă textele astea.

Benoît murea de foame; s-a mulţumit cu o supă groasă, din boabe, cu o bucată de pâine neagră şi cu trei smochine uscate. Cu stomacul strâns de durere, l-a urmat pe unchiul lui la maestrul Resnais, care locuia în Sens.

Maestrul Resnais, îndoit de şale din cauza reumatismului, purta mitene şi o bonetă de lână; i-a primit într-o încăpere pătrată, plină cu strane, mese, etajere acoperite cu cărţi, manuscrise sau suluri, penare, pene de gâscă şi beţe de trestie pentru scris.

În soba mare ardea un foc plăcut. Tânărul călugăr s-a

dus lângă ea să-şi încălzească mâinile.

Cu ajutorul unei pensete fine, maestrul Resnais a detaşat paginile calcinate pe care i le-a dat Amaud.

— Manuscrisul ăsta a fost teribil de deteriorat, a spus el. Parcă a fost smuls din flăcările Infernului!

— Cam aşa s-a şi întâmplat, maestre Resnais, a răspuns Amaud. Au murit mulţi oameni din cauza lui. Nu te grăbi. Poţi să-l studiezi timp de luni, de ani de zile, dacă e necesar... Dar încearcă să traduci manuscrisul ăsta în latină sau în franceză.

— Frate Amaud, îmi stârneşti curiozitatea, a spus traducătorul cu interes. Manuscrisul acesta e scris într-o limbă moartă de secole întregi!

Maestrul Resnais şi-a umezit buzele cu o limbă pofticioasă şi şi-a afundat nasul în foile înnegrite, rostind, din când în când, câte un „bun, bun, bun...", cu glas ascuţit.

— Studiază-le atât timp cât e nevoie, a subliniat Amaud.

— Durează mult o astfel de muncă, a spus maestrul Resnais. Trebuie să *refac* literele estompate parţial de foc şi să recopiez totul pe o foaie albă, astfel încât să pot studia textul mai uşor. Dar, pe legea mea, îmi place treaba asta. Sper să nu te dezamăgesc, Amaud.

— Vei fi plătit cum se cuvine, prietene, a precizat stareţul. Mi-am impus un trai sărac, conform credinţei mele; am însă o avere familială considerabilă şi voi şti să-ţi răsplătesc munca.

29.
Predicatorul

Trei pelerini au intrat în suburbia oraşului Albi. Unul era îmbrăcat în haine de abate şi purta o pălărie cu boruri largi. De-a curmezişul pieptului avea atârnată o traistă şi mergea ajutându-se de un baston. Ceilalţi doi, tată şi fiu, se îmbrăcaseră cu paltoane groase, pentru că, deşi se aflau într-un ţinut occitan[20], iarna se instalase deja şi un vânt aspru sufla pe străzi.

Oamenii care-i vedeau trecând făceau astfel de comentarii la adresa lor:

— Iată-i pe bătrânul conte Rodolphe Poitevin şi pe fiul lui, alături de protejatul lor, de „omul lor bun”! Hai să-i auzim cum predică.

— Eu nu merg. Ăştia trei sunt bănuiţi de erezie. Au gura plină de vorbe spurcate de eretici. I-aş scuipa în obraz pe aceşti şoareci ai diavolului!

— Sunt vorbe adevărate, mai degrabă. Catarul gândeşte drept.

Erau salutaţi cu prietenie şi respect sau scuipaţi şi înjuraţi. Oamenii li se alăturau frăţeşte ori fugeau de ei, închinându-se.

Curând, călugărul care era numit Predicatorul s-a oprit împreună cu cei doi însoţitori ai săi în piaţa din faţa unei biserici. Câţiva oameni s-au adunat în jurul lor. Figuri cunoscute. Adepţi în devenire.

Predicatorul şi-a ridicat bastonul, ca pe o cârjă episcopală, deasupra mulţimii de gură-cască şi, cu o voce puternică, aspră, a strigat:

— Fraţilor, sunteţi nişte oi pe care Papa şi episcopii lui le jecmănesc fără ruşine! Seniorii Babilonului blestemat,

---

20 Regiune din sudul Franţei (n.tr.)

depravaţii, trăiesc cu toţii în corupţie şi minciună! Biserica e mai rea decât cel mai ticălos dintre suzerani! încasează dijme pentru a înota în aur, pentru a-şi umple burta de scroafă, pentru a cumpăra domenii şi palate. Să asculţi de Papă înseamnă să-ţi condamni sufletul la osândirea veşnică, pentru că Dumnezeu nu e de partea celor bogaţi şi a cămătarilor. Papa este fratele diavolului!

O femeie roşcovană a zbierat:

— Ai mare dreptate, „mutră tristă”! Episcopii au fundul cusut cu argint!

Un bărbat cu faţa palidă a susţinut-o, urlând:

— Iar noi ne hrănim cu zemuri soioase, în timp ce ei se îmbuibă cu porumbei şi carne friptă!

Parohul bisericii şi-a făcut apariţia, încercând să-i alunge pe cei trei pelerini şi să împrăştie mulţimea care începea să se agite.

— Plecaţi cu toţii! Sunteţi în pragul lăcaşului Domnului!

Contele Rodolphe Poitevin s-a întors spre el, a arătat către uşa bisericii cu un deget acuzator şi a rostit cu glas tunător:

— Dumnezeu a părăsit demult vizuina asta mizerabilă, parohule! Acum Satana e stăpânul tău şi tu nu ştii asta. Deschide ochii bine: nu-ţi dai seama că slujeşti falsa Biserică?

La rândul său, Predicatorul s-a luat de paroh, ameninţându-l cu bastonul învârtit deasupra capului, gata să-l lovească. Parohul s-a dat înapoi, tremurând îngrijorat de turnura pe care o luaseră evenimentele. Mulţimea a făcut un pas înainte, vociferând din ce în ce mai furioasă şi mai violentă. Părea că vrea să se năpustească în biserică. Dar încă o mai reţinea ceva. Poate că o urmă de respect pentru cele sfinte? Ceva prea fragil însă pentru a o mai ţine multă vreme pe loc.

Predicatorul a continuat:

— Fiara se lăfăie în Roma ca viermele în fruct! Nu-i recunoaştem sacramentele. Curva creştină nu-i decât o vrăjitoare de rând. Urmaţi-mă, fraţilor...

Mulţimea mai aştepta doar acest imbold. A năvălit în biserică într-un vuiet, în urma Predicatorului, a contelui Rodolphe şi a fiului acestuia, Pierre. Parohul a fost împins şi batjocorit. A asistat, neputincios, la pângărirea altarului. Predicatorul a răsturnat cupele şi tabemaculul, trăgând cu brutalitate pânza albă, ornată cu dantele, pe care erau acestea depuse.

— Anafomiţe şi potire! a strigat el gesticulând. Hostie şi vin! Minciuni... Iată, aşadar, „trupul” lui Hristos! Doar metal şi superstiţie!

Un bărbat înalt, brunet, cu obrajii năpădiţi de o barbă scurtă, şi o tânără blondă, cu părul împletit în cozi lungi, râdeau mai tare decât toţi ceilalţi. Glasul fetei scrâşnea, ascuţit şi strident. Bărbatul înalt şi-a dezlegat şireturile de la pantaloni şi a răcnit:

— Ia uită-te, Brunelle... Eu am un vin mult mai bun cu care să umplu vasele astea!

Şi, însoţindu-şi vorbele de fapte, şi-a scos, mândru, sexul din pantaloni şi a început să urineze într-un potir. Apoi, plin de orgoliu, i-a întins fetei vasul umplut.

— Pe legea mea, e adevărat! s-a extaziat fata. Iar instrumentul ăla al tău ar putea să-mi are grădina fără probleme.

— Numai un semn să-mi faci şi te botez cu toată plăcerea!

Au fost aplaudaţi. Mulţimea trepida şi dansa, învârtind în aer tibiile câtorva sfinţi ale căror racle fuseseră sparte. Îşi aruncau unii altora relicvele, mimau gesturi grosolane şi obscene, folosind aceste oase cenuşii şi reci. Femeile şi le strecurau între coapse, bărbaţii le etalau ca pe un membru în erecţie.

Parohul s-a repezit plângând în mijlocul mulţimii nelegiuite, implorând-o zadarnic să înceteze acest sacrilegiu abject.

Doi bărbaţi, răspunzând unui semn făcut de Predicator, au smuls crucea mare din lemn atârnată deasupra altarului.

— Nu! Nu crucifixul! s-a rugat parohul. Nu crucifixul...

— De ce să venerăm crucea? a întrebat Predicatorul. Isus a murit gol şi umilit. Trebuie să-i onorăm cuvintele şi nu instrumentul supliciului său.

— Să fie aduse nişte vreascuri, a ordonat fiul contelui.

— Biserica vă obligă să adoraţi icoane, relicve dezgustătoare, schelete de sfinţi... a spus Predicatorul. Unde este spiritul în maghernița Romei? Unde este sufletul?

O femeie a răspuns:

— Sufletul? în boaşele uscate ale episcopului care apreciază farmecele târfelor, după cât se pare!

În piaţa din faţa bisericii a fost înălţat un rug. Pe el a fost înfiptă marea cruce din lemn şi i s-a dat foc.

Realizând gravitatea faptelor, mulţimea a tăcut brusc. Din tot acest sabat n-au mai rămas decât trosnetul lemnelor mistuite de foc şi un fum negru, ridicându-se în rotocoale înghiţite de vânt.

În faţa acestui rug, a catarismului care se năştea, Biserica a ripostat înălţând ruguri mult mai îngrozitoare. Şi-a trimis în ţinutul eretic inchizitorii, dominicanii, apoi a ridicat o armată de cruciaţi, cu ajutorul regelui Franţei.

Această dramă urma să se desăvârşească mai târziu în fortăreaţa Montsegur... Catarii l-au rugat pe stăpânul castelului, Raymond de Perella, să fortifice zidurile din jurul incintei. Datorită poziţiei sale geografice, Montsegur avea să devină piesa de rezistenţă a opoziţiei occitane în faţa regelui Franţei şi a Papei.

30.
Traducerea

La 15 ianuarie 1208, emisarul papal Pierre de Castelnau a fost asasinat de câţiva catari fanatici. În aceeaşi zi, în Franţa, în mănăstirea Sfântul Pavel, Benoît Chantravelle a intrat în chilia unchiului său care suferea de o febră puternică.

— Maestrul Resnais e pe drum, Benoît, l-a anunţat Amaud. Nu îmi voi da ultima suflare decât atunci când voi afla ce conţin pergamentele aduse cândva de tine.

— Aproape că am uitat de ele! Au trecut şaisprezece ani de-atunci...

Amaud slăbise foarte mult; avea pielea cretoasă şi respira greu. Chipul lui urât dobândise o frumuseţe stranie în timpul bolii. Semăna cu cel al unui sfânt care priveşte deja spre luminile Paradisului.

Benoît a umezit uşor fruntea unchiului său şi i-a uns pieptul cu un unguent – leac recomandat de călugărul cel mai priceput din comunitatea lor şi care era întotdeauna consultat atunci când cineva suferea de o febră urâtă.

Maestrul Resnais a intrat şchiopătând în camera modestă ce mirosea a camfor şi a cimbrişor. Bătrânul tremura din tot corpul, emoţionat şi înfricoşat ca un câine senil. Ţinea la piept o traistă din piele, de care mâinile slabe i se agăţau precum ghearele unei păsări de pradă.

Amaud a încercat să se ridice puţin în patul lui. Benoît l-a ajutat, aşezându-i la spate o pernă umplută cu paie.

— Apropie-te, maestre Resnais, a rostit cu greutate Amaud. Mi-ai pus la încercare răbdarea. Sunt răsplătit pentru această lungă aşteptare?

— Amaud... a bâiguit bătrânul, apropiindu-se cu picioarele tremurătoare. N-ar... n-ar fi trebuit să studiez niciodată acest manuscris! Niciodată!

Benoît a întrebat nerăbdător:

— Ei bine, vom afla, în sfârşit, de ce au fost omorâţi fraţii noştri la Orbigny?

— Mi-am stricat ochii, mi-am epuizat forţele cu textul ăsta, a spus maestrul Resnais. Şi mi-am pierdut sufletul!

În sfârşit, maestrul Resnais s-a decis să-l arate. Cu gesturi neîndemânatice şi febrile a scos un teanc de pergamente din sacoşa pe care o aşezase pe masă.

Cu mare efort, Amaud s-a ridicat într-un cot în pat.

— Acest fragment evocă un fragment din Sfintele Scripturi. Cel referitor la *tânărul cu giulgiu,* de pe Muntele Măslinilor. Dar cel mai groaznic, cel mai înspăimântător e faptul că această relatare a fost scrisă de... de...

Amaud l-a încurajat pe bătrân să continue:

— Haide, prietene, dezleagă-ţi limba!

—... De un apropiat al lui Isus, care îşi spune *Ioan, frate între cei Doisprezece!* A existat o legendă despre această Evanghelie, dar nimeni nu a crezut vreodată în ea.

— A doua Evanghelie a lui Ioan, a spus Amaud, lăsându-se să cadă pe pernă.

— Dar e ceva şi mai rău, Amaud, a continuat maestrul Resnais. Să deţii acest text înseamnă să cunoşti inefabilul Secret, pentru că Isus nu a murit răstignit pe cruce. Fratele lui geamăn, Toma, e cel care i-a luat locul. Din câte am înţeles, Isus a plecat la Saint-Jean d’Acre, în compania câtorva discipoli, printre care şi *Ioan, frate între cei Doisprezece.* Şi asta s-a întâmplat după ce Toma a fost crucificat. Acolo, Hristos s-a îmbarcat pe o corabie... Sunt ultimele pagini pe care le-am putut reconstitui şi traduce. Unde s-a dus Isus? Nu ştiu.

Benoît a intervenit brusc:

— Eşti sigur, maestre Resnais?

— Blestemat să fiu dacă nu e acesta adevărul! Cel puţin acela conţinut în aceste pagini. Focul a mistuit multe

pasaje şi recunosc că există numeroase lipsuri, foarte supărătoare. De exemplu, n-am reuşit să definesc ce s-a întâmplat, de fapt, pe Muntele Măslinilor. Am înţeles doar că Toma a crezut că l-a omorât pe Isus, geamănul lui, şi că Isus, acoperit cu un giulgiu, i s-a înfăţişat atunci fratelui său. Se vorbeşte despre ură, sânge, trădare... Sunt încă foarte tulburat de ceea ce am citit.

— O să poţi păstra acest secret, maestre Resnais? a întrebat Amaud. Dacă cei cinci incendiatori de la Orbigny ar afla că o parte din această Evanghelie a fost salvată din flăcări...

— Implor moartea să vină şi să mă ia mai repede, pentru a mă scăpa de această povară, a murmurat maestrul Resnais. Îţi spun adio, Amaud; nu te voi mai vedea niciodată.

— Da, suntem bătrâni şi curând ne va suna ceasul. Dar către ce Dumnezeu să ne înălţăm rugăciunile? Deodată, îmi simt sufletul ca un burduf gol...

După ce a plecat maestrul Resnais, Amaud s-a culcat pe pat, ţinând documentele pe pieptul ce i se ridica anevoios, horcăind.

— Curând, nu voi mai fi în această lume, nepoate, şi nu te pot lăsa fără protecţie, a spus el, privindu-l pe Benoît cu ochii arzând de febră. Te vei duce să cauţi refugiu la Perfecţi, la „oamenii buni” din Occitania.

— Dar cruciaţii îi vânează pe Catari, pentru că dominicanii îi consideră eretici, a ripostat tânărul.

— Am un văr, Raymond de Perella, l-a asigurat Amaud. Participă la apărarea cetăţii Montsegur, unde se adăpostesc multe familii care au îmbrăţişat noua credinţă.

— O călătorie atât de lungă...

— Vei fi în siguranţă acolo. Se spune că locul este inviolabil, fiind plasat pe un pisc stâncos. Acolo vei putea ascunde acest Secret teribil. „Oamenii buni” vor păzi de

Papă şi de regele Franţei ceea ce a mai rămas din această Evanghelie.

Amaud i-a încredinţat foile nepotului său.

— Pleacă fără întârziere, Benoît. Ceea ce ai salvat tu din foc în noaptea aceea este o comoară blestemată. Pleacă şi transformă-te într-o umbră! Dispari...

31.
Trădarea maestrului Resnais

Sala de audienţă a episcopului din Sens

Episcopul şedea confortabil pe un scaun cu spătar înalt, cu picioarele pe o blană groasă, lângă un şemineu în care ardea un foc generos.

Maestrul Resnais rămăsese în picioare, la oarecare distanţă de el, intimidat, ţinându-şi în mână traista a cărei curea o frământa nervos.

Sala era relativ vastă şi decorată cu tapiserie grea, care astupa pereţii din piatră. Fereastra amenajată în adâncimea zidului era închisă cu obloane groase, din lemn, fixate cu cuie de bronz. Vântul se domolea într-o jelanie lungă.

Bătrânul scrib îşi arunca ochii în toate direcţiile, agăţându-şi privirea când de vreun obiect religios, când de o icoană din aur sau fildeş, când de manuscrisele minunate...

Maestrul Resnais se întreba dacă a făcut bine cerând să-l vadă pe episcop cât mai urgent. Solicitarea lui a fost acceptată rapid, răspunsul favorabil datorându-se reputaţiei de care se bucura scribul în întreaga regiune.

— Te ascult, maestre Resnais. Mi-ai cerut o audienţă pentru o chestiune importantă, nu-i aşa?

— Desigur, Monseniore... Da, da... într-adevăr, importantă, acesta e cuvântul potrivit! Ba nu, înspăimântătoare, mai degrabă!

Cuvintele ieşeau parcă ciocnite, scorojite, din gura maestrului Resnais.

Distant, conştient de ascendentul pe care-l avea asupra bătrânului fragil, episcopul savura în acel moment o plăcere prea puţin creştină. Dar atât de excitantă!

— Peste cincisprezece ani din viaţa mea... Cincisprezece

ani grei pentru a traduce pergamentele la cererea fratelui Amaud. Dar nu vreau să mor cu acest Secret... Uitaţi-vă, Monseniore. O copie... Cincisprezece ani de muncă... O copie pe care am făcut-o fără să-i spun nimic despre ea fratelui Amaud, bineînţeles! Luaţi-o, Monseniore. Dacă gestul acesta mi-ar putea aduce puţină indulgenţă... Luaţi-o... Judecaţi chiar dumneavoastră, în deplină cunoştinţă de cauză şi cu înţelepciunea pe care o aveţi.

Apoi, depunând temător documentele în mâinile fine ale prelatului, maestrul Resnais a continuat:

— Nu... Nu sunt eu responsabil... A fost o comandă! Dată de un om al Bisericii. Respectele mele, Eminenţă...

Gata. Şi acum, să se retragă. Să părăsească acest loc asaltat de vântul care vuieşte şi loveşte în obloane.

Maestrul Resnais s-a întors, îndoit de mijloc, ca o orătanie speriată. Şchiopăta şi trosnea din toate încheieturile.

Când a rămas singur, episcopul s-a aplecat asupra pergamentelor. „Moşneagul ăsta are mintea la fel de confuză ca aceea a unui om sărac cu duhul. Ce naiba a scris aici?”

32.
Montsegur

Ajuns la poalele cetăţii Montsegur, Benoît a avut impresia că a mers cu măgarul lui vreme de un secol. Desigur, animalul l-a purtat câteodată în spate, dar, în majoritatea timpului, l-a însoţit doar, tropăind lângă el, cu desagii în spinare.

Benoît i-a vorbit mereu şi şi-a făcut din el un prieten, căruia i-a apreciat tăcerea şi privirea curioasă.

A poposit la un han din sat şi a întrebat dacă îl poate conduce cineva la castelul Montsegur. Un bărbat s-a oferit să-l conducă, avertizându-l că nu ştie dacă va fi bine primit.

— Am o scrisoare de la Amaud de Puhilez, văr al seniorului Raymond de Perella, a anunţat Benoît. O să-ţi las măgarul meu drept plată.

Şi asta pentru că punga lui s-a golit complet atunci când a achitat mâncarea pe care abia o servise.

Benoît l-a urmat pe bărbat. Au mers amândoi pe jos. Călugărul îşi purta pe umeri cele două boccele grele, gândindu-se deja cu părere de rău la măgarul său. Drumul era îngust şi anevoios şi trebuia să calce cu mare prudenţă pentru a nu aluneca în prăpastia adâncă şi plină de pietriş.

Silueta masivă a cetăţii Montsegur se profila pe cerul limpede. De-a lungul zidului de apărare se înşiruiau colibe şi bordeie. Călugării cenobiţi trăiau acolo într-o sihăstrie totală, i-a explicat ghidul care înainta cu mare uşurinţă, în timp ce Benoît avea grijă la fiecare pas.

O oră mai târziu, săteanul i-a arătat lui Benoît un alt drum, pe creasta muntelui, mai sus, care ducea drept la fortăreaţă.

— Castelul ăsta ar fi foarte greu de asediat, i-a spus el. Trebuie s-o luăm pe poteca aceasta, care duce la defileul

Groazei.

— Într-adevăr, Montségur e un veritabil cuib de vulturi! l-a aprobat Benoît, care transpira abundent.

După ce tânărul călugăr i-a mulţumit ghidului său şi a ajuns, în sfârşit, în faţa lui Raymond de Perella, acesta i-a dat să bea o apă limpede şi proaspătă. Avu sentimentul că se afla în grădina Edenului şi se gândea cu încântare că aici îşi va petrece veşnicia.

Lumina inunda marea sală boltită, răspândindu-se, cu generozitate, pe pardoseală.

Raymond a citit scrisoarea de la Amaud.

— Îmi pare rău că bătrânul meu văr e bolnav. Totuşi, puritatea sufletului său îl va ajuta să se odihnească senin în braţele Creatorului, dacă El îl cheamă la Sine. Îmi scrie despre un manuscris...

— Iată-l, împreună cu traducerea acestora, a spus Benoît, încredinţându-i pergamentele.

Raymond a luat cu grijă foile arse şi a citit traducerea maestrului Resnais, în timp ce Benoît îi povestea despre incendiul de la Orbigny, de fuga sa şi de sosirea la mănăstirea Sfântul Pavel.

Raymond a citit cu voce tare:

La Măslini fratele mort în giulgiul lui. Geamănului său trădător îi face reproşuri. Şi îl blestemă în vecii vecilor.

Poporului minciuna îi e dată. Secretului cei Doisprezece înalţă Templul. El, Isus, născut din pântecele Mariei, de Iosif conceput, şi-a abandonat fratele osândit la supliciu în locul lui. Însoţit de discipolii lui, a plecat să clădească Templul în alt loc.

Raymond şi-a lăsat braţul în jos. O foaie s-a desprins din teanc şi, după ce a plutit ca o pană câteva secunde, s-a oprit pe jos. Benoît a ridicat-o şi a pus-o la loc. Raymond

stătea nemişcat. Privea drept în faţa lui, cu ochii goi, fără nicio expresie.

Apoi, fruntea i s-a înroşit şi a început să străbată încăperea cu paşi mari. Bărbatul era înalt şi slab, noduros, cu picioarele strâmbe, cu părul alb şi foarte lung şi cu barba încărunţită, tăiată cu vârf ascuţit.

Deodată, a început să gesticuleze şi a strigat furios:

— Roma ne minte de douăsprezece secole! Târfa nemernică îi torturează şi îi arde pe Perfecţi în numele unei credinţe care e doar minciună!

— Dumnezeu vrea ca Papa să nu afle niciodată despre existenţa acestei copii, a spus Benoît, privind o turturea care se aşezase pe pervazul ferestrei.

Turtureaua a început să uguie.

33.
Dominicanii

Iunie 1209

O trupă armată, compusă din vreo cincisprezece cavaleri, s-a prezentat la mănăstirea Sfântul Pavel. În fruntea coloanei călăreau doi dominicani, în robele lor albastre. Puţin mai în spate, un bărbat îmbrăcat în veşminte de culoare maro stătea drept în şa, iar chipul îi era ascuns în umbra glugii.

Numai cei doi dominicani au intrat în incinta mănăstirii. Stareţul i-a întâmpinat cu o uşoară îngrijorare. Zărise cohorta de soldaţi de la fereastra biroului său.

— Trebuie să-i vedem urgent pe fratele Amaud de Puhilez şi pe nepotul lui, a spus răspicat primul dominican, pe un ton ce nu admitea vreun refuz.

— Fratele Amaud şi-a dat ultima suflare acum trei luni, a răspuns stareţul. Iar Benoît a părăsit mănăstirea în ianuarie anul trecut.

Al doilea dominican a rostit, cu o voce mai suavă şi mai prefăcută decât cea a tovarăşului său:

— Frate, ai putea avea bunăvoinţa să ne spui unde s-a dus?

Stareţului nu i-a plăcut această voce. Şi nici întrebarea.

Dar îi era frică şi asta se observa foarte tare. Transpira abundent în groaznica lui robă din dimie aspră care-i chinuia carnea.

Primul dominican a continuat:

— E suspectat de erezie şi de legături cu diavolul. Dacă ne ascunzi informaţii în privinţa lui, vei fi la fel de vinovat ca el.

— În numele Sfintei Fecioare, vă asigur că nu ştiu unde s-a dus Benoît... Poate că fratele econom v-ar putea spune mai mult?

— Condu-ne la el, a spus vocea mieroasă.

Stareţul a luat-o înaintea celor doi vizitatori şi i-a condus la acareturi, unde ştia că-l va găsi pe fratele econom. Pe drum, s-au întâlnit cu câţiva călugări care s-au dat la o parte din faţa inchizitorilor, cu respect şi teamă.

Au intrat într-o încăpere foarte ordonată, unde erau depozitate alimentele mănăstirii, rânduite cu stricteţe pe rafturi: făină şi grâne, în lăzi şi în coşuri, flacoane, sticle, borcane, saci, copăi...

Camera luminoasă mirosea bine. Aromele îmbibau atmosfera. Fratele econom era un bătrân cumsecade, cu obrajii rumeni. A răspuns sincer la întrebările dominicanilor:

— I-am dat merinde şi desagi. Fratele Amaud i-a plătit un măgar. După câte am înţeles, cred că Benoît pleca spre ţinutul occitan. I-am urat drum bun şi m-am rugat să nu păţească ceva în timpul călătoriei. Mi se pare că Amaud avea un văr occitan... Nu prea am fost atent la ce-mi spunea Benoît. Eram ocupat să-mi fac inventarul; iarna e grea şi mă temeam că nu vom avea suficiente provizii până la sfârşitul ei şi că vom suferi de foame.

Ieşind din mănăstire, primul dominican a spus:

— Lepădătura se ascunde în putreziciune.

Cei doi inchizitori i-au raportat informaţiile primite bărbatului în haine maro, care-şi ascundea faţa în continuare.

— Amaud a murit, iar nepotul lui probabil că s-a refugiat deja în regiunea catară, domnule.

— Ideea e mai puţin nebunească decât pare, a răspuns bărbatul. Acest Benoît se află în afara jurisdicţiei regale, dar riscă să piară pe un rug dacă nu păstrează discreţia. Noi, Gardienii Sângelui, trebuie să scoatem vipera din cuib.

34.
Iniţierea

Aprilie 1210

Benoît a fost condus într-o sală foarte mare, unde era adunat, în linişte, un grup de femei şi bărbaţi, de toate vârstele.

Pereţii, masa acoperită cu o pânză, lumina numeroaselor lumânări, toate erau albe. Doar robele diaconilor şi ale oficianţilor aşezaţi în spatele mesei erau negre; pe pupitru, fuseseră depuse o biblie, un urcior şi un lighean umplut cu apă.

Benoît era îmbrăcat tot cu rasa lui de călugăr. În spatele său mergea o fată, purtând pe braţe roba neagră cu care urma să fie înveşmântat.

Raymond de Perella şi fiul lui, Jordan, s-au aşezat lângă contele Rodolphe Poitevin şi fiul acestuia, Pierre.

Apropiindu-se de masă, Benoît a observat că pe Biblia deschisă fuseseră puse foile arse ale pergamentului adus de el.

În spatele mesei erau trei bărbaţi. Au aşteptat ca Benoît să se apropie suficient de mult pentru ca unul dintre ei, un Perfect cam de patruzeci de ani, cu faţa pătată şi ochii întunecaţi, să anunţe:

— Benoît, „oamenii buni” te primesc în acest templu pentru a te accepta în credinţa lor şi a te iniţia în misterele lor. Îţi vom transmite *consolamentum. Benedicite parcite nobis.*

După o pauză, l-a întrebat pe cel desemnat:

— Accepţi să renegi credinţa catolică, sacramentele şi dogmele ei şi să nu mai primeşti decât cuvântul lui Dumnezeu şi nu pe cel al Bisericii?

— Accept, a rostit Benoît, fără a încerca să-şi ascundă emoţia.

Pater noster... Asistenţa a scandat aceste două cuvinte într-un singur glas. Şi ele au răsunat în sala imensă, făcând să vibreze flacăra lumânărilor.

— Promiţi să nu mai mănânci nicio hrană animală, să nu ai niciodată legături trupeşti, să-ţi păstrezi noua credinţă, indiferent de ceea ce va fi nevoit să îndure trupul tău?

— Promit.

Pater noster.

Perfectul a ridicat Cartea Sfântă şi a închis-o, strângând între paginile ei foile scrise de *Ioan, frate între cei Doisprezece.* A aşezat cartea pe fruntea lui Benoît, în timp ce cei doi diaconi s-au plasat de o parte şi de alta a călugărului, l-au luat de mâini şi şi-au pus palma dreaptă pe pieptul lui.

— Depun pe fruntea ta Cartea care conţine de-acum adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu; fie ca Ea să intre în tine prin acest sacrament! De aici înainte, eşti o fiinţă nouă, născută din Duh.

Benoît s-a recules, închizând ochii. Era pătruns în momentul în care coperta din piele a Bibliei i-a atins fruntea. Şi i-a imaginat pe copiştii grijulii şi meticuloşi aşternând pe foile ei nenumărate cuvinte. S-a gândit la pergamentul din care a salvat câteva bucăţi, în mănăstirea incendiată de la Orbigny.

— La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu, a spus Perfectul.

Pater noster.

Perfectul a luat cartea de pe fruntea lui Benoît şi l-a sărutat pe acesta pe obrazul drept.

— Primeşte sărutul păcii, frate.

Tânăra care purta pe braţe veşmântul negru s-a apropiat şi i l-a dat unuia dintre diaconi care, la rândul lui, i l-a prezentat noului iniţiat, spunându-i:

— Vei purta mereu această haină neagră, pentru că de-

acum încolo eşti „îmbrăcat” şi acest veşmânt este simbolul apartenenţei tale la umila familie a Perfecţilor.

Perfectul a arătat apoi spre fiul contelui Rodolphe care a făcut câţiva paşi înainte, surâzând. Benoît, ţinând roba neagră la piept, s-a întors cu faţa spre tânăr.

— Te încredinţăm lui Pierre, care va fi al tău *socius,* a spus Perfectul. Te va însoţi pe drumul religiei noastre. Consideră-l fratele tău geamăn.

— Sunt onorat să devin ucenicul tău, Pierre, a mărturisit Benoît şi lacrimile i-au umezit ochii.

35.
Papa Honorius

Roma, 12 august 1223

Papa Honorius profita de ziua însorită. Instalat într-una dintre grădinile palatului său, lua masa sub o boltă de verdeaţă, aşezat într-un fotoliu confortabil. Îmbrăcat cu o robă albă, ornată cu aur, degusta carnea porumbeilor, cărora le desprindea meticulos picioruşele, cu ajutorul unui cuţit. Într-o carafă fin lucrată, strălucea un vin rozé care împurpurase deja obrajii suveranului pontif.

În timp ce detaşa delicat membrele păsării, Papa se adresa Gardianului Sângelui, care stătea în picioare, de cealaltă parte a mesei, îmbrăcat din cap până-n picioare în haină de culoare maro şi care îşi dăduse gluga jos de pe cap.

— Nobile Gauthier, au trecut cincisprezece ani de când oamenii tăi scotocesc zadarnic toate satele occitane şi încă nu l-au găsit pe călugărul acela... pe Benoît Chantravelle!

— Sunt dezolat, Sfinte Părinte. Loggia vă roagă să mai aveţi răbdare. Întreaga regiune, de la comitatul Toulouse la domeniul Provence, a fost coruptă de Catari. Ereticul se ascunde în această vizuină de şobolani şi beneficiază de protecţia nobililor languedocieni. Avem dovada că aceşti Catari au aflat despre Testamentul Nebunului.

— Zău? a rostit Papa cu ironie, ştergându-şi grăsimea rămasă la colţurile gurii.

— Spionii noştri infiltraţi în secta Catarilor au remarcat unele transformări sensibile în ritualul lor de iniţiere. Ioan Evanghelistul pare să aibă acum, pentru ei, tot atâta importanţă ca şi Isus Hristos.

— Asta-i tot?

Papa a bătut cu palma în masă. Vinul roze s-a clătinat în

carafă.

— Nu, Sfinte Părinte, a continuat Gauthier. Fiecare *senhor*[21] care oficiază pronunţă următoarele cuvinte: „La Măslini fratele mort în giulgiul lui. Geamănului său trădător îi face reproşuri. Şi îl blestemă în vecii vecilor. Poporului minciuna îi e dată”.

— Veninul a pătruns în carne! Dumnezeu mi-e martor că am făcut orice pentru a extirpa erezia din aceste ţinuturi renegate. Câţi Perfecţi mai trebuie să ardem pentru a nu se mai răspândi această otravă? M-am săturat să aştept, nobile Gauthier. Şi asta mă enervează!

Era cald. Gauthier transpira în hainele lui şi spatele îi era ud leoarcă. Şi el era obosit. Mai obosit decât Papa care mânca la umbră, în timp ce el rămăsese proptit în plin soare, suferind de sete. Dar oricât ar fi băut, tot n-ar fi putut alunga groaznicul miros al cărnii arse care îi pătrunsese în nări, în gât, în stomac. Oricât ar fi băut, tot n-ar fi putut uita niciodată, niciodată, duhoarea fetidă emanată de ruguri.

Honorius al III-lea îl examina pe Gauthier tăcut şi curios, îşi imagina oare trupurile frânte de durerea îngrozitoare provocată de flăcări, femeile, bărbaţii şi copiii care urlau, urlau, urlau? Şi pe acei bebeluşi abia înţărcaţi care erau aruncaţi pe jar ca nişte cârpe obişnuite? Şi acele rugăciuni rostite de oamenii supuşi la cazne, a căror carne se umfla, se despica şi plesnea? Şi acel fum pe care vântul îl purta peste cei ce înfăptuiau acest supliciu, impregnându-le toţi porii pielii, pătrunzându-le până în suflet?

Honorius şi-a turnat puţin vin. Şi-a ridicat cupa la buze şi a închis ochii în timp ce sorbea. Apoi, după ce a înghiţit, a mijit ochii şi a ordonat:

— Întoarce-te pe pământurile eretice, nobile Gauthier...

---

21 Senhor, nume dat ecleziasticului care îl primeşte pe neofit. Înseamnă: „Străvechiul” (n.a.).

Prezintă-te lui Ludovic şi continuă-ţi vânătoarea. Dar, te conjur, găseşte ce-a mai rămas din Testamentul Nebunului. *Dominus vobiscum*[22].

— *Et cum spiritu tuo*[23], a adăugat Gauthier.

Gardianul Sângelui şi-a luat rămas-bun de la Papă şi s-a alăturat, în afara grădinii, grupului format din şase bărbaţi, îmbrăcaţi, ca şi el, în haine maro, şi care îl aşteptaseră călare pe cai.

— Ei bine, Gauthier, se pare că suveranul pontif te-a cam supărat, a remarcat unul dintre bărbaţi.

— Honorius e mai nerăbdător decât era predecesorul lui, Inocenţiu al III-lea, a subliniat Gauthier. Roma deţine o copie a Testamentului Nebunului, templierii au şi ei una... şi...

— Ce treabă afurisită! a exclamat altul. Un călugăr oarecare a smuls câteva foi din foc, acum mai bine de treizeci de ani, şi a pus Secretul în pericol! Papa şi Templierii nu sunt singurii care-l cunosc.

Gauthier şi-a pus gluga pe cap. Umbra l-a liniştit pentru o clipă. O linişte de scurtă durată. Când s-a urcat în şa, ţipetele care-l însoţeau mereu au început din nou să-i sfâşie timpanele. Strigătele tuturor acelor femei, bărbaţi şi copii torturaţi, pe care îi condamnaseră să ardă pe rug.

Gauthier dispărea însoţit de plânsetele acelor osândiţi, al tuturor acelor fantome cu schelete carbonizate.

---

22 Domnul fie cu tine (n.a.).

23 Şi cu duhul tău. (n.a.).

36.
Ultimii Catari

Decembrie 1243

Cele mai multe dintre fortăreţele Catarilor au căzut sub asaltul cruciaţilor. Numai Montsegur mai rezista. Dar acum, zece mii de oameni asediau castelul. Această armată impozantă era comandată de Hugues de Arcis, care îşi desfăşurase tabăra la poalele fortăreţei şi pe stânci.

Pe terenul abrupt s-au înălţat corturi numeroase. Bivuacurile fumegau. Oamenii îşi omorau timpul în aşteptarea luptei. În ciuda asediului impresionant, castelul Montsegur, care domina cantonamentul cu masiva lui siluetă cenuşie, părea încă de neînvins. Şi totuşi, singura armă de apărare importantă de care dispuneau asediaţii era o balistă din lemn, instalată pe barbacana turnului estic.

În faţa ei, sub imboldul episcopului de Albi, un inginer abil, cruciaţii au ridicat şi ei o catapultă. Mai mare şi, desigur, mai eficientă, arma se înălţa pe o mică platformă pe care încăpeau puţini oameni.

Hugues de Arcis i-a chemat în cortul lui pe zece dintre locotenenţii săi şi a consultat împreună cu ei planurile elaborate recent.

— Vom închide defileul Groazei, a spus el. În felul acesta, ocupanţii Montsegurului nu mai pot ajunge în vale. Le vom anula orice posibilitate de a se aproviziona.

— Da, Hugues, a spus unul dintre cavaleri. Dar asediul durează deja mai mult decât am prevăzut.

Hugues ştia asta foarte bine. Era un om din nord, îşi lăsase soţia şi copiii în acel ţinut pe care-l iubea atât de mult. Ceaţa îi lipsea. Acel abur plăcut care aluneca pe ierburi şi pe brazdele pământului gras.

— Aşa e, a oftat el. Dar recentele întăriri venite din partea arhiepiscopului de Narbonne şi a episcopului de Albi, ca şi ajutorul bascilor ne vor permite să-i nimicim.

— Ereticii ăştia sunt adevăraţi scorpioni şi pot sta luni întregi fără hrană!

Hugues a făcut un gest cu mâna de parcă ar fi vrut să alunge o muscă supărătoare.

— Îi vom strivi pe toţi! Sunt doar o mână de oameni, în timp ce noi avem aproape zece mii de soldaţi. Am ocupat muntele. Toate drumurile de acces sunt tăiate. Cea mai îngustă potecă se află sub controlul nostru. Am trimis o mică trupă de basci la picioarele zidului estic. Luptătorii vor profita de întunericul nopţii pentru a se căţăra până la turn şi a ocupa barbacana.

Într-adevăr, în noaptea următoare, un grup de vreo doisprezece soldaţi, înarmaţi doar cu săbii şi cuţite, s-au folosit de cavităţile din stâncă pentru a se apropia de turn. Veritabili acrobaţi, făceau corp comun cu piatra. Curând, au ajuns la marginea zidului pe care-l escaladau.

De îndată ce au pus piciorul pe platformă, bascii au trecut la atac, luându-le prin surprindere pe cele câteva gărzi Catare care se încălzeau în jurul unui foc. I-au strangulat şi înjunghiat pe acei câţiva „oameni buni” în mai puţin de trei minute. Doar câteva ţipete pe care, totuşi, cele două santinele Catare din turnul opus le-au auzit. Au dat imediat alarma, suflând cu toată puterea în cornuri.

Bascii au dat foc la barbacană şi au coborât, fără întârziere, în tabără.

În timp ce Catarii formau un lanţ pentru a-şi trece unul altuia găleţile cu apă, încercând să stingă focul, episcopul Bertrand Marty, Pierre-Roger de Mirepoix şi Jordan de Perella puneau ţara la cale.

— Aceşti blestemaţi fii ai Satanei tocmai ne-au dovedit

că Montsegur nu e de neînvins! a strigat Pierre-Roger de Mirepoix cu glas tunător.

— Trebuie să ripostăm, punând stăpânire pe catapulta lor, aşa cum au făcut şi ei cu a noastră, a propus Jordan de Perella.

— O aventură mult prea riscantă, a spus episcopul.

— Ce avem de pierdut, Monseniore? a întrebat Jordan. Vreţi să aşteptăm să ne bombardeze fără încetare şi să ne invadeze castelul? O să comand eu expediţia.

Nu au reflectat prea mult asupra acestei operaţiuni pe care Jordan a condus-o în ora următoare. Cincisprezece bărbaţi şi femei au urcat până la platforma pe care era amplasată catapulta episcopului de Albi, păzită acum de un mic grup de cruciaţi.

Insurgenţii s-au căţărat pe stâncile acoperite cu iarbă măruntă. Noaptea era luminoasă, luna plină strălucea prea puternic. Cruciaţii i-au observat. Bivuacul s-a trezit imediat.

— Pe Sfântul Gheorghe, şobolanii au ieşit din gaură! Uitaţi-vă... Acolo!

— La arme! La arme! Ucideţi-i! Ucideţi-i!

Catarii lui Jordan s-au pregătit să le facă faţă. Au fost nevoiţi să-şi încheie urcuşul sub o ploaie de săgeţi.

— În numele răposatului meu tată Raymond de Perella, pentru credinţa noastră, la luptă! a strigat Jordan, cu stomacul strâns de o bruscă temere.

Oare bănuia că expediţia lui era deja sortită eşecului? îi vedea căzând pe fraţii şi pe surorile sale. Şi totuşi, a mers înainte, urlând pentru a-şi face curaj, pentru că moartea îi şuiera pe la urechi. Săgeţile arcaşilor cruciaţi străpungeau cu ascuţişul lor acea noapte atât de frumoasă.

Când au ajuns pe promontoriul barbacanei, au fost seceraţi, masacraţi. Trupurile însângerate s-au rostogolit pe pietre, au căzut în râpă şi s-au strivit pe faleză.

Jordan l-a auzit pe unul dintre camarazii săi strigându-l:

— Să fugim, Jordan! Lupta e pierdută... Uite cum ne distrug!

Supravieţuitorii care s-au avântat în învălmăşeală au reuşit să biruie doi sau trei soldaţi; dar asta n-a fost suficient pentru a pretinde că au obţinut un avantaj. Era inutil să mai continue şi Jordan s-a retras împreună cu cei patru camarazi pe care săgeţile şi săbiile nu-i atinseseră.

— Montsegur e pierdut... E pierdut, nu-i aşa, Jordan?

— O să mai rezistăm puţin, prietene... Apoi putem muri în pacea Domnului. Flăcările rugului ne vor elibera de trupurile noastre!

În noaptea de 16 martie, înainte de capitularea fortăreţei Montsegur, Pierre-Roger de Mirepoix le-a încredinţat lui Amiel Aicart şi prietenilor lui, Hugo Dominiac, Pierre Poitevin şi Benoît Chantravelle, misiunea de a salva comoara Catarilor. Această comoară, care i-a intrigat atât de mult pe istorici, de-a lungul secolelor următoare, era alcătuită doar din câteva bucăţi ale unui manuscris secret.

Cei patru Perfecţi au profitat de întunericul nopţii pentru a evada. Benoît era deja prea vârstnic ca să se lanseze într-o asemenea aventură. *Fratele* lui, Pierre, nu era nici el mai tânăr. Totuşi, s-au înverşunat şi, ajutaţi de Amiel şi de Hugo, mai tineri decât ei, au coborât de-a lungul zidului de nord al cetăţii Montsegur. De sus, de pe metereze, alţi camarazi ţineau strâns corzile şi îi observau cum alunecă în umbră.

Benoît făcea un efort foarte mare şi se temea să nu-l lase inima. Aceasta-i băteaviolent în piept, iar în gură simţea un gust amar de fiere.

În sacoşa din piele, bine închisă cu curele, pe care o purta în bandulieră se aflau paginile salvate din incendiul

de acum cincizeci de ani: fragmentele Testamentului Nebunului.

În sfârşit, cei patru bărbaţi au pus piciorul pe pietrişul călduţ încă, după o zi cu soare. Amiel l-a ajutat pe Benoît să-şi desprindă coarda. Bătrânul călugăr aproape că nu mai avea suflu şi toate membrele îl dureau. În timp ce Benoît încerca să-şi revină, Hugo supraveghea înălţimile. Nimic nu se mişca. Cruciaţii nu-i văzuseră.

Apoi, cei patru evadaţi s-au afundat în pădurea de la poalele muntelui. Pierre îl susţinea pe *fratele* lui, ţinându-l de braţ.

Catarii s-au predat în noaptea aceea.

Dimineaţa, la sud-est de Montsegur, cruciaţii au delimitat un câmp, închizându-l cu palisade. Noaptea, soldaţii au lucrat din greu: au fixat ţăruşi într-o zonă accesibilă, au adunat crengi groase şi vreascuri numeroase şi au vărsat smoală peste ele. Nu era prea uşor să ardă deodată două sute de persoane!

Hugues de Arcis şi cavalerii lui au asistat la moartea victimelor lor. Flăcările şi fumul se înălţau sus spre cer, iar corpurile se răsuceau, se îndoiau, trosneau.

Ţipând şi rugându-se, în mirosul de carne arsă, Catarii mureau cu consolarea de a fi putut salva câteva dintre cuvintele lui Hristos culese de Ioan...

Benoît s-a întors spre imensa coloană de fum care se zărea de la mare distanţă. Părea împietrită. În depărtare, flăcările parcă încremeniseră.

Un fum negru, dens şi greu, plutea deasupra copacilor. În liniştea pădurii, bătrânul călugăr îşi imagina strigătele şi vaietele torturaţilor. Îi cunoştea pe toţi după nume. Îi iubea atât de mult!

— Haide! a spus Pierre, punându-şi mâna pe umărul lui.

Vino, Benoît! Vino, frate!

— Cum pot oamenii să facă aşa ceva altor oameni? în numele cărui Dumnezeu? Acest Dumnezeu trebuie să fie tare crud dacă acceptă un astfel de tribut de carne şi de sânge! De-acum, ştiu cine sunt ereticii. Ştiu că sunt copiii Răului!

Benoît a întors spatele lugubrului spectacol şi s-a sprijinit din nou de braţul lui Pierre. Cei patru prieteni, ultimii Catari, au pornit la drum, cu privirile în pământ, psalmodiind litanii monotone.

Au mers vreme îndelungată şi au intrat în legendă.

37.
Cinica realitate

Amiel Aicart, Hugo Dominiac, Pierre Poitevin şi Benoît Chantravelle, ultimii Catari supravieţuitori de la Montsegur, au decis să se despartă pentru a-şi pierde urma şi a stânjeni căutările trimişilor Papei. Benoît şi-a găsit refugiu la singurele persoane care-l puteau proteja: Templierii. A intrat în contact cu Marele Maestru Guillaume de Sonnac, care l-a îndrumat către o comanderie de lângă Troyes. Catarul le-a înmânat Templierilor un fragment din manuscrisul original care dovedea că Isus nu murise pe cruce. Ciudată întorsătură a istoriei, nu-i aşa? Pentru că Templierii au regretat gestul predecesorilor lor care incendiaseră mănăstirea din Orbigny şi, la moartea lui Benoît, au ridicat statuia cavalerului Catar în pădurea lor, în memoria „oamenilor buni” persecutaţi.

— Şi capela? întreabă repede Mosele. Maxima aceea: V.I.T.R.I.O.L. Şi acest inel din fier, care lipseşte? Ştii de multă vreme despre existenţa acestei ruine, Martin?

— Bineînţeles, admite Hertz. Câţiva pasionaţi de legende au inventariat-o de nenumărate ori. Iar în ceea ce priveşte inelul, da, o să vă povestesc despre el mai târziu, pentru că...

Dar e întrerupt de soneria telefonului mobil, lăsat în haina atârnată în cuier. Se repede la aparat şi îl lipeşte de ureche, cu fruntea încreţită brusc de riduri adânci.

— Oh, Doamne! Aţi făcut ce trebuia, da? Şi acum? Vin imediat. Vreau s-o văd.

Émylie şi Mosele s-au ridicat în picioare. Înţeleg despre ce e vorba. Şi aşteaptă.

— M-au sunat de la spital, începe Hertz. Lea a făcut complicaţii. Inima i s-a oprit pentru scurt timp şi... Trebuie să mă întorc la Paris.

— Hainele tale sunt încă ude, obiectează Émylie.

— O să răceşti, adaugă Mosele.

— Puţin îmi pasă! strigă bătrânul avocat, luându-şi hainele şi închizându-se în baie, pentru a se îmbrăca.

Émylie deschide fereastra ca să aerisească încăperea plină de fumul ţigărilor. Ploaia cade deasă, cenuşie şi verticală, părând că nu se va mai opri niciodată.

Mosele se apropie de tânăra femeie. Umerii lor se ating, dar ei rămân nemişcaţi. Ascultă zgomotul picăturilor de ploaie lovind pietrişul din parcarea de la *Conacul Apelor* şi nu spun nimic. Se gândesc amândoi la povestea acelui călugăr tânăr care a reuşit să scape din incendiul de la mănăstirea din Orbigny, fiind iniţiat, mai târziu, în misterele catarismului, şi fugind apoi din nou. Fugind de rugul de la Montsegur. Fugind iarăşi de flăcări. Cu focul mereu pe urmele sale.

Hertz iese din sala de baie încheindu-şi haina. Cei doi tineri se întorc spre el. Mosele nu-şi poate reprima un sentiment de tristeţe văzându-l atât de palid, cu hainele ude şi murdare. Bărbatul voinic şi-a pierdut din măreţie. Cu umerii lăsaţi, spatele gârbovit, traversează camera, se propteşte în faţa lui Émylie şi a lui Mosele şi îi sfătuieşte:

— Voi doi, să nu faceţi prea mult pe aventurierii! Gardienii Sângelui nu se vor opri aici. Miza e prea importantă. Vă sfătuiesc să părăsiţi regiunea.

— Da, plecăm în curând, promite Mosele.

Hertz deschide uşa, le aruncă o ultimă privire şi dispare, încăperea pare, dintr-odată, goală.

— Mi-e frică, Didier, mărturiseşte Émylie după un timp. Am intrat într-un adevărat coşmar. Ne luptăm cu nişte umbre.

— Hertz ne ajută. Mi-ar plăcea să aflu ce anume caută el, de fapt. Ce joc face motanul ăsta bătrân.

— Nu avem destule dovezi pentru a cere intervenţia

poliţiei? întreabă Émylie. Sau măcar pe cea a presei?

— Aiureli... Bucăţi de hârtie, legende, fantome ale istoriei! Nimic! Francis *s-a sinucis* şi, o să vezi, Martin avea dreptate: corpul Gardianului din pădure nu va fi găsit.

— Şi dacă oprim totul aici? Nu degeaba ne-a interzis Francis să-i urmăm exemplul. Niciodată n-ar fi trebuit să...

— Prea târziu. Fără să vrea, Francis ne-a atras în această capcană. Pentru că un frate a vrut să-l omoare pe un altul acum două mii de ani. Pentru că Hristos nu este cel pe care ni-l imaginăm.

— Şi poţi dovedi asta prin lucrările tale? întreabă Émylie, încercând să-şi dea încredere. Prin Testamentul Nebunului şi prin manuscrisele de la Marea Moartă pe care le traduci acum la Fundaţia Meyer?

— *Un tânăr cu un giulgiu care a urcat Muntele Măslinilor pentru a-şi blestema fratele...* Nu, nu am nicio posibilitate de a demonstra veridicitatea acestei poveşti. Dar Gardienii Sângelui vor face orice pentru a mă împiedica să-mi continui căutările.

— Şi dacă Francis a greşit? Dacă tu şi cu Hertz vă înşelaţi, Didier?

— El, Hertz, ştie! îi mai lipsesc doar câteva piese din acest puzzle pentru a găsi Mormântul. Elementele Secretului sunt împrăştiate, dar e de ajuns să fie adunate la un loc pentru a reconstitui piesa de bază.

Émylie se aşază pe pat. Se ghemuieşte, înfrigurată. Mosele rămâne lângă fereastră. Răcoarea umedă îi face bine, îl readuce la realitate. Trebuie să alunge imaginile bătăliilor şi ale rugurilor. Trebuie să se bazeze doar pe adevăr, pe ceea ce este incontestabil, pe ceea ce poate fi dovedit. Este un istoric pragmatic. Sau cel puţin aşa era până când Mariane i-a trimis acea bandă magnetică conţinând ultima lui mărturie.

— La ce te gândeşti, Didier?

Îi este greu să-i explice.

— Mă gândeam că înghit tot ce-mi spune Hertz, deşi mă întreb de unde ştie aceste lucruri. Uneori îmi zic că trebuie să-l cred, iar alteori, că sunt doar scorneli.

— Dar vrei să-l crezi.

— Da. Vreau. Pentru a suporta moartea lui Francis. Pentru a-i găsi un rost. De ce s-ar fi încercat eliminarea noastră dacă afacerea asta n-ar avea un strop de adevăr? Stânjenim instituţia bisericească. Răscolim tenebrele istoriei sale...

— Deschidem uşa dulapului în care Biserica a ascuns un cadavru, nu-i aşa?

Mosele se aşază lângă Émylie.

— În cazul de faţă, Templierii sunt cei care au ascuns un cadavru, remarcă el. Pe cel al lui Isus. L-au depus undeva, în această zonă. Nu departe de statuia Catarului şi de capela în ruină, în centrul unui triunghi pe care Francis a reuşit să-l delimiteze. Acolo, în pădurea Orientului.

— Şi dacă-l vei găsi, Didier, ce vei face?

— Dacă îl voi găsi, el ne va salva viaţa. Atunci, Gardienii Sângelui vor pierde bătălia şi nu ne vor mai putea ataca fără să fie pedepsiţi. Voi dezvălui lumii întregi această descoperire fantastică, Émylie. Şi ea va exploda ca o bombă.

O priveşte drept în ochi. E foarte serios.

— Dacă vrem să trăim, spune el, trebuie neapărat să-l găsim! Ne protejăm doar dacă descoperim Mormântul lui Isus.

Émylie se lipeşte de el, tremurând.

— Suntem condamnaţi? întreabă ea cu glas tânguit. Nu mai avem speranţă?

Îi răspunde sărutând-o repede pe frunte. Cum o va putea linişti? Teama care s-a răspândit în el e atât de rece şi atât de pregnantă, încât vocea l-ar trăda.

Mosele lasă tăcerea să le aducă amândurora liniştea.

Hertz şi-a întors privirea spre faţada *Conacului Apelor* înainte de a urca în maşină. Fereastra de la camera lui Mosele era deschisă. L-a văzut pe tânăr din spate, vorbindu-i, fără îndoială, lui Émylie.

Martin Hertz a pornit motorul.

Acum, merge în direcţia autostrăzii. Ar trebui să se gândească la Lea, dar nu-şi poate alunga din minte imaginea celor doi tineri. Bucuria care le-a luminat chipurile atunci când au înţeles că nu vor muri acolo, sub copacii negri, în mijlocul mlaştinii...

„N-au murit astăzi, îşi spune el. Nu astăzi, pentru că am fost eu acolo. Dar mai lipsea foarte puţin. M-am rătăcit în afurisita aia de pădure. De când n-am mai venit aici? Doisprezece ani? Mai mult? Ultima oară am fost cu Primul. Eram convinşi că ne vom atinge scopul. Dar iar ne-am înşelat. La fel ca înainte. Şi a apărut Mariane... I-am povestit ce ştiam...”

Hertz îşi şterge sudoarea de pe frunte.

„Nu se va sfârşi niciodată! Să apăr această cauză străveche...”

Inima i se strânge la recunoaşterea acestei înspăimântătoare evidenţe: „Mosele nu trebuia să moară astăzi. Ar fi fost prea devreme”.

Regretă sincer că a gândit astfel, simţind în adâncul inimii că totuşi aceasta era implacabila şi cinica realitate.

Şi atunci, trist şi dezamăgit, se gândeşte la Lea.

38.
Macchi

Sâmbătă, ora optsprezece

Papa Ioan al XXIV-lea şade lângă fereastră. Nu reuşeşte să-şi oprească tremurul mâinilor aşezate pe coapse. Canula de perfuzie fixată pe braţul drept îl arde. Dar măcar îi mai picură puţină viaţă în vene. Pentru cât timp? Corpul lui uzat şi slăbit e atacat din toate părţile de cancer. Ultimele şedinţe de chimioterapie l-au vlăguit.

— Ce s-a întâmplat în Franţa? întreabă el. În dimineaţa asta... în pădurea Orientului, Monseniore de Guillio?

Cardinalul stă în faţa lui, aşezat într-un fotoliu. Între ei, pe o măsuţă joasă, sunt puse două pahare cu apă, calmante şi o carte de rugăciuni, din care Papa citeşte cu regularitate.

Guillio ştie foarte bine că suveranul pontif a fost informat cu precizie despre recentele evenimente, de către unul dintre agenţii săi. Ritualul instaurat între cei doi bărbaţi impune ca însuşi cardinalul să rezume operaţiunea dezastruoasă. Îi povesteşte... Cei trei Gardieni ai Sângelui care s-au dus la capelă şi au încercat să-i omoare pe Émylie Mariane şi pe Didier Mosele... Intervenţia unui vânător – probabil Martin Hertz – care l-a ucis pe unul dintre agenţi...

Papa oftează obosit.

— S-a procedat cum trebuia cu Gardianul omorât?

— Da, Sfinte Părinte. Poliţia franceză nu va afla nimic, iar Hertz, Mosele şi văduva Mariane nu vor vorbi niciodată despre asta. Cadavrul a fost recuperat către ora cincisprezece. Am organizat imediat un scenariu, astfel încât decesul agentului să pară plauzibil pentru familia lui.

— Sinucidere? întreabă Papa cu glas ironic.

— O agresiune. *Omul nostru a fost omorât într-o zonă a*

autostrăzii de un agresor care vroia să-i fure maşina. A fost spălat şi îmbrăcat, în prealabil, cu haine noi. I s-au pus actele de identitate în buzunare, şi câteva obiecte personale: brichetă, ţigări...

— Care era acoperirea lui? întreabă Papa.

— Reprezentant comercial la societatea În Fine. Nicio problemă în această privinţă. Există o sucursală în Franţa unde avea o întâlnire luni, cu unul dintre responsabili, pentru a negocia un contract. Calendarul computerului său de buzunar va confirma acest lucru.

Papa încearcă să-şi alunge oboseala, frecându-şi ochii cu o mână nervoasă.

— Aţi mai avansat în ceea ce priveşte Loja Primară? Pentru că ea conduce jocul din umbră, nu-i aşa?

Guillio bănuia că i se va pune această întrebare. Răspunde:

— Nu avem nicio certitudine în privinţa existenţei sale actuale. Hertz acţionează, probabil, singur, manipulându-l pe acest tânăr profesor, Didier Mosele.

— Nu, nu... spune Papa, ambalându-se. Loja Primară este în funcţiune! Sunt convins de asta... împotriva ei purtăm această străveche bătălie. Împotriva membrilor săi, care-şi spun moştenitorii *tânărului cu giulgiu...*

— O sectă de iluminaţi!

— Dar ei deţin cel de-al doilea Testament al Nebunului. Apropo, cercetătorii noştri – dominicanii – au progresat în căutările lor?

Vocea a devenit nerăbdătoare. În ciuda slăbiciunii sale, Ioan al XXIV-lea încă mai are accente de autoritate care amintesc de epoca recentă, în care era un om respectat, temut şi admirat. Epoca în care vorbele lui păreau gravate în marmură.

— Mă pregăteam să cobor în laborator, spune Guillio. Dar mai întâi am vrut să văd cum vă simţiţi.

— Poţi să constaţi: ca un mort aşezat care nu mai simte nici măcar căldura soarelui pe pielea lui scorojită.

— Cred că o să vă restabiliţi, Sfinte Părinte. Tratamentul pare să aibă efecte pozitive. De când nu v-aţi mai părăsit patul?

Papa zâmbeşte; o jalnică strâmbătură îi spintecă faţa.

— Trebuie să renunţi la cel mai mare păcat, prietene: gustul minciunii!

Cardinalul de Guillio se desparte cu părere de rău de Papă, lăsându-l singur în camera lui. Suveranul pontif se linişteşte, gândindu-se că, în curând, va veni ora de tratament şi că va simţi o oarecare satisfacţie ocărându-i pe medici şi pe infirmiere. O să se plângă de arsurile de stomac; îi vor fi calmate pentru scurtă vreme. Apoi, va veni vremea să cineze şi să se culce. Se va face noapte şi coşmarurile lui morbide vor reveni, cu spectrele hidoase ieşind din gropile lor şi încercând să-l atragă în hăurile unui infern al tenebrelor.

Guillio întârzie prin grădină. Seara se anunţă blândă şi senină. Soarele care a strălucit toată ziua peste dafini şi pini a răspândit în aer o notă suavă, mieroasă.

Cardinalul merge încet, oprindu-se uneori pentru a se concentra asupra unui gând. Se îndreaptă către Casina de Pie IV, numită în mod obişnuit Academia pontificală a ştiinţelor.

Intră în clădire; paznicul, care îl recunoaşte, apasă imediat pe butonul unui comutator mascat în ornamentele murale. O bucată din zid se dă la o parte, descoperind un ascensor. Guillio se urcă în el.

Coborârea durează aproape treizeci de secunde; prelatul iese din lift şi pătrunde pe un culoar luminat de becuri cu neon.

O sală mare, vitrată. Însufleţită de o activitate tăcută,

studioasă. Şase dominicani lucrează în faţa ecranelor computerelor sau aplecaţi asupra facsimilelor unor vechi manuscrise.

Pe unul dintre pereţii opaci a fost întinsă o hartă mare a regiunii Champagne-Ardenne. În mijlocul unei mese, într-o cutie de sticlă, se află Testamentul Nebunului pe care regele Filip August i l-a oferit emisarului Piero de Capua, în secolul al XII-lea.

Cel mai în vârstă dintre dominicani, un bărbat scund, slab, cu părul rărit pe frunte, purtând ochelari mari şi o ţigară în colţul gurii, îl întâmpină pe Guillio cu un zâmbet uşor ironic.

— Vizitele dumneavoastră sunt din ce în ce mai frecvente, Monseniore. Sanctitatea Sa nu mai are răbdare? Crede că putem desluşi imediat un secret ascuns de secole întregi?

— Nu avem timp, Macchi, mormăie Guillio. Ştii foarte bine asta.

Macchi îşi scoate ochelarii pentru a-i şterge cu batista, şi-i pune din nou pe nas, având grijă să-i fixeze cum trebuie, şi apoi îşi priveşte interlocutorul cu ochii lui bulbucaţi.

— Nu avem o mulţime de alte lucruri! exclamă el. Notiţele profesorului Mariane, cele ale lui Hertz şi, mai ales, exemplarul Testamentului Nebunului care se află în posesia acestuia. Templierii au adnotat pe marginea acelor pagini informaţii care ne lipsesc.

Guillio face trei paşi în direcţia hărţii de pe perete şi indică un punct în pădurea Orientului.

— Totuşi, am făcut progrese foarte mari în aceste ultime luni, graţie agenţilor noştri, remarcă el.

— Cunoaştem deja perimetrul în care trebuie să căutăm. Dar este foarte vast! Orice aţi crede dumneavoastră, Monseniore, spionii noştri nu ne-au luminat prea tare!

Guillio reacţionează:

— Ce faceţi cu evenimentele care au avut loc azi-dimineaţă? Mosele şi soţia lui Francis Mariane au fost reperaţi acolo, nu departe de micuţa capelă a Templierilor.

— Anchetatorii noştri au scotocit de multe ori prin această capelă, Monseniore. În zadar...

Macchi continuă, întorcându-se spre ceilalţi cinci dominicani aflaţi la pupitrele lor:

— Uitaţi-vă... Citim şi recitim tot timpul documente ale Inchiziţiei referitoare la Secret şi deschidem zilnic Testamentul; nu există niciun indiciu în toate hârţoagele astea care să ne conducă la Mormânt. E un puzzle. Noi avem unele piese, iar duşmanii noştri sunt în posesia altora.

— Dar Francis Mariane l-a găsit! se miră Guillio.

Macchi striveşte în scrumieră chiştocul gălbui ce-i atârna pe buze, apoi aprinde imediat o altă ţigară, în ciuda privirii dezaprobatoare a cardinalului.

— Poate că trebuie să căutăm mai aproape, în zona francmasonilor? se întreabă dominicanul.

— De ce-mi spui asta?

— Miturile lor, legendele... în definitiv, ei ar putea fi aproape de Adevăr, prin Tradiţia lor, dacă *cel* pe care-l căutăm noi este chiar Primul frate! Mariane a unit toate vârfurile triunghiului: manuscrisele de la Marea Moartă, Testamentul Nebunului şi esoterismul masonic. Nu poate fi altfel.

— Înţeleg, spune Guillio, revenind la harta de pe perete. Ceea ce înseamnă că următoarea persoană care va şti să traseze acest triunghi va fi în măsură să descopere amplasamentul Mormântului?

— Şi vă gândiţi, la fel ca mine, la cineva anume, nu-i aşa?

— Într-adevăr, răspunde cardinalul. La Didier Mosele!

39.
Reflecţii

Mosele luminează cu lanterna în noaptea neagră şi adâncă. Fasciculul de lumină galbenă proiectează umbrele prelungi ale copacilor, departe, peste înaltele ierburi ascuţite.

Tânărul se gândeşte că nu ar fi trebuit să se întoarcă singur la capela Templierilor. Această expediţie nocturnă îi trezeşte în suflet spaime de copil. Locul nu mai seamănă cu cel vizitat în timpul zilei. Totul e sinistru, ameninţător. Totul freamătă sub o ploaie invizibilă, care-l pătrunde până la oase.

În sfârşit, zăreşte ruinele care par să fi ţâşnit brusc din umbră, profilându-şi silueta în linii negre, neterminate.

Înaintează. Paşii lui se afundă în pământul ud, cu scurte zgomote de ventuză. Înaintează. Apoi rămâne încremenit pe loc. Inima i se opreşte. O durere violentă şi rapidă în piept. „Didier... Didier!”, îl strigă o voce pe care o recunoaşte. „Didier!”, repetă glasul înăbuşit.

Încet, transpirând de spaimă, Mosele se întoarce şi îndreaptă lanterna spre trunchiurile acoperite cu muşchi. Caută, scormoneşte în noapte.

„Didier!”

Se forţează să păşească prin iarbă. Vocea îl ghidează. E doar o şoaptă asiduă. Şi, totuşi, îi sesizează toate intonaţiile, accentul pus pe ultima silabă care se stinge într-un vaiet:

„Didier, vino pe-aici...!”

Cu cât înaintează, cu atât sunetul vocii se pierde, atrăgându-l în pădure, în adâncimile ei umede, în mirosul ei de frunziş, de pământ, de licheni.

Ajunge într-un luminiş circular, mărginit de lanţurile groase ale tufişurilor îmbibate de ploaie.

„Didier... Didier, sunt aici!”

Mosele plimbă lumina lanternei în jurul lui. Frica îi strânge stomacul şi îi provoacă greaţă. Ar trebui să-l vadă acum. Vocea e atât de aproape!

„Didier... Vino... Didier...”

Mosele sare brusc înapoi, speriat. Picioarele i se împleticesc şi e gata să cadă. Glasul se aude din pământul pe care lanterna îl luminează zadarnic.

Apoi, ceva îngheţat îl prinde de glezne, se agaţă de ele. Pământul începe să se mişte. Mosele se scufundă. Dă din mâini ca să nu se înece. Urlă îngrozit. E aspirat. Înnămolit până la talie, încearcă să se agaţe cu disperare, zgâriind pământul cu degetele. Unghiile i se rup. Lanterna s-a rostogolit şi lumina ei îi bate drept în faţă. Pământul îl suge neîncetat.

Se sufocă. E total înecat în noroi. Un gust oribil îi pătrunde până în gât. Şi simte prezenţa unui corp lipindu-se de el. Un cadavru gol, sfrijit şi mâlos.

E un mormânt! Mortul dinăuntru încearcă să-l îmbrăţişeze pe Mosele şi acesta se luptă, îl împinge, se împiedică în membrele descărnate. Dar mortul îl înlănţuie într-un mod abject, obscen. Caută să-l sărute pe gură.

Un suflu fetid îl loveşte în faţă.

O lumină... Mosele vede chipul foarte aproape de al lui şi descoperă ceea ce deja ştia. Ceea ce-l înspăimânta atât de tare.

„Francis!”

Mariane îl priveşte intens, cu pupilele lui întunecate. Cu ultimele puteri, Mosele încearcă să se elibereze de cadavrul prietenului său, împingându-l cu dezgust, stânjenit în mişcări de pământul moale care-i împiedică gesturile.

„Nu mi-ai urmat sfatul, Didier... Te-am prevenit... Goneşti pe urmele morţii mele! Nu trebuie să afli

adevărul!”

Mosele se saltă în afara gropii şi iese din pământ cu o ultimă zvâcnire de energie. Deschide gura larg, pentru a înghiţi aerul nopţii. E gata să se asfixieze, gata să înnebunească.

Stă acolo, inspirând aerul cu lăcomie, uluit, dar liniştit pentru că s-a trezit în camera lui de hotel. *Conacul Apelor...*

Aruncă o privire spre ceas. Ora cinci. Se scoală, se duce la fereastră, dă draperia la o parte. Simte o irezistibilă poftă de lumină. De realitate. Deschide fereastra, primeşte pe piele reconfortanta prospeţime a zilei care se iveşte vag, deasupra coroanelor copacilor din parc.

„Stupid coşmar. Şi totuşi, atât de clar! Tocmai bun pentru munca unui psiholog debutant... Atât de evident! Mormântul secret din pădure... Francis îi ia locul lui Hristos şi îmi reaminteşte că m-a prevenit... Şi apoi, afurisitul meu sentiment de culpabilitate... M-am culcat cu soţia lui Francis şi am citit în ochii lui că ştie. Detest genul ăsta de visuri! îmi amintesc de spaimele mele de puşti”.

Mosele simte nevoia să umble în această dimineaţă care abia mijeşte, să umble pentru a-şi goli mintea, să umble şi să asiste la răsăritul soarelui. Să se mişte, să trăiască!

Se îmbracă în grabă, părăseşte camera fără să facă zgomot şi coboară scara. Fata de la recepţie îl salută discret şi el îi răspunde cu o mişcare a bărbiei. Iese din hotel.

Afară, simte imediat parfumul proaspăt al pădurii din apropiere; îşi umple plămânii satisfăcut. Coşmarul a fost atât de puternic, încât i-a lăsat în gură înfiorătorul gust al mormântului lui Mariane.

Mosele traversează parcarea şi îşi ascultă cu plăcere paşii călcând pe pietriş. Să trăiască! Să trăiască în zorii zilei şi să se gândească în linişte, impunându-i coerenţă

minţii sale. Să reia toate elementele anchetei, să le stabilească cronologia, să le compare, să le cântărească...

Un drum. Se decide să-l urmeze. O potecă presărată cu şanţuri şi bălţoace, cu o fâşie de iarbă pe mijloc. Plăcerea singurătăţii: să se simtă singur pe lume, în prospeţimea unui sfârşit de noapte.

Şi astfel, încet, treptat, imaginile urâte din coşmarul lui se estompează, se diluează, izgonite de reflecţiile ţesute metodic.

„Primul punct: Francis a descoperit amplasamentul Mormântului lui Hristos. Isus, după ce a plecat din Palestina, însoţit de câţiva discipoli – sau de familia sa – a ajuns în Franţa, unde a murit şi a fost înmormântat în pădurea Orientului. Rămăşiţele lui pământeşti au rămas, de atunci, acolo.

Al doilea punct: Gardienii Sângelui au aflat că Francis a dat de urma Templierilor. Cum?

Al treilea punct: Gardienii Sângelui l-au asasinat pe Francis, i-au dus corpul la *Marly* şi au înscenat o sinucidere.

Al patrulea punct: Aceiaşi Gardieni au aflat că eu am reluat investigaţiile lui Francis.

Al cincilea punct: Am scăpat din două tentative de omor.

Al şaselea punct: Gardienii Sângelui au pătruns în vila lui Martin Hertz. Ce căutau? Testamentul Nebunului? Dacă da, de unde ştiau că e la el?

Al şaptelea punct: Hertz dezvăluie istoria Testamentului Nebunului, avatarurile acestuia, drumul urmat de-a lungul istoriei: Templierii, Catarii, apoi din nou Templierii... Şi acum, a ajuns la el. Cum şi l-a însuşit?

Al optulea punct: Ernesto Pontiglione l-a întâlnit pe Francis. Profesorul a studiat un pasaj din Testamentul Nebunului; i-a împărtăşit lui Francis opiniile sale.

Al nouălea punct: Evident, Francis a adunat mai multe

deducţii haotice provenite din diverse surse, apoi le-a pus într-o anumită ordine. Şi i-a apărut Adevărul. *«Ordo ab Chao».*

Al zecelea punct: Care este adevăratul rol jucat de Hertz? Ştia el despre ancheta condusă de Francis?”

Acest ultim punct îl contrariază pe Mosele. I se pare că, de fapt, rolul jucat de Hertz în acest joc sinistru este preponderent.

Bătrânul avocat era prezent, cu nouă ani în urmă, la serata de la Cercul scoţian, unde Mosele i-a propus lui Mariane să se alăture echipei, la Fundaţia Meyer. Ştia ce gen de muncă se face acolo. Le-a urmărit toată conversaţia. Mai târziu, Mosele a evocat împreună cu el, în mai multe rânduri, progresele realizate în privinţa traducerilor secvenţei 4Q456-458... Hertz îl asculta cu un aer distrat. Nu punea întrebări decât rareori, lăsând impresia că subiectul respectiv nu-l interesa prea tare.

Mosele rememorează aceste scurte întrevederi dispersate în timp şi realizează că Hertz, în felul lui, cu o inocenţă abil afişată, îi sustrăgea, de fapt, informaţii capitale.

Tânărul este, de acum, convins: Hertz, fostul Venerabil Maestru al Lojii Eliah, cel care i-a iniţiat pe el şi pe Mariane, a supravegheat mereu, cu toată atenţia, studiile întreprinse la Fundaţia Meyer.

Pentru că era deţinătorul Testamentului Nebunului?

În acea seară, cu nouă ani în urmă, imediat după ceremonia de iniţiere, Mosele şi Hertz au avut prima polemică pe tema hazardului. Un hazard care prilejuise întâlnirea celor trei actori ai dramei actuale: Hertz, Mariane şi Mosele.

Poate că nu era hazardul, se gândeşte acum Mosele, cu teamă.

„Al unsprezecelea punct, aşadar: Hertz e un

manipulator? Dacă e, în contul cui acţionează? Pentru sine?...”

40.
Al şaselea mesaj

Mâine, luni, va trimite scrisoarea.

E îmbrăcat în halat de casă. Noaptea a fost foarte scurtă, agitată, în rarele momente de amorţeală, de visuri ce aduceau cu sine valuri de amintiri deformate.

Când s-a trezit, şi-a pregătit o ceaşcă de cafea şi s-a dus în biroul lui. Era nerăbdător să deschidă cutia din lemn pentru a scoate din ea al şaselea plic.

Acum, îl ţine în mâinile sale şi îl priveşte gânditor. Pe hârtia cafenie, au fost trasate, cu majuscule, un nume şi un prenume:

DIDIER MOSELE

E scrisul lui Francis Mariane.

Mosele a mers aproape două ore cu pas alert. S-a întors la *Conacul Apelor,* cu încălţămintea murdară de noroi, a urcat în camera lui, a făcut un duş şi şi-a aprins prima ţigară din acea zi.

Spre ora opt, l-a sunat Émylie ca să-l întrebe dacă vrea să ia micul dejun.

— Mor de foame, a răspuns el. Am făcut o lungă plimbare prin pădure. Un coşmar – încă unul – pe care a trebuit să-l alung!

S-au dus în sala de mese. Tânăra de la recepţie a venit să le ia comanda, cu un zâmbet obosit.

— Îmi povesteşti? întreabă Émylie.

Mosele ridică privirea, scos din gândurile lui.

— Ce?

— Coşmarul tău.

Cu părere de rău, obligat să se cufunde din nou în

imaginile vâscoase ale nopţii, îi face un rezumat rapid. Când încheie, femeia spune:

— Francis te bântuie. Aşa cum mă bântuie şi pe mine. Şi eu l-am visat, dar visul era mai degrabă simpatic, la început. Eram copii... Vezi, am impresia că ocupă mai mult loc în mintea mea acum, când e mort, decât atunci când era viu.

— Am avut şi eu sentimentul ăsta atunci când mi-am pierdut părinţii.

— Pentru că şi părinţii tăi şi Francis au avut o moarte violentă? Crezi că acesta e motivul?

— La cei vii ne gândim episodic. Îi chemăm la telefon din când în când, îi invităm la masă, să împartă cu noi un scurt moment al existenţei noastre. Cam asta e tot. În schimb, morţii ne invadează, pun stăpânire pe memoria noastră. La scurt timp după accidentul de maşină al părinţilor mei, am realizat că-i port mereu în minte. Nu încetam să-mi rememorez detalii infime, lucruri neînsemnate, evenimente mărunte. Erau acolo, în mine. Uneori mi se întâmpla chiar să le vorbesc, să le pun întrebări şi îmi imaginam răspunsurile lor. Le reinventam vocile. Pentru că, în primul rând asta pierdem: vocile lor.

— Ai dreptate, admite Émylie. Am uitat-o pe cea a mamei mele. Iar în ceea ce-l priveşte pe tatăl meu, nu cele trei telefoane pe care mi le dă într-un an îl fac să fie mai prezent. De fiecare dată îi redescopăr vocea.

— L-ai anunţat despre moartea lui Francis?

— M-a sunat el. A văzut ferparul în *Le Monde* şi a citit articolul din *Libération.* Dar nici măcar nu a venit să asiste la înmormântare. Poate că e mai bine aşa: nu aveam prea mult chef să-l revăd.

Tânăra de la recepţie depune două platouri pe masa lor: cafea, ceai, cupe cu fructe, comuri, mici pâini rotunde cu susan, borcănaşe cu dulceaţă, miere şi unt.

— Coşmarul tău a fost, într-adevăr, îngrozitor, continuă Émylie, turnându-şi o cană cu ceai.

— Cel mai înspăimântător, cel mai dezgustător, era contactul cu membrele îngheţate ale lui Francis. Parcă mă trăgea la el. În el! Ca şi cum n-ar mai fi trebuit să fim decât o singură şi unică persoană în moarte.

— Fraternitatea, Didier...

— Cred, mai degrabă, că nu sunt împăcat cu Francis şi ghiceşti de ce, nu-i aşa?

— Da, Didier, bineînţeles.

Émylie îşi aşază mâna pe cea a lui Didier. Blândă şi protectoare, şi foarte caldă pe degetele îngheţate ale tânărului.

— Când vrei să ne întoarcem la Paris?

— Hai să petrecem măcar duminica asta, făcând pe turiştii prin Troyes. O să ne întoarcem mâine dimineaţă. Nu ştiu dacă mă voi duce şi la Fundaţie. Marţi sau miercuri, probabil... îl voi suna pe Martin ca să aflu veşti despre soţia lui.

Émylie îşi retrage mâna.

— Didier...

— Da?

— Nu ţi-am spus totul despre visul meu, mărturiseşte ea.

— Te ascult.

— La începutul visului, eram adolescenţi. Ne plimbam cu bicicletele... Deodată, ne-am trezit adulţi, într-un decor necunoscut. Francis stătea cu spatele la mine şi eu i-am făcut reproşuri, vexată că nu se mai interesează de mine. Îmi spuneam că e ceva prostesc, că el era viu şi refuza să mă privească. În sfârşit, s-a hotărât să se întoarcă. Avea chipul tău! Dar eu eram sigură că e el. În fine, aşa cred...

Gustul de pământ în gură. Mosele simte din nou, fugitiv, acea senzaţie de sufocare din noaptea trecută.

41.
F-urile înclinate

A doua săptămână, luni dimineaţă

Mosele a reuşit să-şi parcheze Golful nu departe de numărul 33 de pe strada Porte-Branción.

— Bem repede o cafea şi după aceea te conduc la tine, spune el.

— Am o groază de hârţoage de rezolvat. Poliţele de asigurare ale lui Francis...

Trec prin faţa gheretei portăresei exact când aceasta iese să împartă scrisorile în cutii.

— O scrisoare pentru dumneavoastră, domnule Mosele, spune femeia. A fost pusă în cutia mea poştală... Fără adresă, precum vedeţi.

Mosele ia plicul cu un aer distrat.

— Cred că a fost adusă dimineaţa devreme, precizează portăreasa.

— Mulţumesc, doamnă Loumel.

Apoi, Mosele şi Émylie traversează curtea, pentru a se îndrepta spre a doua clădire, unde locuieşte Didier, la etajul al cincilea.

Scrisoarea. Culoarea cafenie a plicului. Mosele îşi simte inima bătând violent, dureros. Ca şi cum ar fi gata să-i sfâşie pieptul.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă el, privindu-şi prenumele şi numele scrise pe plic.

— Ce-ai păţit? se miră Émylie. Scrisoarea aia e de vină?

— Uite-te, Émylie. Priveşte cine mi-a scris numele pe plicul ăsta!

Majusculele: „F”-urile uşor înclinate, în timp ce toate celelalte litere sunt drepte. Lui Émylie nu-i vine să creadă. Şi ar vrea să nu ştie nimic.

— El e, murmură Mosele, sigur de constatarea făcută.

— Francis? întreabă ea, când, de fapt, nu exista nicio îndoială.

Francis obişnuia să folosească majuscule atunci când scria. Iar înclinarea F-urilor era semnul lui caracteristic.

S-au urcat în lift fără să scoată o vorbă. Mosele a examinat plicul, întorcându-l între degete. Émylie a înţeles că se temea să-l deschidă.

Au intrat în apartamentul foarte ordonat şi curat; Mosele nu aprecia dezordinea decât în biroul lui de la Fundaţie.

— Ce înseamnă asta? se decide Émylie să întrebe. Să ne fi făcut Francis vreo farsă macabră? Sau este iar unul dintre trucurile voastre de *francmasoni"?*

— Nu, nu mă aşteptam să primesc acest al şaselea mesaj, în sfârşit, desface plicul, Émylie se apleacă peste umărul lui.

— Este, într-adevăr, o scrisoare de la el, spune Mosele.

Şi citeşte cu voce tare:

Mult Iubitul Meu Didier, dacă vei primi această scrisoare, înseamnă că eu sunt mort şi tu nu ai ascultat de recomandările pe care ţi le-am făcut. Dar spaţiul şi timpul nu au importanţă pentru noi doi; rămân, credincios, alături de tine. Bănuiesc că te-ai apropiat de Mormânt.

Nu merge mai departe, Didier! Te-am prevenit! Nu ştii cine sunt adevăraţii noştri duşmani. Repet: nu te pierde. V.I.T.R.I.O.L. Este o capcană!

Prietenul tău fratern, Francis

— E o nebunie! strigă Émylie. A redactat scrisoarea asta, închipuindu-şi că vei merge pe pista lui. Dar cine a depus-o la portăreasa ta?

— Cineva în care avea încredere, sugerează Mosele. Există, aşadar, un necunoscut care ne supraveghează,

care ştie că noi continuăm căutările lui Francis şi care a fost ales de el să-i fie mesager!

Femeia se înfioară.

— Nu renunţă la afacerea asta nici măcar acum, când e mort... rosteşte ea cu voce slabă.

A ajuns acasă de peste o oră şi jumătate. Şi-a lăsat impermeabilul şi s-a îmbrăcat cu halatul de casă. S-a cufundat într-un fotoliu, a aţipit câteva minute, apoi s-a dus în birou. Cu un gust cleios, greţos, în gură, s-a aşezat la masă şi a privit cutia din lemn din care a scos ieri a şasea scrisoare. Cea de deasupra, care acoperea micul teanc format din alte plicuri.

Apoi a aşteptat. Fără să ştie, de fapt, ce anume ar trebui să aştepte. A aşteptat, aşa cum a făcut şi ieri, aşa cum a făcut şi alaltăieri... A ascultat zgomotele străzii, încercând să le înregistreze, să le identifice pe toate. Aşa cum se întâmplă atunci când aştepţi în zadar, condamnat să ţii timpul în loc, lăsându-ţi mintea să hoinărească precum un animal rătăcit. Străduindu-te să găseşti câteva repere.

Şi gândurile sale şi-au căutat drumul.

Émylie s-a aşezat pe canapea. Mosele nu poate sta locului. Străbate încăperea în lung şi-n lat, cu paşi mari, călcând apăsat şi fumând nervos.

— Nu ţi se pare ciudat că profesorul Pontiglione ţi-a dat caietul lui Francis, care ne-a condus, ca din întâmplare, la capela Templierilor? întreabă femeia.

— Şi că astăzi primim scrisoarea asta?

— Pontiglione a picat din cer la momentul oportun, aşa-i? Mi-ai spus că el şi Francis au corespondat în câteva rânduri şi apoi s-au întâlnit la Roma?

— Exact.

— Ca şi Hertz, Pontiglione, aşa francmason cum e, îţi ascunde şi el destule lucruri.

— Ai dreptate, desigur. Martin Hertz i-a trimis facsimilele anumitor pagini din Testamentul Nebunului pentru a-i permite să-şi aprofundeze cercetările.

— Iar Francis i-ar fi putut livra rezultatul anchetei sale, sugerează Émylie. Poate că i-a lăsat toate caietele lui preţioase. Poate că acestea nu au fost furate de Gardienii Sângelui.

— Da, într-adevăr, e posibil. Şi, după părerea ta, Pontiglione ar putea fi îngerul meu păzitor? Să-i fi încredinţat Francis, înainte de a muri, misiunea de a mă proteja...?

— În orice caz, tipul merită să fie un pic cercetat, nu-i aşa? propune Émylie.

— S-a cazat într-un hotel, nu departe de Loge, lângă bulevardul Pereire, spune Mosele. Cred că se impune o vizită *fraternă,* până se întoarce în Italia. Dar, înainte de asta, vreau să-l văd pe Martin Hertz.

— Vin cu tine. O să rămân în maşină, în timp ce tu vei sta de vorbă cu el.

Émylie se ridică şi se întinde.

— Mă dor toate, se plânge ea. Cred că am răcit în baia de nămol din pădurea Orientului.

Înainte de a ieşi din apartament, Mosele se duce în biroul lui, pentru a pune cel de-al şaselea mesaj de la Francis Mariane alături de celelalte.

„Cine mi l-a trimis? Pontiglione? Hertz?”

42.
Prezenţa necunoscută

— Eşti sigură că nu vrei să vii şi tu?

Mosele a deschis portiera şi s-a aplecat spre Émylie.

— Da, răspunde ea. Îţi va fi mai uşor să vorbeşti cu el. Vouă, francmasonilor, vă place să fiţi între voi, bărbaţii, nu-i aşa? Gustul vostru pentru secrete! O să ascult muzică cât timp lipseşti tu.

Mosele traversează strada Jacquard şi parcurge vreo zece metri înainte de a ajunge la gardul vilei lui Hertz. Poarta e întredeschisă. O împinge, fără să-l mai anunţe pe bătrânul avocat la interfon.

Urcă cele şase trepte ale scării din piatră, ajunge la grădina lăsată în paragină, se îndreaptă spre uşa căreia i-a fost schimbată broasca de curând şi sună.

Nu primeşte niciun răspuns şi se gândeşte că Hertz a plecat deja la spital. Sună din nou. În sfârşit, se aude zgomot de paşi. Grei şi înceţi.

— Didier... Nu mă aşteptam la...

— Pot să intru, Martin?

Hertz se dă în lături, pentru a-l lăsa pe tânăr să treacă.

— Bineînţeles! Ar fi trebuit să mă anunţi... să-mi dai un telefon!

„Are un zâmbet forţat!”, constată Mosele, intrând în vestibul.

— Îmi pare rău că n-am făcut-o. Am ieşit din casă şi am trecut pe la tine, spune el.

— Drăguţ din partea ta. Haide, intră!

Hertz închide uşa în urma lui şi îl bate pe spate pe Mosele, cam prea tare. Un gest patern care se vrea călduros. Dar există în el ceva deosebit. Ceva lipsit de naturaleţe.

— Nu reuşesc să-mi alung din minte moartea acelui

om... a acelui Gardian al Sângelui! spune Mosele.

— Înţeleg. Dar eu sunt cel care l-am omorât, Didier. În definitiv, nu e decât o fantomă! Cadavrul lui deja a dispărut.

Ajuns în birou, Hertz aprinde lumina. „Nu stătea în această încăpere”, se gândeşte Mosele. „Trebuie să fi fost în dormitorul lui atunci când am sunat şi de aceea a trecut atât timp până să-mi deschidă”.

Se aşază amândoi în fotoliile adânci.

— Mă întreb, câteodată, dacă nu suntem paranoici, spune Mosele; dacă nu inventăm evenimente imaginare doar pentru a ne satisface fantasmele.

— L-am ucis pe omul acela cu adevărat, iar Francis a murit otrăvit. E ceva foarte concret, nu-i aşa?

— Da, şi pe mine a încercat să mă lovească o camionetă şi s-a tras asupra soţiei tale. Apropo, cum se simte?

— Şi-a recăpătat cunoştinţa şi chiar mi-a spus câteva cuvinte, ieri-seară. Medicii au speranţe...

— Mă bucur pentru tine, Martin. Sper, sincer, că nu o să rămână cu sechele în urma acestei agresiuni.

Hertz zâmbeşte şi face un gest cu mâna, însoţindu-şi astfel un gând pe care-l păstrează pentru sine. Gând sau rugăciune?

Mosele se decide:

— Am primit o nouă scrisoare de la Francis, în dimineaţa asta. De fapt, cineva a băgat-o în cutia poştală a portăresei mele.

— E ciudat, spune bătrânul. Portăreasa ta a văzut cine a adus-o?

— Din păcate, nu.

— O ai la tine?

— Am preferat să o las în biroul meu. În esenţă, sunt sfătuit să nu o iau pe urmele lui Francis şi se încheie cu această atenţionare: „V.I.T.R.I.O.L. E o capcană!”

— Bănuiesc la ce te gândeşti, Didier. Sunt pe lista ta de *suspecţi.* Nu-i aşa?

— Ce mă miră cel mai tare e metoda folosită de Francis. Acest scenariu... Nu se potriveşte cu personalitatea lui. Şi apoi, credeam că sunt singurul lui confident în această aventură.

— Niciodată nu-ţi cunoşti cu adevărat *fratele.* Nici chiar pe cel *geamăn!* Asta te contrariază, aşa-i?

Mosele trebuie să recunoască:

— Într-adevăr. Am venit să-ţi cer sfatul, Martin. Erai Venerabilul nostru atunci când eu şi Francis am fost iniţiaţi în Loja Eliah. M-ai îndrumat întotdeauna şi...

— Şi sunt *bătrânul tău maestru,* bineînţeles.

Hertz îşi fâţâie posteriorul imens în fotoliu, negăsindu-şi o poziţie confortabilă. „E nervos. S-a uitat de două ori la ceas şi îşi doreşte mult să plec. Nu m-a invitat să beau ceva şi el însuşi a renunţat la cafeaua pe care o serveşte de obicei la această oră”.

— Ştiu că fraternitatea nu este un cuvânt neîntemeiat între noi, reia Hertz. Curând, o să-ţi spun...

— O să-mi spui ce?

— E prematur. Dar va trebui să-ţi vorbesc cândva despre o altă Lojă.

— Nu mai sunt sigur dacă apreciez micile tale secrete, Martin.

Tonul lui Mosele a devenit tăios; Hertz a remarcat asta şi faţa lui buhăită a căpătat o expresie de tristeţe. Se ridică, sprijinindu-se de braţele fotoliului, şi îşi propteşte statura de gigant deasupra tânărului.

— Ah, Didier! Dacă aş fi liber... Liber cu adevărat! Acum, lasă-mă. Am treabă. Singurul sfat pe care ţi-l pot da e să fii prudent. Să nu vorbeşti prea mult.

„Mă concediază, exact aşa cum ar face un profesor cu elevul lui”.

Mosele se ridică din fotoliu şi se îndreaptă spre uşa biroului. Îl aude pe Hertz oftând în urma lui şi apoi spunând:

— Nu fi supărat pe mine. Bănuiesc ce îmi reproşezi.

Ajuns în vestibul, bătrânul continuă:

— Îmi reproşezi că păstrez tăcerea în privinţa anumitor lucruri. Te fereşti de mine şi îţi dau dreptate. Dar ţi-am salvat viaţa, Didier! La fel şi pe cea a lui Émylie!

— Îţi mulţumesc, Martin. Dar tu eşti prezent exact în momentul în care trebuie. Ţâşneşti ca un drac din cutia lui! Vin repede la tine, într-o seară, îţi spun despre dispariţia lui Francis, despre tentativa de asasinat pusă la cale împotriva mea şi tu îmi vâri Testamentul Nebunului sub ochi. Îmi pui în mână cea mai secretă carte a istoriei Franţei, cea mai improbabilă dintre dovezile templierilor referitoare la enigma morţii lui Hristos. Şi, colac peste pupăză, îmi debitezi povestea secretă a lui Filip August, apartenenţa lui la o Lojă antică, festa pe care i-a jucat-o Papei... Apoi adaugi şi câte ceva despre Catari, ca tacâmul să fie complet!

Hertz oftează din nou şi îşi trece rapid mâna peste ochi; apoi inspiră adânc şi spune:

— Îţi promit că, în curând, îţi voi da răspunsuri la toate întrebările tale, Didier. Mai lasă-mi puţin timp. Numai puţin. Până atunci, nu uita însă că sunt prietenul tău. Te implor să mă crezi, băiete.

Vocea miorlăită a lui Hertz îl impresionează pe Mosele. Ar vrea tare mult să-l creadă. Simte nevoia imperioasă de a avea în continuare încredere în el. Va aştepta, aşadar.

— O să-i fac, totuşi, o vizită lui Ernesto Pontiglione la hotel, înainte ca el să se întoarcă la Roma, anunţă Didier. Poate că o să-mi comunice anumite informaţii despre Francis.

— Transmite-i salutările mele, îi spune simplu Hertz.

După ce pleacă Mosele, bătrânul avocat rămâne o clipă în prag, privindu-l cum traversează grădina. Preocupat, închide uşa, traversează vestibulul, intră în bucătărie, cu capul plecat, copleşit de oboseală şi nervozitate.

— Era Didier Mosele, îl anunţă el pe Eminenţa Sa, care stă aşezat la masă, în faţa ceştilor de cafea şi a scrumierei pe marginea căreia arde o ţigară de foi.

— Şi?

Hertz îşi reia locul vizavi de Eminenţa Sa, observă ţigara pe care o abandonase pentru a-i deschide lui Mosele, face un gest pentru a o lua, dar se răzgândeşte. Nu mai are chef să fumeze. Îl doare ficatul şi simte în gât un gust de fiere.

— Şi? repetă Eminenţa Sa.

— Mosele a primit o scrisoare postmortem de la Mariane.

— Ai citit mesajul? Ce conţinea?

— Nu l-am citit. În mod obişnuit, Mosele mi-ar fi permis s-o fac; dar acum mi-a spus doar că e vorba despre o nouă atenţionare din partea lui Mariane: „V.I.T.R.I.O.L. E o capcană!”

Eminenţa Sa are încă ţigara aprinsă şi e preocupat să tragă de câteva ori la rând din ea pentru a înteţi micul jar de la capătul ei. Suflă un firicel de fum şi precizează:

— V.I.T.R.I.O.L.! Formula alchimică şi masonică. Cea de pe capela templierilor din pădurea Orientului...

— Te rog să stărui pe lângă Primul frate să fie deschis Planul, imploră Hertz, aplecat peste masă. Nu crezi că e timpul ca Loja să redevină operaţională? Mosele îşi riscă viaţa în fiecare clipă.

— Dacă înţeleg bine, tu propui ca Loja să-l primească pe Mosele în Sesiune secretă, pentru ca el să afle de existenţa şi de rolul ei? Chiar crezi că e prudent?

Eminenţa Sa îşi examinează ţigara pe care şi-o ţine

delicat între degete. Rubinul îi străluceşte pe inelar.

Hertz adaugă:

— Nu putem să-l folosim la infinit pe Mosele ca momeală, fără să-l lămurim în privinţa căutărilor noastre. S-a hotărât să se întâlnească din nou cu Pontiglione în dimineaţa asta. Vezi? Totul începe din nou! O va lua exact pe drumul pe care pornise Mariane. Vom repeta greşeala, Monseniore?

Mosele a ajuns la Émylie. Femeia dă muzica de la radio mai încet.

— Nu porneşti? se miră ea după un timp, văzând că Mosele stă cu ochii pironiţi în oglinda retrovizoare.

— Aştept, îi răspunde el. Aştept... Şmecherul ăsta bătrân, Martin Hertz, avea un vizitator. Când eram în vestibul şi mă pregăteam să plec am auzit zgomotul făcut de un scaun în bucătărie.

— Şi?

— Poate că e o prostie, dar vreau să mă asigur. Părea atât de stânjenit! Să-l fi văzut cum se fâţâia în fotoliu! Dacă nu era ceva important, putea să-mi spună că e cu cineva şi că vizita mea e inoportună.

— Într-adevăr. Ai la tine sandviciuri, alune, păhăruţe cu cafea? Cu chestii din astea sunt dotaţi sticleţii care supraveghează un loc suspect, nu-i aşa?

În pragul uşii, Eminenţa Sa îi spune lui Hertz:

— O să vorbesc cu Primul frate. Pe curând, Martin. Mă voi ruga pentru Lea.

— Mulţumesc. Aştept veşti de la tine.

Bătrânul avocat pare uşurat. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişează şi Eminenţa Sa pleacă, în paltonul lui gri-antracit, cu pălăria neagră pe cap.

Hertz închide uşa. Casa e goală. Nu o poate umple cu

statura lui uriaşă. Lipseşte Lea, lipsesc zgomotele matinale, cuvintele banale schimbate între soţii care trăiesc de multă vreme împreună.

Observă ceva strălucitor pe covor; se apleacă anevoie să culeagă obiectul de pe jos şi constată că e un ciob din vasul spart de unul dintre gloanţele trase în timpul atacului. O mică aşchie albă care a rămas după curăţenie.

Hertz se întoarce în bucătărie pentru a arunca la coş ciobul şi se lasă greoi într-un scaun, cu riscul de a-l dezmembra.

„Pericolul se apropie tot mai mult de Didier... De noi toţi! Gardienii Sângelui sunt pe urmele noastre! Curând, o să vină momentul să mă duc la cimitir... Da, cred că e mai prudent să fac asta! Aşa cum au procedat înaintaşii mei care vegheau asupra Testamentului Nebunului!”

Eminenţa Sa se urcă în maşina lui, un Peugeot negru, cu geamuri fumurii, parcat pe strada Jacquard, cam la treizeci de metri în spatele automobilului lui Mosele. Peste câteva secunde, maşina prelatului depăşeşte Golful.

Mosele porneşte motorul, înaintează încet şi nu accelerează decât atunci când Peugeotul trece de colţul străzii Jacquard.

Peugeotul negru o ia spre Saint-Cloud. Mosele îl urmăreşte discret, lăsând o oarecare distanţă între cele două maşini, ajutat şi de circulaţia care se intensifică tot mai mult în apropiere de Paris.

— Ai văzut? întreabă Émylie. Maşină de ministru, geamuri fumurii... Iar tipul: palton gri, pălărie neagră...

— Păr alb, continuă Mosele. Cam un metru optzeci, figură acvilină, şaizeci şi cinci-şaptezeci de ani. Aş înclina, mai degrabă, pentru şaptezeci de ani şi o viaţă sănătoasă şi îngrijită. Gimnastică, fitness, golf şi regim alimentar... Exact opusul lui Hertz.

— Un frate?

— Nu l-am mai văzut niciodată.

Urmărirea Peugeotului negru durează aproape patruzeci de minute; din cauza numeroaselor ambuteiaje din Paris. În sfârşit, maşina se opreşte pe bulevardul Président-Wilson, la numărul 10, în arondismentul 16, în faţa porţii unei clădiri păzite de doi poliţişti. Un drapel cu însemnele Vaticanului flutură pe faţada elegantă.

— Nunţiatura apostolică! exclamă Mosèle. Omul nostru este, aşadar, un oficial al Bisericii!

— Se poate. Nunţiatura este o ambasadă a Vaticanului, precizează Émylie. Din cauza aceasta nu vroia Hertz să te prezinte misteriosului său vizitator.

— Şi ce dovedeşte asta? Martin are dreptul să aibă orice prieteni doreşte. Mi-ar veni greu să-i spun că l-am urmărit pe unul dintre ei după ce a ieşit din casa lui. Dar...

Poarta mare se deschide pentru a permite accesul Peugeotului negru şi imediat după aceea se închide în urma lui.

— Dar, continuă Mosèle, uite că motanul bătrân primeşte în secret un ştab al Bisericii, în timp ce Vaticanul caută să-i elimine pe cei care se interesează prea îndeaproape de o Evanghelie capabilă să desfiinţeze apologetica creştină.

— O vizită care, cu siguranţă, nu e deloc inocentă. Şi mi-ai spus că necunoscutul stătea în bucătărie?

— Da. Sunt aproape sigur.

— Dar ce relaţie strânsă trebuie să fie între Hertz şi tipul ăsta! Tu l-ai primi pe un cardinal sau pe un episcop în bucătărie?

— Hertz mi-a spus, vorbind despre Francis, că niciodată nu-ţi poţi cunoaşte cu adevărat fratele. Avea dreptate: acum ştiu că nu-l cunosc pe Martin Hertz.

43.
„F”-ul

Gardianul Sângelui nu-l pierde din ochi pe bărbatul slab, care stă aşezat pe o bancă din parcul Paul-Paray.

Când s-a trezit în această dimineaţă, Ernesto Pontiglione a binecuvântat Cerul, fericit că nu plouă. Nu poate suferi Parisul când plouă; în schimb, îi place foarte mult când poate hoinări pe străzile lui, fără vreo ţintă precisă, sub razele soarelui.

Acolo, în micul parc Paul-Paray, profesorul Pontiglione a ales să facă un mic popas, înainte de a se întoarce la hotel. A scos din buzunarul pardesiului o carte despre Cagliostro, scrisă de V. Bellachi, s-a aşezat pe bancă şi a început să citească.

Bineînţeles, nu e la fel ca la Roma. Lumina zilei, zgomotul motoarelor, sunetul sirenelor, atmosfera sufocată de gazele de eşapament, totul e altfel. Totuşi, momentul e plăcut, cu aerul acesta aproape călduţ, care aminteşte de vara abia sfârşită ce încearcă să mai întârzie un pic în toamna încă neinstalată.

Gardianul Sângelui s-a aşezat pe o bancă şi şi-a întins picioarele, aşa cum face un om obosit după o lungă plimbare. A desfăcut un ziar franţuzesc, cu gesturi foarte fireşti, şi a început să parcurgă titlurile. Dar privirea lui îl supraveghează încontinuu pe Ernesto Pontiglione. Acesta din urmă nu l-a observat. Din locul în care stă, nu poate vedea minireceptorul din urechea dreaptă a Gardianului şi minusculul microfon agăţat de marginea gulerului răsucit al puloverului acestuia.

Telefonul mobil al profesorului vibrează. Îl scoate din buzunar şi şi-l lipeşte de ureche, puţin contrariat că e deranjat din lectură.

— Alo.

— Ernesto? Sunt eu, Didier Mosele. Aş vrea să trec pe la hotel, să te văd. Sunt cu Émylie Mariane şi aş dori să vorbesc ceva cu tine.

Indispoziţia îi dispare imediat. Pontiglione răspunde cu sinceritate:

— Excelentă idee! Acum sunt într-un mic parc; citeam o carte. Mă duc spre hotel şi voi ajunge acolo cam în cinci minute.

Închide cartea şi se ridică de pe bancă. Îşi ţine, în continuare, telefonul la ureche.

— Trebuie să-ţi spun câteva lucruri importante, Didier. Francis mi-a vorbit mult despre cercetările lui, când a venit la Roma. Avansase destul, ştii bine... Bun, atunci, pe curând!

Închide telefonul, îl pune în buzunarul pantalonilor şi părăseşte parcul. Trece prin faţa unui bărbat care citeşte ziarul, ţinându-şi picioarele întinse în faţă, încrucişate unul peste celălalt.

Gardianul Sângelui aşteaptă câteva clipe, apoi îşi împătureşte jurnalul şi se ridică. După ce parcurge câţiva metri, mergând la o distanţă destul de mare în spatele lui Pontiglione, îşi lasă uşor bărbia în piept şi rosteşte cu glas coborât:

— Tocmai a ieşit din parcul Paul-Paray. O ia pe strada Saussure şi se îndreaptă spre bulevardul Pereire. Cred că se întoarce la hotel. Repet semnalmentele lui: pardesiu de culoare ocru, pantaloni albastru închis, pantofi bej, din piele de căprioară, ochelari cu rame metalice. Fiţi pregătiţi!

Mesajul e recepţionat la peste cinci sute de metri de locul respectiv, la bordul unei camionete albe. Şoferul ei izbucneşte într-un râs zgomotos şi spune:

— Gardienii au făcut foarte bine că l-au urmărit pe profesor îndeaproape, încă de la plecarea din Roma. Aşa

am putut şti mereu unde se află. Un şoarece în capcană! Mă întreb însă de ce trebuie să bruscăm acum evenimentele. Dumneavoastră ştiţi, domnule?

Pasagerul răspunde:

— Politica, Lorenzo! Papa o să moară curând şi Guillio va trebui să predea ştafeta. Politica! Vremurile sunt pe cale să se schimbe la Vatican.

De data aceasta, bărbatul e încrezător. Astăzi, n-o să mai apară providenţialul Martin Hertz ca să-l salveze pe profesorul Pontiglione. Pentru că acum e clar: cel care l-a împuşcat pe unul dintre agenţii săi, în pădurea Orientului, a fost chiar bătrânul avocat.

Mosele îşi parchează Golful la vreo douăzeci de metri de hotelul Tocqueville, pe strada Cardinet, pe un loc care tocmai a fost eliberat de un camion de marfă.

— Nu prea ai voie să staţionezi aici, remarcă Émylie, arătându-i trecerea de pietoni de pe stradă.

— O să risc, spune Mosele, ridicând din umeri. N-am chef să pierd o oră căutând alt loc de parcare prin cartier.

— Pari grozav de grăbit!

— Abia aştept să-l torturez cu întrebările pe preţiosul ăsta de Pontiglione.

Gardianul Sângelui îl urmăreşte pe profesorul Pontiglione la o distanţă de patru-cinci metri. Bărbatul înalt şi slab se pregăteşte să traverseze piaţa Cardinet pe la intersecţia străzilor Jouffroy şi Cardinet, în locul unde acestea se deschid către bulevardul Pereire.

Pontiglione aşteaptă schimbarea culorii semaforului.

— Veţi vedea, curând, obiectivul, şopteşte Gardianul Sângelui în gulerul puloverului. O să traverseze.

— Ţintă reperată, i se răspunde în receptor. Suntem la cel mult cincisprezece metri de el.

Mosèle şi Émylie străbat strada Cardinet. Ajung la câţiva paşi de intrarea hotelului Tocqueville, când tânărul îl zăreşte pe profesorul Pontiglione traversând piaţa.

— Uite-l, el e! Acolo, tipul înalt, cu pardesiu.

— Arată bine, remarcă Émylie.

Pontiglione îl recunoaşte pe Mosèle şi îi face semn cu mâna, grăbind brusc pasul. Zâmbeşte. Vor vorbi despre Francis Mariane, vor evoca amintirea acelui tânăr cercetător inteligent şi perspicace...

„E, într-adevăr, o zi frumoasă. Evident, nu este chiar ca la Roma, dar orişicât!”

Mosèle încremeneşte, livid.

— Doamne, Dumnezeule! Ernesto! strigă el, surprinzând-o pe Émylie.

— Ce e? întreabă tânăra femeie.

Mosèle începe să urle în direcţia profesorului. Acesta rămâne pe loc, încercând să înţeleagă. O secundă. Şi încă o secundă... Camioneta albă, pe care Mosèle a văzut-o desprinzându-se din coloana maşinilor ce aşteptau la stop, scrâşneşte din pneuri şi ţâşneşte. Trecătorii care traversează strada se întorc şi fug. Camioneta nu-i vizează însă pe ei. Obiectivul e acest bărbat înalt şi slab care pare acum să se mişte cu încetinitorul, privind uşor uimit bolidul care se năpusteşte asupra lui.

Şocul este de o violenţă îngrozitoare. Ţipetele de panică şi de oroare acompaniază sinistra coregrafie în care bărbatul înalt este ridicat de la sol, cu braţele şi picioarele dezarticulate. Apoi cade pe spate, capul i se loveşte de pavaj şi sângele îi ţâşneşte pe nas.

Cartea despre Cagliostro i-a sărit din buzunarul pardesiului şi a rămas deschisă pe stradă. Paginile se întorc una după alta, ca şi cum moartea ar vrea să termine volumul mai grabnic, în locul victimei sale.

Camioneta şi-a urmat cursa, gata să lovească o motoretă, apoi a dispărut în traficul de pe bulevardul Pereire.

Claxoane, ţipete, strigăte, rumoare. Şi milă. Milă pentru nefericitul care zace pe caldarâm şi se sufocă; faţa deja i se învineţeşte.

Cineva cheamă poliţia şi salvarea de la telefonul mobil.

Indiferent la activitatea febrilă din jur, Mosele se repede spre Pontiglione şi îngenunchează lângă el, în ciuda protestelor unei femei. Simte o mână care vrea să-l reţină şi să-l ridice.

— Sunteţi medic?

— Da, se aude el răspunzând. Da, sunt medic!

E lăsat în pace. Poate cuprinde faţa muribundului între mâinile sale, oferindu-i o ultimă mângâiere fraternă.

Năucit, Pontiglione îl recunoaşte pe Didier Mosele, zărindu-l printr-un văl gros, roşu. Se agaţă de el cu privirea înceţoşată şi îl cheamă în tăcere. Trebuie să-i spună... Dar îi este atât de greu să vorbească! Nu mai poate respira, plămânii îi ard. Şi îl străpunge o durere glacială la baza coloanei vertebrale. Şi un gol, o absenţă: picioarele pe care nu şi le mai simte, care nu mai există.

Atunci, nu-i mai rămâne decât această ultimă soluţie. Mâna dreaptă... S-o ridice. E plină de sânge. Să o ridice la înălţimea pieptului lui Didier.

Pontiglione pune degetul arătător pe puloverul de culoare deschisă al lui Mosele, între reverele hainei.

Cu o ultimă zvâcnire, marchează puloverul cu un „T” însângerat. Şuieră un singur cuvânt, închizând ochii: „Payns”. Aproape un horcăit.

Şi mâna îi cade din nou. Mosele încearcă să ia pulsul profesorului, pipăindu-i gâtul. În zadar. Se ridică, o caută pe Émylie cu privirea. O vede în mulţimea adunată pe trotuar.

— Cum e, doctore?

Trec câteva secunde până când Mosele înţelege că lui i s-a pus întrebarea. Se întoarce spre femeia care i-a adresat-o.

— A murit, spune el.

— Aţi văzut ce aveţi pe pulover?

Sirena unei maşini de poliţie şi apoi cea a unei ambulanţe acaparează, în mod providenţial, atenţia femeii şi a mulţimii de gură-cască. Mosele ajunge lângă Émylie şi o trage repede spre maşina sa: „Nu trebuie să fim văzuţi la locul accidentului”.

Mosele intră în maşină, dar nu porneşte încă motorul. Va trebui să iasă din strada Cardinet, din piaţa aglomerată, riscând să fie recunoscut de femeia pe care a lăsat-o să creadă că e medic.

Émylie dă într-o parte marginea hainei prietenului ei.

— De ce ţi-a desenat acest „T” pe piept?

— Nu ştiu. A pronunţat, în acelaşi timp, cuvântul „Payns”... Hugues de Payns, fondatorul Ordinului Templierilor. Sau o fi vorba despre satul de lângă Troyes? A vrut să-mi dezvăluie un ultim mesaj. Ştia că moare şi şi-a adunat toată energia rămasă pentru a desena acest „T” şi a mă îndrepta spre o pistă anume. Dar care? Să fie acelaşi „T” pe care l-am găsit în notiţele lui Francis: „T” de la Templier?

44.
Conferinţa

Luni dimineaţă, a doua săptămână

Mosèle nu preconizase să se întoarcă atât de devreme la Fundaţia Meyer, dar simte dorinţa imperioasă să-şi informeze el însuşi echipa despre ancheta dusă de Mariane şi despre decesul profesorului Pontiglione. În curând, presa va intra în scenă şi va sublinia anumite coincidenţe. Mosèle consideră că e mai cinstit să discute cu colaboratorii lui, regretând acum că nu le-a spus nimic deşi, cu siguranţă, îşi riscau şi ei viaţa la fel de mult ca el.

Uşa roşie de la birou se deschide brusc şi Mosèle îşi bagă capul înăuntru pentru a anunţa:

— Toată lumea în sala de şedinţe! Imediat! Vă aştept.

Apoi dispare la fel de iute cum a apărut. Souffir îşi părăseşte computerul, Rughters îşi ridică cei doi metri de muşchi şi grăsime, iar Hélène Moustier îşi aranjează fusta taiorului albastru-electric, sculându-se de pe scaun.

— Ce l-a apucat? se îngrijorează ea. Nu l-am văzut niciodată în starea asta. O criză de autoritate?

— Nu ştiu, şopteşte Souffir. Frunte încruntată şi voce fără inflexiuni: semn rău.

Bătrânul traducător lasă pe masă fragmentul de text vechi care va fi descifrat curând, graţie sagacităţii lui Largehead, şi se îndreaptă spre uşa rămasă întredeschisă, târşâindu-şi picioarele.

Cei trei colaboratori se întâlnesc cu Mosèle în sala de şedinţe, o încăpere mare, modernă, având în mijloc o masă ovală, cu geam, în jurul căreia sunt aşezate zece fotolii bej. Pe perete sunt fixate un ecran alb şi o hartă a Palestinei, pe care sunt marcate Marea Moartă şi Qumran. De jur-împrejur, etajere cu nenumărate dosare perfect rânduite. O masă joasă, cu o cafetieră, ceşti, zahăr.

Mosèle prepară cafeaua.

— Staţi jos. Vrea toată lumea cafea?

— Nu ne-am permite să ne abatem de la ritual, spune Hélène cu un fals aer de seriozitate. Fără zahăr, pentru mine.

Tânăra femeie se aşază picior peste picior, ştiind bine că fusta taiorului îi descoperă, apetisant, coapsele. Va fi încântată să observe privirile furişate, dar admirative, aruncate de Rughters, pe tot parcursul conferinţei. Se va amuza, înduioşată, să-l vadă cum roşeşte, uneori, ca un adolescent bătrân.

Souffir îşi pune coatele pe masă şi îşi sprijină bărbia în mâini. Dă impresia că trebuie să-şi susţină capul mare şi boţit, în spatele ochelarilor, ochii lui enormi, de reptilă, clipesc des, de parcă bătrânul traducător ar fi gata să adoarmă.

Rughters, care tocmai a zărit, de cealaltă parte a mesei, un minunat genunchi rotund şi o superbă coapsă bronzată, se blestemă în gând, simţind cum i se înroşesc obrajii: „Roşcovan afurisit”, se apostrofează el cu furie. Încearcă să se concentreze, să se liniştească, dar faţa parcă îi ia foc. Hélène îi zâmbeşte pe furiş.

Mosèle pune cafetiera la loc, pe măsuţă, şi se aşază şi el alături de colegii săi.

— În această dimineaţă, aveam întâlnire cu profesorul Pontiglione, care îl cunoştea pe Francis, începe el. Îţi aminteşti, Norbert: am primit o scrisoare de la el, în ziua înmormântării lui Francis. Mă anunţa că vine la Paris şi că doreşte să ne vedem.

Mosèle nu le poate spune despre Sesiunea funebră. Trebuie să omită această ceremonie. Să mascheze adevărul.

Continuă:

— Ne-am văzut, pentru prima oară, într-un restaurant.

Trebuia să ne întâlnim din nou, azi-dimineaţă, la hotelul în care stătea. Dar Ernesto Pontiglione a murit sub ochii mei, lovit de o camionetă, în piaţa Cardinet.

Îmbujorarea lui Rughters dispare. Bate cu palma în masă.

— Ei drăcie! spune el. Îmi pare rău, Didier. Ce nasol...

Mosèle adaugă imediat:

— Cred că e de datoria mea să vă informez despre evenimentele legate îndeaproape de munca noastră actuală la 4Q456-458 şi despre o anumită anchetă pe care o făcea prietenul nostru Francis... Să spunem că era vorba despre o anchetă discretă. Nu v-am povestit până acum, gândindu-mă că ne veţi considera cam ţicniţi sau fanfaroni.

Souffir înalţă o sprânceană stufoasă.

— O anchetă? se miră el. O activitate privată?

Mosèle răspunde stânjenit:

— Nu chiar... Francis a elaborat o teorie ce ar fi putut fi calificată drept *eretică* acum câteva secole. O teorie împărtăşită, totuşi, de unii istorici, printre care şi profesorul Pontiglione. Credea că a găsit dovada speculaţiilor sale în manuscrisele pe care le traducem de aproape zece ani.

— Încep să pricep, rosteşte rar Souffir, scoţându-şi pipa.

— Doar nu vrei să fumezi, Norbert?

Vocea Hélènei opreşte brusc gestul bătrânului, care se mulţumeşte să ofteze şi să-şi pună pipa la loc, în buzunar.

Mosèle ar fi avut chef să aprindă o ţigară. Suferă pentru că nu poate fuma şi dă repede pe gât cafeaua pentru a compensa absenţa tutunului. Hélène duce o luptă aprigă în birou: el şi Souffir trebuie să iasă din cameră şi să fumeze lângă toalete atunci când nu mai sunt capabili să suporte acest sevraj obligatoriu.

Souffir repetă, la fel de rar ca prima dată:

— Încep să pricep.

— Sunt sigur, subliniază Mosèle. Francis credea că Hristos n-a murit pe cruce, ci că locul lui a fost luat de un impostor. Cineva care îi semăna atât de mult, încât putea fi lesne confundat cu el.

— Şi apoi, Isus s-a dus la Qumran, aşa-i? propune Hélène Moustier, devenind brusc, profesionistă.

Souffir spune, adresându-se în special ei:

— Amintiţi-vă de fraza pe care am dibuit-o săptămâna trecută: „Fratele care nu avea nici răni la încheieturi, nici răni la glezne, le-a spus că va veni o zi glorioasă când popoarele nu se vor mai urî...

— Printre alte mici detalii, observă Rughters. Cuvântul *maskil,* care apare mereu...

— Într-adevăr, subliniază Souffir. În ebraică, *maskil* înseamnă instructor. Dar, în manuscrisele noastre, acest maestru este numit şi Primul sau Fratele.

— Primul dintre cei doi fraţi? Isus?

Rughters nu se mai interesează de genunchii lui Hélène, oricât de rotunzi ar fi ei, şi nici de coapsele tinerei femei, oricât de bronzate ar fi acestea. Se ridică brusc şi îl apostrofează pe Mosèle:

— Te învârţi în jurul cozii, Didier. Ce legătură ar trebui să facem între sinuciderea lui Francis, moartea lui Pontiglione şi descoperirile noastre? Pentru că aici e cheia problemei, nu-i aşa?

— Îţi apreciez simţul practic, Rughters.

Uriaşul s-a îndreptat spre harta de pe perete: Ierusalim, Herodium, Bethleem, Qumran... Bate în hartă cu arătătorul lui gros, pe locul unde e marcat Qumran-ul, şi spune:

— Fără să ştim, am trezit forţe obscure, adormite de secole! O să cădem pradă unui blestem, ca acela care i-a lovit pe profanatorii mormintelor egiptene? Pentru că tu, Didier, încă mai crezi în genul ăsta de legende!

— N-am chef de glume, Rughters, răspunde sec Mosèle.

— Echipa nu s-a lăsat niciodată păcălită, mărturiseşte Hélène. Niciunul dintre noi nu a ignorat dezvăluirile conţinute de 4Q456-458. Au un caracter diabolic. Dar, de fapt, cine s-ar simţi deranjat de divulgarea acestor mistere?

Souffir se apleacă spre tânăra femeie:

— Nu înţelegi? Eu cred că ştiu!

Rughters se aşază din nou, jenat că l-a indispus pe superiorul său.

— Nu înţelegi? întreabă iar bătrânul traducător, rotindu-şi ochii.

Rughters răspunde în şoaptă, privindu-şi mâinile enorme, cu degetele acoperite de fire de păr roşu:

— Biserica! Cum ar putea admite ea că dogma pe care şi-a construit temelia se năruie sub lovitura unui asemenea adevăr? Vă puteţi închipui ce s-ar întâmpla dacă milioanele de credincioşi ar descoperi că Isus nu a înviat şi că, în locul lui, pe cruce, a murit un impostor?

Hélène îşi manifestă indignarea:

— Didier, asigură-mă că nu am înţeles bine: doar nu vreţi să spuneţi că Biserica omoară cercetători nevinovaţi! Nu mai suntem în secolul al XIII-lea! Ştim cu toţii că Pământul e rotund, că se roteşte în jurul Soarelui, că Universul nostru s-a născut din big-bang, acum cincisprezece miliarde de ani, că avem dreptul să credem că Dumnezeu e alb, negru, roşu ori galben sau că nu există şi că nu s-au mai înălţat ruguri în piaţa mare de o groază de vreme!

— Dar că protestanţii încă se mai încaieră cu catolicii, nu foarte departe de noi, şi viceversa! scandează Rughters. Vrei să mai pomenesc şi de arabi şi de evrei?

— Despre evrei pot să vă spun eu, îl întrerupe Souffir. Tatăl meu a purtat steaua galbenă în timpul războiului,

fratele lui a murit de foame în lagărul de la Struthof, sora lui a fost spânzurată la Dachau. Şi nu arabii au fost cei care i-au torturat!

— Era război, spune Hélène. A fost groaznic, Norbert, dar era război. S-a întâmplat cu peste şaizeci de ani în urmă!

— Mereu e război pentru ortodocşi, integrişti, fundamentalişti şi extremişti de tot felul... Nu-i aşa, Didier?

— Cred că Francis nu s-a sinucis şi că profesorul Pontiglione a fost asasinat, rosteşte el cu glas tăios. Nu dispun de nicio dovadă, dar sunt convins că e aşa. Vă cer să nu spuneţi nimic conducerii: o să fiu considerat nebun şi este foarte posibil să ni se retragă dreptul de a studia 4Q456-458.

Se abţine să le dezvăluie şi faptul că a fost el însuşi ţinta a două tentative de omor.

Muşte mari şi negre îi zumzăie prin minte.

45.
Câteva caiete roşii

Nu şi-a dezbrăcat halatul de casă toată ziua. A dormit puţin, după ce a servit un prânz rapid, alcătuit dintr-o farfurie cu paste, o bucată de brânză şi un compot de mere, totul stropit cu un pahar de vin alb.

După ce şi-a făcut siesta, s-a sculat cu capul greu, încă ameţit, simţind o uşoară durere în partea stângă a pieptului. A înghiţit două aspirine şi s-a întors în biroul lui.

A aşteptat. Şi aşteaptă încă.

Deschide radioul. Pendula din salon bate ora şaptesprezece. Vechea pendulă cu soclu, la care ţinea atât de mult soţia lui.

Vocea crainicului:

Profesorul Ernesto Pontiglione a stârnit comentarii aprinse în anul 1985, cu cartea sa *Isus sau a doua ipoteză.* Acest istoric din Roma şi-a atras atunci reproşuri dure din partea autorităţilor ecleziastice...

Dă sonorul mai tare, cu mâna tremurândă. Crainicul continuă:

Aşadar, s-a început o anchetă pentru a se stabili circumstanţele morţii sale survenite la Paris. Camioneta care l-a lovit a fost furată cu opt zile în urmă dintr-o mică întreprindere de electricitate. A fost găsită abandonată pe strada Courbevoie, la scurt timp după dramă. Numeroşi martori afirmă că vehiculul l-a lovit intenţionat pe profesor, nelăsându-i nicio şansă să evite impactul...

Închide radioul şi începe să străbată biroul de la un capăt la altul. Un nod de furie îi blochează respiraţia. Şi de ură. O Ură pe care în curând n-o să o mai poată stăpâni. O ură care-i strânge inima, i-o striveşte într-o menghină şi o împiedică să bată regulat.

Epuizat, gâfâind, se lasă să cadă greu în singurul fotoliu

din încăpere, un obiect din piele uzată, crăpată, în care se afundă şi se lasă pradă gândurilor.

„O să-i urmărească pe toţi cei care ştiu, îşi spune el. Pe toţi! Gardienii Sângelui o să-i elimine unul după altul”.

Ochii i se opresc pe o serie de fotografii înrămate, plasate pe peretele din faţa lui. Îi place în special una dintre ele, care o înfăţişează pe Émylie, în rochie uşoară, înflorată, cu picioarele ei lungi, bronzate de soare, cu părul scurt şi rebel, zâmbind spre fotograf. Tânăra femeie nu pozează, ci păşeşte cu naturaleţe pe o străduţă dintr-un oraş marocan. Nu-şi mai aminteşte de numele oraşului. Şi totuşi, l-a ştiut cândva. Dar astăzi nu-i mai pasă. Émylie e strălucitoare în această clipă de eternitate şi merită să fie protejată, să fie salvată. Pentru ca pe chipul ei să apară din nou acest zâmbet de tinereţe lipsită de griji-

Ştie că va trebui, cu siguranţă, să ucidă pentru ca această dorinţă să se împlinească. O va face cu toată furia şi ura acumulate în pieptul lui îndurerat.

Îşi părăseşte fotoliul scund, se târăşte până la birou, deschide un sertar şi scoate din el cinci caiete roşii. Nişte carneţele cu coperte pânzate.

Le răsfoieşte distrat, privind scrinul strâns, cuvintele caligrafiate uneori cu litere majuscule, cu, „F”-urile înclinate: „LEOAICĂ, BAILLY, CAPRE. TRIUNGHIUL LUI PAYNS.

CAPELĂ...”, însoţite de schiţe în acuarelă, accentuate cu creioane colorate.

Câteva cuvinte aruncate în dezordine: „De sunat PONTIGLIONE pentru informaţii despre TESTAMENTUL NEBUNULUI... HERTZ ŞI PRIMUL, luni... SESIUNE SECRETĂ...”

După minute îndelungate, pune caietele roşii la loc, în sertar. „Cu aceste caiete, el, Didier Mosele, ar găsi mult mai uşor Mormântul... Dar am promis! Am promis să le

păstrez. Şi totuşi...

Se întreabă dacă va avea puterea să-şi ţină angajamentul, dacă nu va prefera, mai degrabă, să forţeze Destinul. Pentru a ajunge mai repede la Gardienii Sângelui.

Luni, ora douăzeci, Mosele sună la poarta lui Martin Hertz. L-a chemat de la telefonul mobil pentru a-i propune să petreacă seara împreună. A adus cu el o sticlă de vin roşu de Burgundia, o porţie bună de caşcaval de Auvergne şi o pâine de ţară.

Bătrânul avocat a aflat despre moartea lui Pontiglione la începutul după-amiezii. Un frate din Loja Eliah, care se uitase la ştirile televizate de pe canalul France 2, l-a anunţat imediat.

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu Ernesto Pontiglione, Didier? Trebuia să vă întâlniţi azi-dimineaţă, nu-i aşa?

Mosele pune merindele pe masa din bucătărie. A intrat aici, direct din hol, fără să mai aştepte să fie poftit.

— Am văzut accidentul, Martin. De fapt, am asistat la o crimă. Era aceeaşi camionetă albă care s-a năpustit asupra mea cu câtva timp în urmă. Ea l-a lovit pe profesor.

Tânărul îi povesteşte scena amănunţit. În timp ce-l ascultă, Hertz scoate un tirbuşon din sertarul bufetului şi apucă sticla de vin, cu fruntea încruntată. Privirea întunecată nu i se luminează decât atunci când dopul, ieşind din gâtul sticlei, scoate un mic pocnet.

— Gardienii Sângelui... începe bătrânul avocat. Ai zice că se grăbesc. Strâng laţul în jurul nostru şi în curând o să ne sufoce pe noi toţi.

— Care „noi”?

— Tu, Émylie Mariane, eu. Şi chiar şi colaboratorii tăi de la Fundaţia Meyer.

— Un complot împotriva Adevărului!

Hertz ridică din umeri şi îşi clatină capul gros, de pisică

obosită. Ia două pahare şi le umple cu vin.

— Frumoasă culoare! apreciază el, ridicând paharul la înălţimea ochilor. Dacă am ţine un toast, Didier?

Mosele tocmai se pregătea să se aşeze, dar se răzgândeşte. Apucă paharul şi, la rândul lui, îl ridică.

Hertz continuă:

— Aş vrea să avem un gând pentru fratele nostru Ernesto Pontiglione. Avem obiceiul să spunem, despre un frate care ne părăseşte, că el ajunge în Orientul etern, o formulă comodă pentru a umple, într-un fel, golul lăsat de pierderea cuiva apropiat. O frază a ritualului nostru... pe care o repetăm fără prea multă convingere.

— Unde vrei să ajungi, Martin?

— Scuză-mă. Vroiam doar să spun că, dincolo de slujbele de tot felul, pe care le putem celebra în amintirea răposaţilor noştri, aceştia nu-şi trăiesc eternitatea decât în amintirea noastră. Numai aici – şi arată cu degetul spre tâmplă – numai aici rămân ei!

Îşi ridică, amândoi, braţul drept, înălţând paharul foarte mult, conform obiceiului în vigoare din timpul agapelor ţinute la sfârşitul fiecărei Sesiuni, şi rostesc, împreună, într-un singur glas:

— Să bem!

Şi apoi beau, într-adevăr, cu înghiţituri lungi, reculegându-se, gândindu-se sincer, şi unul şi celălalt, la Ernesto Pontiglione, căruia îi consacră această euharistie păgână.

Se aşază. Când îşi trage scaunul, Mosele face exact acelaşi zgomot ca acela pe care l-a auzit chiar în acea dimineaţă, în timp ce traversa vestibulul.

Hertz îşi drege glasul; Mosele înţelege că intenţionează să-i comunice ceva important şi remarcă tulburarea lui. În sfârşit, Hertz se decide:

— Am ajuns în punctul în care nu am încotro şi trebuie

să-ţi vorbesc mai clar despre Loja Primară.

— Acel mitic atelier masonic?

— Aşteaptă... Hugues de Payns nu s-a mulţumit doar să fondeze, în anul 1118, acea grupare numită „Cavaleri Săraci ai lui Hristos”, cavaleri care au devenit apoi Templieri, fiind recunoscuţi, zece ani mai târziu, de Conciliul din Troyes[24], când Sfântul Bemard a elaborat regulamentul.

— Asta ştie toată lumea! spune Mosele nerăbdător.

Hertz zâmbeşte uşor şi continuă:

— Ceea ce nu ştii e faptul că Hugues de Payns prezida şi o Lojă antică, ale cărei secrete s-au pierdut cu timpul. Loja era constituită din fraţi numiţi Cei Dintâi şi încerca să adune misterele risipite ale Tradiţiei sale.

— Această Lojă a fost fondată de Isus, adaugă Mosele, amintindu-şi de lectura strofelor din Testamentul Nebunului: „Primul Frate, Fiu al Luminii şi al Arhitectului...”

— Într-adevăr. Şi atunci când a murit Hristos, a fost îngropat în ceea ce numim astăzi pădurea Orientului. Se crede că Hugues de Payns a depus rămăşiţele pământeşti ale lui Isus într-un loc sigur, cu tot ce mai conţinea mormântul lui. Profetul a fost îngropat cu un anumit obiect.

— Cred că ghicesc...

— Payns a pus să se construiască un mormânt inviolabil, pe propriul domeniu, continuă Hertz. Numai membrii Lojii Primare ştiau acest secret. Ţi-am povestit cum, după aceea, Templierii au recuperat Testamentul Nebunului. Au urmat episodul cu Catarii şi fuga lui Benoît Chantravelle care s-a refugiat la comanderia din Bonlieu. Acolo a fost

---

24 În anul 1128, la Troyes, Bemard de Clairvaux – abatele mănăstirii din Clairvaux – a convocat Conciliul, la care au participat toţi capii Bisericii creştine şi Cavalerii Templieri. Ordinul a primit recunoaşterea papală şi Bemard de Clairvaux a redactat regulamentul de organizare şi funcţionare al acestuia. (n.tr.).

iniţiat în Loja Primară, datorită darului pe care l-a adus el Templierilor: un vestigiu din cele trei suluri ce compuneau Testamentul Nebunului. Un fragment de pergament care ne interesează; cel scris de *Ioan, frate între cei Doisprezece* şi în care se află dovada că Isus Hristos nu a murit pe cruce. Această relicvă a fost venerată de Loja Primară, sub numele de Fragmentul Sacru!

Hertz se opreşte, bea puţin vin şi propune:

— Nu vrei să mâncăm un pic, în timp ce eu o să-ţi spun o poveste? Să pregătim câteva sandviciuri, pentru că povestea e lungă.

— Nu mă plictiseşti niciodată, Martin, când mă porţi în trecut. Ai un mare talent de povestitor. Ţi-am mai spus deja: parcă ai avea capacitatea de a călători în timp sau poate eşti dotat cu o incomparabilă imaginaţie!

— Haide, Didier... Nu mă ofensa, insinuând că îţi povestesc scorneli!

Bătrânul avocat rupe pâinea în două bucăţi egale. Îi întinde una lui Mosele, cu un zâmbet afectuos. Tânărul înţelege mesajul simbolic al acestui gest.

— Mulţumesc, Martin.

Aşa se practică la Sesiunile care au loc în cinstea Sfântului Ioan Evanghelistul şi Sfântului Ioan Botezătorul, pe care masonii îi onorează la solstiţiul de iarnă şi de vară. Pâinea este ruptă de Venerabilul Maestru şi împărţită participanţilor reuniţi într-un fratern lanţ euharistic.

— Te ascult, spune Mosele.

— Da, da, răspunde Hertz, preparându-şi o tartină groasă, cu brânză. Ei bine, să ne întoarcem împreună în timp, până la o anumită noapte. Cea care a marcat dizolvarea temporară a Lojii Primare, pierderea Secretului şi uitarea amplasamentului Mormântului lui Hristos. Imaginează-ţi pădurea Orientului, cu patru cavaleri îmbrăcaţi în mantii lungi, albe... Iartă-mi latura un pic cam

emfatică şi teatrală, Didier: îmi cunosc defectele! Aşadar, în acea noapte...

46.
Noaptea trădării

Jacques de Molay, Marele Maestru al Ordinului Templierilor, suferea de reumatism. Urcarea pe cal reprezenta pentru el un supliciu înfiorător. Era în vârstă de şaizeci şi patru de ani, avea părul lung şi barba şi mustaţa albe, care-i ofereau o fizionomie de bătrân înţelept. Sau de druid. Se spunea despre el că nu este prea cultivat, dar că are mult bun-simţ. Simplu şi generos, de Molay exercita asupra Ordinului o autoritate senină şi respectabilă.

Până în acea noapte călduţă, de la sfârşitul verii...

Era însoţit de trei cavaleri: prietenul său bun, Geoffroy de Chamay[25] şi alţi doi camarazi, Oson Lanvoisier şi Gilbert Neuillette. Călăreau toţi trei în acelaşi pas, pe un drum mărginit de mărăcinişuri stufoase. Pământul uscat crăpa sub copitele cailor. Pădurea era invadată de întuneric.

— Oare am luat hotărârea cea bună, Jacques? a întrebat Chamay. O să-i liniştim pe Papa Clement şi pe regele Filip?

— Cred că da, Geoffroy, a răspuns Molay. Desigur, o să le restituim Testamentul şi Fragmentul Sacru, dar nu le vom dezvălui niciodată amplasamentul Templului şi al Mormântului. Niciodată!

Mica trupă a început să călărească mai repede, dar Molay nu vroia să se plângă, deşi îşi stăpânea cu greu calul. Odón şi Gilbert erau bărbaţi tineri şi nu puteau să înţeleagă bătrâneţea şi nici să-şi închipuie, măcar pentru o clipă, că vârsta înaintată nu este altceva decât un blestem divin.

---

25 Geoffroy de Chamay (1251-1314) a activat timp de optsprezece ani în cadrul Ordinului Templierilor, ocupând succesiv diverse funcţii importante; în anul 1307 a devenit preceptor pentru întreaga Normandie. A murit ars pe rug, alături de Jacques de Molay, la 18 martie 1314. (n.tr.).

Bătrânul îşi dorea ca noaptea să se termine mai repede. Nu-i plăceau nici mirosul, nici sunetele ei. Era prea parfumată. Şi prea tulburată de ţipetele răguşite ale păsărilor de noapte.

— E o noapte foarte frumoasă, Bemard... Dumnezeu să ne ierte pentru ceea ce vom face!

— O să ne ierte, Armand! Pentru El lucrăm, salvând Testamentul şi pergamentul.

Bemard de Josse şi Armand de Griet îşi aşteptau fraţii în faţa micii capele. În spatele lor, în jurul unei torţe înfipte în pământ, şase cavaleri vorbeau în şoaptă. Umbrele lor prelungi desenau pe iarbă o stea.

Mai încolo, caii stăteau liniştiţi, cu hăţurile legate de ramurile joase ale copacilor.

Josse a adulmecat aerul, ridicându-şi nasul mic şi rotund spre cer. În mod obişnuit, era un tovarăş vesel şi guraliv. În seara aceea însă, trebuia să facă un efort ca să anime conversaţia, debitând banalităţi care sunau fals. Armand nu-l ajuta în niciun fel. Tropăia pe loc, ţinându-şi mâna dreaptă lipită de mânerul spadei, lovind pământul cu cizmele şi mormăind pentru sine litanii de neînţeles.

Deodată, s-a auzit zgomotul unor copite galopând. În sfârşit!

— Iată-i! a exclamat Armand, mirându-se de vocea lui anormal de ascuţită.

„Mi-e atât de frică!” şi-a spus el.

Toţi priveau în direcţia drumului care ieşea din pădure. Au apărut patru siluete.

Torţa a fost smulsă din pământ şi adusă în dreptul lui Armand de Griet şi al lui Bemard de Josse, care făcuseră câţiva paşi înainte, pentru a-i întâmpina pe călători.

Josse l-a ajutat pe Marele Maestru să coboare de pe cal, cu dragostea unui fiu faţă de tatăl său. Bătrânul nu i-a mulţumit. A rămas sobru, cu faţa trasă şi cu privirea

îndurerată.

— Eram îngrijoraţi, frate... a spus Josse. Vezi, te aşteptam cu toţii, plini de nerăbdare.

— Te temeai, aşadar, că n-o să vin? a replicat bătrânul. Sau poate chiar ai sperat lucrul acesta? Am închis dezbaterea la ultima noastră Sesiune, precum ştii. Am fost acuzaţi de apostazie... Suntem consideraţi idolatri şi sodomiţi. Vom fi învinuiţi de erezie dacă nu renunţăm.

— Dar Loja noastră nu este mai importantă decât Ordinul?

— Şi noi suntem Templieri! Iar eu sunt Marele Maestru. Îl cunosc pe regele Filip şi pot să am încredere în cuvântul lui. O să cruţe Loja şi Templul...

— Dacă eşti naşul fiului său, asta nu înseamnă că n-o să te trădeze. Îngerul e făţarnic, frate.

Molay a oftat. De oboseală şi de nemulţumire. Fie! Vor relua discuţia în noaptea asta şi vor încerca, în sfârşit, să ajungă la o concluzie. Pentru totdeauna.

Cei doisprezece Templieri au pornit pe o potecă abia marcată, cu mărăcini de o parte şi arbuşti de drobiţă, de cealaltă parte.

Au ajuns la smârcurile în care se sfârşea iazul şi unde apa neagră clipocea lugubru, regulat şi monoton. Molay se gândea la lucrările colosale pe care le realizase odinioară în această pădure primul Mare Maestru al Ordinului, Hugues de Payns. Atunci au fost asanate numeroase lacuri, datorită unor ingenioase construcţii de diguri, estacade şi canale. Suprafeţe imense au fost astfel transformate în terenuri cultivabile.

Dar această zonă forestieră fusese lăsată dinadins în paragină: un loc sălbatic şi nesănătos, pe care nu-l frecventa nimeni, în afara acestor câtorva Templieri care se adunau, câteodată, în Templul secret al Lojii Primare.

Cortegiul a ajuns la un zid gros, din piatră, care reţinea

apele iazului. Edificiul era alcătuit din grămezi de bolovani enormi şi dispărea aproape în întregime în masa densă a trestiilor.

Cu mantiile pătate de noroi, Templierii au înaintat de-a lungul zidului până la un intrând ascuns în întunericul nopţii. Bărbatul care purta torţa i-a luminat drumul lui Jacques de Molay şi acesta a intrat în scobitură. Flacăra tremurătoare i-a permis bătrânului să găsească o mică breşă în care şi-a strecurat mâna dreaptă.

Degetele lui au descoperit levierul metalic şi l-au cuprins. A tras cu putere. Zidul a scrâşnit, părând că se crapă, şi s-a mişcat din loc. Şi atunci, s-a deschis o poartă îngustă şi joasă, construită din pietre plate, fixate pe o armătură din bronz.

Bărbatul cu torţa a luat-o înaintea camarazilor săi, intrând în nişa astfel eliberată. A tatonat cu vârful piciorului primele trepte devenite alunecoase din cauza umezelii.

— E în regulă, a spus el. O să aprind torţele de pe zid. Aveţi grijă să nu alunecaţi.

Geoffroy de Chamay i-a oferit braţul lui Jacques de Molay pentru a-l susţine. Odón şi Gilbert mergeau în urma lor. Josse şi Griet încheiau şirul.

Templierii au coborât şi au pătruns într-o galerie strâmtă, cu plafonul atât de jos încât trebuiau să meargă încovoiaţi. Ghidul a aprins, rând pe rând, torţele atârnate pe pereţi; culoarul s-a îmbâcsit de mirosul sufocant de smoală.

Apoi au ajuns în faţa unei porţi din lemn, bătută în fier şi încadrată de doi volanţi mari, din bronz, care ieşeau din zid. Josse s-a uitat la dispozitive rapid, înainte de a face un imperceptibil schimb de priviri cu Griet.

Uşa a fost deschisă şi cei doisprezece bărbaţi au pătruns în Templu. Era o capelă subterană vastă, a cărei boltă se

sprijinea pe trei stâlpi solizi. Pardoseala era alcătuită din dale negre şi albe, iar pereţii acoperiţi cu salpetru erau despicaţi de ferestruici înguste; aerul de la suprafaţă pătrundea în sală printr-o gură de aerisire.

Templul fusese amenajat ca o biserică. Se intra dinspre vest şi, în mod firesc, altarul era poziţionat spre est. Acesta era alcătuit din două pietre mari, cubice, pe care se sprijinea o placă din marmură. Pe ea erau aşezate două racle, una conţinând bucata de pergament scrisă de mâna lui *Ioan, frate între cei Doisprezece,* salvată de Benoît Chantravelle din incendiul de la mănăstirea din Orbigny şi restituită Templierilor, iar cealaltă adăpostea Testamentul Nebunului. Modestul altar era împodobit cu o cruce din lemn.

Pe zidul estic, în mijloc, cele şapte litere V.I.T.R.I.O.L. Fuseseră gravate în piatră, cu lovituri de daltă şi fără nicio preocupare artistică.

Bărbatul cu torţa a aprins cinci lumânări. Jacques de Molay s-a aşezat în faţa altarului şi, încrucişându-şi braţele, a rostit fraza rituală:

— „Pentru că a venit timpul şi avem vârsta potrivită, să deschidem lucrările, fraţii mei”.

Chamay a remarcat cu mâhnire că fraţii lui au format două grupuri distincte: la nord, el, Odón şi Gilbert, la sud, Bemard de Josse şi apropiaţii săi.

Marele Maestru s-a aplecat asupra altarului, a deschis racla ce conţinea Testamentul Nebunului, a pus mâna pe învelişul de piele care-l proteja şi a spus:

— În numele tuturor fraţilor tăi, îţi sărut buzele, Ţie, care ai fost Primul. Trăieşti în noi prin învăţăturile tale.

Apoi, cu un gest energic, a scuipat pe crucea din lemn.

— Şi scuip pe tine, uzurpatorule... Te reneg şi te blestem!

S-a întors spre asistenţă, pentru a-şi privi fraţii pe rând,

întristat că-i vede despărţiţi. Bemard de Josse şi Armand de

Griet şi-au plecat privirile. „Ruşinea, s-a gândit bătrânul. Asta e: se simt ruşinaţi pentru că mi se împotrivesc. Şi totuşi, se încăpăţânează s-o facă”.

Molay suferea. Umiditatea sălii îi provoca dureri reumatice şi toate oasele îl dureau de parcă ar fi fost străpunse de cuie. A inspirat adânc şi apoi a spus:

— Guillaume de Nogaret[26], omul damnat al lui Filip, i-a instruit deja pe judecători şi pe capii justiţiei în privinţa acuzaţiilor care ni se aduc... Dacă predăm Testamentul Nebunului şi Fragmentul Sacru, vom putea proteja Ordinul în continuare.

Cei doi camarazi ai lui Bernard de Josse s-au îndreptat spre uşa Templului. „Ce vor să facă Grégoire şi Fos?”, s-a întrebat Molay. Apoi, întorcându-se către Armand de Griet, s-a mirat: „Ce fel de atitudine este asta? Nu e normal ca un frate să stea cu mâna pe mânerul sabiei în timpul unei Sesiuni”.

Josse a luat cuvântul, aţintindu-şi degetul spre Molay:

— Nogaret nu-şi va reţine niciodată veninul împotriva noastră, Maestre! Acest nepot de Catar a administrat comitatul de Champagne şi a făcut cercetări în privinţa Lojii noastre de multă vreme. El e cel care ne-a dat pe mâna regelui. Ne cunoştea secretele. Ar fi o mare slăbiciune din partea noastră să renunţăm la relicvele pe care le deţinem. Filip a decis să-i sacrifice pe Templieri pentru a-şi consolida puterea; în plus, n-o să ne înapoieze niciodată aurul pe care i l-am împrumutat. Suveranul râvneşte la toate bogăţiile noastre, iar Papa vrea Testamentul!

---

26 Guillaume de Nogaret (1260-1313), jurist francez, originar din Languedoc, consilier şi ministru de Justiţie al regelui Filip al IV-lea cel Frumos (n.tr.).

Josse vorbea cu înflăcărare. În spatele lui, camarazii săi se agitau, clătinau din cap şi îl aprobau.

— Filip încă mai mă ascultă, a spus Molay, încercând să pară sigur pe el. Se va mulţumi să ratifice voia Sfântului Scaun, care speră să încorporeze Ordinul nostru în cel al Ospitalierilor[27].

— O momeală, Jacques! a strigat Josse. Nu faci decât să ne împingi în mâinile călăilor noştri!

La uşă, cei doi Templieri şi-au scos săbiile din teacă. Zgomotul metalic i-a atras atenţia lui Geoffroy de Chamay. S-a întors şi i-a văzut pe Grégoire şi pe Fos barând uşa, cu chipurile îndârjite.

— Am căzut într-o capcană, i-a şoptit el lui Odón, aflat chiar alături. Bernard de Josse i-a cucerit pe cei mai mulţi dintre fraţi de partea lui.

— Doar n-o să încerce o acţiune în forţă! s-a mirat Odón. Suntem legaţi prin iniţierea noastră, prin jurământul nostru.

— Fraternitatea pare destul de fragilă în noaptea asta! a constatat Chamay.

Marele Maestru a înţeles. În ciuda întunericului, îi putea vedea pe toţi fraţii săi. Le observa privirile şi semnele mute pe care le schimbau între ei. Urma să se întâmple ceva. Ceva îngrozitor, de care o Lojă n-ar fi trebuit să aibă parte niciodată. Nu într-un loc atât de sacru. Nu aici!

Vocea lui Geoffroy de Chamay, puternică şi brutală, l-a făcut pe Molay să tresară. Durerea de oase i s-a înteţit brusc.

— Să ne închidem lucrările chiar acum, Maestre! Şi să

---

27 Ordinul Ospitalierilor sau al Cavalerilor Sfântului Ioan, a fost înfiinţat de nişte negustori italieni din Amalfi, care au zidit în Ierusalim, către anul 1050, un azil ce asigura găzduirea pelerinilor şi îngrijirea bolnavilor. După cucerirea Ierusalimului de către cruciaţi, ordinul s-a transformat într-unul militar. Sub armura de cavaler, ospitalierii purtau rasa călugărească însemnată cu o cruce albă. (n.tr.).

părăsim Templul, cu relicvele şi cu sabia în mână!

Molay a rostit pe un ton tânguitor:

— Dumnezeule! M-ai trădat, Bernard? M-ai trădat?

Toţi şi-au scos săbiile. Toţi, mai puţin Molay, care a rămas paralizat în faţa altarului, ca o statuie a suferinţei şi a durerii, cu ochii plini de lacrimi.

— Te înşeli, a spus Josse. Eu sunt cel care i-am rămas credincios Celui Dintâi. Oare chiar ai uitat că suntem moştenitorii lui?

— Cunoaştem Adevărul, a rostit rar bătrânul. Aceste câteva pergamente aproape că nu mai au importanţă.

Josse a înaintat câţiva paşi. Molay a rămas nemişcat. Apăra altarul cu trupul lui şubred şi bolnav, gândindu-se că simpla sa prezenţă îl va opri pe trădător. Dar Bernard de Josse a ridicat sabia şi i-a îndreptat vârful spre bătrân. Iar Armand de Griet s-a apropiat şi el.

— Te implor, frate, lasă-mă să trec... l-a rugat Josse. N-o să ţi se întâmple nimic dacă accepţi să te dai la o parte. Iau Testamentul şi Fragmentul Sacru şi apoi...

— Aşadar, nu valorăm mai mult decât duşmanii noştri? a întrebat Molay.

Cavalerii Grégoire şi Fos au ieşit brusc din capela subterană şi s-au postat în faţa volanţilor din bronz.

— Trebuie să fim pregătiţi să deschidem vanele când o să ne ordone Bernard, pentru că situaţia se înrăutăţeşte, a spus Grégoire.

— Şi totuşi, m-am rugat ca lui Jacques să-i vină mintea la cap, a oftat Fos cu mâhnire.

Chamay a arătat spre uşă, rostind furios:

— Vor să inunde Templul!

— Trădătorii! a strigat Odón. Şi-au pregătit lovitura din timp şi sunt în număr mare.

Au încercat să iasă; trei cavaleri din tabăra adversă le-au tăiat calea. Totul s-a petrecut foarte repede. Planul

părea foarte bine pus la punct şi repetat înainte pentru a obţine rezultatul dorit. Bernard de Josse s-a năpustit asupra Marelui Maestru şi l-a împins pentru a pune mâna pe Testamentul Nebunului, în timp ce-l amenința cu sabia pe Gilbert, care se repezise spre el.

— Nu te pune în calea mea, frate Gilbert; nu-mi poţi face faţă! l-a sfătuit Josse pe un ton tăios.

— Cuvântul *frate* pute a urină când e rostit de tine!

— Bietul meu Gilbert! a spus simplu Josse, străpungându-i corpul cu sabia.

Tânărul s-a prăbuşit, deschizându-şi larg ochii de copil, parcă surprins că nu simte nicio durere. Nimic altceva decât o senzaţie de rece în piept, acolo unde inima încă îi mai bătea. Aşa a murit: cu o mare linişte în el, în jurul lui, însoţit în moarte de privirea înmărmurită a Marelui său Maestru.

Chamay a intervenit, obligându-l pe Josse să bată în retragere. Săbiile despicau aerul, şuierând şi izbindu-se cu putere, în sclipiri metalice.

— Fragmentul, Geoffroy... a bâiguit Molay. E ultima noastră şansă!

Josse a reuşit să fugă, susţinut de oamenii lui, care îl acopereau. S-au îndreptat cu toţii spre uşă, trecându-i pragul în grabă, şi au închis-o repede în urma lor, împiedicându-l astfel pe Chamay să vină după ei.

— Uşa! a strigat acesta. Trag zăvoarele...

Odón s-a ridicat. Bănuia că şi-a pierdut cunoştinţa pentru câteva secunde. Umărul lui era însângerat... îşi amintea. Se luptase aprig cu trei dintre fraţii din tabăra lui Bemard de Josse. A descoperit că Gilbert zăcea într-o baltă de sânge, la picioarele altarului. Şi că Marele Maestru stătea în picioare, încremenit ca un mort ridicat din mormânt. Şi că Chamay bătea cu mânerul sabiei în lemnul gros al uşii, proferând injurii şi anateme la adresa

trădătorilor.

Afară, Armand de Griet l-a întrebat pe Bemard de Josse:

— N-ai reuşit să iei decât Testamentul? Asta înseamnă că...

— Da, apa va desăvârşi munca noastră. Haide, să terminăm mai repede! E genul de activitate care trebuie încheiată fără a sta prea mult pe gânduri...

— Oh, Doamne, asta n-o să-mi uşureze sufletul! Mi-l simt greu de parcă ar fi acoperit cu plumb, s-a plâns Griet.

Bernard de Josse li s-a adresat celor doi cavaleri postaţi lângă vane, care aşteptau cu mâinile aşezate pe volanţii din bronz:

— Deschideţi vanele, camarazi. Nu trebuie să mai rămână nicio urmă din cele petrecute în noaptea asta. Niciuna!

În timp ce executa ordinul, Fos nu s-a putut abţine să nu remarce:

— Când te gândeşti că însuşi Jacques a inventat mecanismul acesta, pentru ziua în care am fi fost nevoiţi să *demolăm* Loja, în caz de pericol! Şi acum, îl folosim împotriva lui!

— Mă tem că vom fi blestemaţi pentru fapta noastră, a răspuns Grégoire.

Templierii au început să răsucească volanţii şi au auzit mecanismul complex punându-se în funcţiune sub picioarele lor: roţi zimţate, lanţuri, angrenaje... Un zgomot implacabil, care făcea să vibreze pământul şi pereţii subterani.

— Să mergem, a spus Josse. Să ne întoarcem la capelă.

Jos, în spatele uşii blocate, Chamay încetase să-i mai suduie pe trădători.

47.
Inelul

Bărbatul cu torţa lumina drumul. Cei şapte Templieri au luat-o din nou prin mlaştină, zdrenţuindu-şi poalele mantiilor în spinii mărăcinilor. S-au afundat în pădure şi au ajuns la capela cea mică.

Josse i-a dat Testamentul Nebunului lui Armand de Griet şi i-a spus:

— Pune Testamentul la oblâncul şeii calului meu. Mai am ceva de făcut în capelă.

— Grăbeşte-te, Bemard. Aş vrea să fiu cât mai departe de locul ăsta. Am impresia că-i aud pe fraţii noştri urlând sub pământ.

Noaptea era senină, călduţă încă, şi pe cer străluceau mii de stele. Josse a împins uşa capelei; a aşteptat câteva clipe ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, apoi s-a îndreptat spre peretele pe care erau gravate literele V.I.T.R.I.O.L., aproape de blazonul ce reprezenta doi cavaleri călărind pe un singur cal.

Pe zid, chiar deasupra celor şapte litere, era fixat un inel din bronz, agăţat de o verigă din fier. Josse l-a desfăcut din suportul lui. Nu şi-a putut reprima o tresărire atunci când l-a simţit în mâinile sale. Un rest de superstiţie...? câţi oameni îl atinseseră? Foarte puţini, s-a gândit cavalerul. Printre ei, Isus însuşi, care, la o vârstă foarte înaintată, a pus să fie confecţionat acest belciug pentru a folosi la deschiderea şi închiderea propriului său mormânt. Şi *Ioan, frate între cei Doisprezece,* apoi câţiva discipoli... Până când Hugues de Payns l-a plasat în capelă, după ce a încheiat lucrările în pădure şi a deplasat trupul lui Hristos pentru a-l depune în noul său mormânt, la adăpost de Gardienii Sângelui.

Josse ştia că inelul reprezenta piesa indispensabilă

pentru îndeplinirea planului Primilor fraţi. Fără acest obiect, era imposibil să pătrunzi în mormântul lui Isus.

Bemard de Josse a ieşit din capelă. Cei şase însoţitori ai săi îl aşteptau călare. Armand de Griet a dat ordin să fie luaţi şi caii lui Jacques de Molay şi ai tovarăşilor lui; nu trebuia să mai rămână nicio urmă a trecerii lor prin acele locuri.

Josse s-a urcat în şa şi, fără o vorbă, dădu pinteni calului. Cei şase cavaleri l-au urmat, cu feţele întunecate şi privirile plecate.

S-au afundat în pădure, înaintând în umbra ei deasă. Torţa fusese stinsă şi ei îşi continuau drumul, lăsându-se în voia cailor care-şi pocneau copitele de pământul întărit.

Au traversat un luminiş în care umbrele prelungi ale copacilor se conturau în iarbă sub lumina lunii. Au trecut prin faţa statuii Catarului şi şi-au întors privirile spre acest gardian împietrit al unui trecut de foc şi cenuşă.

Josse şi-a oprit calul şi, fixându-şi ochii pe statuie, s-a gândit: „Non *nobis, domine, non nobis, sed domini tuo da gloriam”*[28]*.*

Apoi, trupa şi-a urmat drumul în pădurea întunecată, prin miasmele ei grele şi ţipetele păsărilor.

Armand de Griet a rupt tăcerea apăsătoare care pusese stăpânire pe însoţitorii săi:

— Bemard, a spus el, încă nu ne-ai spus unde vom ascunde de-acum încolo Testamentul Nebunului.

— Acolo unde Papa nu-l va putea găsi niciodată. Acolo unde copoii lui, Gardienii Sângelui, nu vor veni nicicând să-l caute.

Au fost singurele cuvinte pe care le-au rostit pe drum.

---

28 „Nu pentru noi. Doamne, nu pentru noi, ci pentru gloria numelui Tău.” (n.a.).

48.
Evadarea

Apa groasă, noroioasă, năvălea zgomotos, în valuri mari, prin ferestruicile capelei subterane; ajunsese deja la nivelul genunchilor lui Jacques de Molay, Geoffroy de Chamay şi Odón Lanvoisier.

— Iată-ne prinşi în capcană, Maestre, a spus Chamay. O să murim înecaţi, în mai puţin de o oră, nu-i aşa?

— Aşa e, a răspuns Molay. Tot lacul din Buy e pe cale să se reverse în Templu. Din păcate, ştiu cel mai bine că nu există nicio speranţă, pentru că eu însumi am conceput acest mecanism.

Odón a intervenit, cu faţa înroşită de înflăcărare:

— Poate că ne-a mai rămas o şansă de salvare. Să încercăm să ne căţărăm la suprafaţă prin această gură de aerisire.

A arătat spre orificiul strâmt practicat în peretele dinspre nord şi a adăugat:

— Diametrul lui este suficient de mare ca să se poată strecura un om pe acolo.

— Nu este decât o deschizătură îngustă, Odón! i-a răspuns Molay. O fundătură în care o să pierim sufocaţi.

Chamay şi-a aşezat o mână pe braţul prietenului său şi i-a spus:

— Dar am întărit-o cândva cu câteva blocuri solide din piatră. Hai să încercăm şi să salvăm Fragmentul Sacru pe care i-l vei da Papei.

Marele Maestru a pus relicva în haină. Odón s-a îndreptat spre gura neagră a canalului de aerisire. A fost nevoit să dea la o parte corpul lui Gilbert care plutea în faţa zidului.

— Umărul tău o să reziste? a întrebat Chamay.

— Trebuie, a răspuns Odón. Bănuiesc că se urcă direct,

nu-i aşa?

— Oh, Doamne! a spus Molay, începând să tremure. Puţul ăsta urcă vertical. Mă întreb dacă...

Chamay a înţeles imediat.

— Nu te întreba nimic, Jacques, l-a întrerupt el brusc. O să o iau înaintea ta şi o să te trag de mână. Odón se va căţăra după tine şi te va împinge de fund dacă va fi nevoie, dar te asigur că vei urca şi că în mai puţină vreme decât i-ar trebui unui abate să recite un *confíteor,* o să respiri aerul de afară!

— Sunt bătrân, Geoffroy!

— Ai fost un bărbat zdravăn şi nu trebuie să uiţi asta, prietene!

Chamay a pătruns în orificiu şi a început să se văicărească:

— N-am ştiut că m-am îngrăşat atât de mult. Şi totuşi, ţin post în fiecare vineri şi sunt foarte disciplinat în timpul păresimilor, aşa cum se cuvine!

Molay a zâmbit.

— Eşti la vârsta maturităţii, dragul meu Geoffroy. Este o perioadă în care grăsimea pune stăpânire pe muşchi. Fără îndoială, îţi lipsesc câteva exerciţii mai dure. Mai e nevoie să-ţi atrag atenţia că dacă rămâi înţepenit între pereţi, eu şi Odón vom muri înecaţi, în timp ce tu vei rămâne cu fundul în apă, respirând prin canalul ăsta?

— Recunosc că o astfel de postură n-ar fi demnă de un cavaler, a spus Chamay, depunând eforturi mari pentru a se strecura prin deschizătură.

A reuşit, până la urmă, după ce s-a târât cu greu, balansându-şi fesele într-o înaintare chinuită. Apa le ajungea la coapse şi, curând, avea să inunde puţul.

— E rândul tău, i-a spus Odón lui Jacques, ajutându-l să se îndoaie şi să-şi vâre capul şi umerii în orificiu.

Oasele şi carnea îl dureau. Suferinţa i se răspândea în

toate membrele, în fiecare articulaţie, radiind în artere, în piept, în tâmple. Şi râul îi pulsa continuu în ceafă, acolo unde îşi alesese sediul. Era o tortură îngrozitoare.

Chamay s-a căţărat, proptindu-se în perete şi agăţându-se de o piatră ieşită puţin în afara zidului de pământ. I-a întins mâna liberă Marelui Maestru, care s-a prins de ea, neputându-şi reprima un geamăt. Oasele încheieturii au pocnit.

Apoi, reflexele au lucrat în locul lui. Un picior şi-a găsit un sprijin fragil, degetele s-au agăţat de o asperitate, şoldurile s-au opintit. Molay a înaintat un metru şi apoi încă unul. Desigur, ascensiunea era periculoasă, puteau să alunece în orice clipă; se opreau pentru a-şi reveni un pic, cu pieptul lipit de piatră şi de lutul umed, şi porneau din nou, încurajându-se cu voce tare. Începeau să creadă în Providenţă.

Când au ajuns aproape de capăt, Chamay a strigat:

— Nu simţiţi aerul nopţii?

Într-adevăr, Molay a fost atins pe faţă de blânda mângâiere a aerului încărcat de mirosul pădurii.

— O binecuvântare, a recunoscut el. Nici nu mă gândeam că bătrânele mele oase mă vor purta până aici. Ei bine, Odón, nu eşti fericit?

— Fraţilor...

Odón îi chema. O rugă, ca un vaiet prelung: „Fraţilor... Alunec!”

Umărul lui rănit, prea mult solicitat, nu-i permitea să se sprijine de pietrele ieşite din zidul de pământ. Corpul său nu se mai putea susţine într-o singură mână. Braţul drept, din care sângele se prelingea încontinuu, îi atârna, inutil, de-a lungul coapsei.

— Prinde-mă de mână, i-a spus Molay.

Odón a ridicat privirea spre Marele Maestru care încerca să-l salveze. Degetele lui înţepenite alunecau pe piatră.

Curând, s-au desprins de ea şi bărbatul a căzut, zdrobindu-se între pereţii strâmţi.

— Nu te uita în spate, l-a sfătuit Chamay pe prietenul lui. Să ieşim din gaura asta, vom avea timp mai târziu să ne rugăm pentru Odón şi Gilbert.

Cei doi bărbaţi au reuşit să iasă din puţ şi au ajuns într-o grotă joasă, de pământ, prin care s-au târât puţin înainte de a ieşi în aerul liber al pădurii.

Epuizat, Molay s-a prăvălit în iarbă, cu faţa spre cerul înstelat, cu braţele larg deschise, respirând greu.

— Iată, aşadar, tot ce-a mai rămas din Loja Primară, a remarcat el cu tristeţe. Un bătrân şi credinciosul său prieten...

— Gândeşte-te la Ordin şi la toţi cavalerii lui, pe care-i vei salva predându-i Bisericii Fragmentul Sacru.

— Mii de vieţi în schimbul unei bucăţi de pergament! Dar oare asta va fi de ajuns? Episcopatul nu va admite niciodată că mai există încă un exemplar al manuscrisului blestemat. Se va teme mereu că Adevărul va exploda într-o bună zi şi îi va ruina influenţa. Îţi poţi imagina că îi va aresta şi condamna pe cei care au slujit-o atâta vreme?

— Ordinul nostru e prea puternic, Jacques. Am devenit nişte bancheri stânjenitori.

Molay s-a ridicat într-un cot. Respiraţia i s-a calmat în sfârşit.

— Atunci, poate că fratele nostru Bemard de Josse nu ne-a trădat în zadar? a întrebat el cu o voce mai clară. Cine ştie dacă nu cumva el a avut dreptate în noaptea asta?

— O să aflăm curând. Haide, vino... Vino, Maestre!

Şi Chamay i-a întins mâna. Molay s-a ridicat. Durerea nu-l părăsise, dar se mai domolise puţin, parcă neutralizată de mâhnirea provocată de trădare şi de pierderea a doi dintre cei mai fideli camarazi, Gilbert şi

Odón. Dar s-a înteţit din nou când Molay a început să meargă, strâmbându-se din cauza suferinţei care-l rodea şi îl chinuia la fiecare pas.

— Sprijină-te de braţul meu, Jacques.

— Mă bucur că am un prieten ca tine, Geoffroy.

— Iar eu sunt mândru să te am drept Maestru.

— Afecţiunea ta e oarbă, a oftat Molay. Ce altceva i-am adus eu sfintei noastre Loji dacă nu distrugerea ei? Iată ce am făcut eu cu moştenirea lui Isus!

— Nu tu eşti responsabil şi e inutil să te învinovăţeşti. Josse are dreptate într-o privinţă: regele Filip este un renegat. Faci un joc periculos cu el şi cu Biserica. Şi totuşi, eu continui să cred că le vei putea atenua resentimentele faţă de Ordin, oferindu-le Fragmentul Sacru. Gestul acesta ar trebui să le dovedească bunele tale intenţii şi să le arate că ne supunem voinţei lor. Nu există nicio umilinţă în dorinţa de a ne salva fraţii.

Respectându-şi angajamentul, Jacques de Molay i-a dat Fragmentul Sacru regelui Filip cel Frumos, urmând ca acesta să i-l remită Papei şi să culeagă laurii delicatei afaceri. Dar Papa nu l-a vrut. Avea un cu totul alt plan în privinţa acestei relicve. Şi i l-a împărtăşit şi monarhului...

La o lună după evadarea din capela subterană inundată, pe 13 octombrie 1307, Jacques de Molay, Geoffroy de Chamay şi toţi Templierii Franţei au fost arestaţi şi bunurile lor au fost puse sub sechestru.

Şapte ani mai târziu, în seara zilei de 18 martie 1314, un bărbat arătos, de patruzeci şi şase de ani, stătea aşezat lângă o fereastră ce dădea spre insula Javiaux, de unde se auzea rumoarea unei mulţimi ce sporea fără încetare. Vârfurile înflăcărate ale torţelor dansau deasupra unei mări de capete; braţele se ridicau, cântecele se înălţau peste briza ce adia deasupra Senei, vacarmul se înteţea.

Încăperea era cufundată în întuneric. Numai candelabrul difuza o lumină slabă; lumânările se topeau în picături fierbinţi şi ceara se prelingea pe pardoseala de argilă.

Bărbatul chipeş, cu profil delicat, cu fruntea mare şi uşor bombată, stătea pe un scaun cu spătarul înalt, sprijininduşi bărbia într-o mână. Era îmbrăcat sobru, cu o capă pe umeri, şi aştepta.

Regele Filip respira cu nesaţ aerul serii, colorat de un soare roşu ce dispărea încet-încet într-o pădure de acoperişuri. A auzit un zgomot vag în spatele lui şi s-a întors uşor, bănuind despre ce este vorba. Pentru că prezenţa celui care intrase în linişte în încăpere îi era familiară. Îi cunoştea obiceiul.

— Ah, tu eşti, Nogaret... Tu şi mania ta de-a ieşi din umbră ca o pisică!

Guillaume de Nogaret s-a apropiat de rege cu mişcări moi, mai mult alunecând decât mergând, părând că execută nişte paşi de dans mici şi ridicoli, cu picioarele lui subţiri.

— Sire, am venit să vă spun că...

Vroia să facă impresie. Întotdeauna proceda la fel. Începea o frază. Se oprea brusc. O relua apoi, pe un ton mai coborât, parcă eliberând la fiecare vorbă câte un secret.

— Totul a fost executat conform ordinelor date de Papa Clement, a încheiat el în şoaptă.

— Sfântul Părinte trebuie să fie de-acum satisfăcut! L-am arestat, cu multă vreme în urmă, pe Jacques de Molay, deşi ne-a remis Fragmentul Sacru. Chiar trebuie să procedăm în felul acesta pentru a păstra monarhia şi papalitatea?

Vocea lui Filip era copleşită de o nespusă tristeţe. Nogaret s-a prefăcut că nu observă şi a continuat:

— Fragmentul n-ar fi trebuit să existe niciodată! A fost

atârnat de gâtul Marelui Maestru şi va arde odată cu el şi cu Geoffroy de Chamay. Dar niciunul, nici celălalt, în ciuda torturilor la care au fost supuşi, nu au dezvăluit amplasamentul Templului Lojii lor. Iar în ceea ce priveşte manuscrisul, spionii mei cred că Bemard de Josse e cel care l-a ascuns într-un loc sigur, cu câţiva ani în urmă...

Guillaume de Nogaret era un personaj straniu. Se înverşunase împotriva Templierilor, după ce-l umilise pe predecesorul Papei Clement, pe care-l detesta. Era un jurist viclean şi necruţător. Sufletul părea să i se răsfrângă pe chipul cenuşiu şi boţit. Ochii lui mici şi rotunzi nu exprimau niciun sentiment. Semănau cu două agate moarte, prin care nici lumina nu putea pătrunde.

A continuat:

— Bemard de Josse e de negăsit. Ne temem că şi-a reactivat secta.

Regele Filip a zâmbit uşor.

— Am încredere în tine, Guillaume: o să cauţi... Şi apoi alţii, după tine, vor continua să caute. Fără încetare! Te rog, acum lasă-mă. Aud tobele cum bat, supliciul va începe în curând.

Nogaret a dispărut în umbra încăperii, paşii lui făcând un zgomot surd, ca un şuierat uşor, pe dalele pardoselii. Regele Filip a privit din nou spre insula Javiaux. Tobele au tăcut şi bătăile lor monotone şi funebre au lăsat locul dangătului de clopot. Glasul nedefinit al mulţimii s-a transformat curând într-un mormăit continuu.

„Am avut un vechi prieten sincer şi devotat... Nefericitul Jacques! A crezut în cuvântul meu...

Vocea isterică a mulţimii l-a anunţat că Jacques de Molay şi Geoffroy de Chamay fuseseră aduşi la locul execuţiei. De la fereastra lui, nu putea vedea detaliile, dar şi le putea imagina cu uşurinţă.

Şi, deodată, a fost cuprins de o senzaţie de frig.

Oamenii s-au strâns în număr mare pentru a asista la martiriul ultimilor doi Templieri. Condamnaţii, însoţiţi de bărbaţi înarmaţi, erau bruscaţi, smuciţi şi insultaţi de mulţimea aţâţată.

Jacques de Molay şi Geoffroy de Chamay nu aveau mâinile legate. Se apărau neputincioşi, încercând să-şi protejeze faţa de scuipăturile sau de diversele obiecte aruncate în ei pentru a-i umili: legume, pietre, bucăţi de pâine îmbibate în urină.

Vorbe batjocoritoare, glume proaste, injurii. Mulţimea se elibera de această animalitate pe care orice om o are ascunsă în suflet şi care abia aşteaptă ocazia unor ceremonii ruşinoase pentru a se manifesta.

În fruntea convoiului, pătruns de rolul cu care fusese investit, păşea solemn un dominican, purtând în mâini o cruce.

La scenă asistau şi copii. Impresionaţi şi îngroziţi de o asemenea revărsare de ură, ei erau, fără îndoială, singurii care nu exultau. Stăteau acolo încremeniţi, oripilaţi să-şi vadă părinţii lăsându-se pradă unor sentimente atât de bestiale. Dar şi aceşti copii urmau să devină cândva adulţi...

Mulţimea.

Molay îi vorbea lui Chamay, în timp ce erau îndemnaţi să urce pe estrada unde fuseseră îngrămădite lemnele de foc, pe care un călău şi cele două ajutoare ale acestuia le stropeau cu smoală. Torţele care urmau să aprindă focul fuseseră pregătite deja, în suporturile lor din fontă.

— Deschide-ţi cămaşa înainte de a fi legat de stâlp, Geoffroy. Să ne oferim inimile focului şi să plecăm fără regrete.

— Da, părăsesc fără părere de rău această lume de trădători şi de asasini.

Unul dintre oficianţi a pregătit frânghiile. Molay şi-a sfâşiat cămaşa, înainte de a fi legat de stâlpul din lemn zgrunţuros.

— Vreau să priveşti Fragmentul Sacru pentru care vom muri, a rostit Marele Maestru.

Mulţimea adunată la picioarele lor nu-l auzea.

O femeie a întrebat:

— Dar ce are atârnat de gât bătrânul?

Un bărbat i-a răspuns:

— Cu siguranţă că e lista păcatelor lui, pe care o va lua cu el în iad.

Şi un altul a adăugat:

— Cred că au fost scrise cu litere foarte mici, pentru că se spune că greşelile Templierilor sunt numeroase.

— Da, au fundul lăbărţat, după cât se pare!

— Scuipă pe sfânta Cruce şi se închină unor idoli hidoşi.

Cei doi bărbaţi au fost legaţi de stâlp. Amândoi au rămas demni în faţa gesturilor călăilor; ştiau, de multă vreme deja, că soarta lor fusese pecetluită de rege şi de Papă, şi se obişnuiseră, de-a lungul captivităţii lor, cu ideea morţii. Dar Molay şi-a întors chipul slab şi palid către oficiantul care-i luase mâinile pentru a i le lega şi i-a spus:

— Vreau să fiu lăsat să-mi împreunez mâinile şi să-mi adresez rugăciunea Adevăratului Dumnezeu. Nu mor... Mă întorc să vizitez pământul pentru a mă culca alături de Primul meu frate.

Cererea lui a fost acceptată de dominicanul care, prin acest gest, era convins că-şi dovedeşte indulgenţa generozitate şi mila pioasă.

Şi astfel, Molay a putut să-şi împreuneze mâinile la piept. Acest gest a zguduit primele rânduri ale mulţimii şi oamenii au tăcut. Ca un talaz, liniştea s-a revărsat peste întreaga asistenţă, dezvăluind toată grozăvia evenimentului. Aveau să fie arşi doi oameni, dintre care

unul era un bătrân şubred, descărnat, care părea că doarme în picioare, încremenit într-o rugă fierbinte.

Călăul şi ajutoarele sale au apucat torţele şi au început să dea foc primelor vreascuri. Flăcările au cuprins repede lemnele groase, stivuite cu grijă şi suficient de distanţate pentru ca focul să poată arde cum trebuie.

Dominicanul şi-a ridicat crucea cea mare în direcţia celor doi Templieri.

Flăcările urcau spre vârful rugului într-o spirală de fum gros care a obligat mulţimea să se dea înapoi. O femeie şi-a tras copilul mai aproape de ea. Chipurile exaltate s-au întunecat, într-o expresie de dezgust. Drama devenise tangibilă şi alunga ultimele urme de bestialitate din inima curioşilor.

Oamenilor le era ruşine. Dezmeticiţi, au rămas să privească fără bucurie acest spectacol în care doi nefericiţi eretici tuşeau şi horcăiau jalnic în fumul înţepător.

La fereastra Palatului Regal, Filip cel Frumos a văzut flăcările rugului înteţindu-se în noaptea albăstrie. O lumină de un galben aproape alb, de o strălucire aproape supranaturală. Dar, cu siguranţă, liniştea anormală era cea care oferea atâta mister acestei luminozităţi.

A închis ochii pentru o clipă. Câteva secunde lungi, ca o eternitate neagră şi îngheţată. I-a deschis din nou, umezi de lacrimi usturătoare.

— Am avut un vechi prieten sincer şi devotat... a repetat el cu voce tare.

Jacques de Molay şi Geoffroy de Chamay erau înecaţi acum în focul care le cuprindea picioarele, le pârjolea pieptul şi le înceţoşa privirea într-o pâclă roşie ca sângele.

Frânghia din cânepă ce înlănţuia gâtul bătrânului şi de care fusese agăţat Fragmentul Sacru era gata să se rupă,

cuprinsă de flăcări.

Molay va scăpa curând de durerile corpului lui uzat, devastat de reumatisme. Va scăpa şi de amărăciunea lui.

Şi atunci, a avut o viziune. O succesiune de imagini scurte care l-au orbit. Revelaţia unui viitor apropiat. Toată fiinţa lui s-a înseninat. Rănile înfiorătoare care-i crăpau pielea au devenit, deodată, doar neînsemnate vânătăi.

Şnurul din cânepă avea să se rupă curând. Foaia de pergament urma să fie, la rândul ei, mistuită de flăcări.

Jacques de Molay, ultimul Mare Maestru al Ordinului Templierilor, şi-a ridicat spre cerul mohorât capul aureolat de lumina focului şi a strigat cu o voce puternică şi aspră:

— Papă Clement! Şi tu, rege Filip! Nu se va încheia anul şi vă veţi înfăţişa înaintea judecăţii lui Dumnezeu!

Ecoul blestemului său a răsunat în mintea oamenilor care tremurau înspăimântaţi.

Fragmentul Sacru a părăsit pieptul bătrânului şi a zburat, ca o flacără fluturată de vânt, trecând pe deasupra dominicanului îngrozit. Pergamentul dădea impresia că are o viaţă proprie, că vrea să fugă din acele locuri şi din acea epocă…

A trecut pe deasupra mulţimii care privea uimită, cu o îngrijorare superstiţioasă, acea mică pasăre de foc care se înălţa la cer. S-a risipit în noapte, explodând în minuscule scântei luminoase.

— Dumnezeule! a strigat o femeie îngrozită. Ai zice că e sufletul Templierilor care-şi ia zborul.

50.
Tau

— Clement al V-lea şi Filip cel Frumos au murit, într-adevăr, în acel an!, precizează Mosele.

Hertz zâmbeşte, strângându-şi pleoapele din cauza fumului ţigării de foi pe care şi-a aprins-o în timpul povestirii. Pâinea şi brânza s-au terminat. Sticla de vin e goală. Bătrânul avocat are obrajii îmbujoraţi şi fruntea îi este acoperită de broboane de transpiraţie.

— Ai dreptate, Didier. Papa nu a supravieţuit unei dizenterii prost tratate. Regele Filip a fost victima unui accident de vânătoare. Ţăranii creduli au văzut în mistreţul care a sfâşiat carnea regală reîncarnarea lui Jacques de Molay, revenit dintre morţi sub această înfăţişare, pentru a-şi executa sentinţa. O legendă spune, de asemenea, că Templierii care au scăpat de închisoare au organizat o capcană pentru a-l prinde în ea pe Filip cel Frumos.

— S-a mai vorbit şi despre o otrăvire a Papei Clement, adaugă Mosele. Tot o lovitură dată de Templieri, după părerea ta?

Zâmbetul lui Hertz se accentuează.

— Nimeni nu poate şti cu adevărat. Oricum, e posibil. Doar dacă moartea unuia şi a celuilalt nu au fost pure coincidenţe. De ce să dăm vina pe magie acolo unde nu e decât hazard?

Bătrânul avocat trage îndelung din ţigară» resimţind o reală plăcere senzuală pe care nu încearcă să şi-o ascundă. Mosele îi întrerupe însă desfătarea, punându-i o întrebare:

— Aşadar, Nogaret nu a putut afla unde era amplasat Mormântul lui Hristos?

Cu părere de rău, Hertz îi răspunde scoţându-şi capul

din fumul gros:

— Ai înţeles că Templierii care au făcut însemnări pe Testamentul Nebunului au lăsat pe marginea lui câteva repere pentru succesorii iniţiaţi... Dar, conflictul iscat între Primii fraţi, apoi moartea lui Jacques de Molay au făcut să dispară secretul lui Hugues de Payns.

— Şi totuşi, manuscrisul a fost regăsit! Şi ce s-a întâmplat cu această Lojă Primară? S-a format, din nou, mai târziu? Şi când anume?

Hertz priveşte capătul incandescent al ţigării sale, pe care o răsuceşte între degetul mare şi arătător.

— Nu bei un pic de tărie? propune el. Poate puţin coniac?

— Nu vrei să-mi răspunzi, *frate?* Dacă tu cunoşti toate evenimentele astea pe care Istoria oficială nu le-a reţinut înseamnă că...

Mosele nu se poate abţine să nu-şi manifeste nerăbdarea. Nu se lasă înşelat de jocul acestui mare motan viclean.

— Mai târziu, ţi-am spus deja...

Dar Mosele insistă:

— Loja Primară există şi acum, nu-i aşa? Iar tu... CINE EŞTI TU, MARTIN? De ce te afli în posesia Testamentului Nebunului?

— Ah, Testamentul! L-am pus în siguranţă. Nu mai este aici de când au încercat să mi-l fure Gardienii Sângelui. Dar, ia spune, tu ai mai avansat cu copia aceea pe care ţi-am dat-o?

— N-am avut destul timp. Mi se pare evident că naratorul, care îşi spune *Ioan, frate între cei Doisprezece,* nu este nimeni altul decât Evanghelistul. Dar nu-ţi spun nimic nou.

— Bineînţeles.

— De altfel, a trăit multă vreme, pentru că moartea lui e

situată în jurul anului 101, în Efes. Trebuie să fi avut nouăzeci şi opt de ani când a murit.

— Nu sunt sigur că a murit în Efes, îl corectează Hertz. Cred, mai degrabă, că a rămas alături de Hristos în pădurea Orientului şi că a locuit acolo după moartea acestuia.

Mosele continuă:

— Şi a scris două Evanghelii? Iar Testamentul Nebunului o clarifică pe prima şi îi explică Apocalipsa?

— Este evident, Didier. Aminteşte-ţi pasajul din Apocalipsă în care Ioan, exilat de împăratul Domiţian la Patmos, are viziunea lui Hristos, înveşmântat în alb, din cap până-n picioare, care îi spune să scrie „lucrurile pe care le-a văzut, lucrurile care sunt şi cele care au să fie după ele”, în Apocalipsă, nu este vorba decât despre o apariţie, în timp ce, în Testament, se vorbeşte despre vizita reală a lui Isus, care este relatată astfel:

Era viu şi nu mort
Aşa cum crezuse poporul
Trei sărutări el mi-a dat
Albe capul şi părul lui
Ca lâna albă
Ca zăpada...

— Cunoşti Testamentul Nebunului pe de rost, Martin?

— L-am citit de atâtea ori! îl cunosc, într-adevăr, ca şi cum l-aş fi scris chiar eu, cu mâna mea.

— Dar a fost nevoie să se aştepte moartea lui Nero pentru a i se permite lui Ioan să părăsească locul în care a fost exilat.

— Asta-i istoria oficială, Didier! Eu înclin să cred mai mult cuvintele lui Ioan, scrise în Testament, decât ceea ce scriu diverşi cronicari. Este posibil ca Evanghelistul să fi

părăsit insula Patmos, deşi el ar fi vrut să rămână acolo şi să fie adoptat de populaţia pe care o convertise la ideile lui şi care îl aprecia. Oamenii l-ar fi urmat pe acest om care avea „capul şi părul albe ca lâna, ca zăpada...”

— Isus... Un Isus bătrân, revenit să-l caute pe cel mai credincios apostol al său. Aşadar, nu mai există îndoieli. Testamentul este dovada irefutabilă că Isus nu a fost crucificat!

— Tu te mai îndoieşti? întreabă Hertz, ridicându-se de la masă şi adăugând: am un rachiu excelent. O să-ţi torn un păhărel.

Mosele îşi aprinde o ţigară, aspiră fumul şi îl priveşte gânditor pe bătrânul său prieten care deschide uşa unui bufet şi scoate de-acolo o sticlă fără etichetă, deja începută. „Un motan viclean, da! Iar eu sunt şoarecele cu care se joacă. În ce scop?”

Hertz ia două pahare mici şi le umple. Se aşază din nou şi adulmecă îndelung alcoolul, înainte de a-l lipăi.

— Gustă puţin, Didier. Deliciul ăsta e produs de un prieten de-al meu, din Yonne. Există oameni foarte utili pe pământul ăsta! Binefăcători...

Mosele îşi înmoaie buzele în băutură.

— Bun, spune el. Este o *băutură pentru bărbaţi!*

— Lea nu apreciază prea mult faptul că beau; e convinsă că o să mor de ciroză. Dar mie nu-mi pasă. Ciroză, cancer la plămâni, diabet...

Mosele îşi aşază paharul pe masă. Gâtul îl arde şi mucoasele i s-au inflamat de un puternic gust de fruct picant, copt şi răscopt.

— Cine a murit răstignit pe Cruce, Martin?

— Şi pe asta o ştii, Didier. Toma şi Isus se detestau. Toma, fratele geamăn al lui Hristos, a încercat să-l omoare pe acesta şi a crezut că a reuşit.

— Dumnezeule! exclamă Mosele. Chiar şi apropiaţii lui

Isus credeau că el e mort. A fost depus într-un sanctuar, nu-i aşa? Şi...

— Şi?

Hertz se apleacă peste masă. Rămâne în această poziţie şi aşteaptă, cu capul lui mare, cu obrajii roşii şi lăsaţi, cu ochii pe jumătate închişi şi cu un zâmbet pieziş.

Lui Mosele îi vin în minte câteva versuri dintr-o strofă din Testamentul Nebunului. Clare, precum o viziune:

La Măslini fratele mort în giulgiul lui
Geamănului său trădător îi face reproşuri
Şi îl blestemă în vecii vecilor...

Satisfacţia se citeşte pe faţa lui Hertz care-şi reia locul şi apoi scoate un oftat prelung, ca acela emis de un sportiv în urma efortului. Îşi trece mâna peste frunte pentru a-şi şterge câteva picături de transpiraţie.

Mosele continuă:

— Cohorta nu l-a arestat pe Isus pe Muntele Măslinilor. L-a arestat pe fratele lui geamăn. Hristos l-a lăsat pe fratele lui să fie condamnat!

— Asta e teoria lui Pontiglione.

— Încă mai mă întreb...

— Ce, Didier?

— Mă întreb: este o cruce sau un „T” ceea ce a desenat profesorul pe pieptul meu? Când mi-am scos puloverul, am observat că linia verticală a crucii depăşeşte puţin braţul ei orizontal.

Oare de ce lui Mosele i se pare, deodată, că Hertz joacă teatru? Bătrânul avocat îşi roteşte ochii şi, prefăcându-se că gândeşte îndelung, spune:

— Păi... da! Bineînţeles: T-ul... T-ul grecesc! TAU! Da, cred că e vorba despre „TAU”. Asta vroia să te facă să înţelegi.

— Braţele crucifixelor erau în formă de Tau, precizează Mosele contrariat, convins că avocatul abia aştepta acest moment ca să-i confirme descoperirea.

— Normal. Un Tau şi nu o cruce. Mi-ai spus că Francis a fost la Reims atunci când făcea cercetări de unul singur? îl întreabă Hertz, cu vocea lui miorlăită.

— Într-adevăr. Dar nu mi-a precizat unde anume.

— M-am gândit la litera grecească, amintindu-mi de palatul Tau, învecinat cu catedrala din Reims. Dacă amintirile mele nu mă înşală, cred că acolo se păstrează, cu pioşenie, câteva scrieri preţioase ale lui Hugues de Payns.

— Câteodată am impresia că sunt un câine legat la capătul unei lese lungi, pe care o ţii tu în mână, Martin.

— Nu. Eşti un prieten căruia îi întind mâna... Tu eşti tinereţea mea. Mai gustă din rachiul ăsta, e excelent, nu-i aşa? Ajută gândirea şi stimulează spiritul!

51.
Scrisoarea lui Hugues de Payns

Reims. Marţi, ora paisprezece şi douăzeci

Didier Mosele îşi parchează maşina în piaţa Cardinal-Luson şi intră în curtea vechiului palat al arhiepiscopului din Reims, palatul Tau, construit, odinioară, în forma literei „T”. În secolul al XVII-lea, forma monumentului a fost modificată considerabil de arhitectul Robert de Cotte. Edificiul a mai suferit şi grave deteriorări în perioada 1914-1918, restaurarea lui fiind încheiată abia după cel de-Al Doilea Război Mondial. Astăzi, palatul adăposteşte un muzeu unde poate fi admirat Talismanul lui Charlemagne, „potirul” cu care s-a oficiat împărtăşania regilor Franţei cu ocazia ceremoniei de încoronare, precum şi şaptesprezece tapiserii reprezentând viaţa Fecioarei, aflate, pe vremuri, în proprietatea catedralei. Palatul Tau face parte din Patrimoniul mondial stabilit de UNESCO.

În timpul dimineţii, Mosele şi-a fixat, prin telefon, o întâlnire cu administratorul muzeului, Georges Lamblin, un bărbat de circa cincizeci de ani, mic şi uscat, dar cu o figură simpatică. Lamblin, cu craniul pleşuv, ochelari pe nas, costum albastru închis şi cravată înnodată în grabă, îşi manifestă încântarea când îl vede pe Didier Mosele şi îi dovedeşte acest lucru, întinzându-i o mână pe cât de viguroasă, pe atât de prietenoasă.

— Vă mulţumesc, domnule administrator, că aţi acceptat atât de rapid să mă primiţi.

— Dar este o onoare, profesore... Am citit şi am apreciat toate lucrările dumneavoastră! Am asistat chiar şi la una dintre conferinţele pe care le-aţi susţinut... Cea de la Sorbona, de acum câţiva ani. Îmi amintesc foarte bine de titlul ei: „Curentul naturalist în arta miniaturii pariziene”. Aşa se numea, nu-i aşa?

— N-a fost prea plictisitor? zâmbeşte Mosele.

— Nu, mai degrabă pasionant! răspunde administratorul cu entuziasm, conducându-l pe Mosele în sala lui Goliat, pe care o traversează împreună în pas alert. Ajung apoi într-un culoar privat ce deserveşte birourile şi sălile arhivei.

Mosele ar fi vrut să zăbovească puţin, pentru a admira comorile muzeului. Se gândeşte că niciodată nu i-a trecut prin minte ideea de a-l vizita.

Administratorul împinge o uşă ce dă spre alt culoar şi continuă:

— Aşa cum v-am spus la telefon, am primit cu mare plăcere vizitele profesorului Mariane. Eu... în fine, mărturisesc că împărtăşeam originalitatea tezelor sale!

— Francis a venit de multe ori la palatul Tau?

— Da. De trei sau de patru ori. Ce stranie şi macabră coincidenţă: sinuciderea lui... Apoi moartea profesorului Pontiglione, cu care corespondam din când în când.

— Îl cunoşteaţi şi pe Ernesto? se miră Mosele.

— El şi Francis Mariane se interesau îndeaproape de o scrisoare a lui Hugues de Payns, trimisă lui Bernard de Clairvaux care, precum ştiţi, a devenit Sfântul Bernard. O misivă surprinzătoare din partea unui om simplu cum era acest cavaler!

— Îmi permiteţi să arunc o privire pe acest pergament?

— Bineînţeles! Nu ştiam că bătrânul demon medievist a pus stăpânire pe dumneavoastră. Credeam că vă consacraţi doar manuscriselor de la Marea Moartă.

Mosele ridică din umeri şi schiţează un zâmbet vinovat:

— Când e vorba despre pasiune...

Administratorul scoate o cartelă magnetică din buzunar şi o introduce în fanta unui mic panou fixat în perete. Se deschide o uşă metalică, groasă.

— Ne aflăm în sala Analelor, anunţă el cu o evidentă mândrie, aprinzând lumina. O higrometrie perfectă, ideală

pentru conservarea pergamentelor; dar nu vă spun nimic nou, profesore.

— Aveţi multe piese rare pe care nu le prezentaţi publicului?

— De fapt, deţinem peste două mii de înscrisuri, dar cele mai multe dintre ele nu prezintă o valoare reală. Sunt, mai ales, codexuri, cărţi de rugăciuni, cronici senioriale sau fragmente de manuscrise care îi interesează doar pe universitari ori pe cercetători, precum a fost regretatul Francis Mariane. Toate aceste bucăţi de *piele de viţel lustruită* nu pot rivaliza cu bogăţiile muzeului!

Încăperea e înaltă şi îngustă. Un soi de culoar strangulat de doi pereţi formaţi din fişete metalice numerotate. Administratorul şi Mosele îşi pun mănuşi albe, din cauciuc, şi pătrund apoi în această falie scăldată într-o lumină crudă.

Un sertar marcat H-P 2. Administratorul îl deschide şi scoate din el, cu gesturi delicate, o foaie de pergament acoperită cu un scris fin şi neregulat. O aşază pe panoul de sticla al unei mese luminate.

— Iată scrisoarea. A fost scrisă în anul 1128, la puţin timp după Conciliul din Troyes.

Mosele nu se poate abţine să n-o atingă, chiar şi numai cu mănuşa. Se simte tulburat să atingă scrisul fondatorului Ordinului Templierilor, acest pergament gros şi rudimentar în care vârful penei s-a poticnit de mai multe ori, aşa cum o dovedesc îngroşarea anumitor litere şi cele câteva pete de cerneală.

Mosele citeşte scrisoarea cu voce tare:

Pentru sfinţenia şi prietenia ta sinceră, Bemard, trebuie să ştii că în pământul umbrei odihneşte, de-acum, Primul nostru frate. Prin grija mea şi în mare siguranţă, El a fost depus pentru secole, între Orient şi Occident. Pentru

eternitate, El va fi Lumina din Umbră. Cei doi Ioani asupra Lui vor veghea de la Miazăzi la Miazănoapte.

— E cam ermetic, nu-i aşa? remarcă administratorul. Acest Prim frate corespunde vreunuia dintre primii templieri fondatori ai Ordinului? Profesorul Mariane nu m-a lămurit deloc în această privinţă.

— E foarte neclar, într-adevăr, afirmă Mosele, prefăcându-se că nu înţelege semnificaţia mesajului. Aş putea avea o copie a acestei scrisori?

— Bineînţeles. Există un copiator la capătul acestei săli. Dar, mai întâi, o să plasez documentul între două plăci de sticlă, ca să-l pot transporta. După cum aţi remarcat, foaia e foarte casantă şi nu vreau să risc să o deteriorez.

„El va fi Lumina din Umbră. Cei doi Ioani asupra Lui vor veghea de la Miazăzi la Miazănoapte”. Cei doi Ioani, se gândeşte Mosele: Ioan Evanghelistul şi Ioan Botezătorul, patroni ai francmasonilor, celebraţi la solstiţiul de iarnă, pe 27 decembrie, şi la solstiţiul de vară, pe 24 iunie. „E posibil oare ca legătura dintre Templieri şi masonerie să fie atât de puternică?”

— Iată, profesore, spune administratorul, întinzându-i fotocopia vizitatorului său. Ce ciudat! Am impresia că retrăiesc scena cu Francis Mariane. Stăteam amândoi aici, în faţa acestui fotocopiator... îmi vorbea despre cercetările lui. Am senzaţia că făcea o anchetă asupra – cum să spun – asupra unui secret istoric! Da, un secret legat de Templieri, un secret înrădăcinat în împrejurimile oraşului Troyes. E surprinzător faptul că s-a sinucis înainte de a-şi încheia studiul. Dar ultima oară când l-am văzut, era nervos, agitat... Părea încolţit!

— Depresiv! îl corectează Mosele. Depresia trebuie să-l fi determinat să facă un asemenea gest.

Administratorul clatină din cap neîncrezător.

— Nu, nu depresiv... Speriat, mai degrabă!

Mosele se întoarce la maşina lui şi, înainte de a porni motorul, îl sună pe Martin Hertz.

— Ai avut dreptate, Martin. Într-adevăr, despre palatul Tău a vrut să-mi vorbească profesorul Pontiglione. Şi mai ales despre un document scris de Hugues de Payns. O chestie teribil de masonică! E vorba acolo şi despre Primul frate, al cărui corp a fost depus în siguranţă.

La capătul firului e doar tăcere. Mosele continuă:

— Cu atât mai mult cu cât Primul frate apare şi în 4Q456-458, la fel şi în Testamentul Nebunului. Ceea ce confirmă faptul că, dacă Isus nu a fost răstignit, atunci acest Prim frate este chiar el! Dar fac pariu că tu ştiai lucrurile astea de foarte multă vreme! Nu fac altceva decât să mă învârtesc în jurul cozii!

Vocea lui Hertz se aude, în sfârşit, obosită, dar încercând să pară călduroasă:

— O să discutăm curând, Didier. Sunt la spital acum...

52.
Trezirea lui Lea

Vizitatorul îşi închide telefonul mobil şi intră în camera lui Lea chiar în momentul în care iese din ea o infirmieră.

— Bună ziua, domnule Hertz. Vedeţi? Soţia dumneavoastră aproape că s-a ridicat în şezut; progresăm!

— Ah, asta înseamnă că e o zi frumoasă.

Bătrânul avocat îşi trage un scaun şi se aşază foarte aproape de pat. Lea se uită la el şi se străduieşte să-i zâmbească. Îi vorbeşte, În tăcere, doar prin privirea ei stinsă, înceţoşată.

Hertz îi ia mâna rece, cu pete maronii, între palmele lui mari. Oare de câtă vreme nu a mai făcut un gest atât de tandru pentru soţia lui?

Se apleacă. Lea îşi manifestă mirarea, ridicând o sprânceană. Hertz o sărută lung şi apăsat pe buze.

— Draga mea... Vechea mea prietenă!

Lea îi simte tremurul din voce. O uşoară răguşeală provocată de emoţie.

Bun, trebuie să-i spună... Se scutură, se propteşte în spătarul scaunului şi începe;

— Bănuieşti că mi-am reluat bastonul de pelerin şi spada de cavaler, nu-i aşa?

Lea coboară pleoapele, în semn de confirmare. Apoi, îl dojeneşte afectuoasă şi complice:

— Am ştiut întotdeauna că n-o să renunţi niciodată, Martin, îţi urmezi un vis vechi...

— Îmi pare rău. Tu ai căzut victimă, deşi eu am încercat mereu să te ţin departe de pericol. Nu-ţi poţi imagina cât de mult regret. Am crezut că o să te pierd.

— Eşti convins că *El* nu a murit pe cruce? Şi ce-i cu asta? Nu se schimbă nimic. El sau un altul...

— Dar Adevărul, Lea! Toate acele crime comise pentru a nu se afla Adevărul! Toate acele persecuţii, rugurile, torturile!

— Adevărul... oftează ea. Îl va salva el pe Didier Mosele?

— De ce spui asta? se miră Hertz.

— În seara aceea... A venit să te vadă şi aţi petrecut o mare parte din noapte vorbind. Mi-a îndrugat o minciună pe care n-am crezut-o. Aşa cum făcea şi Francis Mariane înaintea lui, atunci când te vizita.

— Lea!

— Lasă-mă să-ţi vorbesc, Martin; am destulă putere. Mi-ai spus că Francis s-a otrăvit, aşa cum s-a anunţat la ştiri şi în presă. M-am prefăcut că te cred, dar ştiu că nu-i adevărat... Te-am auzit când ai vorbit cu cineva la telefon; credeai că dorm. Ai discutat cu acea persoană despre moartea lui Francis. Păreai abătut... Vinovat!

— Lea! repetă Hertz. E stânjenit şi transpiraţia abundentă îi lipeşte cămaşa de piele.

— În ce măsură eşti responsabil de moartea lui Francis? Spune-mi, Martin. Trebuie să ştiu...

Mâinile fragile ale bătrânei femei tremură în palmele enorme ale soţului ei.

Hertz nu ştie ce să răspundă. Rămâne multă vreme tăcut înainte de a se decide să vorbească:

— L-am omorât! Da, în felul meu, l-am omorât.

Lea îşi lasă brusc bărbia în piept. Scoate un sunet asemănător unui hohot de plâns şi şopteşte:

— Bănuiam. Cum? Nu l-ai forţat să ia medicamentele alea. Şi atunci cum?

— I-am dezvăluit anumite lucruri. L-am susţinut în căutările lui...

— Şi vei proceda la fel şi cu Didier Mosele?

— De data asta, e altceva. N-o să mai fac aceeaşi greşeală. Pe Didier n-o să-l pierd din ochi.

— Nu eşti singur, nu-i aşa? Nu acţionezi numai în contul tău. Cine sunt *ceilalţi?*

— Haide, cred că-ţi dai seama că nu pot vorbi despre asta.

— Nici cu mine, soţia ta?

— Mai ales cu tine, *Lea.* Cu cât vei şti mai puţin, cu atât va fi mai bine.

— Fie, spune Lea, surprinzându-l pe Hertz prin această renunţare la interogatoriu.

— Cum te simţi? o întreabă bătrânul avocat.

— Am o durere în piept. Dar sunt vie şi te văd... Văd cum te fâţâi pe scaun, transpirând ca un bivol, cu o tonă de gânduri care ţi se reflectă în priviri. Suntem amândoi vii. Şi mă bucur de asta! Dar pentru cât timp încă? Când va fi data următoare? Când mă vor anunţa că *te-ai sinucis* sau că ai fost lovit de o maşină sau că ai murit în incendiul ce a cuprins casa noastră? Asta dacă nu vom ţi ucişi împreună după ce ies din spital?

— N-o să se întâmple nimic din toate astea, draga mea.

— Mincinosule!

Hertz coboară privirea ca un puşti care a greşit. Mincinos... Da, chiar aşa este. Un mincinos care continuă acest joc al aparenţelor şi al măştilor, aruncând oameni inocenţi în focul bătăliei; oameni nevinovaţi ca Mariane, soţia lui, Pontiglione sau Mosele.

53.
Un tânăr în umbră

Papa s-a ridicat puţin în pat. E atent la umbra care i se pare că se mişcă la capătul camerei sale.

În întuneric a apărut o siluetă. Cea a unui bărbat slab. O umbră în umbră. O inefabilă manifestare onirică pe care mintea bolnavului nu reuşeşte s-o alunge.

„Iată că a sosit, a sosit ora Fiului Omului...”

Silueta e aproape goală, înfăşurată într-un giulgiu pătat de sânge. Se mişcă încet, eliberându-se din învelişul nopţii. E doar un vis, dar apariţia este mai reală decât dacă ar fi în carne şi oase. E doar un vis repetat, care-l înspăimântă fără încetare.

— Ai venit să-mi iei ce nu am... rosteşte Papa cu greutate. Nu, Doamne... Secretul tău se odihneşte cu oasele tale, în pământ. Colb... Eşti ţărână într-un mormânt uitat. Nu mă mai bântui!

Silueta încremenită la picioarele patului îl priveşte pe Sfântul Părinte. În chipul întunecat şi neclar, doar ochii arzători şi de un negru intens au viaţă. Isus nu simte ură, ci numai milă şi dezgust pentru acest bătrân senil care tremură din tot corpul, clănţănind din dinţi şi văicărindu-se.

Papa urlă pentru a nărui coşmarul, pentru a alunga această fantomă.

Uşa camerei lui se deschide, lăsând să pătrundă în interior lumina din vestibul. Apar două surori. Una se repede spre Sfântul Părinte care încă mai dă din mână, încercând să izgonească forma imaginară de la picioarele patului său.

— Oh, Sfinte Părinte, vă rog... Ne recunoaşteţi, da?

— L-am văzut... Iar! *El* apare în fiecare noapte! Nu... nu mai pot să suport chinul ăsta!

Prima soră a ajuns lângă pat şi se apleacă asupra bătrânului care se agaţă de umărul ei. A doua, speriată, înaintează cu paşi lenţi.

— Sunt doar nişte coşmaruri. N-ar trebui să vă aducă în starea asta.

— E mai rău decât un coşmar! Simt mirosul fetid al mormântului din care iese *El...*

— O să-l chem pe medicul dumneavoastră, Sfinte Părinte, mi se pare mai prudent aşa, propune a doua soră, rămasă în apropierea uşii.

— Ca să mă-ndoape cu medicamente? Nu... Du-te şi trezeşte-l pe cardinalul de Guillio; o să înţeleagă. Numai pe el vreau să-l văd. Numai pe el!

— O să-l chem pe Monsenior imediat.

— Da... Hai, du-te! Plecaţi amândouă, vă rog. Ofer un spectacol atât de jalnic!

Foşnet de robe religioase. Parfum de apă de colonie. Papa e din nou singur, dar uşa camerei sale a rămas întredeschisă spre lumea din afară, cufundată în lumina portocalie a vestibulului.

— Vedeţi? Am venit cât de repede am putut, Părinte.

Oare a adormit? Cardinalul de Guillio e acolo, aşezat în fotoliu, foarte aproape de pat. Da, probabil că a aţipit preţ de câteva secunde.

— Prietene, şopteşte Papa. Vino la mine, am nevoie de căldura ta... De viaţa ta! Moartea e aici, în camera asta. L-a trimis pe El... Pe EL... Ştii?

Cardinalul se apleacă asupra trupului descărnat.

— E doar imaginaţia dumneavoastră. Nimic altceva!

— Nu, Guillio! E chiar Moartea care mă vizitează sub înfăţişarea fratelui trădat. Cel căruia îi căutăm rămăşiţele de secole întregi şi pentru care am comis atâtea crime. Voibeşte-mi despre Gardienii Sângelui.

— Gardienii? Acţionează mai repede decât speram.

Una dintre mâinile cardinalului se ridică, desenând în aer un gest vag.

— Asta pentru că sunt manipulaţi de alţii! spune Papa. Deja se pregăteşte al doilea conclav, fiindcă eu am ajuns aproape un cadavru.

— Trebuie să luăm în considerare şi intrigile lui Montespa care deja se vede cu tiara pe cap.

Guillio umple un pahar cu apă şi îl ajută pe bolnav să soarbă câteva înghiţituri.

— Îţi repet, prietene, continuă Papa. E obligatoriu să rezolvăm afacerea înainte de moartea mea. Biserica de mâine trebuie să fie ireproşabilă şi să termine cu toate aceste războaie oculte.

— Nu vă mai gândiţi atâta la sfârşitul dumneavoastră, Părinte, îi reproşează Guillio cu afecţiune.

— Ba nu! Să ne gândim numai la asta! Vreau să fiu acel Papă care îngroapă definitiv secretul lui Isus. Care eliberează, în sfârşit, Biserica! Chiar dacă va fi nevoie să-mi murdăresc mâinile până la ultima mea suflare...

— Totul se va aranja în curând, îl asigură cardinalul.

Papa îşi clatină capul de pasăre descărnată:

— Am bănuit că Gardienii Sângelui acţionează de-acum în afara jurisdicţiei tale. Peste puţin timp, vor reprezenta o entitate autonomă, total incontrolabilă!

— O să veghez să nu se întâmple astfel, promite Guillio. Şi acum, încercaţi să dormiţi. Trebuie să vă odihniţi, Sfinte Părinte.

— Mi-e atât de frică de singurătate, Guillio.

— Atunci, o să rămân lângă dumneavoastră până aţipiţi şi abia după aceea o să părăsesc camera.

— Chiar ţii atât de mult la mine?

Cardinalul nu răspunde. Doar îşi aşază mâna cu delicateţe pe fruntea bolnavului, într-o mângâiere, menită să-l liniştească pe Papă.

Miercuri, ora opt şi patruzeci.

Macchi îl primeşte pe Guillio fără să încerce să-şi ascundă nerăbdarea.

— Monseniore, numai pe dumneavoastră vă mai aşteptam.

— Am fost la Sfântul Părinte, dimineaţa, foarte devreme, înainte de tratament; a avut o noapte foarte proastă. Îl lăsasem, în ajun, pradă coşmarurilor sale.

Cei doi bărbaţi traversează laboratorul subteran al Academiei pontificale a ştiinţelor, fără să-i ia în seamă pe dominicanii absorbiţi de munca lor, în faţa computerelor. Pătrund apoi pe un culoar strâmt, cu pereţi albi, luminaţi cu zgârcenie de câteva becuri.

— În ce stare de spirit se află *Eminenţele* lor? întreabă Guillio pe un ton ironic.

— Să nu vă aşteptaţi la o primire călduroasă din partea lor, Monseniore.

Se opresc în faţa unei uşi metalice; Macchi apasă pe tastele unui tablou fixat în perete. Uşa se deschide.

— Atmosfera sfârşitului unei domnii, spune Guillio, înainte de a trece pragul uşii. Şi operaţiunea noastră din Franţa care ne face atâtea probleme!

„Chipuri ermetice! O cloacă de dinozauri!” se gândeşte Guillio, privindu-i, pe rând, pe cei cinci cardinali care-l aşteaptă, aşezaţi în fotoliile lor din piele. Cinci bătrâni, printre care şi un obez lăbărţat, ale cărui trăsături se pierd în grăsimea trandafirie, mustind de sudoare.

Stilul încăperii se deosebeşte mult de cel sobru, al laboratorului şi al culoarului. Pereţii de ciment sunt tapisaţi cu catifea, pardoseala e acoperită cu un covor foarte mare, lumina lămpilor e blândă şi caldă. Pe masa joasă, în jurul căreia sunt aşezate fotoliile, au fost puse pahare de valoare, ceşti, o cafetieră, o sticlă cu apă minerală şi o

scrumieră.

În aer pluteşte un miros de tutun şi de cafea, amestecat cu un iz de sudoare. „Grasul Monetti! Transpiră de cum se ivesc zorii zilei!”

În timp ce Macchi închide uşa grea, blindată, Guillio se aşază într-unul dintre fotoliile rămase libere. E interpelat imediat de cardinalul obez:

— Ah, Guillio, în sfârşit! Am aflat despre decesul profesorului Pontiglione la Paris. Credeam că trebuia doar să-l ţinem sub supraveghere...

Un alt cardinal continuă, cu glas subţire, ca într-o poveste pentru copii:

— Gardienii Sângelui l-au eliminat, nu-i aşa?

— Din proprie iniţiativă? se preface uimit un al treilea cardinal, proţăpindu-se în fotoliu ca un cocoş, cu gâtul întins şi ciocul îndreptat în faţă.

— Da, spune Guillio, uşor enervat. Gardienii au fost întotdeauna emancipaţi, dar, până acum, ne-au respectat ordinele. Agentul pe care l-am trimis la Paris a acţionat cum a crezut el de cuviinţă.

— Asta pentru că Papa va muri în curând! şuieră greoi obezul, pe care îl oboseşte şi cel mai mic efort. Nefericitul Părinte nu mai este capabil să conducă guvernul pontifical. Această carenţă nu mai poate dura la nesfârşit, fără să-i provoace Bisericii prejudicii ireparabile.

Macchi intervine, aprinzându-şi o ţigară:

— Dar niciun Papă nu a mai demisionat de la Celestin al V-lea încoace!

— Poziţia lui Montespa se consolidează pe zi ce trece, precizează obezul. Mulţi îl consideră drept pontiful providenţial care va realiza reformele de care are nevoie Sfântul Scaun.

— Mă întreb dacă nu cumva şi voi, prieteni, vă lăsaţi prea impresionaţi de şarmul Monseniorului Montespa?

întreabă Guillio zâmbind.

— Biserica a devenit o corabie fără căpitan, Guillio, spune unul dintre prelaţi. Totul s-ar aranja dacă Dumnezeu s-ar hotărî, în fine, să-l primească la el pe Sfântul nostru Părinte!

— Moartea i-ar scurta suferinţele şi ar fi un semn de îndurare, adaugă un altul.

Degetele groase ale cardinalului de Guillio se crispează pe cotierele fotoliului. Încheieturile lor se albesc.

— Intenţiile voastre sunt atât de puţin nuanţate încât le înţeleg foarte clar, rosteşte el, accentuând fiecare silabă. Vreţi să grăbiţi sfârşitul Papei!

Obezul îşi ia un aer ofuscat. Obrajii şi urechile lui devin purpurii.

— Nu, nu! exclamă el. N-am spus nimic de genul acesta!

— Prefer să nu mai aud nimic în plus, spune Guillio, ridicându-se brusc. La revedere!

„Bătrâni nerăbdători, înspăimântaţi, manipulatori!” se gândeşte Guillio, întorcându-se spre uşă pentru a părăsi salonul. Macchi i-a luat-o înainte şi deja apasă butoanele de pe tabloul electronic.

Obezul întinde un braţ scurt în direcţia cardinalului care se pregăteşte să plece. Gestul seamănă cu un avertisment.

— La revedere, Guillio... Dar nu uita că profesorul Mosele riscă să arunce Biserica în haos! Atât timp cât este în viaţă, Mosele rămâne o ameninţare pentru noi toţi!

Ajuns pe culoar, Guillio nu reuşeşte să-şi reprime furia.

— Când o să terminăm cu aceste intrigi? Chiar şi cei care-mi sunt apropiaţi mă părăsesc.

— Cauza tuturor relelor noastre vine de la descoperirea făcută de profesorul Mariane, îi răspunde Macchi.

— Mariane nu a intrat în Mormânt. S-a mulţumit doar să-l localizeze. Cel puţin asta vreau să cred. N-a văzut...

— Cu siguranţă că aşa este, dar prietenul lui, Didier Mosele, n-o să se oprească aici. Gardienii o să-l execute şi pe el...

— Mă tem, mai ales, că Gardienii Sângelui vor să distrugă exemplarul Testamentului Nebunului care se află în posesia lui Martin Hertz. Manuscrisul acesta corectat de Templieri ne-ar ajuta în cercetările noastre.

— Ştim că al doilea exemplar al acestui text s-a aflat întotdeauna în proprietatea fraţilor din Loja Primară şi că fondatorul ei a fost...

Guillio se enervează:

— O legendă, Macchi!

— Haide, Monseniore... O legendă solidă, cea a Adevărului! Dovada că Hristos nu a murit pe cruce se află sub ochii noştri. Acolo, în acel Testament...

— Şi dacă acea Evanghelie e un fals? Ar însemna că ne-am luptat pentru nimic!

— Ne mai lipseşte, într-adevăr, o ultimă dovadă, admite Macchi. Ceea ce a fost depus în mormântul acestui *Prim frate* ar reprezenta dovada irefutabilă!

— Poate că Templierii au scos acel... acel *ceva* din pădurea Orientului, sugerează Guillio, fără convingere.

— Acel *ceva* este în continuare acolo, spune Macchi. Toate studiile mele mă împing să fac această afirmaţie. Cel care îl va descoperi va deţine atunci cheia celei mai surprinzătoare enigme a tuturor vremurilor!

— Oh, Doamne, trebuie să recunosc că moartea lui Francis Mariane ne-a oferit un mic răgaz, oftează Guillio.

— Dar mai e şi prietenul lui, Mosele... Şi Loja Primară!

— Da. Şi, mai ales, Martin Hertz. Vulpoiul ăsta bătrân ştie să manipuleze ca nimeni altul. Un adversar pe cât de abil, pe atât de inteligent!

54.
A şaptea scrisoare

Se priveşte în oglinda din baie. Şi-a ajustat mustaţa neagră falsă, şi-a ascuns ochii în spatele unei perechi de ochelari cu lentile fumurii, montate într-o ramă groasă de baga, şi şi-a pus pe cap o pălărie. Poartă un impermeabil cenuşiu, strâns pe talie cu un cordon.

Este de nerecunoscut.

Palid. Livid, mai degrabă. Buzele îi tremură – un tic pe care nu-l poate controla. Să ia un comprimat de Bromazepam... încă unul, al treilea pe ziua de azi. Din cauza asta îi este mereu atât de somn. Dar medicamentul îl calmează.

Un pahar cu apă. Să ia pastila. S-o înghită.

Îşi simte corpul, tot organismul, străin. O carapace care-i transportă sufletul zbuciumat, sfâşiat de amărăciune. Corpul lui nu mai este decât un vehicul dureros.

Iese din sala de baie, se duce în biroul lui, ia plicul pregătit în ajun, aşezat, la vedere, pe masă.

Scrisul lui Francis:

„DIDIER MOSELE”.

Pune plicul într-unul dintre buzunarele largi ale impermeabilului, iese din apartament, coboară scara.

Afară, ploaia îi picură zgomotos pe pălărie. Se îndreaptă spre maşină, se instalează la volan, introduce cheia în contact. Porneşte şi conduce în circulaţia aglomerată din Paris, încearcă să-şi păstreze calmul.

Dar totul îl sperie. Totul în jur e ameninţare, pericol. „O să fac o depresie nervoasă. Aşa se manifestă... Fiecare gest, oricât de simplu ar fi, mă face să sufăr”.

Frânează şi roţile maşinii derapează. Aşteaptă la

semafor. „O să-mi îndeplinesc misiunea. Am depus un jurământ, o să-l respect”.

Semaforul se schimbă în culoarea verde. Demarează din nou. Îi vine să plângă. Trebuie să se abţină.

Ajunge, în sfârşit, pe strada Porte-Brancion. Caută un loc de parcare. Coboară din maşină. Ploaia cade iar în picături mărunte pe pălăria lui. Intră în imobilul de la nr. 33, pregătindu-se să depună plicul în cutia poştală a portăresei.

Femeia e în curte, ocupată să aranjeze pubelele la locul lor. Şi îl vede. Nu trebuie să se trădeze. Încearcă să pară cât mai natural. Ar fi mai bine să se ducă la ea, să-i înmâneze plicul şi să-i spună câteva cuvinte. „Mulţumesc... Scuzaţi-mă”. Şi apoi să plece.

Dar iată că Didier Mosele apare la capătul holului. Portăreasa îl interpelează. Trebuie să fugă. Nu, să plece fără să grăbească pasul. Să dispară, cu inima chinuită de palpitaţii sufocante.

Strada. Se duce la maşină. Pătrunde în ea ca în cochilia unui ou. Se închide înăuntru şi se agaţă cu degetele de volan, să nu se scufunde, să nu se înece. Să mai rămână puţin în realitate. Atâta vreme cât să-şi îndeplinească misiunea.

Pentru că e vorba chiar despre o misiune.

— Domnule Mosele, poftim! Am primit această scrisoare pentru dumneavoastră. Foarte grăbit tipul acela!

Mosele smulge, pur şi simplu, plicul din mâinile portăresei.

— Când? o întreabă el.

— Adineauri. Un mustăcios cu nişte ochelari mari. E un prieten de-al dumneavoastră?

Bărbatul priveşte scrisul cu majuscule:

„DIDIER MOSELE”.

— Adineauri, spuneţi?

— N-a trecut niciun minut de atunci. Vroia să pună plicul în cutia mea poştală, dar s-a răzgândit când m-a văzut.

— Cum era îmbrăcat?

— Cu un impermeabil gri, legat cu cordon, şi o pălărie. Ah, şi v-am spus că purta nişte ochelari imenşi...

Mosele o lasă baltă pe portăreasă şi iese în fugă din curte. Poate are noroc să-l prindă din urmă. Ca să afle, în sfârşit. Se uita atent la cei câţiva trecători şi apoi priveşte în depărtare, dar nu vede nici impermeabilul gri, nici pălăria neagră. Dezamăgit, traversează strada printre maşinile care claxonează. Se urcă în maşina lui.

Se aşază la volan şi se străduieşte să aştepte puţin înainte de a rupe plicul. Simte o uşoară teamă. „Bietul meu Francis, continui să faci pe misteriosul! Dacă nu te-aş fi îngropat, aş putea să jur că eşti încă viu”. Se hotărăşte să desfacă plicul. Scrisoarea cuprinde doar câteva fraze. Un nou avertisment din partea prietenului său:

Mult Iubite Didier,

Sunt mort şi în curând îţi va veni şi ţie rândul dacă persişti în căutarea asta înspăimântătoare. Aceasta e a şaptea scrisoare. Am scris nouă. Sper că de-acum vei renunţa şi că nu vei primi niciodată următoarele două scrisori. Îţi repet, nu mai căuta!

Fratele tău Francis care te iubeşte şi încearcă să te protejeze.

Mosele îi telefonează imediat lui Émylie:

— Am primit a şaptea scrisoare de la Francis. Portăreasa l-a văzut pe omul care a adus-o.

Îl descrie şi o întreabă dacă semnalmentele îi amintesc

de cineva.

— Ai vreo idee?

— Nu, niciuna. Îmi pare rău, Didier. Singurul mustăcios pe care-l cunosc e un văr breton care are o vedere excelentă şi nu poartă ochelari. Nici pălărie, ci mai degrabă o glugă impermeabilă.

— Asta e... Mă duc la treabă. O să te sun curând. Eşti foarte obosită?

— Plimbarea aia prin pădurea Orientului m-a transformat într-o mică octogenară. Încă mai stau în pat, îmbuibată cu aspirine, şi mă dor toate oasele. Dar a picat bine, pentru că nu am niciun chef să mă scol. Nu sunt într-o dispoziţie prea bună...

— E foarte neplăcută indispoziţia asta, Émylie. Ieri trebuia să te iau cu mine, la Reims; nu-mi place să te ştiu singură, cufundată în gânduri negre.

— Am început să mă obişnuiesc de când Francis şi-a luat camera aia la hotel. Ar trebui să-mi caut de lucru, nu crezi? Aştept să mă suni. Te pup.

— Te pup, Émylie.

Mosele închide telefonul mobil.

Încearcă să-şi revină. Aruncă o privire pe fereastra maşinii, ca să verifice dacă Golful a pornit şi a intrat în trafic. Maşina lui Mosèle o ia la dreapta în intersecţie, îndreptându-se spre Porte d’Orléans.

Trebuie să se asigure. Mosèle nu l-a văzut, e convins de asta. S-a urcat în maşină exact când tânărul întorcea capul în direcţia lui. Dar nu l-a văzut, din cauza platanului care-i acoperea câmpul vizual.

Ajunge acasă, se aruncă în fotoliu şi nu mai face nimic. Nu vrea decât să se cufunde în pielea moale şi să doarmă. Şi, mai ales, să nu viseze!

Să nu gândească.

Uşa roşie.

Mosèle nici nu păşeşte bine în birou, că Norbert Souffir, cu coama lui albă adunată în creştetul capului şi ochii lui de peşte, bulbucaţi în spatele lentilelor groase, îl trage de mânecă şi îl conduce în faţa monitorului computerului său.

— Vino să vezi, şefule...

Rughters şi Hélène Moustier li se alătură. Femeia poartă, în această dimineaţă, un pantalon de catifea maro şi o bluză în culori ţipătoare. Mosèle abia le observa.

— Dragul nostru computer Largehead e pe cale să facă o indigestie, anunţă ea. Trebuie să-ţi spun că, ieri după-amiază, în lipsa ta, Norbert l-a îndopat zdravăn! Dar credeam că eşti încă în vacanţă, Didier.

— Nu chiar. Mi-am luat câteva zile de ici, de colo. Am vorbit cu directorul.

— Am reconstituit, în sfârşit, secvenţa A699 din 4Q456-458, spune Rughters.

— Şi, din puţinul pe care l-am tradus, e vorba despre ceva de-a dreptul exploziv! exclamă Souffir. N-o să ne oprim aici; în curând va trebui să publicăm micile noastre descoperiri.

Răbdare... îi sfătuieşte Mosèle. Mai întâi să vedem despre ce este vorba. Haide, Norbert, arată-mi!

Souffir afişează un text pe ecran. Mosèle se apleacă şi citeşte:

Învăţătorul revenit era viu. Spunea că este Primul şi Ultimul. Ne-a spus să-l credem, pentru că e fratele Vieţii. Cel despre care s-a spus că a murit pe cruce.

— Învăţătorul... începe Souffir. Primul... Viu! E vorba despre Isus. Isus care a fost la Qumran. Sau care s-a întors acolo! Francis avea mare dreptate.

— Mă tem că da, spune Mosèle, scoţându-şi impermeabilul.

— Deci? îl întreabă Hélène Moustier pe Mosèle.

— Deci ce?

— Nu e cazul să întocmim un raport despre această descoperire? Ar trebui să anunţăm măcar direcţiunea.

— E prea devreme, Hélène. Vă rog pe toţi să aveţi încredere în mine şi să păstraţi aceste informaţii pentru voi. Dar vă asigur că vom lua o decizie colegială; n-o să hotărăsc de unul singur.

Souffir părăseşte ecranul computerului şi se proţăpeşte în faţa lui Mosèle. Omuleţul îmbrăcat caraghios, care pare şi mai mărunt în faţa superiorului său, spune:

— O să fac o copie după această ultimă traducere pe un suport USB şi o să o şterg din memoria computerului. Îl cunosc bine pe Largehead, n-o să-mi opună rezistenţă.

— Îţi mulţumesc, Norbert.

Îşi dezlipeşte mustaţa falsă, îşi scoate ochelarii cu ramă groasă, mai ia un comprimat de Bromazepam şi îşi toarnă în pahar o băutură alcoolică. Apoi aşteaptă să vină seara.

Mai târziu, se va duce la Fundaţia Meyer. Va intra în imobil prin zona de parcare, în care va pătrunde datorită unei cartele magnetice oficiale: cea a lui Francis Mariane.

55.
Vizitatorul

Bărbatul examinează distrat documentele: fotografii realizate la cimitir, cu ocazia înmormântării lui Francis Mariane, hărţi rutiere... Nu se poate obişnui cu mirosul de mucegai din ascunzătoarea Gardienilor Sângelui. Cu pereţii ei umezi şi scorojiţi. Cu jaluzelele metalice ruginite, veşnic trase. Cu lumina sinistră difuzată de lampa cu petrol. „O bază ascunsă prăpădită!”

Dar trebuie să recunoască faptul că locul reprezintă un refugiu perfect. Un mic imobil devastat care nu mai aşteaptă decât să fie demolat, situat într-un cartier mizerabil din Ivry.

Sunt trei inşi în această chiţimie şi îşi ocupă timpul bând cafele şi aşteptând ordinele superiorului lor, cu urechea ciulită la receptorul instalat pe masă.

— Ascultaţi! spune unul dintre ei. Ascultaţi...

Bărbatul se apleacă asupra receptorului. Al treilea „locatar” îşi trage scaunul mai aproape.

— Hertz e în biroul lui... îi telefonează cuiva.

— Dă sonorul mai tare, comandă bărbatul.

Glasul înăbuşit al bătrânului avocat se insinuează în încăpere.

— Abatele? Sunt eu, Martin. Cum te simţi, frate? Da, da... Lea e din ce în ce mai bine şi doctorii m-au asigurat că o să iasă curând din spital. Peste o lună sau două... Te-am chemat să-ţi spun că ajung în Villery vineri, la începutul după-amiezii, ca să iau Testamentul şi inelul... Sper că Didier Mosele şi Émylie Mariane vor accepta să mă însoţească. Sunt nerăbdător să ţi-i prezint, ţi-am vorbit atâta despre ei... Te sărut, abate... Pe vineri!

Hertz închide telefonul. După zgomotele pe care le face, se pare că umblă prin birou, apoi deschide uşa şi iese.

Bărbatul se lasă pe spătarul scaunului, îşi încrucişează mâinile la ceafă şi zâmbeşte.

— Reţeaua noastră funcţionează perfect, spune el cu satisfacţie. Îi supraveghem pe toţi. Toţi, fără nicio excepţie, se află sub controlul nostru.

— Hertz, Mosele şi echipa lui... enumeră unul dintre ceilalţi doi.

— Ar fi mai uşor dacă Loja Primară s-ar manifesta cumva, precizează bărbatul. Ce Dumnezeu aşteaptă fraţii ăştia ca să reacţioneze? Nu-mi prea place să-mi ştiu adversarii ascunşi în umbră.

— Poate că nu mai au gheare?

— Mă îndoiesc, Lorenzo. Dar au păstrat maniile Templierilor. Progresează sub glugile lor. Sunt nişte spectre ale istoriei. Nişte măşti ale nopţii!

Lorenzo despătureşte o hartă rutieră şi îşi plimbă degetul de-a lungul ei.

— Villery... în Yonne. Ştim că Hertz are acolo o casă de vacanţă. Înseamnă că acela e locul în care a ascuns Testamentul!

— Sub paza unui abate, rosteşte batjocoritor bărbatul. Dacă aş fi mai binedispus, aş râde din toată inima! Tu ce crezi, Carlo? Nu găseşti că situaţia e destul de comică?

Carlo clatină din cap în semn de tăgadă. E încruntat şi nu are niciun chef să râdă. Se gândeşte la prietenul lui omorât în pădurea Orientului. Detunătura spărgând zidul de ploaie, prăbuşirea corpului în mocirlă.

— Trebuie să ne reglăm conturile cu ticălosul ăsta de Hertz, răspunde el.

— Te înţeleg, spune bărbatul. Până acum nu era o afacere personală. Ne făceam treaba şi atât. Hertz va fi mort la sfârşitul săptămânii. Nu poate bănui că-i este supravegheată fiecare mişcare. Şi-ar putea imagina cine a amplasat microfoanele în casa lui?

— Imposibil, spune Lorenzo.

— Într-adevăr, imposibil, repetă bărbatul.

„Aş da orice, se gândeşte el, să aflu ce s-a întâmplat cu Primii fraţi. La un moment dat, o să reacţioneze. Neapărat. Dar când? Şi dacă Hertz ne atrage într-o capcană?”

Bărbatul a uitat pentru câteva clipe de mirosul de mucegai. Acum, îl simte din nou în nări, sufocant, amestecat cu miasma grasă a petrolului care arde.

Nici măcar nu poate deschide fereastra ca să pătrundă puţin aer şi să respire şi altceva în afară de aceste duhori slinoase. Trebuie să rămână închis în cocioaba asta până la sfârşitul operaţiunii. Aruncă o privire posomorâtă spre sacul său de dormit şi gândul că va mai petrece alte două nopţi în această magherniţă îl exasperează.

Închide ochii pentru o clipă şi îşi imaginează biroul lui confortabil din Roma, unde poate admira gravurile de pe pereţi, lumina delicată şi caldă, fotoliile moi şi opera *Lucia di Lammeimoor* de Gaetano Donizetti, difuzată în permanenţă de combina sa hi-fi... Magnifica scenă din actul al III-lea. Măiestria sopranei de coloratură.

Dar se află în Franţa, într-un cuib infect de şobolani. Şi nu mai există. Nu are nicio identitate.

Miercuri, ora douăzeci, la sediul Marii Loji a Franţei. Mosele pătrunde în atrium. Hertz, care-l aşteaptă aşezat pe o bancă, ridică nasul din ziarul pe care-l împătureşte imediat ce-şi vede prietenul.

— Îţi mulţumesc, Didier, că ai acceptat invitaţia mea de a lua masa la Cerc. Am pierdut obiceiul de a cina împreună. E păcat!

— Soţia ta, munca, oboseala... enumeră Mosele. Şi aventura pe care o trăim!

— Desigur.

Urcă scara care duce spre restaurant. Acesta e aproape

gol. Se va umple abia către ora douăzeci şi două sau douăzeci şi trei, atunci când fraţii îşi vor părăsi atelierele după Sesiunile la care participă.

Aleg o masă departe de bar. Se aşază la ea şi studiază meniul. Mereu au procedat la fel. Abia după ce comandă mâncarea îşi vor începe conversaţia.

— Eu o să iau un cârnăcior de porc stropit cu vin şi o salată, anunţă Hertz cu un aer pofticios. Salată sau cartofi prăjiţi? Da, mai bine cartofi. Şi o să bem puţin vin, nu-i aşa?

Mosele nu se poate abţine să nu zâmbească.

— De fiecare dată faci la fel, Martin! Bineînţeles că o să luăm vin şi pariez pe cămaşa mea că o să preferi unul tare.

— Poţi să-ţi păstrezi cămaşa. Da, va fi un vin adevărat. Şi cu puţină apă, dacă ni se face sete!

— Iau şi eu tot cârnăcior de porc, spune Mosele.

Chelnerul vine să ia comanda. Când acesta se retrage,

Hertz îşi despătureşte şervetul cu un gest amplu şi spune:

— Îmi plac tare mult momentele astea. Să stăm amândoi aici, faţă în faţă... Da, apreciez aceste clipe. Am rostit oare multe adevăruri în acest club? De câte ori am încercat să schimbăm lumea?

— De nouă ani, Martin. Am făcut-o de nenumărate ori.

— E adevărat, rosteşte avocatul gânditor. Nouă ani... Te primeam, atunci, în Loja Eliah. Pe tine şi pe Francis. Ce ciudat că...

— Ce anume?

— Am luat masa în trei de puţine ori, tu, Francis şi cu mine, în tot acest timp. Acum îmi pare rău.

— Francis era mai introvertit decât mine. Mai secretos, aşa cred.

— Şi atât de serios! adaugă Hertz. Trebuia să-l obligăm

să ia cina împreună cu noi.

Mosele scoate dintr-un buzunar fotocopia scrisorii lui Hugues de Payns, o aşază pe faţa de masă şi o împinge spre Hertz, spunând:

— În mesajul lui către Sfântul Bemard, Hugues de Payns ne oferă, cu siguranţă, o pistă. Uită-te...

Hertz ia documentul şi îl descifrează rapid, rostind cu voce tare:

...În pământul umbrei odihneşte, de-acum, Primul nostru frate. Prin grija mea şi în mare siguranţă, El a fost depus pe veci între Orient şi Occident. Pentru eternitate, El va fi Lumina din Umbră. Cei doi Ioani asupra Lui vor veghea de la Miazăzi la Miazănoapte.

— Ioan Botezătorul şi Ioan Evanghelistul, cei doi patroni ai noştri, în francmasonerie, spune Mosele. Ce coincidenţă! Fondatorul Templierilor a plasat rămăşiţele pământeşti ale lui Hristos sub supravegherea acestor doi Ioani.

— Ştiam despre existenţa acestei scrisori, mărturiseşte bătrânul avocat. Evanghelistul a fost un adept al Botezătorului înainte de a-l urma pe Isus, căruia i-a fost *discipol mult iubit.* Am mai vorbit despre asta, Didier. Învăţăturile celor doi Ioani au inspirat şi călăuzit dintotdeauna francmasoneria.

— Ştiu, dar cei doi Ioani nu definesc, mai degrabă, un loc geografic? Un amplasament situat în pădurea Orientului, în mijlocul triunghiului lui Payns, descoperit de Francis...? Leoaica, Bailly şi Caprele! Cele trei aşa-zise locuri pe care Templierii le-au notat pe marginea Testamentului Nebunului...

Chelnerul pune farfuriile cu mâncare pe masă. Hertz priveşte cu poftă la porţiile generoase de cârnăcior de porc şi de cartofi prăjiţi. Apoi ridică capul, se uită fix la Mosele şi

declară:

— Poate că e o pistă. Dar atât de vastă! Un câmp de investigaţie atât de vast încât nu i s-a dat de capăt de secole întregi...

— Francis a dezlegat enigma, Martin. Ceea ce a făcut el pot repeta şi eu.

În mintea lui Hertz răsună brusc vocea şoptită şi firavă a lui Lea, reproşându-i că-l expune pericolului pe Didier Mosele, aşa cum a făcut şi cu Francis Mariane.

Îmbrăcat într-un pardesiu deformat, cu o mapă la subraţ, Souffir intră în holul Fundaţiei Meyer. Trece prin faţa biroului de la recepţie, unde un gardian răsfoieşte o revistă.

— Aveţi de gând să faceţi ore suplimentare, domnule profesor? întreabă paznicul.

— Mă preocupă o secvenţă reconstituită azi-dimineaţă, îi răspunde Souffir, salutându-l cu un gest rapid al mâinii. M-am întors să lucrez puţin cu Largehead.

— Deh, conştiinţa profesională! Succes!

— Mulţumesc, André.

Bătrânul traducător urcă fluierând într-unul dintre cele două ascensoare, se opreşte la etajul al treilea, înaintează pe culoarul abia luminat de aplice, ajunge la uşa roşie şi o deschide.

Păşeşte în biroul întunecat şi zăreşte imediat silueta aplecată asupra computerului deschis al lui Mosèle.

— Ei, drăcie! exclamă Souffir, dându-se înapoi cu un pas. Ce naiba cauţi aici?

Silueta – impermeabil, pălărie, mustaţă şi ochelari cu ramă groasă – se ridică, ţinând în mână un suport USB.

— Copiezi fişierele!?!

„Să fug. Nu trebuie să fiu prins. Nu acum”. Aruncă suportul USB în buzunarul impermeabilului şi se repede în

direcţia uşii. „Bătrânul ăsta se teme la fel de mult ca mine...”

Silueta îl împinge cu putere pe Souffir. Acesta îşi pierde echilibrul, e gata să cadă, se agaţă de tocul uşii şi reuşeşte să rămână în picioare.

„Culoarul. Să fug. Să fug!” Dar îşi simte picioarele atât de grele! „Trebuie să ajung la parcare”.

Souffir şi-a lăsat mapa în birou şi a luat-o pe urmele intrusului, care tocmai dispare după cotul culoarului.

„Trebuie să deschid uşa marcată cu indicativul ESC-P şi să cobor în fugă scara metalică. Şi să ajung mai repede la parcare, oh, Doamne!”

La rândul său, ţinându-se de balustradă, Souffir aleargă pe scări, cu riscul de a-şi rupe gâtul la fiecare pas. Vizitatorul are un avans destul de mare. Bătrânul traducător îl aude coborând treptele mult sub nivelul la care se află el. „Tipul ăsta cunoaşte imobilul! Coboară în parcare...”

Parcarea. Maşina. „Să mă urc în ea, să pornesc, să accelerez. Repede. Să ies din capcana asta”. Frânează în dreptul ghişeului electronic, introduce cartela magnetică în fantă. „Acum trebuie să aştept ca uşa grea să se ridice, apoi să accelerez din nou, să dispar...”

Souffir ajunge în garaj, răsuflând greu, aproape sufocându-se. „Afurisite picioare şi plămâni! L-am lăsat să scape!”

Telefonul mobil al lui Mosele sună când acesta şi Hertz au ajuns la desert.

— Scuză-mă, Martin, spune tânărul, ducându-şi telefonul la ureche. Norbert? Da...? în biroul nostru? Vin imediat...

Mosele închide telefonul. E contrariat. Îşi împinge farfuria pe masă, pregătindu-se să se ridice.

— E vreo problemă? întreabă bătrânul avocat.

— Souffir a trecut pe la Fundaţie ca să lucreze ceva cu Largehead... Şi s-a trezit nas în nas cu un hoţ!

— Credeam că Fundaţia e o adevărată fortăreaţă!

— Aşa şi este! îmi pare rău, dar trebuie să merg cât mai repede acolo. Poliţia a ajuns deja.

— Înţeleg. Te sun mai târziu, Didier. Vroiam să te invit la mine, în casa de vacanţă, în weekendul ăsta. N-ai fost niciodată acolo, nu-i aşa?

— O să vedem... Vorbim. La revedere!

Mosele se scoală de la masă. Hertz îl mai reţine câteva secunde. Îl apucă de braţ şi îi spune:

— Doar nu crezi în povestea asta cu furtul, Didier?!

— Te gândeşti la Gardienii Sângelui? Dacă ar fi fost vorba despre ei, Souffir ar fi mort acum...

56.
Monseniorul

Locotenentul Janvert este un bărbat rotofei, cu picioarele scurte, capul acoperit cu păr blond şi ochi minusculi care par să nu aibă niciodată astâmpăr. Se află în plină discuţie cu directorul şi cu Souffir atunci când apare şi Mosele pe holul Fundaţiei.

O echipă a poliţiei ştiinţifice, alcătuită din doi bărbaţi şi o femeie, îmbrăcaţi în costume albe şi purtând genţi metalice, se înghesuie în ascensor.

— Ah, locotenente, iată-l pe profesorul Mosele, despre care vă vorbeam. El e şeful secţiei în care a pătruns hoţul, anunţă directorul.

Souffir se duce repede la Mosele.

— Didier! Tipul a trecut prin parcare. Pe-acolo a intrat şi a ieşit... Trebuie să fie un obişnuit al Fundaţiei!

— Cu atât mai mult cu cât trebuia să dispună de o cartelă magnetică, remarcă Mosele, strângând mâna directorului şi pe cea a locotenentului de poliţie.

Acesta din urmă întreabă imediat:

— Numai membrii acestui centru posedă o astfel de cartelă parolată?

— Bineînţeles, răspunde directorul. Ca regulă generală, în timpul zilei, vizitatorii trec mai întâi pe la recepţie. Nu există altă cale de a intra în Fundaţie.

— Oricum, clădirea e ticsită de camere de filmat, precizează Mosele. O să-l puteţi vedea pe vizitator dacă vizionaţi benzile video. De fapt, Norbert, tu l-ai văzut clar pe tipul ăsta? L-ai putea recunoaşte?

— Da, uşor. Parcă era un spion din filme. Nu foarte înalt... îmbrăcat cu un impermeabil. Pălărie, mustaţă neagră şi ochelari.

Mosele încasează lovitura, dar chipul său nu exprimă

nicio reacţie: „Mesagerul lui Francis!”

— Hai să urcăm în biroul dumneavoastră, profesore, îi propune locotenentul lui Mosele. O să puteţi constata dacă a dispărut ceva.

Echipa ştiinţifică a investigat deja încăperea. Locotenentul observă imediat dezordinea obişnuită a locului: cărţi, dosare, cutii îngrămădite pe fotoliul stil Chesterfield, ceşti de cafea lăsate în echilibru instabil pe maldăre de documente, o rachetă de tenis, un pneu de bicicletă, aşteptând să fie reparat.

— Ăsta chiar e un birou? întreabă ironic Janvert. Vă felicit dacă puteţi descoperi ce vi s-a furat!

— E suficient să arunc o privire.

Un tehnician îi întinde lui Mosele o pereche de şoşoni albi, din plastic, şi îi recomandă să nu se atingă de nimic: „Din cauza amprentelor”.

Astfel încălţat, Didier pătrunde în birou, se duce la masa lui de lucru şi arată spre computerul deschis:

— Iată, necunoscutul acela era interesat de ceea ce se găseşte în computerul meu, spune el.

Din pragul uşii, Souffir remarcă:

— Dar nu putea să acceseze terminalul lui Largehead fără să aibă codul tău.

— Fişierele mele personale l-au interesat. Tipul are o curiozitate selectivă.

Norbert adaugă:

— Avea în mână un suport USB, când am dat peste el. Pot să jur că tocmai îl scosese din aparat. Cred că a avut timp să copieze ceea ce-l interesa.

— Aşadar, numai dumneavoastră eraţi vizat, profesore, observă locotenentul. Deţineţi date importante în computer?

— Sunt note personale legate de ultimele lucrări pe care le efectuăm acum la Fundaţie... Şi diverse fleacuri.

— Da, s-ar putea să fie o persoană de pe-aici. Un maniac care vrea să vă afle secretele! mai exact, cineva care circulă după bunul plac prin birouri, posedă o cartelă parolată şi vă accesează computerul când are chef.

— Un rezumat succint, dar precis, locotenente.

Mosele iese din birou şi îşi scoate şoşonii. Un tehnician îi ia şi îi pune într-o pungă transparentă, pe care o închide imediat.

Janvert îşi trece mâna peste cap, mângâindu-şi părul blond. Ochii lui aleargă de la birou la Mosele, de la Mosele la Souffir şi apoi se întorc din nou la Mosele, fixându-se asupra acestuia într-o privire hipnotică.

— E ciudat, profesore, începe el, am vaga senzaţie că de obicei sunteţi mai vorbăreţ, dar că acum nu prea aveţi chef de confidenţe. Poate mai târziu?

— Da, poate...

Îşi deschide laptopul şi introduce suportul USB în aparat. Ochelarii cu ramă groasă se odihnesc pe masă, pălăria a fost aruncată pe fotoliu şi impermeabilul zace pe jos.

Mâinile îi tremură, gura i se mişcă din cauza unor ticuri care-i deformează buzele. De când s-a întors, nu reuşeşte să se liniştească. A luat două pastile şi a băut un pahar de whisky, dar fără niciun rezultat. Îi este frică. E copleşit de o panică retrospectivă care-i produce greaţă, care se transformă în angoasă şi îl înghite într-un rău de gheaţă.

„Timpul mă presează... Răzbunarea e riscantă! Şi apoi, trebuie să aflu ce ştie Mosele... Ce legături există între manuscrisele de la Marea Moartă şi Testamentul Nebunului!” Pe ecran, se afişează dosarele luate din computerul lui Mosele. Trebuie să le deschidă pe toate. Să le cerceteze. Abia după aceea poate să doarmă.

Şi să moară, mai târziu, când totul se va sfârşi.

Benzile video de supraveghere de la Fundaţia Meyer au fost vizionate rapid. Apoi locotenentul Janvert şi echipa lui le-au sigilat şi le-au luat cu ei.

Înregistrările au evidenţiat clar prezenţa bărbatului cu impermeabil şi pălărie în zona de parcare. Ochelari cu ramă groasă, de baga, şi mustaţă. Janvert a fost de părere că intrusul s-a mascat atât de caraghios pentru a nu fi recunoscut.

Echipa ştiinţifică a controlat şi aparatul electronic de acces în garaj. Memoria dispozitivului a păstrat amprenta cartelei magnetice care i-a permis vizitatorului să intre şi să iasă. Necunoscutul a utilizat o cartelă parolată, înmatriculată M-27: cea care-i fusese atribuită profesorului Francis Mariane!

Către ora douăzeci şi trei, Mosèle şi Souffir intră într-o braserie de unde îi sună pe Rughters şi pe Hélène Moustier pentru a-i anunţa despre incident. „Cineva se foloseşte de cartela parolată a lui Francis ca să hoinărească în voie prin Fundaţie şi să cotrobăie în computere. Ceea ce caută el nu poate fi ceva prea important, doar dacă nu cumva deţine codul de acces la memoria lui Largehead! Dar am verificat în centrală şi Largehead nu a fost accesat...”

La ora douăzeci şi trei şi patruzeci de minute, Mosèle se urcă în maşină şi răspunde la telefonul care sună.

— A, tu eşti, Martin! Scuză-mă încă o dată că te-am lăsat baltă mai devreme. O să-ţi povestesc.

Vocea lentă a bătrânului avocat se face auzită:

— Mi-ar plăcea s-o convingi pe Émylie să te însoţească vineri, la Villery... Aş vrea să-i arăt adevăratul Testament al Nebunului; cred că merită să-l vadă. Un weekend la ţară ne va face bine tuturor.

— Trec pe la ea; o să-i propun.

Mosele regretă că i-a spus că vrea să treacă pe la Émylie. Dar Hertz nu pare să fi remarcat şi continuă:

— O să-ţi povestesc despre Loja Primară. Îmi asum răspunderea ca să-ţi dezvălui anumite secrete. Eşti prea implicat în această afacere ca să nu afli mai multe lucruri.

„Bătrânul motan îmi întinde o momeală de lux, îşi spune Mosele. Ştie foarte bine că n-aş refuza o astfel de propunere, îmi stârneşte curiozitatea şi se pricepe ca nimeni altul să aţâţe interesul”.

— O să-ţi telefonez mâine dimineaţă, îi spune Mosele înainte de a închide telefonul.

Émylie deschide uşa şi observă imediat faţa trasă a prietenului ei.

— Oh, cum arăţi! Nu-mi place deloc, spune ea. Ai o mutră tristă şi obosită, de câine bătut.

— De câine mort, mai degrabă.

Mosele intră în casă, ţinându-şi impermeabilul ud pe un braţ. Émylie i-l ia şi îl atârnă în cuier, spunând:

— Dacă fraţii ar afla că îmi faci vizite la ore atât de târzii...

— Sunt unii care ar înţelege. Şi alţii care ar avea o plăcere nebună să scrie un roman foileton pe tema asta! Canapeaua e liberă?

— Te aşteaptă...

— Am o mulţime de lucruri să-ţi povestesc.

Mosele se afundă între pernele pestriţe, îşi întinde picioarele şi scoate un oftat prelung.

— Vrei să bei ceva? întreabă Émylie.

— Orice în afară de cafea. În seara asta ar fi bun un ceai de tei sau de mentă. Am nişte palpitaţii groaznice. Am fumat prea mult. Şi am şi băut puţin, cu Hertz, ceva mai devreme.

Émylie trece în spatele mesei din bucătăria ei americană. Se aude apa curgând într-un ibric.

— N-am decât ceai de verbină.

— Foarte bine. O cană mare, te rog.

În timp ce aşteaptă să fiarbă apa, Émylie pregăteşte o tavă cu două căni, o chisea cu zahăr pudră şi două linguriţe. Două minute mai târziu, se întoarce în salon, pune tava pe o masă joasă şi se aşază pe canapea, ghemuindu-se cu genunchii la piept.

Mosele simte nevoia să o ia în braţe, dar se abţine.

— Suntem invitaţi să petrecem weekendul în casa de vacanţă a lui Martin. Vrea să ne dezvăluie nişte secrete.

— Maestrul Enigmelor! Mi-e puţin frică de el. Nu reuşesc să-mi dau seama de care parte se situează. Am impresia că uneori poartă o mască. Dacă se foloseşte de tine ca să ajungă la Mormântul lui Hristos?

Didier încearcă să pară sigur pe el:

— Nu, cred că mai degrabă face totul ca să ne protejeze.

Émylie îşi culcă obrazul pe umărul lui Mosele. Didier se întoarce uşor spre ea. O priveşte: părul ciufulit, pleoapele încă grele de plâns, buzele întredeschise.

— Ţi-am promis că o să-ţi povestesc ce s-a întâmplat azi...

Femeia îi pune un deget pe buze, ca să-l facă să tacă.

— Şşşt! Avem tot timpul. Ne e bine aşa.

Capul lui Émylie apasă mai greu pe umărul lui. „Ne e bine aşa, să nu spunem nimic. Să uităm un pic...”

Bărbatul scoate o cheie din buzunar, o introduce în încuietoarea micuţei uşi din lemn şi pătrunde în biserică.

Umbra. Răcoarea pietrei. Mirosul de tămâie.

Se uită la ceas. E ora unu fără şapte minute. Mai are de aşteptat trei minute; ştie că Monseniorul e punctual. Se aşază pe una dintre bănci. Ochii lui se obişnuiesc cu întunericul; priveşte crucifixul de deasupra altarului. O mediocră reprezentare a lui Hristos, realizată în ipsos

cenuşiu. Un corp descărnat, care se răsuceşte de durere pe cele două braţe ale crucii sale. „O impostură!”

Apoi aude un zgomot la dreapta sa. Mica uşă din lemn se deschide şi se închide rapid. Paşi. Silueta Monseniorului se apropie.

Bărbatul se ridică.

— *Dominus vobiscum,* spune Monseniorul.

— *Et cum spiritu tuo,* răspunde bărbatul.

— Ai făcut acum o treabă foarte bună. Ţi-ai răscumpărat greşeala făcută în pădurea Orientului.

— Vă mulţumesc, Eminenţă. Moartea papei întârzie... Trebuie să grăbim evenimentele. Testamentul Nebunului se află la Villery.

— Da. Iar Mosele şi văduva Mariane au fost invitaţi acolo de Martin Hertz. Nimic din ceea ce are legătură cu avocatul nu-mi este necunoscut. Ai venit să primeşti ordine...

— Numai şi numai de pe buzele dumneavoastră, Monseniore.

— Templierii au incendiat odinioară mănăstirea din Orbigny pentru a şterge toate urmele trecerii lor pe-acolo, după ce i-au asasinat pe Nicolas şi Agnan de Padova... lăsându-i pradă focului! Moştenitorii Templierilor vor pieri şi ei tot în flăcări!

— Înţeleg, spune bărbatul. Jocul este totuşi periculos. Piesele eşichierului sunt destul de greu de doborât. Nu credeţi că Guillio ar putea reacţiona? El a condus operaţiunea până acum.

— Gardienii Sângelui au avut întotdeauna un singur scop: să pună mâna din nou pe exemplarul Testamentului Nebunului aparţinând Lojii Primare şi să împiedice descoperirea Mormântului lui Hristos. O să mă ocup de asta. De-acum, eu conduc Loggia şi eu sunt cel care dă ordine.

— Pentru binele confreriei noastre... şi al sfintei Biserici, Monseniore, ştiu. Totuşi, mă tem că nu mai putem continua să-l atacăm pe Martin Hertz fără să ne aşteptăm la reacţii din partea Primilor fraţi.

— Să aşteptăm să se trezească! Deocamdată, aceşti fraţi misterioşi stau ascunşi în bârlogul lor.

Bărbatul ar vrea să-i spună interlocutorului său ce anume crede el despre tăcerea Primilor fraţi, să-i mărturisească îngrijorarea sa, intuiţiile sale... Dar întrevederea s-a încheiat. Monseniorul pare nerăbdător.

— O să ies eu primul, Eminenţă.

— Du-te...

Bărbatul iese prin mica uşă laterală a bisericii.

Monseniorul savurează această clipă de singurătate. Îl priveşte pe Hristos pe cruce, care parcă ar vrea să se desprindă din umbră, arcuindu-şi trupul slăbit şi torturat. „Testamentul Nebunului trebuie să dispară! Totul se va şterge... Istoria asta nu se va scrie niciodată!”

Rămâne multă vreme nemişcat în faţa altarului. Gândurile îi zboară de la un condamnat pironit pe cruce la un om învelit în giulgiu. O formă fantomatică, tremurătoare, lividă. Un tânăr care urcă Muntele Măslinilor...

Se decide, în sfârşit, să iasă din biserică. Afară, ploaia îl loveşte peste faţă, obligându-l să grăbească pasul. Ajunge la maşina neagră, parcată de-a lungul trotuarului, câţiva metri mai încolo. În ea îl aşteaptă secretarul său.

Acesta se repede să-i deschidă uşa din spate. Monseniorul intră în maşină. „Va trebui să trăiesc mereu cu această povară pe conştiinţă, murmură el. Alte crime!”

— Poftim? întreabă secretarul.

— Nu, nimic... Vorbeam singur.

57.
Cea de-a doua casă a lui Hertz

Vineri, ora treisprezece patruzeci şi cinci.

Cimitirul din Villery se află în spatele unei masive biserici romane. E mărginit de ziduri înalte, acoperite cu un strat gros de viţă sălbatică, ale cărei frunze au căpătat culoarea roşie odată cu venirea toamnei. Mormintele se aliniază, modeste, în iarba măruntă. Deasupra lor, podoaba fragilă a unei mici capele se înalţă într-o imitaţie de stil gotic.

Martin Hertz stă în faţa unei pietre funerare proaspăt montate. O simplă dală de cuarţ, fără cruce. Numai o placă, pe care sunt gravate aceste nume:

Lea ŞI MARTIN HERTZ

Ploaia s-a oprit, lăsând în urmă un cer de un alb intens. Un vânt furişat alunecă deasupra ierbii, şfichiuind picioarele.

Încotoşmănat în haina lui groasă din piele ca un imens monolit imobil, Hertz priveşte mormântul pe care-l va împărţi cu Lea şi se întreabă care dintre ei doi se va stinge primul din viaţă. Care îl va abandona pe celălalt.

— N-o să-ţi înţeleg niciodată gusturile uşor morbide, Martin.

Hertz recunoaşte vocea. Se întoarce surâzând.

— Deci m-ai văzut când am venit, abate?

Preotul este puţin mai tânăr decât avocatul. E un bărbat înalt şi noduros, cu faţa osoasă, brăzdată de riduri profunde, cu ochi negri precum cărbunele, cu părul alb. Poartă un costum gri şi un pulover negru, îmbrăcat peste o cămaşă bleu, cu gulerul răsfrânt. În mâna dreaptă ţine o sacoşă din piele maro.

— Eram sigur că o să vii direct aici, spune el. Ţi-am văzut maşina când am ajuns la prezbiteriu. Nimic mai bun pentru moral, nu-i aşa? Mereu la fel de mulţumit de micul petic de pământ destinat eternităţii tale şi a lui Lea?

— Lea era să mi-o ia înainte... Din cauza Gardienilor Sângelui.

— Devin din ce în ce mai periculoşi. Te temi de ei, bătrâne frate?

— Da, Jacques. Mi-e frică de ei. Mă împresoară ca lupii. O să-mi pot îndeplini misiunea? Voi putea apăra Testamentul Nebunului de atacurile lor?

Abatele îi întinde sacoşa din piele prietenului său şi îi spune:

— Iată-l. Împreună cu inelul. Am avut grijă de ele de când mi le-ai încredinţat. Am dormit chiar cu ele în pat. Sub pernă! O să te ajut să faci ce trebuie, Martin. Ştii că poţi conta mereu pe mine.

— Bineînţeles! Haide, să intrăm în casă şi să-i aşteptăm acolo pe Émylie şi pe Didier. Le-am spus să vină pe la ora cincisprezece. Ai vreo obligaţie în după-amiaza asta?

— Nu, niciuna, răspunde abatele Jacques. Nici căsătorii, nici înmormântări. O să te ajut la treburi. Ai nevoie de ceva?

— Am cumpărat de toate înainte de a pleca.

Cei doi prieteni pleacă din cimitir. Un bărbat uriaş şi unul subţirel care merg totuşi în acelaşi pas. În pasul la care-i obligă vârsta.

Cuarţul neted de pe mormântul familiei Hertz străluceşte pe fondul cerului alb.

Casa de la ţară a lui Hertz este situată în afara satului. Drumul până la ea e o potecă îngustă de pământ şi pietriş. La capătul acesteia, casa se înalţă în mijlocul unei pajişti mărginite de sălcii. Este o veche fermă compusă din două

corpuri de câte un etaj şi, în ciuda diverselor restaurări, seamănă în continuare cu ceea ce a fost dintotdeauna: o locuinţă liniştită care se luptă cu timpul, cu olanele căzute de pe acoperiş, cu tencuiala desprinsă de pe pereţii din chirpici, îngreunându-se sub umbra unui stejar bătrân, de peste o sută de ani.

Toamna a adormit-o. Hertz şi Jacques ridică obloanele. Săptămâna trecută, bătrânul avocat a venit aici ca să-i încredinţeze prietenului său Testamentul Nebunului şi inelul, fără ca măcar să intre în casa rămasă închisă din luna august.

Aerul pătrunde prin ferestre şi alungă repede mirosul de casă nelocuită.

Hertz se gândeşte la Lea. O să-i telefoneze după ce termină de aerisit încăperile, de pregătit paturile de la etaj... Se gândeşte la Lea. Niciodată nu s-a gândit atât de mult la ea. Poate doar atunci când erau tineri şi îndrăgostiţi. Atât de îndrăgostiţi!

Timpul transformă dragostea în obişnuinţă, în ritualuri, într-o prietenie asemănătoare celei care-i uneşte pe călători pe parcursul unei croaziere. Pentru că aşa trece viaţa: o lungă călătorie. În care unul se adaptează la maniile celuilalt. O armonie politicoasă, respectuoasă, distantă.

Mai rosteşte cineva vorbe de dragoste când se apropie de şaptezeci de ani? Hertz îşi pune întrebarea asta pentru prima dată. Şi regretă că nu şi-a pus-o mai devreme.

Lea ar fi putut să moară...

Şi-ar fi plâns bătrâna iubită ca un câine pierdut, ca un copil abandonat de mamă. Mereu acest egoism. Această teamă de-a rămâne singur, mutilat sufleteşte. Amputat de celălalt.

Priveşte spre şirul de sălcii aplecate deasupra unei râpe, la marginea căreia curge un mic pârâu, foarte aproape de

pajişte. Dacă nu ar fi existat cavoul lor conjugal din cimitir, i-ar fi plăcut ca cenuşa lor să fie împrăştiată în aceste locuri, mai târziu.

Prin lentilele binoclului său, bărbatul i-a văzut pe Hertz şi pe abate deschizând obloanele casei. La parter şi apoi la etaj. A răsucit lentila pentru a apropia imaginea avocatului care privea lung în direcţia lui. Instinctiv, s-a aplecat; Hertz părea că-l fixează.

S-a indispus pentru că s-a lăsat păcălit de această iluzie, care i-a accelerat ritmul cardiac pentru o clipă. Exact atâta cât să se înfurie fiindcă nu s-a putut controla.

De data asta, şi-a schimbat impermeabilul şi pantofii eleganţi cu un pulover şi o pereche de cizme. Seamănă un pic cu Carlo şi cu Lorenzo şi se gândeşte că e pe cale să devină şi el un om de teren. Ceea ce nu-l împiedică să dorească să se afle în biroul său din Roma, să-şi dorească din toată inima ca operaţiunea să se termine mai repede.

Descoperă, cu mare satisfacţie, maşina lui Mosele intrând în câmpul vizual al binoclului său.

— Mosele şi văduva Mariane! murmură el.

Bărbatul îi vede pe cei doi tineri coborând din maşină şi scoţându-şi sacoşele din portbagaj. Hertz le deschide uşa casei, în pragul căreia apare şi abatele...

„Curând, vor fi cu toţii morţi. Dispăruţi, mai degrabă”.

Mosele şi Émylie îl plac imediat pe Jacques pentru privirea lui directă şi sinceră, în ciuda ochilor întunecaţi, pentru zâmbetul său generos care-i cutează obrajii slabi, pentru toată bunătatea care emană din el.

Abatele ia mâinile lui Émylie între palmele sale şi îi spune:

— Doamnă Mariane, am aflat despre nenorocirea care v-a lovit. Cuvintele nu-şi au rostul în asemenea

circumstanţe. Dar, uneori, dovezile de prietenie pot fi de ajutor...

— Vă mulţumesc, răspunde Émylie. Da, prietenia este întotdeauna o alinare.

Apoi, întorcându-se spre Mosele, abatele continuă:

— Profesore Mosele, am auzit de dumneavoastră şi sunt încântat să vă întâlnesc, în sfârşit. Am citit ultima dumneavoastră lucrare, *Psaltirea de la Canterbury.*

— Cred că Martin v-a îndemnat s-o citiţi! E cel mai bun agent comercial al meu.

— Într-adevăr, confirmă abatele. El mi-a împrumutat-o şi nu am regretat deloc că am avut parte de o asemenea lectură. Dar aş minţi dacă aş afirma că am reţinut totul.

— M-aţi liniştit, spune Mosele zâmbind.

Hertz îşi invită prietenii în casă şi le propune lui Émylie şi lui Mosele să-şi ducă bagajele în camerele pregătite pentru ei la etaj. Şi se scuză: „M-am ocupat singur de toate astea. Fără Lea, sunt cam neîndemânatic”.

Mosele se întrebase cu ce-ar putea să semene casa de la ţară a bătrânului avocat. O copie a vilei din oraş? Un decor un pic demodat, compus din tapiserii, draperii groase, din catifea, fotolii masive, din piele, mobile din mahon, toate învăluite în miros de ceară şi de tutun rece?

Dar nu era aşa. Imediat şi destul de surprins, Mosele descoperă încântat muzeul fermecător care se deschide în faţa ochilor lui. O bibliotecă englezească, din lemn gălbui, înţesată cu sute de cărţi. O masă enormă, cu banchete, unde ar putea trage un chiolhan o mulţime de cavaleri înfometaţi. Fotolii cu braţele uzate de nenumăratele sieste petrecute cu picioarele întinse pe piatra unui vast şemineu. Pe pereţi, acuarele frumoase şi delicate. O statuie reprezentând-o pe Fecioara cu pruncul, dăltuită într-o piatră neagră. Vase uriaşe, umplute cu ramuri bogate de drobiţe uscate. Covoare în nuanţe de crem,

aruncate peste pardoseala cărămizie. O scară din lemn de stejar, care duce la etaj. La capătul încăperii, un şir de câteva trepte ce coboară spre o uşă boltită, din lemn. Şi lumina: o lumină plăcută, albă, care se răsfrânge pe muchiile mobilelor, se strecoară prin cotloane şi se răspândeşte pe jos în raze lungi. Şi parfumul dulceag al pajiştii din jurul casei, al ierbii îngălbenite de toamnă, al fânului...

O casă în care te simţi bine. Unde trebuie să laşi timpul să treacă, fără televizor, fără radio.

Dormitoarele sunt la fel: pline cu cărţi, cu statuete. Paturi largi şi înalte. Lemn, piatră şi răchită. Arome nedesluşite. Cele ale fermei de odinioară, impregnate în ziduri de-a lungul timpului, anotimp după anotimp.

— Îţi place? întreabă Hertz, în timp ce Mosele îşi lasă bagajele pe jos.

— E minunat, mărturiseşte tânărul la vederea dormitorului său. O casă din alte vremuri, Martin!

— Şi încă n-ai văzut totul.

Émylie apare în pragul camerei.

— Ce-ar trebui să mai vedem?

— Templul meu! anunţă Hertz, cu emfaza lui atât de caracteristică.

— Un templu? întreabă Émylie.

— La subsol, continuă bătrânul avocat. Vă propun să ne bem cafeaua acolo. Sau ceai... Sau alcool, dacă vă pofteşte inima. Instalaţi-vă şi apoi coborâţi. Ne întâlnim jos. Vă aştept acolo împreună cu abatele.

— Abatele? se miră Mosele.

— Ah, am uitat să vă spun că Jacques este preot. Da, are două particularităţi: este cel mai vechi şi mai bun prieten al meu şi îşi urmează sfânta chemare! Aceste două calităţi fac din el un personaj extrem de tolerant şi dovedesc faptul că eu nu sunt un om tocmai rău.

Hertz îi face cu ochiul lui Mosele. Seamănă cu un motan jucăuş care îşi scoate ghearele pe furiş. Şi bătrânul avocat coboară apoi scara, cu pas apăsat.

De pe palier, Émylie şi Mosele îl aud pe abate spunându-i lui Hertz:

— Cine are dreptul să pătrundă în universul tău secret trebuie să fie extrem de apropiat de tine!

— Tu, tu îmi eşti un prieten fidel, îi răspunde Hertz. Câte ore n-am petrecut noi aici, ca doi palavragii bătrâni şi ramoliţi?

58.
Biblioteca

Hertz o ia înaintea prietenilor săi. Poartă în mână geanta din piele în care se află Testamentul Nebunului şi inelul şi coboară cele patru trepte ce duc la uşa boltită din lemn.

— Atenţie la cap, spune el, aplecându-se într-un gest teatral.

Introduce o cheie în încuietoarea solidă.

— Aşteptaţi...

Uşa scârţâie. Mosele se gândeşte că nici nu se putea întâmpla altfel şi zâmbeşte.

— Să aprind lumina şi după aceea puteţi să intraţi.

Se aude zgomotul scurt făcut de apăsarea unui întrerupător. Lumina e prea galbenă. Émylie şi Mosele sunt decepţionaţi de aspectul vestibulului cimentat, cu pereţii străbătuţi de cabluri electrice. Dar Hertz se îndreaptă deja spre o a doua uşă care se află în faţa lor. Aceasta e blindată şi deschiderea ei se comandă de la un tablou electronic pe care bătrânul avocat formează un cod, apropiindu-şi mult ochii de taste.

În timp ce uşa blindată se deschide încet, Hertz le recomandă prietenilor săi să aibă grijă să nu alunece pe scara care coboară. Treptele se înşiruie în formă de spirală, între pereţii zgrunţuroşi.

Jacques spune:

— Odată era să-mi rup şira spinării, ţii minte, Martin?

— Bineînţeles. Iarna trecută; băusem cam mult în timpul mesei şi Lea ne-a certat. Am băut un vin tare atunci, nu-i aşa?

— Ca de obicei, precizează abatele.

O a treia uşă. Fără cheie, fără cod. E suficient s-o împingi.

Hertz face un pas în întuneric, apasă pe un întrerupător

şi spune:

— Fiţi bineveniţi în templul meu, Émylie şi Didier!

Mosele scoate un scurt fluierat de admiraţie. Avocatul a amenajat aici o bibliotecă gigantică, într-o pivniţă vastă, al cărei plafon e constituit din trei bolţi în semicerc, sprijinite pe abacele solide ale unor coloane groase. Pereţii, foarte înalţi, sunt acoperiţi cu etajere lungi, din lemn; o şină pe care culisează o scară permite accesul la nivelurile superioare.

Lucrările în formatul in-folio rânduite în acest spaţiu extraordinar sunt superbe, manuscrise originale, suluri de pergamente. Din loc în loc, câteva plăcuţe de aramă, fixate pe barele de lemn verticale, precizează proveniența unora dintre piese.

Pentru a desăvârşi decorul, Hertz a aşezat între anumite cărţi câte un obiect rar: statuete din lemn, figurine din os, măşti, fetişuri, cufăraşe preţioase, despre care spune că le-a smuls, după o grea luptă, din mâinile unor anticari greu de înduplecat.

E o veritabilă capelă. Un adevărat templu dedicat cărţilor, culturii, cunoaşterii.

Pardoseala e făcută dintr-un planşeu gros, acoperit cu un covor circular, cu motive negre şi albe neclare.

Lumina discretă, difuzată de invizibile lămpi cu halogen, a fost studiată cu multă grijă. Sala e scăldată într-o strălucire caldă şi blândă, care lasă câteva cotloane într-o vagă umbră misterioasă din care ba se înalţă un stâlp, ba se iţeşte o mobilă grea, cu geam, în spatele căreia se zăresc alte cărţi, ba luceşte o armură.

Precum un trufaş stăpân al locurilor, Hertz stă în pragul sanctuarului său, cu pieptul umflat de un orgoliu care-i împurpurează obrajii şi îi face ochii să strălucească. Jacques cunoaşte bine această atitudine; nici n-o mai ia în seamă. Micile păcate ale prietenului său contribuie şi ele la

bucuria lor împărtăşită şi la vechea afecţiune care-i leagă. Şi, în definitiv, cum să nu fii mândru de o asemenea comoară? se întreabă, înţelegător, abatele.

Mosele a redevenit cercetătorul, specialistul, istoricul de zi cu zi. Străbate cu paşi mici acest peristil, ca un cunoscător, ca un savant, ca un amator lacom.

Hertz se amuză şi se umflă-n pene, privindu-l cu coada ochiului pe tânărul care trece de la un codex al contelui Gaston Phebus, din secolul al XIV-lea, la *Viaţa Sfântului Denis,* scrisă şi desenată în anul 1317, de la un potir din Ardagh la o mitră brodată cu aur a unui episcop mort de-o veşnicie, de la o apologetică anonimă la un *Muldenfaltensil* oferit odinioară lui Alphonse al X-lea al Castiliei...

— E magnific! exclamă Mosele. Uluitor! E biblioteca Vaticanului! Textele latine bisericeşti din Cologne, *Synopsis evangelica* de Lagrange, Codexul lui Missant! Ce splendori, Martin!

— O întreagă viaţă de colecţionar, spune Hertz cu glasul lui miorlăit. Matricea mea... Memoria mea...

Émylie nu ascultă. Îl urmează tăcută pe Mosele, mulţumindu-se să atingă uşor cu degetele marginea lucrărilor, pielea, fildeşul sau aurul unui obiect. Căldura hârtiei cartonate, coaptă de timp, răcoarea fildeşului sau a metalului. Trece, astfel, de la senzualitatea la frigiditatea acestor comori acumulate, rânduite cu grijă, clasate parcă de un maniac, neobosit artizan al unei nebunii, al unei iubiri înverşunate pentru ceea ce oamenii au lăsat să se odihnească între piei tăbăcite, între foi de hârtie moale. În cerneală, e sângele negru al memoriei lor. Peste tot, în cositorul poansonat, în cornul dăltuit, în pielea gravată.

— Martin, nu pot să cred că ai obţinut toate astea de la anticari! spune Mosele.

— Sunt peste cincizeci de ani de când tot cumpăr, Didier. O jumătate de secol în care mi-am urmărit prada şi

m-am ruinat ca să pun mâna pe ea. Mărturisesc că i-am corupt pe unii dintre anticari. Banii deschid capacele tuturor cuferelor. Şi porţile tuturor sufletelor! Am fost un avocat influent şi bogat, precum ştii. Pe-atunci, aveam în serviciul meu câţiva agenţi care cutreierau lumea pentru mine. I-am pus să caute aceste obiecte fabuloase pe care le admiri acum cu atâta respect.

Hertz face câţiva paşi în interiorul sălii, pune geanta pe masă şi continuă:

— Jacques, Lea şi un alt prieten, despre care o să vă povestesc în curând, sunt singurii care au pătruns în această bibliotecă. Statul şi fiscul nu ştiu nimic despre această avere acumulată. Când vorbesc despre avere mă refer la bogăţia artistică şi intelectuală pe care o reprezintă această colecţie.

Émylie intervine:

— Şi atunci, de ce ne permiţi să-ţi împărtăşim secretul?

Hertz se întoarce spre abate.

— Spune-le, Jacques...

Preotul se apropie de Émylie şi de Didier. Faţa lui brăzdată de riduri se luminează de un surâs frumos şi Jacques spune:

— Cred că Martin încearcă să vă dovedească amândurora că puteţi avea încredere în el. N-a găsit altă dovadă mai bună decât aceasta... Să vă deschidă porţile bibliotecii lui. Sau, dacă preferaţi, să vă deschidă inima lui!

Bărbatul coboară binoclul.

— Nu înţeleg, anunţă el. I-am văzut îndepărtându-se spre fundul încăperii de unde nu au mai reapărut.

— Probabil că au intrat în altă cameră, presupune Carlo. Un salon, o bucătărie...

Bărbatul se gândeşte câteva secunde, mestecând în gol.

— Să mergem! decide el deodată şi se ridică. Hai să

îndreptăm micul nostru microfon spre una dintre ferestre.

Cei trei Gardieni ai Sângelui părăsesc şanţul în care au stat ascunşi mai mult de trei ore. Picioarele le-au amorţit, le-au anchilozat. Înaintează înlăturând din calea lor crengile joase ale unui tufiş şi ajung apoi pe pajişte. Lorenzo îşi duce mâna la buzunarul interior al hainei, unde îşi ţine Ruger-ul GP100. Carlo strânge la şold sacoşa grea pe care o poartă în bandulieră.

Inima bărbatului a început să bată mai tare. Simte, pentru a doua oară, acest sentiment nou, de agitaţie şi, totodată, de frică. A descoperit această senzaţie ciudată în pădurea Orientului, în acea mizerabilă zi ploioasă în care l-a pierdut pe unul dintre agenţii săi. Beţia acţiunii. Teama. Amândouă, împletindu-se în adâncul pieptului, în bătăile din tâmple, în febrilitatea gesturilor.

Şi o ură rece împotriva lui Hertz, duşmanul care trebuie să piară. „În foc, în foc! îşi repetă el. Va pieri împreună cu prietenii lui”.

Casa lui Hertz parcă trepidează în ritmul paşilor săi sacadaţi. Se apropie. „E un război, încearcă el să se convingă. În el mor şi oameni nevinovaţi”.

Se gândeşte la Émylie Mariane, la preotul acela...

„Nu fac altceva decât să execut ordinele Monseniorului. Sunt braţul lui înarmat”.

Ajunge, gâfâind, lângă casă. Se lipeşte de zid. Carlo şi Lorenzo îl imită. Inima îl doare, lovindu-i coastele cu bătăi surde şi apoi parcă urcându-i-se până-n gât. Dar simte o plăcere deosebită, bolnăvicioasă. A uitat de confortabilul său birou din Roma.

— O să ai tot timpul să admiri aceste bijuterii, îi spune Hertz lui Mosele, care trebuie să renunţe, cu părere de rău, la examinarea rafturilor bibliotecii.

Tânărul se aşază la masa la care Jacques şi Émylie s-au

instalat deja. Bătrânul avocat deschide un bar ingenios mascat într-un bufet; scoate de-acolo o cafetieră electrică, ceşti, pahare, o sticlă de Cardhu şi o cutie cu ţigarete.

— Cine bea cafea? întreabă el.

Émylie şi Mosele răspund, într-un glas, că beau cu plăcere o cafea, în timp ce Jacques optează pentru whisky, la fel ca Hertz.

Câteva minute mai târziu, băuturile sunt servite şi Hertz deschide geanta pentru a scoate din ea Testamentul Nebunului şi inelul. Îi prezintă manuscrisul lui Émylie, permiţându-i să-l răsfoiască, dar rugând-o să procedeze cu multă grijă. Mosele priveşte cu mare atenţie inelul şi, imediat, revede în minte veriga de fier agăţată de unul dintre zidurile micii capele din pădurea Orientului. Bănuieşte că va primi În curând o explicaţie din partea bătrânului avocat. În timp util. Ştie acum că acesta îşi dirijează informaţiile cu zgârcenie, după o măsură proprie, ca un desăvârşit şef de orchestră.

În timp ce Émylie întoarce uşor paginile preţioasei Evanghelii, Hertz spune:

— Abatele m-a ajutat să termin traducerea Testamentului Nebunului. Mărturisesc că ajutorul lui a fost foarte preţios pentru mine.

— De la Templieri încoace, nimeni nu a mai făcut puţină ordine în opera lui Nicolas şi a lui Agnan de Padova, precizează Jacques cu modestie.

Se lasă un moment de tăcere. Mosele îşi bea cafeaua cu mici sorbituri. Jacques îşi degustă porţia de whisky, în vreme ce Hertz şi-o înghite pe a sa cu lăcomie.

Émylie închide cartea, îşi aşază palmele pe pielea pătată a copertei şi rămâne încremenită astfel, într-un soi de pioşenie.

— Ştiaţi, aşadar! spune ea, adresându-se preotului. Isus şi-a lăsat fratele să fie crucificat în locul lui. Nu a avut loc

nicio înviere!

— Într-adevăr, asta se deduce din acest manuscris, admite Jacques.

— Dacă Biserica ar afla că susţineţi această teorie... începe Mosele.

— I-aş rămâne îndatorat în anumite privinţe, răspunde abatele zâmbind. Dar, ştiţi, eu sunt un preot de teren. Un paroh bătrân, de ţară, unul dintre cei cărora nu le mai vine apa la moară. Nu mai prezint interes pentru instanţele superioare!

Émylie împinge uşor Testamentul Nebunului spre Hertz şi şopteşte cu tristeţe:

— Lui Francis i-ar fi plăcut atât de mult să ţină acest exemplar în mâinile lui! Chiar şi o singură dată.

— Îmi pare rău că nu mi s-a destăinuit, se plânge Hertz; poate că n-ar fi fost mort acum.

Glasul lui sună fals. Mosele îşi dă seama. Impresia aceasta decalează realitatea momentului, transformând-o într-un act de teatru, într-un scenariu de o precizie evidentă. Deodată, atmosfera pare artificială. „Încă te mai joci, Martin, se gândeşte el. Îţi joci rolul într-un decor ales special pentru acest eveniment. Şi minţi! încă mai minţi când vorbeşti despre Francis!”

Afară, Carlo a îndreptat dispozitivul cu microfon spre una dintre faţadele principale ale casei. Se încruntă, încordat şi atent, apăsând cu un deget pe minusculul receptor plasat în urechea sa.

— Le aud vocile, dar nu sunt clare, spune el.

— Trebuie să fie într-o cameră îndepărtată... Rezolvă mai repede, se enervează bărbatul.

— Nu e aşa de uşor. Se aude ceva în surdină. Aproape imperceptibil. Nu pot să disting ce anume spun; cred că sunt mai mulţi pereţi între ei şi noi.

— În cazul ăsta, va trebui să intrăm în casă. Ocupă-te tu, Lorenzo. Fă o deschizătură în geam şi răsuceşte cremona ferestrei.

Lorenzo scotoceşte prin geanta pe care Carlo a lăsat-o la picioarele lor.

— N-o să dureze mult, îi asigură el.

— Când ajungem înăuntru, precizează bărbatul, nu o să intervenim imediat. Vreau să aflu mai întâi ce vorbesc, ca să-i pot raporta Monseniorului.

Hertz şi-a terminat porţia de whisky şi îşi mai toarnă una. „Doar o picătură!” Dar mâna lui mare e generoasă.

— Până să survină sciziunea lor, începe el, Templierii care deţineau Testamentul se întâlneau în capela din pădurea Orientului şi apoi intrau împreună în sanctuarul lor secret, situat lângă terenul mocirlos.

— Locul n-a fost niciodată descoperit, spune Mosèle. Fiind subteran, cred că astăzi n-a mai rămas mare lucru din el.

— Templul acela ne interesează prea puţin, pentru că nu adăpostea Mormântul lui Hristos, precizează bătrânul avocat, despăturind o hartă a regiunii Champagne-Ardenne, pp care tocmai a scos-o din geantă. Scoate o ţigară din cutie şi se foloseşte de ea pentru a desena un triunghi imaginar, unind cele trei puncte ale locurilor menţionate de Templieri şi, mai recent, de Francis Mariane. În mijlocul acestui triunghi a ascuns Hugues de Payns rămăşiţele lui Mesia, continuă el. De-acum, putem fi siguri de asta, datorită indicaţiilor care figurează pe marginea Testamentului.

— În adâncul pământului! spune Émylie.

— Da, aşa cum ne informează V.I.T.R.I.O.L., formula misterioasă din capelă, adaugă Jacques.

— „Vizitează interiorul Pământului şi, explorându-l, vei

găsi piatra tainică”. Sau FRATELE tainic! Hristos... spune Mosele.

Carlo taie o bucată din geam, la înălţimea mânerului ferestrei. A plasat un disc-ventuză pe sticlă şi apasă vârful diamantului de jur-împrejurul lui.

Cei doi însoţitori ai săi îl privesc cu atenţie, apreciindu-i dexteritatea şi rapiditatea gesturilor.

— Când ne-ai povestit sfârşitul dramatic al Templierilor, continuă Mosele, ne-ai spus că o mică parte dintre ei au format legendara Lojă Primară.

Hertz scoate un oftat şi îşi clatină capul gros, cu obrajii flasci.

— Încă mai eşti sceptic, Didier. Şi totuşi, acesta este adevărul! Această Lojă a străbătut timpul, păstrând Testamentul Nebunului şi inelul pe care-l vezi.

— Inelul care se afla, odinioară, în capelă, sub inscripţia V.I.T.R.I.O.L., nu-i aşa? remarcă Mosele. Am văzut amprenta săpată în piatră. O ştii şi tu! La ce servea el?

Hertz îşi regăseşte zâmbetul şi răspunde:

— Este inelul care a închis Mormântul lui Hristos. El a fost dat celui mai fidel dintre prietenii lui Isus... Unuia dintre fraţii săi...

— Vrei să spui că...

Mosele se opreşte brusc. Ceea ce şi-a imaginat în aceste ultime zile, ipoteza improbabilă, explodează acum într-un adevăr evident.

Hertz îi continuă ideea:

—... Că fondatorul Lojii Primare n-a fost altul decât Isus! Şi că această Lojă încă mai există. Există dintotdeauna!

Vaga suspiciune care-l asaltase pe Mosele se confirmă. Bănuiala care l-a sâcâit atât de mult, zdruncinându-i eşafodajul calculelor, îşi găseşte acum rezolvarea în această pivniţă, în această sublimă cavernă, în acest

templu!

Mosele întâlneşte privirea felină a bătrânului său mentor şi nu-şi dezlipeşte ochii de intensa ei strălucire aurie. Hertz pare să se metamorfozeze... Un efect al imaginaţiei sale? Pielea feţei devine parcă mai fermă, buzele, moi de obicei, îşi precizează deodată linia voluntară, într-un zâmbet bun şi, totodată, sever. O transformare abia perceptibilă, treptată, care răstoarnă totuşi imaginea tradiţională binevoitoare şi desuetă. Aici, acum, bătrânul care stă proţăpit în scaun a devenit un uriaş impozant şi întinerit.

— Şi tu...? întreabă tânărul, ştiind dinainte răspunsul.

— Da, aparţin acestei Loji mitice. Abatele ştie deja acest lucru şi, dacă am încredere în voi doi, este pentru că soţul tău, Émylie, a fost omorât de cei care acum vor să mă omoare şi pe mine. Pe mine, pe tine, pe Didier şi pe toţi care au aflat Secretul.

Cei trei Gardieni ai Sângelui au pătruns în casă. Carlo plimbă dispozitivul cu microfon spre toate colţurile camerei şi reuşeşte să localizeze glasurile: provin dinspre uşa joasă spre care coboară cele patru trepte de piatră.

Bărbatul face un semn. Lorenzo, cu Ruger-ul în mână, se îndreaptă spre uşa rămasă întredeschisă. Înaintează prudent în vestibulul încă luminat. În faţa lui se află uşa blindată. Închisă.

Bărbatul şi Carlo ajung lângă Lorenzo. Bărbatul face încă un gest. Carlo îşi fixează microfonul pe uşa metalică.

Hertz se abţine, cu părere de rău, să-şi mai umple un al treilea pahar de whisky. Dar trebuie să-şi păstreze mintea limpede pentru a continua discuţia:

— În urma agresiunii pe care am suferit-o din partea Gardienilor Sângelui, am venit să-i încredinţez aceste obiecte abatelui Jacques, pentru a le păstra până când le

voi pune definitiv într-un loc sigur. Jacques cunoaşte multe dintre micile mele secrete. Este şi el un frate!

— Nu ştiam că cineva poate fi preot şi, în acelaşi timp, francmason, se miră Émylie.

Abatele îi răspunde, cu zâmbetul lui obişnuit, încreţindu-şi faţa ridată:

— Au existat mulţi *preoţi filosofi,* dintre care unul a fost chiar mentorul în masonerie al lui Voltaire.

Ignorând, în mod făţiş, o dezbatere pe care nu vrea să o vadă continuată, Mosèle revine la Hertz pentru a-l întreba:

— Martin, ne-ai spus că vei avea grijă să pui Testamentul şi inelul într-un loc sigur. Există un asemenea loc? Până acum ai reuşit să ascunzi manuscrisul printre câteva cărţi banale din biblioteca ta din Sèvres, dar ce vei face în continuare?

— În Loja Primară, răspunde Hertz, unul dintre fraţi are sarcina de a veghea asupra Testamentului şi a inelului. El este numit Depozitar. Când aceste două relicve sunt în pericol, Depozitarul le ascunde în mormântul lui. Al meu le aşteaptă.

— Bine gândit, admite Mosèle. Un adăpost inviolabil, în principiu.

— Cu toate astea, Gardienii Sângelui au profanat mormântul unuia dintre ai noştri... Asta s-a întâmplat în secolul al XV-lea. Au plătit însă pentru fapta lor! Un evreu bătrân, pe nume Ieronim, le-a întins o cursă ingenioasă. O poveste elocventă, în care sinistrul Torquemada[29] joacă un rol important!

Mosèle îşi aprinde o ţigară.

— Cred că vrei să ne-o povesteşti, spune el, privindu-l pe Hertz, ai cărui ochi încep să strălucească precum aceia ai unei pisici viclene.

---

29 Tomás de Torquemada (1420-1498), inchizitorul general al Spaniei, (n.tr.).

Hertz se întoarce spre Jacques şi se scuză:

— Trebuie să mă auzi din nou trăncănind, abate! De câte ori ţi-am povestit despre Ieronim Evreul?

— Despre el, despre Catari, despre Templieri... Ai toată îngăduinţa mea, Martin.

— Bine, continuă Hertz. Hai să ne întoarcem atunci în Spania anilor 1400. La Burgos, mai exact...

59.
Condamnatul la moarte

O cameră de tortură, duhnind a transpiraţie şi urină.

Un bărbat cam de cincizeci de ani este supus interogatoriului. Şade pe un scăunel, gol, cu braţele legate la spate şi gleznele însângerate, prinse în aparatul de tortură.

Doi dominicani stau în picioare, de o parte şi de alta a prizonierului epuizat. În spatele unei mese, sub marele crucifix din lemn atârnat pe zidul de piatră, un cleric transcrie depoziţiile condamnatului. Lângă el, o siluetă masivă, tăcută şi imobilă, a rămas în umbră, ferită de lumina singurei lămpi cu ulei. Seamănă cu o statuie pe care nimic n-o poate impresiona. Nici ţipetele, horcăielile şi plânsul omului torturat, nici zgomotul sec al oaselor frânte.

A şasea persoană prezentă în această încăpere joasă e călăul. Are mai puţin de treizeci de ani şi un chip angelic, cu trăsături feminine, ochi verzi şi păr negru şi des, care-i ajunge până la gât.

Pe o poliţă, sunt aranjate cu grijă piesele din lemn de diferite grosimi, pe care gâdele trebuie să le introducă în aparatul de tortură, cu ajutorul unui ciocan, pentru a comprima carnea şi a sfărâma oasele.

Pe jos se află un lighean plin cu apă, un burete şi o sticlă cu oţet, pentru reanimarea victimei.

Cei doi dominicani îi spun prizonierului:

— Da... Te ascultăm. Eliberează-ţi, în sfârşit, sufletul şi îţi vei uşura corpul!

— Rănile sufletului sunt mult mai urâte decât cele ale cărnii!

Rănitul se clatină, cu privirea rătăcită, gata să leşine. Deja şi-a pierdut cunoştinţa de trei ori şi încă mai simte în gât gustul infect al oţetului pe care a fost forţat să-l înghită

pentru a reveni la viaţă.

— V-am spus, bâiguie el. Templierul Bemard de Josse a luat Testamentul Nebunului şi s-a pus sub protecţia prietenilor evrei care fugeau de represiunea lui Filip cel Frumos...

— Asta e poveste veche! reacţionează primul dominican. Au trecut aproape două secole de când au fost arşi Templierii.

Privirea condamnatului e înecată în lacrimi; îi zăreşte pe dominicani în spatele unei pâcle întunecate şi siluetele lor dansează. I se face greaţă. Tremură. De frig. De ruşine şi de umilinţă. Pentru că a urinat pe el.

— Familia Casmaran, care l-a primit pe Josse, s-a instalat în Castilia, continuă el. Şi a lăsat să se creadă că este unul de-al lor.

— Dar după aceea? Templierul şi evreii lui au reformat Loja Primară, nu-i aşa? Secta asta există în continuare şi tu ai intrat în ea, nu-i aşa?

Primul dominican a răcnit. Vocea lui ţipătoare îi sfâşie timpanele de ore întregi.

— Recunosc! geme condamnatul. Pe Sfântul Ioan, aşa e... îndurare! îndurare! Apă... Daţi-mi puţină apă.

Silueta masivă care rămăsese în umbră deschide gura pentru întâia oară şi ordonă:

— Mila noastră să-i aline suferinţa. Daţi-i să bea.

Călăul stoarce buretele îmbibat deasupra buzelor crăpate ale prizonierului. Omul primeşte apa închizând ochii şi concentrându-se numai asupra acestei infime mângâieri. Cu setea potolită, se străduieşte din răsputeri să se ridice. Îşi mobilizează gâtul descărnat, obrajii supţi şi pometii ieşiţi în afară, în încercarea de a schiţa o biată grimasă la adresa inchizitorului necunoscut care şade alături de cleric.

— Ai făcut nişte mărturisiri lipsite de valoare, reia

silueta. Ceea ce ne-ai spus tu este deja consemnat de mii de ori în notele Autorităţii Supreme. Ştii bine pe cine căutăm noi: pe Ieronim Evreul!

— Prea târziu! strigă condamnatul pe un ton victorios.

— Vrei să spui că a fugit din Castilia? întreabă silueta. Ştim asta. Trebuie să mai adăugăm o nouă pană de lemn ca să ne răspunzi unde anume s-a refugiat?

— Îndurare... Nu pot să spun!

Şi omul se prăbuşeşte din nou, parcă surpându-se în sine. Durerea oaselor sfărâmate se răsfrânge în tot corpul care începe să tremure iar de frica altor torturi. Demn de milă, distrus, înspăimântat, începe să plângă.

— Salvează-te de la chinuri inutile, şuieră al doilea dominican. Vrem să aflăm unde e ascunzătoarea acestui *converso*[30]. Unde este Ieronim Casmaran?

Silueta din umbră face un gest. Clericul, cufundat în registrele sale, pe care le completează cu un scris delicat şi mărunt, nu se poate abţine să nu strâmbe din nas, înţelegând ce anume semnifică acest ordin tăcut.

Călăul introduce o pană de lemn groasă în aparatul de tortură, bătând-o scurt şi precis cu un ciocan.

Bărbatul urlă. O salvă de durere aproape că-l ridică de pe scaun. Un rău pornit de la gleznă, ce urcă pe picior, îi arde vezica, îi sfârtecă stomacul, se umflă în gât şi îi explodează între tâmple, ca un bulgăre de foc.

Un animal rănit: asta e acum. Un animal jalnic, gol, murdar. O creatură înjosită, dezgustată de propriul miros. Şi care urinează din nou.

Bărbia îi cade pe piept. Gâfâie sufocat şi cedează:

— Maestrul meu Ieronim... E în Franţa... spiţer... în oraşul Troyes... Ultimele veşti primite de la el sunt rele... Se spunea că e pe moarte, în iarnă... Probabil că în primăvară a murit deja...

---

30 Evreu convertit la creştinism, (n.tr.).

Apoi, prin tunelul suferinţei, ajunge la el o voce îndepărtată... cea a unuia dintre dominicani:

— Dacă acest mare eretic a murit, cine a moştenit acele relicve blestemate?

— Tradiţia... bâiguie condamnatul. Ieronim a pus Testamentul Nebunului şi inelul într-o cutie din bronz care va fi depusă în mormântul lui... Un refugiu inviolabil... Până când Loja va desemna un nou Depozitar. Poate că toate astea deja s-au petrecut...

— Sacrilegiu! strigă al doilea dominican.

În spatele mesei, silueta masivă se apleacă asupra clericului şi întreabă:

— Ai transcris bine toate cuvintele lui, Maestre Viana?

— Cu exactitate, frate Tomás. De-acum puteţi pronunţa *ordenamiento.*

Silueta se ridică şi apare în lumina lămpii cu ulei.

Tomás de Torquemada.

Un bătrân frumos, bine clădit, chel, cu faţa largă, nas de vultur şi ochi pătrunzători, care reflectă o inteligenţă subtilă. Vocea gravă şi, totodată, blândă, pronunţă rar fiecare cuvânt, pentru a-i da mai multă greutate.

Spune:

— Să se scrie că, în temeiul articolului 15 al Codului, prizonierul trebuie să-şi reînnoiască depoziţia peste trei zile. Dacă refuză, va fi supus din nou la tortură şi predat tribunalului secular.

Torquemada părăseşte masa la care clericul încheie de redactat actul de justiţie, asupra căruia s-a aplecat cu o atenţie extremă, din dorinţa de a sacraliza momentul.

Călăul deschide uşa şi Marele Inchizitor iese, invitându-i pe cei doi dominicani să-l urmeze:

— Frate Tendilla şi tu, frate Pacheco, veniţi cu mine.

Cei trei bărbaţi pleacă, fără să se mai intereseze de prizonierul prăbuşit, care plânge în hohote sfâşietoare.

Pe culoar, aşteaptă doi oficianţi cu o targă; aceştia intră în camera de tortură pentru a-l lua pe condamnat.

— Va veni o zi când se va termina şi cu aceste *aljamas*[31] care răspândesc infama minciună ce-l pângăreşte pe Domnul Nostru Isus Hristos! murmură ca pentru sine Torquemada.

— Puroi! adaugă fratele Tendilla. Putregai născut în spiritul iluminaţilor.

— Trebuie să acţionăm fără întârziere dacă nu vrem ca această cangrenă blestemată să vicieze sfânta Biserică Catolică, spune Torquemada. Troyes se află sub jurisdicţia arhiepiscopului de Reims. O să-i trimit acestuia o condamnare împotriva lui Ieronim Evreul. O scrisoare purtând menţiunea i*n memoria*[32], în cazul în care porcul ăsta va fi deja mort.

— *In memoria!* exclamă fratele Pacheco.

— Vă însărcinez să conduceţi această afacere, fraţii mei, ordonă Torquemada. Aduceţi-mi cutia din bronz, dar juraţi că n-o veţi deschide. Cruţaţi-vă sufletul! Eu voi fi acela care va distruge aceste relicve.

— Promitem. Dar oare trebuie să dăm crezare absolută tuturor poveştilor dezvăluite de acest evreu eretic?

— Ştiu, spune grav Torquemada, însoţindu-şi vorbele de un gest al mâinii. *Quaestiones sunt fallaces et inefficaces*[33]*.* Totuşi, toate anchetele noastre coincid. Suntem Gardienii Sângelui şi acţionăm în această calitate. Acum, haideţi!

Dominus vobiscum.

— *Et cum spiritu tuo,* răspund cei doi fraţi, într-un glas. Dominicanii, însoţiţi de un cleric şi de doi *criados*[34]*,*

---

31 Comunităţi evreieşti. (n.a.).

32 Condamnare postumă. (n.a.).

33 „Torturile sunt înşelătoare şi ineficiente.” (n.a.).

34 Servitori. (n.a.).

părăsesc oraşul Burgos chiar în acea seară. Noaptea, condamnatul suferă un atac de cord şi moare.

60.
Ieronim Evreul

Troyes

Laboratorul lui Ieronim Evreul e o încăpere pitorească, ticsită cu tot felul de obiecte farmaceutice, printre care nenumărate parfumuri, suave sau picante, dulcege sau aspre. Acre, unele dintre ele. Acide sau înţepătoare, sufocante, făcându-te să tuşeşti, provocând ameţeli. Altele, catifelate. Uleiuri delicate, care amorţesc spiritul, provocând visuri liniştitoare.

E o cameră vastă, plină cu dulapuri vitrate ce conţin fiole, borcănaşe cu etichete, flacoane astupate cu dopuri groase de plută. Un ceaun de alchimist stă atârnat de un cârlig în vatra largă a şemineului din piatră; înăuntrul vasului fierbe o substanţă, la căldura jarului aprins. Rafturile de pe pereţi se îndoaie sub povara cărţilor groase şi a sulurilor de pergament.

Totul e în dezordine. Şi totuşi, fiecare obiect are un loc bine stabilit. Ieronim, bătrânul bărbat bolnav, ştie foarte bine unde se află fiecare dintre ele.

Stă aplecat deasupra mesei sale de lucru, luminată de zorii zilei, filtraţi prin obloanele din lemn ale singurei ferestre, şi de câteva lumânări.

Ieronim Evreul şi-a confecţionat o mască, pe care o foloseşte pentru a se proteja de emanaţiile toxice ale unor mixturi. E o cagulă din pânză cerată, cu două lentile rotunde de sticlă, pentru a vedea mai bine, şi cu un nas lung, cu vârful din grile de fier strâns împletite. Cu şorţul şi mânuşile lui mari, din piele neagră, spiţerul seamănă cu un cărăbuş uriaş, preocupat de activitatea lui savantă care-i acaparează întreaga atenţie.

Umple meticulos un vas, cu praful galben pe care l-a preparat în cursul nopţii.

Închide flaconul, îl aşază cu grijă pe o cârpă şi îşi scoate masca. Priveşte cei şapte săculeţi pe care i-a aliniat pe masă, în ajun, şi din care a extras materia necesară preparatului său chimic. Pe chipul lui palid şi scofâlcit, răvăşit de febră, se citeşte acum o satisfacţie intensă. Bărbatul trebuie să fi fost, odinioară, un om corpolent, dar vârsta şi boala i-au topit toată grăsimea, lăsându-i pe oase o prea mare cantitate de piele, flască şi cutată. Ridurile şi obrajii căzuţi îl fac să semene cu un câine bătrân şi obosit. Părul alb îi acoperă ceafa. Privirea lui este însă magnifică, blândă şi copilăroasă.

Buzele sale învineţite zâmbesc.

— Nu sunt oare răsplătit acum după o noapte de muncă? întreabă el craniul care l-a privit cum acţionează tot timpul, cu orbitele lui întunecate.

Ieronim surâde larg; cândva, a trasat cu cerneală roşie cele şapte litere V.I.T.R.I.O.L., pe fruntea albă a acestui mort anonim.

Pe scara din lemn, care leagă camerele de la etaj de laborator, cineva coboară cu paşi uşori.

— Tu eşti? întreabă Ieronim. Bănuiesc că vrei să mă dojeneşti! Poţi să intri fără frică; am terminat. Nu mai ai de ce să te temi.

Rita, soţia farmacistului, şi-a petrecut doar un şal peste cămaşa de noapte. Mai puţin vârstnică decât soţul ei, femeia şi-a păstrat frumuseţea mată, rotunjimea formelor, părul brunet şi moale, abia presărat cu câteva fire albe.

Se opreşte în faţa bătrânului şi clatină din cap, privindu-i trăsăturile obosite.

— Ai lucrat toată noaptea în vaporii ăştia infecţi, îl ceartă ea. Chiar n-ai mai multă minte decât un copil?

— Timpul mă presează, Rita. Mi-a mai rămas atât de puţin!

Femeia îşi pune palma pe obrazul lui, cu un gest delicat

şi drăgăstos, şi îi spune:

— Ştiinţa ta e mare, dragul meu, şi vei găsi cu siguranţă un leac ca să te vindeci.

— Nu există speranţă, ştim amândoi asta. Şi apoi, mai sunt şi acei doi dominicani care au venit din Castilia ca să mă aresteze. Prietenul nostru, judecătorul, mi-a spus că nu vor întârzia să apară.

Rita se înfurie:

— Asta înseamnă că am fost trădaţi! exclamă ea aproape ţipând.

— Unul dintre fraţii noştri a vorbit din cauza torturii la care a fost supus, precizează Ieronim. Limba se dezleagă când ţi se sfarmă oasele şi ţi se sfâşie pielea pe aparatul de tortură.

— În cazul acesta, înseamnă că Tribunalul Central Inchizitorial ştie de-acum că Testamentul Nebunului şi inelul sunt la tine.

Bătrânul ridică din umeri şi oftează:

— Fără nicio îndoială! Tomás de Torquemada prezidează Tribunalul Suprem şi aparţine Gardienilor Sângelui. Va urmări relicvele până la sfârşitul vieţii sale.

Ieronim începe să facă ordine pe masa lui de lucru. Rita observă atunci cei şapte săculeţi şi încremeneşte de spaimă citind denumirile înscrise pe pânza lor.

— Dumnezeule, ce-ai făcut în noaptea asta, Ieronim?

Se apleacă şi enumeră cu voce tare:

— *Veratrum album, If, Thymus, Ricinus communis, Iris, Opinella rustica, Linuae tuttiverda...* Toate astea sunt otrăvuri!

Se aruncă în braţele soţului ei şi îi şopteşte înfricoşată:

— E Moartea! Ai fabricat pulbere a morţii... Nu-i aşa? E pentru tine?

Bătrânul o mângâie pe păr. Îi zâmbeşte cu buzele lui uscate, crăpate de herpes.

— Nu, dragostea mea, spune el. Răul care mă devorează pe mine nu are nevoie de ajutor.

Apoi, o împinge blând spre scară şi îi cere:

— Du-te să te îmbraci şi trezeşte-l pe angajatul nostru; vreau să mă duc în pădurea Orientului pentru ultima oară.

— De ce spui pentru ultima oară? se îngrijorează ea.

Rita rămâne pe prima treaptă a scării, cu faţa întoarsă spre el, aşteptând să-i răspundă. Îl priveşte cum se îndreaptă spre fereastră şi deschide obloanele. Lumina zilei se răspândeşte în laborator şi asupra bătrânului care inspiră aerul cu nesaţ.

— E o zi frumoasă, senină şi liniştită, spune el. O zi tocmai bună pentru reglarea conturilor!

61.
Relicvele

Reims în biroul său din palatul Tau, sediu episcopal învecinat cu catedrala, arhiepiscopul Guillaume Briţonnet, duce şi prim pair ecleziastic, guvernând peste numeroase dioceze, îi primeşte în audienţă pe cei doi dominicani veniţi din Castilia, care abia îşi stăpânesc nerăbdarea.

Aşezat la masa lui, Guillaume n-a catadicsit să-i invite pe musafiri să ia loc şi aceştia au rămas în picioare, într-o atitudine respectuoasă, de circumstanţă, dar ascunzându-şi cu greu iritarea.

Prelatul se preface că răsfoieşte documentele ce abundă pe masa lui de lucru. Mustăceşte, încreţindu-şi pleoapele, şi se amuză pe seama inchizitorilor.

— Monseniore, spune fratele Tendilla, a trecut mai mult de o săptămână de când aşteptăm încuviinţarea semnată de mâna dumneavoastră; permiteţi-ne să insistăm!

— Ştiu, ştiu, mormăie arhiepiscopul. Ordonanţa voastră... Cum îi spuneţi voi? *Ordenamiento...* Clericii mei au redactat-o, în sfârşit.

Îşi continuă comedia, ridicând o hârtie, mutând o alta. Cu ocazia primei lor întrevederi, s-a amuzat făcându-i pe dominicani să creadă că nu înţelege franceza vorbită de ei şi îndemnându-i să se exprime în latină. Iar la a doua întâlnire, le-a spus că s-a gândit mai bine şi ar prefera, totuşi, franceza, în ciuda accentului lor îngrozitor.

De data aceasta, se preface că e distrat, savurând iritarea celor doi vizitatori, cărora nu le apreciază deloc acţiunile. Trebuie însă să pună capăt acestei parodii. Găseşte, în sfârşit, documentul atât de solicitat. Îl înmânează, împăturit şi pecetluit, fratelui Pacheco, abţinându-se să se ridice şi obligându-l astfel pe acesta să se aplece şi să-şi întindă braţul pentru a lua actul.

— Iată hârtia, spune el. Spiţerul acesta mărunt, din Troyes, va fi de-acum supus justiţiei voastre. Trebuie să fie un om tare periculos dacă v-a determinat să faceţi o călătorie atât de lungă!

Dominicanii ignoră ironia Monseniorului. Fratele Pacheco îi răspunde:

— Da, Monseniore, este. E un fals creştin care practică ritul iudaic.

— Ah... înţeleg!

Fraţii Tendilla şi Pacheco îşi iau rămas-bun de la arhiepiscop. Ofensa la care au fost supuşi nu-i mai afectează. De-acum, se află în posesia actului care-l va trimite pe Ieronim Evreul pe rug.

Rita şi Alain, slujbaşul, merg pe lângă măgarul care-l poartă în spinare pe Ieronim.

Angajatul soţilor Casmaran e un adolescent înalt, veşnic jenat de membrele sale prea lungi. Ţine cu putere de hăţurile animalului, preocupat să-l conducă prin locurile cele mai puţin accidentate, pentru a-l feri pe bătrân de zdruncinături.

Alain îşi iubeşte stăpânii. Copil orfan, el a găsit în preajma lor compasiunea şi tandreţea la care jinduia inima lui încercată.

Se uită pe furiş la Rita, care păşeşte pe lângă animal, ţinându-şi soţul de mână. Se gândeşte, îndurerat, că stăpâna lui va fi, în curând, văduvă; Ieronim se stinge pe zi ce trece, parcă dispărând treptat, într-un proces inevitabil. Retrăgându-se el însuşi din viaţă, discret.

A remarcat că stăpânul lui şi-a ascuns un pumnal la brâu, sub haină, şi că pe crupa măgarului atârnă un coş de răchită. Pentru ce oare?

Dar nu pune nicio întrebare. De altfel, nici n-ar putea vorbi, pentru că abia îşi reţine hohotele de plâns. Imaginea

acestui bătrân muribund, gârbovit pe spinarea măgarului, şi a acestei soţii iubitoare, care se străduieşte să nu plângă, îl fac să sufere, îi rup inima de milă.

Pădurea e verde, însorită. Înverzită de frunzişul ghiftuit de seva primăverii abia trecute. Încălzită deja de vara care se anunţă a fi blândă şi hrănitoare. Grâul şi viţa-de-vie vor rodi. Se va face pâine din abundenţă şi vin bun care să însoţească dumicaţii. Acel vin alb, puţin aspru, care pişcă limba şi îşi lasă dulceaţa pe ea.

Cufundat în gândurile sale, Alain nu observa că Ieronim se clatină. Cuprins de moleşeală, bătrânul a fost gata să cadă de pe măgar, dacă Rita nu l-ar fi susţinut. Învinuindu-se că n-a fost atent, adolescentul îl ajută pe spiţer să-şi regăsească o poziţie cât mai bună.

— Nu-i nimic, şopteşte Ieronim. O uşoară ameţeală. Nimic care să merite să vă schimbaţi la faţă în asemenea hal.

Rita şi Alain încearcă să-i zâmbească. Bătrânul pare să aprecieze masca încrezătoarei lor bunăvoinţe.

Ajung, în sfârşit, la luminişul în mijlocul căruia se înalţă capela mică, abandonată de Templieri; zidurile ei sunt parţial acoperite de iederă împletită. Buruienile înalte au asaltat-o cu tulpinile lor dezordonate şi au pătruns în interiorul ei, prin uşa roasă, rămasă întredeschisă.

Alain îl ajută pe Ieronim să coboare de pe măgar.

— Pe legea mea, spune spiţerul cu satisfacţie, ce bine e să calci din nou pe pământul tare! Mârţoaga asta m-a zdruncinat îngrozitor, până mi-a întors stomacul pe dos!

Face câţiva paşi, ţinându-şi soţia de mână. Apoi, cu un aer maliţios, se întoarce spre Alain şi îi spune:

— Aşteaptă-ne aici, Alain. Profită de aerul ăsta bun, plin de subtile parfumuri de *Athyrium filix-femina* şi *de Platycerium!*

— Ăăă... da, stăpâne, desigur!

Ieronim se opreşte o clipă **în** prag, pentru a anunţa:

— Rita, a sosit clipa.

— Zău? Iată că soţul meu evreu mă conduce la biserică, ca pe o tânără mireasă!

Intră împreună, deranjând câţiva porumbei care-şi iau zborul, dispărând prin vitraliile sparte ale ferestrelor.

— Toate ierburile astea, remarcă Ieronim cu părere de rău, arătând spre dalele năpădite de buruieni.

Îşi scoate pumnalul de la brâu. Rita vrea să-l oprească.

— Chiar trebuie să te ocupi de obiectele astea astăzi? întreabă ea. Nu pot să mai aştepte?

— Aşa trebuie să fac. Ajută-mă...

Îngenunchează amândoi, pe jos. Ieronim introduce vârful lamei între două dale.

— Bemard de Josse le-a încredinţat această comoară strămoşilor mei, spune el. Nu exista alt loc mai bun pentru a o ascunde. Datorită lor a supravieţuit Loja Primară. Şi ea trebuie să existe veşnic.

— Aproape toţi fraţii noştri au rămas **în** Castilia.

— Când nu voi mai fi în această lume, tu vei iniţia noi fraţi şi lanţul nu se va rupe niciodată.

— Vorbeşti ca un rabin bătrân şi ramolit, îl ceartă ea, ridicând piatra desprinsă de Ieronim.

Mâinile slabe şi noduroase ale bătrânului pătrund **în** ascunzătoare, scoţând din ea un sac din piele groasă în care se află preţioasele relicve ale Lojii Primare: Testamentul Nebunului şi inelul Mormântului lui Isus.

Epuizat de efortul făcut, spiţerul se aşază, sprijinindu-şi spatele de zid, foarte aproape de blazonul Templierilor. Rita rămâne îngenuncheată şi îl dojeneşte blând, punându-i mâna pe frunte, pentru a-i verifica temperatura.

— Arzi. Vezi? Nu trebuia să ieşi. Te-ai fi simţit mai bine dacă beai un ceai cald şi după aceea te culcai...

Ieronim strânge sacul din piele la piept.

— E adevărat că mă simt slăbit... Şi atât de obosit, draga mea.

Rita se aşază alături de el, cu spatele sprijinit de zid, cu umărul lipit de cel al soţului ei. Ca doi copii obosiţi de joacă. Doi copii bătrâni, surprinşi de vârstă.

— Eşti o soţie bună, Rita! Dar o actriţă netalentată. Ştii foarte bine că mă aflu la capătul drumului.

— Un om ca tine nu se prăbuşeşte la primul hop!

Ieronim deschide sacul din piele, pe genunchi.

Testamentul Nebunului e protejat de încă o învelitoare din piele tăbăcită. Bătrânul o desface şi constată că manuscrisul nu a fost afectat de trecerea timpului.

Închide din nou sacul, îşi aşază pe el mâinile pătate de bătrâneţe şi îi şopteşte soţiei sale:

— Haide, acum ascultă-mă cu atenţie. Va trebui să-mi urmezi instrucţiunile cu sfinţenie, pentru că bănuiesc ce anume vor face inchizitorii când mă vor găsi.

— Bine. Sunt gata să te ascult.

Îi vine să plângă. Lacrimile îi ard ochii ca piperul prost. Moartea care-şi arată chipul deasupra lor se pregăteşte să-i despartă.

Alain aşteaptă, împletind fire de iarbă. Din când în când, aruncă o privire în direcţia capelei şi îşi ciuleşte urechile, dar nu aude decât murmure. E vocea surdă şi monotonă a lui Ieronim.

Adolescentul ar putea să se apropie de uşă cu paşi uşori. Ar afla... Dar stăpânul lui i-a spus să rămână acolo. Şi, în ciuda curiozităţii care-l chinuie, se conformează.

Unul dintre porumbeii care şi-a luat zborul prin vitraliile sparte s-a oprit pe creanga unui copac din apropiere. Uguie acum cu glas cântat, acoperind vocea lui Ieronim, pe care nimic nu pare să-l mai poată face să tacă.

Rita se ridică. Cu o mână, Ieronim îi încredinţează sacul din piele, în timp ce cu cealaltă îi arată inscripţia gravată în zid: V.I.T.R.I.O.L.

Îşi priveşte soţia cu multă tandreţe şi cu infinita tristeţe.

— Ai înţeles tot? se asigură el. O să faci aşa cum ţi-am spus? Atunci, lasă-mă singur o clipă, să mai meditez puţin la această formulă.

— Nu întârzia prea mult. Eşti atât de palid!

Rita iese din capelă. Văzând-o singură, Alain se miră:

— Ce face stăpânul meu, doamnă Casmaran?

— Se reculege câteva momente.

Femeia depune sacul cu relicvele în coşul de răchită de pe spinarea măgarului şi aşteaptă.

Timpul trece. Cerul se colorează în alb, zgomotele pădurii se multiplică. Nu mai poate aştepta multă vreme. Ora amiezii se apropie.

Îl strigă:

— Ieronim! Ieronim!

Dar soţul ei nu răspunde. Rita intră din nou în capelă, urmată de Alain.

Se linişteşte, văzându-l aşa cum l-a lăsat, cu spatele sprijinit de zid, cu torsul uşor aplecat.

— Ah, ai adormit, sărmanul meu prieten!

Dar Alain e cuprins de teamă în faţa corpului imobil, îngenunchează şi apucă încheietura mâinii stăpânului său, pentru a verifica dacă sângele mai pulsează în venele vineţii care străbat pielea transparentă. După câteva secunde, se întoarce spre Rita. Lacrimile şiroiesc pe faţa lui.

— Ăăă... Nu doarme! Nu mai are puls, doamnă.

Rita, foarte calmă, face un gest larg cu mâna, în care cuprinde întregul loc, şi spune:

— Aşadar, aici vroia să moară. În capela Templierilor.

Şi, aplecându-se spre soţul ei alinat de moarte, se

gândeşte: „A descoperit oare ce căuta? V.I.T.R.I.O.L. *Visita Interiora Terrae, Rectificandoque, Invenies Occultum Lapidem”.*

Alain ridică trupul lui Ieronim pe umărul său. Bătrânul nu e mai greu decât un iepure mare. Adolescentul îl aşază pe spinarea măgarului; se gândeşte că e mare păcat că stăpânul lui are parte de un asemenea cortegiu funerar.

62.
Exhumarea

Ieronim Evreul odihneşte deja în cimitirul Saint-André, în Colţul Evreilor, situat la periferia sudică a oraşului Troyes. La cinci zile după înmormântare, dominicanii Tendilla şi Pacheco, însoţiţi de preotul lor, un notar, şase oameni înarmaţi şi doi gropari dotaţi cu lopeţi, ajung la mormântul proaspăt, dând la o parte mulţimea morocănoasă strânsă în jurul acestuia.

Tendilla se adresează oamenilor, ţinând ordonanţa în mână:

— Ieronim Casmaran, *converso* eretic, nu are dreptul să se odihnească în pământ sfinţit. E condamnat i*n memoria,* făcându-se vinovat de depravare eretică, de apostazie şi de exercitare în secret, în Castilia, a profesiei de spiţer, în ciuda interdicţiei date în acest sens evreilor.

În timp ce groparii sapă în pământul încă afânat, un călău şi ajutoarele sale îngrămădesc vreascuri la baza unui par înălţat la ieşirea din cimitir. Confecţionează, în grabă, un rug simplu. În definitiv, nici nu e nevoie de unul mai mare ca să ardă un mort!

În mulţimea ţinută la distanţă de oamenii înarmaţi, Alain o implora pe Rita să nu privească un asemenea spectacol. „Dimpotrivă, Alain... Judecătorii aceştia nu ştiu că Ieronim încă-i mai poate combate!” Şi, spre marea mirare a lui Alain, văduva zâmbeşte.

— Hiene ce sunt! Dezgroapă morţii! spune Alain înfuriat, cu pumnii strânşi şi picioarele lui lungi şi slabe tremurând neputincioase.

— Stai liniştit, îl sfătuieşte femeia. E inutil...

Mormântul e deschis rapid. Dominicanii se apropie. Cei doi gropari scot sicriul şi îl depun, fără menajamente, pe pământ. Despică lemnul pentru a putea exhuma cadavrul.

Moartea a început să putrezească trupul lui Ieronim, trăgându-i pielea pe oase, scobindu-i obrajii, brăzdându-i gâtul şi mâinile cu striuri verzui.

Evreul ţine o cutie din bronz pe piept. La vederea acesteia, unul dintre gropari exclamă:

— Afurisitul, şi-a luat economiile cu el!

— Taci şi dă-ne repede cutia aia, îi ordonă fratele Pacheco, dezgustat.

„Dumnezeule, ce rece e!” Pacheco pune obiectul într-un sac de pânză.

Apoi, cei doi gropari transportă rămăşiţele pământeşti ale lui Ieronim până la stâlpul rugului, pe care înfăşoară sfoara de şase ori pentru a menţine trupul vertical.

„Ţi se face milă! Şi nespusă ruşine...”, şopteşte Alain care-şi vede stăpânul transformat într-un manechin hidos şi grotesc.

Oamenii adunaţi în semicerc în faţa mizerabilului rug asistă la scenă cuprinşi de indignare. Dar nimeni nu face niciun pas. Soldaţii stau cu lăncile pregătite.

Frânghia petrecută peste fruntea mortului îi ţine capul drept. Ieronim pare să privească mulţimea năucit, parcă ieşit dintr-un coşmar! Găurile negre şi adânci ale ochilor lui sunt aţintite într-un punct precis.

Cel puţin aşa îşi imaginează Rita.

În timp ce călăul şi cele două ajutoare ale sale aprind torţele, notarul – un bărbat scund, bondoc şi pântecos –

Înaintează, desfăşurând un document. Ajuns în faţa cadavrului legat, îi citeşte sentinţa:

— Ieronim Casmaran, **în** virtutea puterilor pe care ni le-au conferit Regulile Sacre, te condamnăm să fii ars public, cenuşa ta să fie aruncată **în** vânt, iar numele tău să fie şters din memoria oamenilor!

O rază de soare luminează chipul livid al lui Ieronim, desenându-i un zâmbet pe buzele supte, întinse peste

dinţii stricaţi. Dar oare nu e şi aceasta tot o viziune a Ritei?

Rugul este aprins. Vreascurile uscate încep să trosnească şi flăcările înalte cuprind hainele şi părul rărit ale condamnatului.

O femeie foarte bătrână spune:

— E prima dată când un nefericit nu urlă şi nu se zbate pe rug!

Spectacolul e înfiorător. Trupul mort nu se chirceşte, nu se apără. Se lasă devorat de focul care-l încolăceşte ca nişte cârcei de viţă agăţătoare.

Unii îşi fac semnul crucii. Alţii îşi coboară privirea. Oamenii o înconjoară pe Rita şi o iau de braţ, în semn de afecţiune şi compasiune. Femeia parcă a înnebunit: zâmbeşte încontinuu şi repetă, fără încetare, un cuvânt ciudat: „V.I.T.R.I.O.L”.

63.
Capcana

Pe 16 septembrie 1498, la mănăstirea Sfântul Toma d'Aquino, în Ávila, unde se retrăsese Torquemada, Marele Inchizitor îi primeşte în chilia sa pe cei doi dominicani, fraţii Tendilla şi Pacheco, care-i aduc cutia din bronz scoasă din mormântul lui Ieronim Evreul.

Tendilla pune cutia pe masă şi spune:

— Am procedat conform ordinelor date, frate Tomás, şi vă încredinţăm această cutie pentru a o deschide chiar dumneavoastră, aşa cum aţi cerut.

— Aţi acţionat întru salvarea sfintei noastre Biserici, le mulţumeşte Marele Inchizitor, vizibil satisfăcut.

Examinează cutia câteva secunde, aplecându-şi corpul masiv asupra ei. „În sfârşit, am dejucat planurile Lojii Primare, se gândeşte el. I-am smuls relicvele. Am înfrânt-o!"

Orgoliul îi încălzeşte sângele şi îi colorează obrajii. Ceea ce n-au putut face Gardienii Sângelui de-a lungul atâtor secole, a reuşit el într-o clipită. Doar sfărâmând nişte oase...

Ia un cuţit şi forţează cu vârful lui fragila încuietoare a cutiei închise.

Lacătul cedează imediat. Torquemada deschide cutia, încremeneşte, stupefiat. Roşeaţa din obraji îi dispare şi o paloare bruscă îi invadează toată faţa. Simte că trupul i se goleşte parcă de sânge. „Dumnezeule!" strigă el.

Cei doi dominicani se dau înapoi în acelaşi timp. Din cutia larg căscată se ridică, deodată, un praf fin, galben. Milioane de firicele minuscule, pe care flacăra unei lumânări le face să strălucească în incinta întunecata a chiliei.

Tendilla şi Pacheco îşi duc mâinile la nas şi la gură.

Încăperea e năpădită de un miros infernal. O duhoare fetidă, greţoasă, o pâclă scârnavă, pe care Marele Inchizitor o inspiră în plămâni.

Cei doi dominicani ies din cameră, fugind de miasma oribilă.

„Moartea!” îşi spune Torquemada, dându-şi ochii peste cap. Saliva i se prelinge pe buze şi respiraţia i se îngreunează.

Îşi duce mâna la piept. Degetele i se încleştează pe roba de dimie. Se clatină, îşi pierde echilibrul, se prăbuşeşte.

Cu gura plină de spume şi un foc îngheţat scormonindu-i plămânii, Torquemada moare intoxicat de otrava preparată de victima lui, Ieronim Evreul.

Pe culoar, Tendilla şi Pacheco tremură din toate încheieturile. Nu mai îndrăznesc să intre în chilia Marelui Inchizitor. Capul le vâjâie şi respiră cu greutate. Dar au ieşit la timp. Pe ei, otrava i-a cruţat.

S-a spus că Tomás de Torquemada a murit de o boală necunoscută. În realitate, el a fost ucis, fulgerător, de o otravă volatilă, o toxină obţinută din plantele *Veratrum album,* I*f, Thymus,* R*icinus communis,* Ins, O*pinella rustica* şi L*inuae tuttiverda.* Din alăturarea iniţialelor tuturor acestor denumiri rezultă formula: V.I.T.R.I.O.L.

64.
În foc

Hertz nu mai rezistă: îşi umple al treilea pahar cu whisky, pentru ca doza să fie pe măsura setei lui.

— Deci Torquemada era un Gardian al Sângelui! exclamă Mosele, neîncrezător.

— Ca numeroşi alţi dominicani, precizează Hertz, ducându-şi paharul la buze.

— Şi asta nu-ţi convine? întreabă Émylie. Ideea unui mare complot de-a lungul secolelor nu-ţi serveşte oare interesele?

Avocatul pare contrariat. Mai bea o gură de alcool.

— Dar chiar acesta e purul adevăr, asigură el, uşor iritat. Complotul s-a născut odată cu Loja Primară. Exact în ziua în care Hristos a fost îngropat în pădurea Orientului. Istoria nu a reţinut decât latura de suprafaţă a evenimentelor, netezită, şlefuită, lustruită. Miile de mici fapte nevăzute care au hrănit-o au fost păstrate, pe ici, pe colo, de câte o mână de femei şi de bărbaţi. Loja Primară şi Gardienii Sângelui, care s-au contrat dintotdeauna, au contribuit, totuşi, la reunirea tuturor pieselor acestui puzzle gigantic.

Jacques nici nu s-a clintit. Se mulţumeşte să afişeze un zâmbet răbdător pe faţa lui pergamentoasă.

— Dar n-ai nicio dovadă, Martin, obiectează Mosele. Evoci Tradiţia cu un „T” mare, în care putem vârî toate balivernele istorice care ne trec prin cap.

— Dovezi! se enervează Hertz. După părerea ta, Testamentul Nebunului nu e o dovadă? Manuscrisele de la Marea Moartă, pe care le descifrezi la Fundaţia Meyer, astea nu sunt dovezi?

— Admit faptul că Isus nu a murit pe cruce, continuă tânărul. Ştiu, de asemenea, că unii încearcă să ne reducă la tăcere şi că nu se dau în lături să ne ucidă pentru asta,

dar Torquemada, Filip cel Frumos şi alţi Catari sau Templieri la care te raportezi joacă roluri total ignorate de istorie. Faci din ei actori ai unei drame oculte, pe care numai câţiva iniţiaţi ar şti s-o descifreze. N-am ce să fac, Martin: rămân sceptic... Sau perplex, dacă preferi.

Hertz oftează adânc. Îşi ia paharul cu băutură şi îl dă pe gât.

— Fie, spune el. Merit să mă judecaţi, asta e! Cred că n-am fost suficient de convingător.

— Dimpotrivă, intervine Émylie. Poate că ai fost prea convingător!

— Înţeleg, continuă bătrânul avocat. Ar fi trebuit să vă spun că, în timpul primei lor iniţieri, fraţii Lojii Primare primesc, pe cale orală, o Tradiţie ancestrală. Iar tu, Didier, eşti capabil să înţelegi acest mod de transmitere a unei învăţături. Nu astfel a funcţionat francmasoneria dintotdeauna? Indiferent dacă este vorba despre echer sau despre perpendiculară, despre compas ori nivelă, aceste instrumente primitive ne leagă, o dată mai mult, de Tradiţie. Ele îi evocă pe meşterii egipteni de la Deir el-Medineh[35] sau pe constructorii catedralelor. Vin dintr-o mitologie bogată în alegorii.

Oare nu zeul Thot, deţinător al Cunoaşterii, a fost cel care i-a învăţat pe constructori cum să utilizeze compasul şi echerul, perpendiculara şi nivela, pentru ca templele să fie înălţate după proporţiile divine? Iar în Testamentul Nebunului, nu este oare reprezentat Marele Arhitect care creează Universul cu ajutorul unui compas? întrebările ce ne frământă astăzi vor fi reluate de alţii care, îmbogăţiţi cu o nouă cunoaştere, cu o ştiinţă mai precisă, vor găsi, probabil, schiţa unui răspuns.

---

35 Numele arab al unei regiuni din Egiptul antic, în care locuia confreria artizanilor însărcinaţi să construiască monumentele funerare ale faraonilor şi ale apropiaţilor acestora. (n.tr.).

— Sunt de acord, spune Mosele. Totuşi, ceea ce transmite masoneria în cursul iniţierilor nu este altceva decât o învăţătură simbolică. Nu există nicio confirmare istorică în ritualul ei. Vehiculează un mit a cărui unică motivaţie este aceea de a lămuri inexplicabilul din căutările ei spirituale şi personale.

Hertz pare să reflecteze o clipă. Se pregăteşte să continue, dar Jacques intervine:

— Şi dacă francmasoneria se mulţumeşte să repete, inconştient, un ritual originar? O mesă aridă, lipsită de adevărata ei esenţă?... Dacă gesturile ei, cuvintele, gândirea nu sunt nimic altceva decât vestigiile unei tradiţii fără „T” mare? Remanenţa unui adevăr adânc înrădăcinat în memoria umană?

— Înţeleg la ce vă referiţi, remarcă Mosele. Adică adevăratul fondator al francmasoneriei ar fi însuşi Hristos! Şi tot ce-a mai rămas din opera lui ar fi această Lojă Primară... Restul, toată francmasoneria, în afară de această Lojă, ar fi doar o cochilie goală!

Jacques îşi accentuează surâsul, privindu-l pe Mosele drept în ochi, şi adaugă:

— Da, ar fi înspăimântător, nu-i aşa? Totul ar fi fals: Biserica, masoneria... Şi una şi cealaltă, clădite pe mâl, menţinându-se la suprafaţa istoriei graţie unor tradiţii fără miez. N-am mai avea nicio speranţă, nu-i aşa? Doar dacă...

Zâmbetul lui Jacques dispare brusc. Fizionomia lui devine gravă; toate trăsăturile i se modifică, ridurile i se adâncesc. Se apleacă peste masă şi îşi îndreaptă degetul arătător spre Testamentul Nebunului.

— Doar dacă nu cumva singurul Adevăr este conţinut în acest manuscris! Mă rog în fiecare zi ca acest Adevăr să mă lumineze. Mă rog la Dumnezeu sau la Marele Arhitect al Universului. De altfel, cred că ei doi seamănă ca fraţii gemeni!

— Bine, şopteşte bărbatul, scoţându-şi receptorul din ureche. Să nu ne mai pierdem timpul cu confuzele lor teorii pseudofilozofice! Plasaţi explozibilul.

— O parte pe pragul acestei uşi, altă parte sus, pe scară, precizează Carlo, apucându-se imediat de treabă, ajutat de Lorenzo.

În fiecare dintre cele două blocuri de explozibil e amplasat câte un detonator. Explozia va fi comandată din exterior, de la emiţătorul reglat pe frecvenţa declanşatoarelor.

Gardienii Sângelui urcă scara pentru a ajunge înapoi, în camera principală de la parter. Aici, Carlo scoate din geantă un flacon ce conţine un fel de gel transparent, un produs extrem de inflamabil, şi răspândeşte substanţa pe mobile, pe tocurile uşilor şi pe primele trepte ale scării ce duce la etaj.

Apoi, cei trei bărbaţi ies din casă, trecând prin aceeaşi fereastră, şi se întorc în ascunzătoarea lor din râpă.

— Ticăloşii ăştia! spune bărbatul. Am aflat, cel puţin, unde ascundeau, pe vremuri, Testamentul şi inelul. De data asta, n-o să le lăsăm timp să-l pună la loc sigur.

— Un mormânt! şopteşte Lorenzo. Nu mă miră că francmasonii au ales un asemenea loc. Ei şi cultul lor pentru moarte...

— Dă-mi telecomanda, îi cere bărbatul lui Carlo.

Acesta i-o înmânează. Bărbatul priveşte obiectul îndelung, zâmbind cu satisfacţie; de-acum, nu mai trebuie decât să apese un buton şi Testamentul Nebunului, Loja Primară şi Secretul lui Isus vor deveni doar legendă.

— Adio, mult iubiţi fraţi! spune el, apăsând butonul telecomenzii.

Două deflagraţii; zgomotul uneia îl acoperă pe al

celeilalte.

Uşa grea, blindată, e smulsă din tocul ei şi proiectată în bibliotecă. Un val fierbinte, asurzitor, năvăleşte în pivniţă şi suflul lui azvârle cărţile, potirele şi măştile de pe rafturi, dezechilibrându-i pe Hertz şi pe prietenii lui.

După nici două secunde, un bulgăre de foc se năpusteşte în încăpere, căutându-şi imediat combustibilul în hârtii şi lemn.

— Doamne, Dumnezeule! urlă Mosele.

— Gardienii Sângelui! strigă plin de ură Hertz, care realizează, îngrozit, că toate comorile adunate pe parcursul întregii sale vieţi vor dispărea în flăcări. Că nu poate opri dezastrul. Că toată existenţa lui se dezagregă acum, în ecoul exploziei.

Mosele o ia pe Émylie în braţe, pentru a o trage cât mai departe de foc. Dar toţi pereţii sunt acoperiţi cu cărţi şi manuscrise. Încăperea se va transforma, curând, într-un cuptor dogoritor.

— Înapoi, amândoi! ordonă el, adresându-se lui Hertz şi abatelui care au rămas încremeniţi. Daţi-vă înapoi, repede!

— Toate cărţile tale, Martin! CĂRŢILE TALE! urla Jacques.

Vălătucii groşi de fum se târăsc pe jos, încolăcindu-se ameninţător.

Cărţile ard cu zecile, cu sutele. Paginile lor îşi iau zborul ca nişte fluturi de foc. Ceea ce copiştii anonimi au trasat cu migală la lumina lumânărilor, stricându-şi ochii în redactări meticuloase, ceea ce au imprimat cele dintâi tiparniţe, cu cerneala lor groasă care a transformat hârtia simplă în documente preţioase, toate aceste comori ale ştiinţei şi ale artei, totul dispare în supliciul imensului foc nimicitor. Magnific şi înspăimântător, acest rug în care moare o parte a culturii umanităţii, îşi caută fără preget noi prăzi cu care să se hrănească. Gura căpcăunului infernal înghite secolele pe care Hertz le-a păstrat cu grijă,

cu atâta dragoste. Sufletul lui, sufletul lui este cel care arde acum.

Bătrânul avocat îl aude pe Mosele. Ce spune? Ce cere? Glasul lui reuşeşte să acopere pârâitul şi trosnetul cărţilor care ard. Da, ce vrea?

— E imposibil să ieşim!

Ba nu, se gândeşte Hertz, revenind la realitate, cu ochii plini de lacrimi.

— Mai există o ieşire, dar trebuie s-o degajăm! Veniţi! spune el, venindu-şi în fire.

Arată spre capătul sălii.

— Acolo, după etajere, e o uşă. Am renunţat la ea ca să mai câştig spaţiu. Dă într-o magazie...

Émylie, Mosele şi Hertz se grăbesc să mute din loc etajerele, în timp ce Jacques rămâne deoparte, incapabil să participe la acţiune şi repetând fără încetare: „Cărţile tale, Martin! Cărţile tale...”

Incendiul câştigă teren şi căldura sufocantă le îneacă respiraţia. Focul se întinde, suflul lui arzător cuprinde încăperea. Un răget lung de fiară nesătulă.

Hertz şi Mosele calcă peste cărţile căzute la pământ pentru a urni din loc etajerele. Lovesc cu umerii în rafturile care se dislocă şi reuşesc, în final, să elibereze uşa din lemn, prevăzută cu un zăvor gros, înţepenit de timp. Hertz trage de el cu toată puterea.

— Drace! strigă el cu furie. Uşa asta afurisită n-a mai fost deschisă de o jumătate de secol!

Focul atacă scaunele şi se încolăceşte în jurul picioarelor mesei. „Testamentul Nebunului!”, exclamă abatele, descoperind că documentul şi inelul au rămas pe masă.

Zăvorul cedează, în sfârşit; Hertz şi Mosele trag amândoi de mânerul uşii, pe care reuşesc s-o deschidă, în ciuda lemnului deformat de vreme.

Hertz o împinge pe Émylie înainte şi îi spune:

— Traversează magazia. La capătul ei e o scară ce urcă spre o uşă. O împingi şi gata. Haide, du-te... Repede!

Mosele iese şi el, trecând prin faţa lui Hertz cu o privire întrebătoare.

— Vin imediat, spune bătrânul avocat. Apoi, întorcându-se spre abate: Ce faci, Jacques? Grăbeşte-te!

— Dar, Martin... Testamentul!

— Totul e pierdut! Totul... Haide!

— Du-te, vin după tine.

Hertz traversează magazia. Un banc de lucru, unelte aşezate în rastele, lăzi, o maşină de tuns iarba... Lumina flăcărilor dansează pe zidurile de ciment.

Urcă scara gâfâind. Fiecare treaptă îi cere un efort în plus. Ajunge, în sfârşit, afară, unde-i regăseşte pe Émylie şi pe Mosele.

— Şi prietenul tău, întreabă tânărul, îngrijorat.

— E în urma mea, rosteşte Hertz sufocat, îndoindu-se de mijloc pentru a-şi recăpăta suflul.

Şi, deodată, e cuprins de o bănuială: „Jacques!” Se îndreaptă de spate, se întoarce spre uşă şi aşteaptă, cu ochii aţintiţi pe ea, refuzând gândul care-i chinuie mintea.

Dar Jacques apare urlând, fluturând în mâini Testamentul Nebunului: „Martin! Manuscrisul! Arde!”

Arde. La fel şi preotul care a devenit o torţă vie. Flăcările îi devorează spatele, picioarele, braţele.

— Didier, fă ceva! ţipă isteric Émylie.

Jacques nu mai e decât un şomoiog aprins. Se clatină, se prăbuşeşte în genunchi pe iarbă, ţinând încă în mâini manuscrisul, pe care parcă ar vrea să i-l ofere lui Hertz. Îl ridică tot mai mult, pentru a-l proteja, cu un gest derizoriu şi sacru.

Mosele îşi scoate puloverul şi încearcă să stingă flăcările cu el. E o luptă zadarnică, jalnică, sfâşietoare.

Jacques cade încet în faţă, ca un arbore culcat la

pământ. Testamentul Nebunului îi alunecă din mână.

Mosele se încăpăţânează:

— Nu reuşesc să sting flăcările! Nu pot, nu pot!

Hertz îl trage spre el pe Mosele, al cărui pulover începe să ardă. Îl obligă să se dea înapoi şi să abandoneze trupul preotului lungit pe gazon. Carnea a ars şi focul mistuie acum oasele. Jacques nu mai mişcă.

Émylie calcă în picioare ce a mai rămas din Testamentul Nebunului. O face cu furie. Pentru a stinge flăcările. Pentru a-l strivi, în timp ce-l blestema.

Clădirea principală a fermei e pârjolită cu trosnete înfiorătoare. Aerul uscat e irespirabil.

— Gardienii Sângelui mi-au luat totul! spune Hertz. Totul! Pe vechiul meu prieten, cărţile mele... Şi Testamentul Nebunului... Priviţi, n-au mai rămas din el decât câteva pagini calcinate!

Începe să plângă în hohote. Umerii lui largi se zguduie, bărbia îi cade în piept, picioarele i se înmoaie. Mosele îl sprijină.

— Îmi pare rău, spune bătrânul avocat.

Bătrân. De parcă ar fi traversat secolele cu povara anilor în spate, mergând neobosit. De parcă ar fi fost acel templier venit să-l caute pe regele Filip pentru a-l conduce la Saint-Jean-d’Acre sau acel tânăr călugăr, martor la uciderea lui Nicolas şi a lui Agnan de Padova, ori chiar Ieronim Evreul...

Astăzi are două mii de ani. E Depozitar al Lojii Primare şi a pierdut războiul împotriva Gardienilor Sângelui.

65.
Crima

Pompierii au intervenit rapid, reuşind să salveze a doua clădire a fostei ferme. Corpul central a fost distrus în totalitate. Grinzile şi stâlpii care susţineau primul etaj s-au prăbuşit, antrenând în cădere şi cea mai mare parte din acoperiş.

Anunţaţi imediat, jandarmii au constatat originea criminală a incendiului, descoperind resturile celor două detonatoare.

Trupul abatelui Jacques a fost transportat la morga din Sens. Familia a fost înştiinţată de Hertz despre decesul preotului. S-a stabilit că funeraliile vor avea loc în ziua de luni.

Unul dintre pompieri a găsit inelul printre resturile arse din pivniţă. A fost singurul obiect recuperat din cenuşă, în afară de două săbii şi o armură.

În seara de vineri, Monseniorul Monetti, un bătrân obez, cu mersul lent şi apăsat, trece prin faţa micii fântâni pe care o place atât de mult, situată în apropierea staţiei de radiodifuziune a Vaticanului. Se opreşte o clipă, pentru a-şi cufunda mâna în apa proaspătă din bazin. Apoi se întoarce şi îşi continuă plimbarea, călcând greu, ca un trecător epuizat de fiecare pas făcut.

La răspântia dintre două alei, îl aşteaptă silueta subţire a unei surori îmbrăcate cu un impermeabil, care priveşte fără încetare peste umăr, când la stânga, când la dreapta, ca o găină dezorientată.

Cardinalul se apropie de ea şi îi dă repede un mic obiect, pe care femeia îl ascunde imediat în stiharul său alb.

— Patru picături, şopteşte Monetti. Patru picături sunt suficiente.

Apoi se îndepărtează, cu mersul lui târşâit, în timp ce sora porneşte în direcţia opusă.

Cerul plumburiu anunţă furtuna. Fulgerele îi despică de la est spre vest şi câte un tunet surd mârâie, în depărtare, deasupra Romei.

Ploaia începe să cadă exact în momentul în care Monetti intră în biroul unde îl aşteaptă patru cardinali. Vântul se aude bătând vijelios în ferestrele înalte, în ciuda draperiilor groase cu care sunt acoperite.

— Era să mă prindă furtuna, spune Monetti, aşezându-se cu infinite precauţii pe un scaun.

Se uită la cei patru prelaţi. Fizionomii închise, priviri piezişe. De data aceasta, Monseniorul de Guillio n-a fost poftit la întrunirea lor. Cu siguranţă, se află acum la căpătâiul Papei... Sora va trebui să aştepte până să-i ducă licoarea Sfântului Părinte.

— S-a rezolvat, spune Monetti, oftând prelung.

— Dumnezeu să ne ierte, murmură cel mai vârstnic dintre cardinali.

Un bărbat înalt şi slab se ridică şi se îndreaptă spre o fereastră; dă la o parte draperia groasă şi rămâne o clipă nemişcat, contemplând ploaia. Apoi spune:

— *Non nobis, domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam.*

— De-acum, operaţiunea nu mai poate fi oprită, rosteşte Monetti. Am reuşit, în sfârşit, să distrugem exemplarul Testamentului Nebunului care se afla în posesia lui Hertz... Desigur, agenţii noştri din Franţa ar fi preferat să-i elimine şi pe aceşti ultimi actori incomozi ai mizerabilei afaceri de care ne ocupăm.

— Noi, Gardieni ai Sângelui, care am jurat să păstrăm Secretul, am amânat prea multă vreme rezolvarea ei, precizează cardinalul.

— Pentru că, până acum, am fost sub conducerea lui

Guillio, adaugă un altul. Loggia a făcut foarte bine când a ieşit de sub tutela lui.

— Am intrat într-un secol care ne interzice să repetăm greşelile trecutului, rosteşte bărbatul înalt şi slab, din locul în care se află şi continuând să privească afară.

Noaptea a venit odată cu furtuna.

Monetti îşi umple singur un pahar cu lichior, remarcând, după miros, că ceilalţi s-au servit deja.

— Mă intrigă ceva, spune cardinalul. Mă întreb cum va reacţiona Loja Primară, vechea noastră adversară! I-am dat o lovitură grea prin arderea Testamentului.

— Răbdare, prietene, răspunde Monetti. Să-i lăsăm pe fraţii ăştia să iasă din vizuina lor şi să-i prindem unul câte unul! *Monseniorul* se va ocupa curând de ei, în Franţa.

Apoi, tăcerea se lasă în încăpere. Timpul pare să încremenească. Într-o lungă aşteptare.

Masivul cardinal Monetti îşi soarbe băutura pe îndelete, plescăind obscen cu buzele lui groase.

Toţi se gândesc la suveranul pontif pe care l-au condamnat.

— Bună seara, soră Antonietta. O vreme îngrozitoare, nu-i aşa?

— Oribilă... Bună seara, soră Carla.

Sora Antonietta tocmai a intrat în mica încăpere învecinată cu apartamentul Papei, un vestibul care, de când s-a îmbolnăvit suveranul pontif, a fost transformat în vestiar. Surorile infirmiere îşi schimbă hainele, îmbrăcând câte un halat alb şi încălţându-se cu pâslari.

Antonietta deschide dulapul şi îşi atârnă impermeabilul. Mascată de uşa metalică, ascunde repede în buzunarul halatului flaconul primit de la Monseniorul Monetti.

— Mereu mă tem de momentul în care îmi încep serviciul, spune sora Carla. Mă gândesc că ar putea fi

noaptea aleasă de Dumnezeu pentru a-l chema la El pe Sfântul nostru Părinte.

— Noaptea asta... dimineaţa următoare... Cine ştie?

Vocea soréi Antonietta tremura uşor. Dar sora Carla nu observa nimic.

Când sunt gata, cele două femei părăsesc vestiarul, intră pe un culoar scurt şi ajung într-o anticameră mobilată cu un birou foarte sobru, trei fotolii şi o pendulă care-şi ticăie secundele metalice.

Se deschide o uşă şi apar alte două călugăriţe, cele pe care au venit să le schimbe în serviciu sora Carla şi sora Antonietta.

— Monseniorul de Guillio este în cameră, anunţă una dintre ele. A cerut să fie lăsat singur cu Sfântul Părinte, pentru un sfert de oră. Să nu uitaţi să semnaţi în registru înainte de a pleca, mâine dimineaţă.

— Aşa vom face, promite sora Carla, surâzând. Dacă am uitat o dată să semnăm, asta nu înseamnă că vom repeta această greşeală.

— Sunt convinsă, o asigură cea mai vârstnică dintre ele. Vă doresc succes la amândouă. Fişa de tratament e în cameră, pe masa cu medicamente. Nu vă temeţi să-l faceţi să bea, mai ales. Chiar dacă refuză!

— Da, da, spune sora Carla. Ştim ce avem de făcut.

Ioan al XXIV-lea stă aşezat în pat, cu spatele proptit între două perne mari. Semnează documentele pe care i le înmânează, unul câte unul, Monseniorul de Guillio.

— O să mor semnând maldăre de hârtii!

— O să mai semnaţi multe altele până să muriţi, Părinte. Trebuie să recunoaşteţi că arătaţi mai bine.

— Ei, haide! Ştii foarte bine că infirmierele mă machiază, Guillio. La ordinele tale! Curând, o să mă prezint înaintea Creatorului fardat ca o mumie egipteană!

Guillio ia înapoi documentele şi le pune într-o mapă, fără să observe că a uitat unul pe noptieră.

— Vă las să dormiţi, îi-şopteşte el bolnavului. V-am plictisit destul cu treburile astea administrative.

Papa îl trage uşor de mânecă.

— Dimpotrivă, m-ai mai distrat un pic, Guillio. E ciudat... prezenţa ta mă linişteşte mereu. Când intri tu în această încăpere parcă îmi mai aduci puţină viaţă. Îţi mulţumesc pentru asta.

Guillio părăseşte camera cu părere de rău, lăsându-l pe bătrân cu durerile sale, cu terorile lui nocturne, cu singurătatea. Când trece prin faţa celor două surori, Caria şi Antonietta, le spune:

— Am aflat că doctorul lui i-a mărit doza de somnifer; totuşi, dacă se întâmplă să mai aibă coşmaruri, vă rog să mă chemaţi imediat.

— Sigur că da, Monseniore, îi promite sora Carla.

— O să mă asigur că îşi ia somniferul, anunţă sora Antonietta, intrând deja în camera bolnavului.

Liniştit, cardinalul se retrage, cu dosarele sub braţ.

— Ah, tu eşti, soră Antonietta... Tot cu parfumul tău de violete!

— Da, eu sunt.

Papa îşi ţine ochii închişi. Nu s-a mişcat de când a plecat cardinalul de Guillio. Se simte chiar aproape bine; suferinţa lui, devenită obişnuinţă, parcă s-a domolit. Frica de moarte se risipeşte în rugăciuni.

Imobil, savurând din plin această toropeală letargică, oscilând între viaţă şi moarte, Sfântul Părinte o aude pe sora Antonietta ciocnind un flacon de un pahar. „Medicamentele mele de seară!”

Cu câteva gesturi rapide şi precise, sora a scos fiola din buzunarul halatului şi a vărsat câteva picături din conţinutul ei în siropul administrat zilnic.

Se apropie de pat şi spune, cu glasul ei ascuţit:

— Trebuie să luaţi această doctorie, Sfinte Părinte. Bineînţeles, o să vă plângeţi din nou că e amară. Iar eu o să vă răspund că deja mi-aţi spus asta şi ieri şi alaltăieri.

— Cred că, în curând, n-o să mai am decât produse chimice în vene!

Sora Antonietta se apleacă, ţinând paharul în mână. Îl duce la buzele bătrânului, dar acesta nu-l bea încă, ci deschide ochii. Pupilele sunt dilatate.

— Ce bine miroşi! Asta atenuează miasmele bolii mele.

— Beţi, Sfinte Părinte!

— Violetă... continuă Papa. Nu e ceva obişnuit. E un parfum puţin demodat, nu crezi? Nu e un reproş, Doamne fereşte! Dimpotrivă, asta îmi aminteşte de...

Dar amintirea ivită brusc în minte a fugit deja. Papa oftează. E inutil să mai caute, să mai scormonească prin memorie. Parfumul acesta de violete, venit de undeva, din copilăria sa, nu mai aparţine acum decât unei fantome a trecutului. Şi soréi Antonietta.

— Beţi, Sfinte Părinte.

Vocea e nerăbdătoare.

Infirmiera aruncă priviri furişate spre uşă, temându-se că sora Carla va intra dintr-o clipă în alta.

Papa îşi întinde buzele crăpate, livide. Sora înclină paharul.

Guillio se îndreaptă spre apartamentul lui. În timp ce merge, consultă, în mod mecanic, documentele semnate de

Papă. Deodată, se opreşte, se gândeşte puţin, numără dosarele. Şi îşi dă seama că l-a uitat pe unul dintre ele în camera Sfântului Părinte.

„E chiar documentul pe care trebuie să-l trimit mâine dimineaţă la minister!”

Se întoarce, jenat că trebuie să-l deranjeze din nou pe bătrân. „Poate că doarme deja”, se gândeşte el.

— Haideţi... Beţi. Beţi tot!

— Dar de ce tremuri aşa, fetiţo? Eşti bolnavă?

— Nu, Sfinte Părinte. Nu, vă asigur că nu. Doar că îmi pare rău să vă văd într-o asemenea stare.

— Îţi provoc teamă?

Antonietta nu răspunde. Se îndreaptă de spate. Papa a băut tot conţinutul paharului. S-a strâmbat, mai întâi, din cauza amărelii băuturii, apoi a început să horcăie şi spasme violente i-au deformat faţa. Degetele lui slabe se agaţă de cearşaf ca nişte gheare. Papa încearcă disperat să-şi recapete suflul.

Uşa se deschide şi silueta masivă a cardinalului de Guillio apare în prag.

Sora Antonietta a avut timp să ascundă flaconul în buzunarul halatului. Îi vine să vomite, dar reuşeşte să se abţină. Şi spune, în timp ce Guillio face câţiva paşi în interiorul camerei:

— Ah, Monseniore. Cred că sărmanul nostru Părinte se simte rău; şi-a pierdut brusc cunoştinţa când îi administram tratamentul.

Guillio se repede spre pat. Descoperă, îngrozit, starea bolnavului: Papa stă cu capul răsturnat pe spate şi din gură i se prelinge o salivă vâscoasă.

— Dumnezeule! Trebuia să anunţi! Cât timp pierdut!

Papa Ioan abia mai respiră. Se îneacă.

— Cheamă-l imediat pe medicul lui. Uite, se sufocă...

Guillio se apleacă asupra patului şi, cu un gest filial, îl îmbrăţişează pe muribund, atrăgându-l spre el, la pieptul lui, ca şi cum ar vrea să-l smulgă din tenebre.

— Nu! Vă rog... Mai rezistaţi, Sfinte Părinte!

Dar Papa nu-l mai aude. Nu-l mai vede. Scoate un horcăit stins. E ultimul semn de viaţă care a mai rămas în

el: acest şuier slab, răguşit, tânguitor.

Sora Antonietta iese din cameră în vârful picioarelor. În urma ei rămâne un vag parfum de violete.

Încăperea este acum cufundată în întuneric. Numai veioza de pe noptieră difuzează în jurul ei un cerc de lumină sinistră. Se aude doar zgomotul surd şi continuu al motorului aparatului de respiraţie artificială. Pontiful încă mai respiră sub masca de oxigen translucidă. Dar pieptul lui descărnat abia se mişcă. Se odihneşte precum un gisant, în lumina stinsă a camerei sale, sub tabloul lui Fra Angelico, reprezentând un episod din Viaţa Sfântului Nicolae, din care numai câteva chipuri se desprind din penumbră.

Medicul personal al Sanctităţii Sale clatină din cap; Guillio înţelege.

— Respiră, repetă el de câteva minute, agăţându-se cu speranţă de această constatare.

— Numai plămânii şi inima îl menţin în viaţă, explică doctorul. Dar vedeţi şi dumneavoastră că e cufundat într-o comă profundă. Mă tem că scanerele vor confirma pronosticurile mele: n-o să-şi mai revină niciodată.

— N-o să fie dus la niciun aparat! reacţionează Guillio cu fermitate. Papa n-o să iasă din această cameră. Ne-aţi promis devotamentul dumneavoastră, doctore, nu uitaţi asta. Suveranul nostru pontif va guverna în continuare, atât timp cât va mai avea în el un strop de viaţă!

— Da, am promis, într-adevăr, Monseniore. Dar câtă vreme va putea un cadavru să conducă Biserica?

Guillio se apropie de medic şi îi spune:

— Atâta vreme cât va fi nevoie pentru a contracara atacurile numeroşilor noştri duşmani. Exact atât timp cât să-l împiedicăm pe cardinalul Montespa să organizeze alegerile în favoarea lui. O să minţim, doctore... Şi, pentru

mai multă siguranţă, o să reduc echipa medicală însărcinată să-l îngrijească pe Sfântul nostru Părinte. Trebuie să punem la cale mai multe stratageme pentru a dovedi lumii întregi că Ioan al XXIV-lea încă mai conduce Biserica, continuându-şi apostolatul în ciuda stării sale de oboseală.

Zgomotul şuierător al aparatului de respirat invadează camera. Cei doi bărbaţi îl privesc pe bătrânul cu pielea albă, cadaverică.

Simt amândoi mirosul atât de caracteristic al corpului care putrezeşte de la sine, înainte ca pământul să se ocupe de asta.

— Oare ce visează? întreabă Guillio. Unde călătoreşte mintea lui?

— Nu ştiu, Monseniore. Electroencefalograma este liniară... Din punct de vedere medical, eu sunt de părere că nu mai simte nimic, că a pierdut contactul cu viaţa şi că această stare este ireversibilă!

— Sunteţi credincios, doctore?

— Sunt. Bineînţeles, în felul meu, pentru că sunt un om de ştiinţă. Dar pot să vă asigur că şi eu cred într-un Dumnezeu revelat. Cel pe care îl slujiţi dumneavoastră îmi convine de minune.

— Da, cel pe care-l slujesc şi ale cărui legi le nesocotesc. Mint, înşel, ascund...

— Dumnezeu nu a dictat niciodată legi. Oamenii le-au făcut.

Zgomotul aparatului de respirat. Ecranul pe care se afişează diagrame. Mesaje care arată câtă viaţă a mai rămas în acest sărman trup al lui Ioan al XXIV-lea.

Şi apoi, abia perceptibilă, plutind în aerul îmbâcsit de mirosul medicamentelor, urma vagă a parfumului de violete.

66.
Secretul lui Dumnezeu

A treia săptămână

Luni, ora cincisprezece şi treizeci de minute.

Funeraliile abatelui Jacques au fost celebrate în micul cimitir din Villery, în prezenţa familiei şi a tuturor locuitorilor satului, care, după prezentarea condoleanţelor, au venit la Martin, încercând să-l încurajeze cu vorbe prietenoase şi uşoare bătăi pe spate; gesturi stângace, dar sincere, pline de compasiune şi afecţiune.

Înainte de a se întoarce la Sèvres, Hertz a dorit să treacă pe la proprietatea sa şi i-a rugat pe Émylie şi pe Mosèle să-l însoţească.

Când ajung la faţa locului, cei trei descoperă o echipă a poliţiei ştiinţifice care caută printre resturile înnegrite ale incendiului.

În faţa acestui spectacol, Hertz se clatină şi începe să tremure parcă atacat de o febră subită. Émylie şi Mosèle îl sprijină, ţinându-l, fiecare, de câte un braţ. Hertz înaintează nesigur, cu lacrimi în ochi.

— Încă n-am îndrăznit să-i povestesc lui Lea ce s-a întâmplat, mărturiseşte el. Am sunat-o azi-dimineaţă. Vroiam să o aduc aici, să-şi continue convalescenţa şi...

— Nu i-ai spus nici măcar despre moartea lui Jacques? se miră Mosele.

— N-am avut curaj. A fost atât de supărată pe mine că mă ocup în continuare de toată afacerea asta. Francis, Ernesto, Jacques... Toţi trei ucişi de Gardienii Sângelui. Nu mai am nimic... Toate cărţile mele au ars! Doamne, nu pot să cred că Vaticanul deţine comanda. Papa e pe moarte. Pentru cine acţionează acum Gardienii Sângelui? Pentru cine?...

Locotenentul echipei ştiinţifice vine spre ei. E un bărbat

scund, cu vârstă incertă, amabil şi înţelegător:

— O să terminăm până diseară, domnule Hertz; veţi putea muta atunci ceea ce n-a fost distrus în incendiu.

— Da, răspunde Hertz. Un prieten din sat s-a oferit să mă ajute. Dar n-a mai rămas nimic care să prezinte interes pentru mine. Toate lucrurile la care ţineam eu se aflau în corpul de clădire care a ars în întregime.

— Înţeleg, spune compătimitor locotenentul. O să avem nevoie de dumneavoastră pe parcursul anchetei. Vă asigur că vom face tot ce se poate pentru a-l descoperi pe criminalul care v-a incendiat casa.

— Sunt convins, răspunde bătrânul avocat.

Nu reuşeşte să-şi desprindă privirea de la ruine. Zidurile pătate de funingine, grinzile zăcând pe jos, ţiglele răspândite în toate părţile...

— Vino, Martin, îl sfătuieşte Mosele. E timpul să ne întoarcem acasă. O să mergi cu mine şi Émylie o să conducă maşina ta.

— Didier are dreptate, adaugă Émylie. Nu eşti în stare să te urci la volan.

Hertz aprobă, clătinând din cap, şi se lasă condus spre cele două maşini lăsate la intrarea pe proprietate. Când ajunge în dreptul lor, avocatul pare să-şi mai revină puţin.

— Portbagajul, Didier. Deschide-l, te rog.

— Bănuiesc care e motivul, Martin.

— Vreau să-l văd, să-l ating. Te rog!

Mosele deschide portbagajul maşinii sale. Hertz se apleacă. Obiectul sacru e acolo. Ceea ce a mai rămas din Testamentul Nebunului se află acum într-o pungă de plastic obişnuită, alături de inelul înnegrit de foc.

Hertz ridică punga, o deschide şi scoate cu grijă manuscrisul, din care n-au mai rămas decât coperta cruţată de foc şi câteva pagini scorojite.

Émylie se apropie.

— E inutil să te mai frământi atâta, Martin. Nu eşti tu de vină.

— Eram Depozitarul acestei Evanghelii... Trebuia să am grijă de ea!

În vreme ce Émylie pune din nou manuscrisul în pungă, cu un gest ferm, Mosele îl împinge uşor pe Hertz în maşină:

— Gata, plecăm!

Mosele porneşte motorul. Hertz îl întreabă:

— Nu crezi că era mai bine să-i fi spus anchetatorului ăluia că am fost deja victima unei agresiuni, în cursul căreia soţia mea a fost rănită?

— O să afle oricum, Martin. Poliţia are computere suficient de performante pentru a stabili astfel de corelaţii. Se vor face următoarele legături: îl cunoşteai pe Francis şi acesta e mort, îl cunoşteai pe Ernesto şi e mort şi el, mă cunoşti pe mine şi biroul meu a fost violat! Poliţia va ţese curând o plasă strânsă în jurul tău. Dar s-ar putea să nu observe anumite lucruri evidente.

— Să sperăm, spune Hertz. Cum să răspundem la întrebările pe care anchetatorii ni le vor pune?

— Să recunoaştem că suntem în căutarea Mormântului lui Hristos şi că o societate secretă care aparţine de Vatican ne elimină unul după altul? Nu, nu putem să spunem nimic de genul acesta, decât cu riscul de-a fi consideraţi nişte mitomani periculoşi. Şi sunt sigur că atunci cariera mea la Fundaţia Meyer s-ar încheia pe loc. Suntem singuri. Cu adevărat singuri!

Doar dacă nu cumva mitica Lojă Primară pe care o evoci nu ne vine în ajutor.

Hertz se încruntă şi îşi bagă capul între umeri; fruntea i se încreţeşte de riduri profunde.

— Nu răspunzi, Martin?

— Nu am autoritatea de a lua o decizie. Totuşi, pot să-ţi

spun că am făcut o solicitare în această privinţă şi că aştept răspunsul.

— O Lojă absolut secretă! într-atât de secretă încât mă îndoiesc de existenţa ei. Oare nu e un simplu club în care o mână de iniţiaţi discută despre sexul îngerilor?

— Nu eşti prea îngăduitor cu această confrerie fondată de Isus, Didier. Şi căreia am onoarea să-i aparţin!

— Îmi pare rău. Legătura ei cu Hristos rămâne ipotetică după părerea mea. Mărturisesc că am fost tulburat de relatările tale. Însă mă mir că această Lojă nu a reuşit să transmită principalul său secret şi că e nevoită astăzi să rezolve această potenţială enigmă, examinând cu minuţiozitate o Evanghelie ocultă...

— Ţi-am spus, continuă Hertz. Loja Primară a suferit o sciziune sub domnia lui Filip cel Frumos. Această divizare a dus la pierderea unei mari părţi a Tradiţiei sale. Credem că numai Marii Maeştri ai Lojii îşi destăinuiau unul altuia Secretul, pe cale orală. Acesta a fost probabil dus în mormânt de Jacques de Molay. Totuşi, suntem convinşi că Templierii au indicat amplasamentul Mormântului în Testamentul Nebunului.

— Printr-o enigmă, un rebus sau ceva de genul ăsta? întreabă ironic Mosele.

— De ce nu?

— Se pare că Francis ar fi găsit locul, dacă ar fi să ne luăm după scrisorile lui şi după banda magnetică pe care mi-a trimis-o, remarcă tânărul.

— Cred că există mai multe căi pentru a ajunge la capăt. Templierii erau prudenţi; în mod cert, au lăsat în urmă câteva piste pentru a fi folosite de moştenitorii lor. Poate că actualii Primi fraţi au acum acest adevăr sub ochii lor, dar nu ştiu să-l vadă.

— Da, confirmă Mosele, exact asta mă frământă; de vreme ce tu însuţi eşti unul dintre Primii fraţi, Martin, şi te

afli în posesia Testamentului Nebunului, cum se face că nu ai reuşit să rezolvi acest mister?

— Paşii m-au condus mereu la acea capelă mică din pădurea Orientului. Acolo m-am oprit; întotdeauna acolo, drumul s-a întrerupt. Mormântul este foarte aproape, undeva în zona mlaştinii, locul în care Hugues de Payns a investit ani de-a rândul pentru a realiza numeroase lucrări. Da, cred că Isus odihneşte în acel perimetru...

— În mijlocul unui triunghi, subliniază Mosele.

— Un triunghi ale cărui vârfuri sunt Loja din Bailly, cea a Caprelor, cea a Leoaicei.

Hertz le-a propus celor doi tineri, Émylie şi Mosèle, să-şi petreacă restul zilei în compania sa, la Sèvres. Bătrânul avocat le-a mărturisit că se teme de singurătate şi că simte nevoia să împărtăşească mâhnirea sa cu cineva.

Instalat în birou, camera la care ţine şi care-i seamănă cel mai mult, Hertz a băut whisky, pahar după pahar. La căderea nopţii, Émylie şi Mosèle au hotărât să rămână în continuare cu el, de frică să nu se prăbuşească.

Mosèle încearcă să-l determine să nu mai bea.

— Nu cred că eşti în stare să mai suporţi încă o porţie de whisky, Martin.

Dar Hertz e omul bravadei şi răspunde cu voce tulbure, uitându-se la Mosèle cu o privire mahmură:

— În locul tău, n-aş face pariu, Didier... Azi... în seara asta, cred că sunt capabil să-mi torn pe gât şi un litru de băutură!

Bătrânul avocat se ţine de masă şi gesticulează agitat, rotindu-şi braţele prin aer. Repetă insistent că este capabil să bea şi două sticle de whisky, ca aceea pe care a început-o şi care nu aşteaptă decât să fie golită.

Nu trece mult timp şi îşi mai umple un pahar mare.

— Cu asta... pot să-mi alung din minte imaginea

bătrânului meu Jacques care a ars sub ochii noştri!

— Dar amintirea lui va reveni imediat ce te vei dezmetici. Şi ce vei face atunci?

Răspunsul nu vine imediat. Hertz preferă să bea şi să le dovedească amândurora că n-are nevoie de niciun sprijin pentru a-şi menţine echilibrul. Aşa că lasă masa şi face un pas. Numai unul. Ceea ce înseamnă deja o victorie. Care îl face să se simtă mândru; o mândrie comică şi penibilă.

Mosele se pregăteşte să intervină, să sară din fotoliu pentru a-l susţine în cazul în care va cădea. Marele motan se clatină pe loc, cu obrajii stacojii, cu fruntea transpirată şi sprâncenele încruntate.

Hertz îşi îndreaptă arătătorul în direcţia lui Émylie şi îi spune:

— Tu... Te gândeşti la Francis, nu-i aşa? Nenorocitul ăla de manuscris l-a omorât... El ne va ucide pe noi toţi, unul după altul... El şi Adevărul lui blestemat... Adevărul ascuns! Adevărul pierdut în fum!

Teama lui Mosele se justifică imediat. Hertz se balansează în faţă şi-n spate şi pământul îi fuge de sub picioare. Întinde mâinile, încercând să se prindă de ceva. „Ei, drăcie!” exclamă el, vărsând conţinutul paharului pe Testamentul Nebunului care fusese scos din punga de plastic şi aşezat pe masă, alături de inel.

Émylie şi Mosele ţâşnesc din fotoliile lor. Femeia se repede la resturile calcinate ale manuscrisului udat acum de alcool, iar Didier susţine din răsputeri cele o sută douăzeci de kilograme ale avocatului, proptindu-l pe acesta cu umărul, pentru a-l împiedica să se lungească pe jos.

— Îmi pare rău, se scuză acesta. Mi-am pierdut un pic echilibrul!

— Ce prostie! exclamă cu regret Mosele. De-am putea salva măcar câteva texte...

Tânărul priveşte cu dezgust zdreanţa de pergament din care picură un lichid maroniu. „Terci!”

Ajutat de Émylie, Hertz se târăşte până la un fotoliu în care se afundă greoi, neglijent şi asudat. Nu mai ştie nimic altceva decât că a desăvârşit opera Gardienilor Sângelui, tocmai el, Depozitarul Lojii Primare!

Constatarea asta l-a mai trezit puţin. Îl priveşte pe Mosele cum desface jalnica jerpelitură, întorcând cu grijă paginile şi dezlipindu-le cu gesturi atente, de chirurg.

Deodată, tânărul se opreşte. Stupefiat. Se apleacă mai mult, aproape atingând relicva cu nasul: „Dar... Oh, Doamne!”

N-a strigat. N-a exclamat. Doar a vorbit cu el însuşi, cu un glas neobişnuit, în timp ce faţa i s-a luminat de o expresie stranie. Un amestec de minunare şi de stupoare.

— Ce e? întreabă Émylie cu nerăbdare.

— Ei bine, Didier, ce s-a întâmplat? se interesează şi Hertz. L-ai văzut pe diavol strâmbându-se la tine din bucata aia de cărbune?

Mosele se întoarce spre prietenii lui, surâzând.

— Nu pe diavol, Martin, spune el. Mai mult decât atât: un mic miracol fenomenal, mai degrabă! Pagina care conţine desenul lui Agnan de Padova! Imaginea Dumnezeului Creator... în textura foii a apărut o schiţă.

— Ce vrei să spui? se miră Émylie, ridicându-se. Hertz se apropie şi el, cu paşi încă nesiguri.

Ajung amândoi la masă şi se apleacă, la rândul lor, asupra resturilor Testamentului Nebunului. Şi privesc uimiţi pagina calcinată, roasă, udată, pe care Agnan de Padova l-a desenat, odinioară, pe Dumnezeul Creator măsurând Pământul cu ajutorul compasului său.

Miniatura aproape că a dispărut; culorile ei roşietice, albăstrii şi aurii au fost devorate de foc. Dar, de dedesubtul desenului răsare un motiv în nuanţe de indigo,

care se accentuează treptat în urzeala înnegrită a pergamentului.

— Parcă ar fi un negativ fotografic, spune Émylie.

— Priveşte, Martin. Iată cel de-al doilea motiv pentru care Templierii i-au omorât pe Nicolas şi pe Agnan de Padova. Le-au cerut să ascundă acest plan sub imaginea realizată de Agnan.

— Un plan! strigă Hertz, revenind la realitate. Un plan secret! Iată ce se afla chiar sub ochii noştri şi nu puteam vedea! Iată de ce Filip... Filip August i-a oferit Papei celălalt exemplar... Cel care nu conţine acest mesaj lăsat de Templieri.

— Cum au procedat? întreabă Émylie. Ce procedeu chimic au utilizat?

— Probabil că e o cerneală compusă din săruri metalice, răspunde Mosele. Sulfat de cupru sau clorură de cobalt... Sub efectul conjugat al căldurii şi al alcoolului, sărurile metalice au pătruns în fibrele pergamentului şi le-au colorat. Trebuie neapărat să studiez documentul ăsta în laborator.

— E cheia care ne lipsea? se interesează Émylie.

— Să nu ne ambalăm, spune Mosele. Schiţa asta mi se pare foarte ermetică şi solicită multă muncă tehnică pentru a deveni perfect lizibilă. Abatele Jacques nu s-a sacrificat în zadar, Martin. Şi-a dat viaţa ca să scoată Testamentul din pivniţa incendiată, salvând astfel acest mesaj pe care Templierii ni l-au transmis peste secole.

— O infimă consolare, Didier, răspunde Hertz. Şi ce ironie a sorţii... Chiar... chiar Gardienii Sângelui au contribuit la revelarea acestei minuni!

— Acum trebuie să desluşim această schemă şi să o confruntăm cu enigmele precedente: indicaţiile notate pe marginea manuscrisului şi scrisoarea lui Hugues de Payns. Cred că o să am nevoie de priceperea lui Norbert Souffir.

Nu are egal când e vorba să descifreze acest gen de ghicitori. În plus, nu se lasă păcălit; a înţeles ce anume caut.

— Bătrânul tău traducător... aprobă Hertz. Bu... bună idee!

Deşi Émylie încearcă să-l oprească, Hertz îşi mai umple un pahar cu whisky şi strigă:

— E un moment solemn care... care necesită o doză de băutură... Ciocniţi cu mine, prieteni... în me... memoria lui Jacques!

— Foarte proastă iniţiativă, îl ceartă Émylie.

Încrezător în rezistenţa sa, Hertz dă pe gât băutura, cu gâtul întins şi ochii pironiţi în tavan. Rămâne în această poziţie timp de câteva secunde, cu privirea pierdută. Apoi cade pe spate.

Zace pe jos, cu faţa întoarsă spre Mosele şi Émylie; se strâmbă de durere şi îngaimă:

— Sunt dezolat... Balena a eşuat lamentabil... Pariu pierdut, Didier... Nu mai ţin la băutură! Din cauza vârstei, fără îndoială...

Didier a pus manuscrisul pe masă şi se grăbeşte să-l ridice pe bătrânul avocat. Émylie îi dă o mână de ajutor, pentru că ridicarea unei asemenea greutăţi se dovedeşte a fi mult prea dificilă.

— O să te ajut să urci în dormitorul tău, spune Mosele. Cred că numai o noapte de somn bun poate înlătura o astfel de mahmureală!

Sau o tonă de somnifere!

Ascunşi **în** bârlogul lor, cei trei Gardieni ai Sângelui au ascultat în receptoare scena care a avut loc **în** biroul lui Hertz.

Bărbatul formează un număr la telefonul mobil. Sună de două ori. Interlocutorul răspunde.

Bărbatul face o scurtă relatare a evenimentelor.

— Nu, Monseniore, răspunde el. Nu au descris desenul. Doar au pomenit de un plan. Imediat? Bine, vin.

Bărbatul închide telefonul, îşi ia trendul atârnat de un cui şi se îndreaptă spre uşa scorojită.

— E ciudat, spune el, întorcându-se către tovarăşii săi. Credeam că Monseniorul o să se înfurie îngrozitor, dar a părut mai degrabă amuzat de ceea ce i-am povestit.

— Ţi-a dat întâlnire? întreabă Carlo.

— Da, fug. Evenimentul ăsta impune, cu siguranţă, o reacţie imediată din partea Loggiei. Continuaţi să ascultaţi ce se vorbeşte acolo...

Apoi iese, coboară scara din lemn ros de cari, având grijă să nu calce pe cele câteva trepte care se clatină, şi se îndreaptă spre maşină. „Un plan, se gândeşte el. Templierii au ascuns un plan în textura pergamentului! A fost nevoie de acest uimitor concurs de împrejurări – focul şi alcoolul – pentru ca acest plan să apară. Ca negativul unei fotografii, a spus văduva Mariane...”

67.
A opta scrisoare

— Ai putea să te străduieşti şi tu puţin, Martin!

— Încerc... N-am... N-am ştiut că am îmbătrânit atât de mult.

— Vârsta n-are nimic de-a face cu starea de beţie în care te afli! Apucă-te de balustradă şi nu-i mai da drumul. Eu te împing de fund! N-am chef să cazi şi să mă rostogolesc cu tine pe trepte.

Urcarea scării ce duce la etaj se dovedeşte a fi o treabă periculoasă; Hertz suflă ca un bivol şi se opreşte la fiecare treaptă, cuprins de ameţeală şi gâfâind puternic.

Din vestibul, Émylie asistă la lentul şi laboriosul urcuş, zâmbind în faţa tabloului comic. Mosele e pe cale să-şi piardă răbdarea; munceşte din greu, dar Hertz nu se grăbeşte deloc. Imediat cum pune piciorul pe o nouă treaptă, se lansează într-un discurs emfatic, evocându-i, de-a valma, pe Francis, Ernesto Pontiglione şi pe abatele Jacques şi însoţindu-şi vorbele de hohote de plâns ori de un râs nervos.

În sfârşit, după eforturi repetate, încurajări şi reproşuri, Mosele reuşeşte să-l aducă pe prietenul lui pe palierul din faţa dormitorului.

— Când... când fraţii din Loja Primară vor afla că Testamentul Nebunului ne-a dezvăluit cel mai mare mister al său, tocmai acum, când a fost aproape complet distrus...

— E chiar principiul alchimiei, observă Mosele. Să mori pentru a renaşte în plină lumină.

— „Şi lumina străluceşte în întuneric”, citează bătrânul avocat... Aşa... aşa a spus Ioan Evanghelistul.

— O formulă aplicată de Templieri pentru a-şi camufla preţioasele lor indicaţii.

Văzând că pericolul de cădere a fost înlăturat, Émylie se întoarce în birou. Nu apucă să facă trei paşi şi descoperă o siluetă care o pândeşte la fereastră. O umbră aplecată spre geam, care o priveşte din spatele ochelarilor mari. Un bărbat cu pălărie, care se îndepărtează imediat pierzându-se în întuneric.

— Oh, Didier! ţipă ea. Didier...

— Ce s-a mai întâmplat? întreabă Mosele de pe palierul de sus.

— Bărbatul ăla, tipul cu pălărie!

Mosele îl convinge pe Hertz să se aşeze pe ultima treaptă a scării şi să-l aştepte.

— Să nu te mişti de-aici, Martin. Prinde-te de bare şi nu face niciun gest!

— Am... am înţeles. Nicio iniţiativă...

Mosele se repede pe scări, traversează vestibulul şi intră în fugă în birou. Palidă, Émylie îi arată fereastra prin care a zărit acea siluetă.

— Era acolo! Cu nasul lipit de geam. A fugit când şi-a dat seama că l-am văzut.

— Iarăşi el! spune Mosele. Avea ochelari şi mustaţă?

— Da, cred că da. Totul s-a întâmplat atât de repede! Am tras o spaimă...

— Îmi dau seama, cred că şi eu m-aş fi speriat la fel de mult, îi răspunde Mosele, deschizând fereastra şi încălecând pervazul.

— Mă întreb de câtă vreme stătea acolo ca să ne observe.

Tânărul sare pe aleea de pietriş, traversează mica grădină, coboară cele câteva trepte care duc spre poartă şi ajunge în strada Jacquard, pe care o măsoară cu privirea în zadar. „Normal; mesagerul de dincolo de mormânt a avut timp să se facă nevăzut. Ce credeam eu? Un spectru apare şi dispare... E foarte firesc într-o asemenea noapte”.

Felinarele răspândesc o lumină alburie. Picăturile de ploaie înceţoşează zarea. Mosele aruncă o ultimă privire şi hotărăşte să se întoarcă. Trecând prin faţa maşinii sale, remarcă o scrisoare care a fost fixată pe parbriz, sub unul dintre ştergătoare. Deja ştie despre ce e vorba. O ia. E scrisul lui Francis Mariane: „DIDIER MOSELE”. „I”-urile sunt uşor înclinate. „A opta scrisoare! Şi la asta trebuia să mă aştept!”

Intră din nou în vilă şi îi arată plicul lui Émylie.

— Tipul a dispărut, ca de obicei, dar mi-a lăsat scrisoarea asta sub ştergătoarele de parbriz.

— E de la Francis... Ce idee morbidă a avut să redacteze aceste scrisori înainte de a muri! Şi cât de tare trebuie să te fi iubit ca să facă acest lucru!

Mosele desface plicul şi scoate din el o foaie de hârtie maronie; Émylie se apropie de el şi citesc amândoi, în acelaşi timp:

Mult Iubite Didier,

Dacă citeşti această scrisoare, înseamnă că ai persistat în căutările tale. Nu te pot ajuta decât implorându-te:

NU MAI ÎNCERCA SĂ DEZVĂLUI MINCIUNA!

Uită ce ţi-am spus despre Hristos. Adevărul înseamnă Moarte.

Fratele tău, Francis

Vocea tunătoare a lui Hertz răsună în toată casa. Un muget nerăbdător:

— Didier! O să mă laşi să dorm aici, pe scară?

— Aşa e, am uitat că am un job de papy-sitter...

Mosele pune scrisoarea în buzunarul din spatele pantalonului şi urcă până la etajul unde-l aşteaptă Hertz, aşezat pe ultima treaptă şi agăţat cu mâinile de balustradă.

— Nu se prea întâmplă ca un şerpaş să-şi părăsească clientul în plină ascensiune. Ce s-a întâmplat? De ce a ţipat Émylie?

— L-a surprins pe mesagerul lui Francis care mi-a adus o nouă scrisoare de avertizare.

— Ne... necunoscutul ăsta e pe urmele tale. Aşadar, ştia că eşti la mine.

— Exact asta mă miră; înseamnă că ştie totul despre noi. Totul!

Intră în dormitor. Mosele îl susţine pe Hertz şi îl conduce la pat. Avocatul se prăbuşeşte pe somiera care se îndoaie sub greutatea lui. Tânărul aprinde una dintre cele două veioze de pe noptieră. Are un sentiment ciudat. Parfumul, în primul rând. Cel tandru şi dulceag al apei de colonie şi al cearşafurilor proaspăt călcate. Într-un enorm dulap din lemn roşcat, Lea a aranjat teancuri de aşternuturi, aşa cum făcea, desigur, şi mama ei. Mobilele, covoarele, plapuma de puf, sulul de la căpătâiul patului, acuarelele de pe pereţi. Un univers încremenit. O mică lume desuetă, în care Mosele pătrunde cu sentimentul unui intrus.

— Dumnezeule, ce obosit sunt! se plânge Hertz, aruncându-şi braţele în lături pe pat şi afundându-se în plapuma care pare să-l absoarbă.

— Foarte bine, acum o să dormi, îl sfătuieşte Mosele, scoţându-i pantofii. Gândeşte-te la Lea. Trebuie să fii tare pentru ea.

— Lea... Gardienii Sângelui erau s-o omoare şi pe ea. Am impresia că eu sunt cel care atrage moartea.

— Vorbeşti prostii, Martin.

Mosele aruncă pantofii lui Hertz pe covor şi apoi îşi ajută prietenul să se culce în aşternut, fără a încerca să-l mai dezbrace de haine.

— Te învelesc cu plapuma, bătrâne frate, şi mă întorc la Em ylie.

— Mulţumesc, Didier...

— O să iau cu mine ceea ce a mai rămas din Testamentul Nebunului, ca să-l examinez împreună cu Souffir.

— Cum vrei, îngaimă Hertz, gata să adoarmă. Ştii, necunoscutul ăla... e fantoma lui Francis.

— Dormi, Martin.

Să aştepte... să aştepte până când bătăile inimii i se calmează, până când îi scade tensiunea şi mâinile nu-i mai tremură. După aceea, va pleca. Va porni maşina şi se va întoarce la Paris.

S-a lungit pe scaunul maşinii în timp ce Mosele străbătea strada în căutarea lui. La fel ca data trecută, parcă e un secol de-atunci. Data trecută, pe strada Porte-Brancion, când era să fie prins.

Să aştepte...

„A mai rămas o singură scrisoare. A noua!”

68.
Conciliabul

Şi de această dată, bărbatul e primul care intră în biserică. Se simte bine că a ajuns înaintea Monseniorului. Totul se va petrece rapid, la fel ca ultima oară. Câteva cuvinte. Şi apoi Monseniorul îi va da un ordin.

Nu trece un minut şi mica uşă dinspre vest scârţâie. O siluetă înaltă pătrunde în linişte în biserică, parcă alunecând pe dalele de piatră. Îmbrăcat cu un palton lung, negru, Monseniorul se apropie de bărbat şi rosteşte vorbele rituale:

— *Dominus vobiscum.*

— *Et cum spiritu tuo.*

Ochii pătrunzători şi întunecaţi se fixează pe bărbatul care susţine cu greu această privire şi preferă să înceapă imediat conversaţia. Să vorbească. Să vorbească, pentru a nu se pierde cu firea, pentru a se sustrage acestui examen care-l intimidează. Spune:

— Credeam că am terminat cu exemplarul Testamentului Nebunului moştenit de Loja Primară de la Templieri. Cum să fi prevăzut o asemenea răsturnare de situaţie?

— Nu-ţi face reproşuri. Această descoperire providenţială s-ar putea să ne servească interesele.

— Nu văd în ce fel.

— Visezi să scoţi Loja Primară din umbră, răspunde Monseniorul zâmbind. Ei bine, o să-ţi atingi scopul! Curând, toate avantajele jocului vor fi de partea noastră.

— Primii fraţi au, probabil, un mare avans faţă de noi. În plus, confreria lor este atât de secretă încât n-am putut niciodată să ne infiltrăm în ea! Ştim doar că Hertz este unul dintre membrii ei.

— E suficient.

— Bănuim, de asemenea, că întreţine relaţii cu anumiţi cardinali. Credeţi că Papa ar putea afla că...?

— Agenţii noştri italieni l-au înlăturat pe Sfântul Părinte din afacerea asta care-l depăşea.

— Totuşi, Guillio nu trebuie să fie considerat drept un pion neglijabil, insistă bărbatul.

— Nu mai este decât o piesă dinafara eşichierului. De-acum înainte eu controlez toate aceste Loggia ale Gardienilor Sângelui.

— În curând, lupta noastră se va încheia; Secretul va rămâne pecetluit în acest mileniu, aşa cum a fost şi în cele două precedente.

— Sunt multe muşte care roiesc în jurul cadavrului!

Monseniorul face câţiva paşi, lăsându-l pe interlocutorul său să creadă că această conversaţie îl plictiseşte. Se îndreaptă spre o făclie aprinsă, a cărei flacără mică tremură în curentul de aer. Cu un gest rapid, îşi trece mâna peste foc şi spune:

— Ştiu... Da, ştiu! Va trebui, aşadar, să scriem ultimele capitole ale acestei istorii. Ţi-am vorbit deja despre cele patru elemente?

— Nu, nu cred, recunoaşte bărbatul, în timp ce se apropie.

— Pentru a fi iniţiat, un francmason trebuie să se supună la proba pământului, a aerului, apei şi focului.

— Înţeleg. Mi-aţi ordonat să folosesc focul pentru a distruge Testamentul.

— Eşti pregătit să primeşti un nou ordin?

— De pe buzele dumneavoastră, numai de pe buzele dumneavoastră, Monseniore.

Trag uşa în urma lor, îngrijoraţi, amândoi, că îl lasă pe Hertz singur, cufundat într-o semicomă alcoolică. Urcând în maşină, Mosele spune, pentru a se încuraja sau a se

absolvi de vină:

— O să-i telefonez mâine, dis-de-dimineaţă, chiar dacă o fi să-l trezesc.

— Mă duci acasă? întreabă Émylie.

— Bagajele tale sunt în portbagajul meu, nu-i aşa? Hai să nu trişăm între noi: poţi să-ţi petreci noaptea în apartamentul meu. Şi chiar sfârşitul de săptămână, dacă vrei. Ca între prieteni!

— Ca între vechi prieteni!

Émylie se instalează în maşină, aşezându-şi cu grijă pe genunchi Testamentul Nebunului, introdus acum într-un plic mare de carton gros. Mosele arată spre el cu bărbia, în timp ce porneşte motorul:

— Mari şmecheri, Templierii ăştia... Şi prevăzători! Aşadar, exemplarul Testamentului Nebunului care se află în posesia Vaticanului nu conţine nici acest plan şi nici toate adnotările pe care Primii fraţi – dacă aşa trebuie să-i numim – le-au făcut pe margini, de-a lungul secolelor.

— Ceea ce ne oferă un oarecare avans în faţa Gardienilor Sângelui, nu-i aşa?

— În sfârşit, o treabă încurajatoare! Trebuie să fim mai iuţi decât ei şi să ne salvăm pielea, făcând cea mai fantastică descoperire istorică. Pun pariu că planul apărut ca prin minune în textura pergamentului e cel al amplasamentului Mormântului. Mai rămâne doar să înţelegem tainele lui.

Mustaţa falsă şi ochelarii cu lentile groase sunt pe birou, alături de cutia care nu mai conţine decât o scrisoare. Au trecut zece minute peste miezul nopţii şi el nu reuşeşte să adoarmă.

A luat două comprimate de Bromazepam şi unul de Stilnox, dar în zadar. Încearcă să-şi găsească somnul bând coniac. Alcoolul îi arde stomacul, pentru că nu a mâncat

nimic toată ziua.

Deschide unul dintre caietele roşii. Examinează o pagină cu notiţe scrise dezordonat, care cuprinde o diagramă complexă, realizată din linii ce unesc nişte denumiri. Un fel de arbore, a cărui ramură principală poartă numele *ISUS* şi, imediat sub el, pe cel de Ioan, menţionat de două ori. Apoi, puţin mai jos, cuvântul PRIMI, legat de sintagma – LOJA PRIMARĂ – urmate, imediat, de numele HUGUES DE PAYNS. De aici e trasată o linie dreaptă care duce la HERTZ, nume pe care Francis l-a înconjurat cu un cerc roşu. Trei crochiuri adăugate, fără îndoială, ulterior, se suprapun peste ansamblu şi formează un triunghi: un cap de capră, unul de leu şi un braţ de balanţă a dreptăţii. În sfârşit, în josul paginii, e copia scrisorii lui Hugues de Payns trimisă prietenului său Bemard; unele cuvinte sunt subliniate:

„Pentru sfinţenia şi prietenia ta sinceră, Bemard, trebuie să ştii că în pământul umbrei odihneşte, de-acum, Primul nostru frate. Prin grija mea şi în mare siguranţă, El a fost depus pe veci, între Orient şi Occident. Pentru eternitate, El va fi Lumina din Umbră. Cei doi Ioani asupra Lui vor veghea de la Miazăzi la Miazănoapte”.

Îşi cuprinde capul între mâini. Simte lacrimile în ochi. O să plângă. Din nou. Iar o să plângă... Nu mai reuşeşte să se abţină şi i se întâmplă asta chiar şi atunci când e afară. Iar o să plângă. Ar vrea atât de mult să fie mai tare!

„Cum să fac? Sunt singur... Dacă Émylie o să-şi dea seama că o păcălesc? Dar ei trebuie să abandoneze căutările! înainte de a primi ultima scrisoare... Trebuie să renunţe!”

Se ridică. Se duce să-şi spele faţa cu apă.

Dar imediat începe să plângă în hohote. Încearcă să se

sprijine de birou, dar acesta nu-l susţine. Se prăbuşeşte, cu el cu tot, în întuneric.

Să doarmă...

Stă culcat pe jos. Vomită o fiere amestecată cu alcool, fără ca măcar să-şi dea seama de asta.

Mosele lasă bagajele la intrare.

— Mi-am imaginat o întoarcere din weekend mult mai romantică, spune Émylie. Mai puţin morbidă!

— Am sentimentul că suntem într-un soi de aşteptare. Cu o ameninţare planând în permanenţă deasupra noastră! Când l-am ajutat pe Martin să se culce, mi-a spus că el atrage moartea. Mi-a lăsat senzaţia că el crede cu adevărat acest lucru.

— Şi are de ce, nu-i aşa?

— Da. E inutil să mai refacem calculele. Într-adevăr, moare multă lume în jurul lui.

Émylie îşi scoate pantofii şi se duce în salon. Pune Testamentul Nebunului pe o măsuţă joasă şi se aşază pe o canapea.

— Ştii, Didier, începe ea, am impresia că în centrul acestei afaceri se află chiar bătrânul tău francmason Hertz; nu greşeşti deloc atunci când spui că mor oameni *în jurul* lui! mai ales prieteni... Toţi aceia pe care-i antrenează în visul lui.

— Interesant, zâmbeşte Didier. Şi ai vreo idee despre natura acestui vis?

— E acelaşi vis ca al tău. Ca al lui Francis. Şi poate ca al meu, acum. Fiecare dintre noi avem propriile noastre motive. Fiecare ne ascundem în acest vis fantasmele personale.

— Hai, continuă, miss Freud!

— Visul ăsta e sindromul oglinzii.

— E ceva nou pentru mine.

— Normal, e o invenţie de-a mea. Adică să te priveşti în oglindă şi să te vezi exact aşa cum eşti. Înţelegi? Să-ţi vezi imaginea reflectată neinversată. Să fii propriul tău geamăn. Să descoperi ceea ce nu vezi niciodată din „tine”.

— Vrei să spui că această căutare a Mormântului lui Hristos ar fi un asemenea sindrom?

— Da, căutarea Adevărului, Didier. Şi să accepţi să mori pentru asta. Să pierzi totul. La fel ca Hertz.

69.
Primul

Fundaţia Meyer, marţi, ora şapte şi cincisprezece minute.

Mosèle e singur în laboratorul de „extracţie”. Cu privirea fixată în vizorul circular al unui dispozitiv izotopic, examinează imaginea apărută în textura Testamentului Nebunului.

Cineva deschide uşa din spatele lui şi Mosèle spune, fără ca măcar să se întoarcă:

— Bună, Norbert. Îţi mulţumesc că ai venit... Am pregătit cafeaua!

— Eşti un tip tare ciudat, Didier! Ieri erai de negăsit, taman când aveam mai multă nevoie de tine aici, iar acum mă trezeşti la cinci dimineaţa şi îmi ceri să las totul baltă şi să vin aici!

Souffir închide uşa în spatele lui şi se îndreaptă direct spre cafetiera electrică, spunând:

— Unde-ai fost? N-am reuşit sub niciun chip să dăm de tine. Directorul a făcut o criză de nervi. Ai uitat că aveam o şedinţă cu şefii din Direcţie şi cu secretarul de stat?

— Sper că ţi-ai ţinut gura, se îngrijorează Mosèle.

— Bineînţeles. Şi i-am făcut să înghită şi câteva gogoşi învelite frumos, într-un discurs ştiinţific, care i-a adormit. S-o fi văzut pe Hélène făcându-şi numărul de femeie irezistibilă!

Cred că jocul ei de picioare a contat mult în reînnoirea subvenţilor noastre.

— Îmi închipui... Hai, vino să te uiţi puţin aici.

Souffir îşi ridică ochelarii pe frunte şi se apleacă asupra aparatului.

Mosèle îşi mai toarnă o ceaşcă de cafea, în timp ce

observă reacţiile bătrânului cercetător. Acesta examinează documentul cu atenţie. Când termină, după mai mult de un minut, fizionomia îi trădează curiozitatea. Îşi coboară ochelarii înapoi pe nas şi întreabă:

— Despre ce este vorba? De unde provine desenul ăsta?

— L-am scos la lumină, până la urmă, prin tratare chimică. Era ascuns sub vopseaua unei miniaturi din secolul al XII-lea.

Mosèle extrage cu extremă delicateţe din aparat Testamentul Nebunului ars pe trei sferturi şi îl duce la masa de scanare.

— De ce eu, Didier? De ce m-ai vrut pe mine? Puteai să-i chemi pe Rughters, pe Hélène...

— Ştii foarte bine de ce, Norbert. Cine altcineva ar putea, mai bine decât tine, să-mi dea o mână de ajutor pentru a descifra un asemenea mister? Cu atât mai mult cu cât tu ai ghicit despre ce este vorba, nu-i aşa?

Mosèle se instalează în faţa ecranului de control al scanner-ului şi începe să potrivească parametrii de reglaj.

Souffir se aşază în faţa aparatului; îl priveşte pe Mosèle în timp ce acesta face ultimele ajustări şi spune:

— Căutările lui Francis, moartea profesorului Pontiglione... Afurisitul ăsta de secret îi ucide pe toţi cei care se apropie de el!

— Ai tradus, aproape în totalitate, secvenţa 4Q456-458 şi ai fost primul care a înţeles că Isus nu a murit pe cruce.

— Am mai vorbit despre asta. Şi, mai departe? Acest *maskil* ce apare în manuscrisele de la Marea Moartă este, cu siguranţă, chiar Hristos care, de altfel, ar fi putut foarte bine să fi murit de bătrâneţe, la Qumran!

— Isus a călătorit, Norbert. Vino să arunci o privire pe acest ecran.

Souffir se duce la pupitru, lângă Mosele. Tânărul ciocăne în monitor şi spune:

— Mormântul lui e undeva pe-aici, în acest labirint, nu foarte departe de noi.

Planul ascuns de Agnan şi Nicolas de Padova în textura pergamentului, la cererea Templierilor, reprezintă un triunghi situat cu baza în sus. În fiecare dintre vârfurile sale se află câte un mic ecuson: primul conţine un cap de leu stilizat, al doilea unul de capră şi ultimul, o balanţă simbolizând Justiţia şi evocând locul numit Loja din Bailly. Pe linia transversală ce leagă figura leului de ecusonul cu balanţa, copiştii au desenat un labirint complex, circular, căruia i-au adăugat, de-o parte şi de alta, două cercuri goale.

— Da, mormântul lui e acolo, continuă Mosele.

— Te cunosc bine, Didier. Niciodată n-ai enunţat vreo teorie fără s-o fi putut susţine cu argumente forte; înseamnă că şi aceasta trebuie luată în serios, nu-i aşa?

— O să mă ajuţi să descifrăm planul ăsta?

Mosele termină operaţiunea de scanare, scoate Testamentul Nebunului din aparat şi îl pune la loc în mapa lui, după ce-l înveleşte cu o folie de plastic.

— O să mă ajuţi, Norbert?

— Bineînţeles. Hai să ne întâlnim diseară, acasă la mine; am un whisky excelent şi nu vreau să-l beau singur. Şi ştiu că-ţi place.

— Credeam că am reuşit să-mi maschez acest mic păcat. O să vin, în mod sigur, cu un prieten pe care aş vrea să ţi-l prezint.

Souffir zâmbeşte.

— Are vreo legătură cu povestea asta? Nu cumva e vorba de Martin Hertz, despre care mi-ai vorbit din când în când?

— Eşti un vulpoi bătrân, Norbert.

— Casa de la ţară a unui anume Hertz, din Yonne, a ars vineri. Un incendiu criminal... Iar tu mă scoţi din pat azi-

dimineaţă ca să-mi arăţi un pergament calcinat, cu un desen misterios apărut de dedesubtul celui iniţial! Hertz ăsta nu a fost şi el la înmormântarea lui Francis? Nu-l cunoştea pe profesorul Pontiglione? Nu ştiu cine e, de fapt, acest om, dar pot să jur că nu este nici istoric, nici arheolog.

— Scuză-mă, spune Mosele, n-am mai luat în calcul remarcabilele tale facultăţi intelectuale.

— Termină cu genul ăsta de linguşeli. N-am nevoie de ele ca să mă interesez de bucăţica asta de pergament. Pune-mă la încercare; o bag în servietă şi nu scot o vorbă despre micul nostru secret.

— Mulţumesc, Norbert.

— O fac pentru tine, Didier. Pentru că te apreciez şi tu ştii asta foarte bine. Dar o fac şi în memoria lui Francis.

— Pentru acest lucru ţi-am mulţumit.

Ora opt şi jumătate.

Hertz îşi parchează maşina în faţa casei impozante. Îşi ridică gulerul paltonului, încercând să se ferească de ploaia deasă. Urcă cele şase trepte şi ajunge la uşa mare care se deschide înainte ca el să fi apăsat pe butonul soneriei. În prag apare un bărbat cam de cincizeci de ani.

— Bună ziua, Maestre.

— Bună ziua, André, răspunde Hertz zâmbind şi gândindu-se că majordomul n-o să renunţe niciodată la mania lui: îi spune „maestru” de fiecare dată când îl vede.

André se dă într-o parte pentru a-l lăsa să intre.

Hertz îşi dezbracă paltonul şi i-l întinde lui André, care arată spre scara monumentală, spunând:

— Vă aşteaptă la etaj, în salonul albastru.

Hertz traversează holul încet, admirând pe îndelete ornamentele şi tablourile. Apreciază, mai ales, un mic Diaz

de La Peña[36]. Cele câteva tuşe de penel reprezintă un drum care se afundă într-o pădurice întunecată. Nu-şi dă seama de ce-l impresionează atât de mult această cărare albicioasă ce dispare treptat în frunzişul dens, dar peisajul trezeşte în el amintiri din copilărie, mirosul de turbă de atunci...

I-ar plăcea ca moartea lui să semene cu acest tablou. O ultimă plimbare spre o pădure misterioasă.

Trece prin faţa unui fotoliu cu rotile care-şi aşteaptă proprietarul şi apoi urcă scara echipată cu un scaun de infirm, fixat pe o cremalieră montată de-a lungul peretelui.

Ajuns pe palier, Hertz se opreşte din nou în faţa unui peisaj marin, semnat de Eugène Isabey: un cer incendiat de apusul soarelui de vară. Apoi, pătrunde pe un culoar ai cărui pereţi sunt împodobiţi cu nenumărate gravuri din secolul al XIX-lea.

Întreaga locuinţă pare încremenită într-un trecut care se eternizează; vremurile de demult par să fi rămas suspendate în covoarele vechi, în tapiseriile grele, în lambriuri. Totul este imuabil, desuet.

Hertz intră în salonul luminat numai de-afară; lumina zilei pătrunde prin singura dintre cele trei ferestre care nu este obturată de draperiile groase, albastre.

În faţa acestei ferestre, stă un bărbat, într-un scaun cu rotile. Face un semn cu mâna spre vizitatorul său, invitându-l să se apropie. Nu-şi mai poate mişca braţul stâng de patru ani, în urma unei congestii cerebrale.

— Orient-Origine, pronunţă Hertz.

— Vino, Martin, îi răspunde gazda, cu glas slăbit. Vino şi aşază-te lângă mine.

Infirmul îşi întoarce puţin scaunul în direcţia avocatului, comandându-l de la o casetă electrică montată pe mânerul

---

36 Narcisse Virgile Diaz de La Pena (1808-1876), pictor francez din Şcoala de la Barbizon, specializat în pictura peisagistică. (n.tr.).

drept.

Hertz se apropie şi se aşază pe singurul scaun liber, pregătit pentru această ocazie, care scârţâie uşor sub greutatea lui.

Bărbatul e un bătrân descărnat, îmbrăcat într-un impecabil costum negru, prea larg pentru el. Are obrajii supţi, orbitele întunecate, buzele subţiri şi uscate, gâtul slab şi un păr alb şi bogat, în ciuda vârstei înaintate. Semiparalizat, îşi ţine în permanenţă capul aplecat pe umărul stâng, iar chipul îi este marcat de o expresie îndurerată.

Spune:

— Fratele nostru cardinalul mi-a forţat un pic mâna, aşa că a trebuit să mă văd cu tine în afara unei Sesiuni. Nu ştiu dacă e prea prudent să procedăm astfel.

— Evenimentele o cer, frate Prim, răspunde Hertz.

— Nu mi-ai spus deja totul la telefon, azi-dimineaţă? Destinul s-a jucat cu Gardienii Sângelui dezvăluindu-ne secretul Testamentului Nebunului. Ai venit să-mi arăţi ce-a mai rămas din el?

— L-am lăsat la Didier Mosele...

— Înţeleg. Ai făcut foarte bine. Stilul tău de a acţiona... subtil, felin!

— Da. Dar sunt obosit, frate. Am obosit să tot ascund, să mint... Toate vechile mele vicleşuguri mă obosesc.

— Suntem amândoi obosiţi, Martin. Însă trebuie să mai rezistăm încă puţin.

Avocatul ar vrea să-şi aprindă o ţigară, să-i simtă aroma de miere. Dar Primul nu suportă tutunul.

— Ar fi trebuit să-i spunem despre Francis Mariane, continuă Hertz. Da, ar fi trebuit să vorbim cu Didier Mosele despre el.

— Sub nicio formă! Francis nu i-a zis nimic tocmai pentru a-l apăra; o să facem şi noi la fel, aşa cum am jurat.

— Ne folosim de el aşa cum am făcut şi cu Francis, protestează Hertz, ridicând glasul.

— Eu nu văd lucrurile aşa, Martin. Şi unul şi celălalt au făcut o alegere. În cunoştinţă de cauză. Francis a greşit făcând pe cavalerul solitar când s-a apropiat de ţinta căutărilor sale. Şi l-am pierdut! De data asta, e altceva. Pe Mosele îl controlezi. Hazardul a vrut ca el să-ţi iasă în întâmpinare.

Hertz ridică din umeri.

— Hazardul? I-am dat un imbold zdravăn! Şi asta, cu autorizaţia Lojii Primare. Cu binecuvântarea ei, ar trebui chiar să spun. Numai Mosele putea continua ancheta lui Francis. Toţi Primii fraţi au fost convinşi de acest lucru.

Tăcerea se lasă între cei doi bărbaţi care privesc ploaia căzând deasupra parcului proprietăţii. Primul îşi trece palma dreaptă peste faţă şi dă în lături o şuviţă din părul lui de nea. Apoi rupe tăcerea:

— Vrei să deschidem Planul pentru Mosele?

— Da...

— Să-l primim în Sesiune secretă?

— Hai să nu repetăm greşeala pe care am făcut-o cu Francis Mariane, insistă Hertz.

— Înţeleg... Te gândeşti că Planul ar putea fi completat cu cel pe care l-aţi descoperit sub gravura fraţilor de Padova? Asta e ideea ta, nu-i aşa?

— Exact. Căutările noastre se apropie de sfârşit. Şi au costat prea multe vieţi. Oare nu suntem responsabili de moartea unora dintre cei implicaţi?

— Am crezut că putem conduce totul din umbră, prietene. Am fost siguri că noi suntem cei mai abili în acest joc complex al secretelor. Mai subtili decât Gardienii Sângelui... Dar, după tot ceea ce mi-ai relatat, am ajuns la această concluzie: între noi şi Gardieni există o prezenţă... Cineva care a avut legătură cu Mariane! Cineva care ştie

foarte multe lucruri... Să fie oare necunoscutul cu pălărie?

— Nu l-am văzut niciodată personal. Didier Mosele era să-l surprindă de două ori. Tipul ăsta se volatilizează, ca o fantomă. Nu ştim nimic despre el... Adică nu avem nicio idee raţională în privinţa lui. Parcă ar fi dublura lui Francis Mariane, care-i continuă opera. Mă tem că ar avea să-mi reproşeze multe lucruri.

— Eşti foarte fantezist, Martin. Un straniu manipulator care cade uşor în hăul culpabilităţii.

— Nu, sunt doar un om bătrân care visează să descopere Cuvântul Pierdut înainte de a muri. La fel ca tine, frate...

— O să iau în considerare cererea ta; ai dreptate, e timpul să-l primim pe acest tânăr profesor în audienţă... O să te informez când va fi cazul.

Hertz se ridică de pe scaun, se apleacă spre bătrânul infirm şi îl sărută de trei ori.

— Mulţumesc, spune el.

Primul zâmbeşte uşor.

— O să veghem asupra lui Didier Mosele, Martin. Cred că-l iubeşti ca pe un fiu, ca pe fiul pe care nu l-ai avut niciodată.

— Aşa e, mărturiseşte Martin. Ţin foarte mult la el. Dar te înşeli: am avut, cândva, un fiu... A murit la câteva minute după naştere.

70.
VI. T.R.I.O.L.

Ora nouăsprezece

O curte dosnică, în arondismentul 14 din Paris. Pavajul luceşte sub picăturile de ploaie. Două case joase, situate faţă în faţă, amândouă cu obloanele trase. În fundul curţii, o imprimerie cu grilajul de fier închis. O magazie pentru pubele. Câteva ghivece cu muşcate îngălbenite, chircite.

Norbert Souffir locuieşte într-una dintre cele două clădiri, în interiorul casei sale, pe pereţi, peste tot, viaţa bătrânului e povestită de fotografiile care ticsesc încăperile. Cele mai multe dintre ele sunt clişee în alb-negru. Dovezi ale unui trecut deja îndepărtat, ai cărui martori au încremenit pe veci în pozele uscate de timp. O familie. Tatăl, mama, cele două surori şi el, micul Norbert. În Franţa, înainte de război, în faţa unei mercerii, în interiorul merceriei, la ţară, pe plajă, la bâlci. Tatăl şi prima lui maşină. Apoi, câteva fotografii cu soţia lui Norbert. În culori, de data asta. O femeie cu zâmbet vesel, cu ochi mari, plini de căldură. Şi, la mijlocul peretelui, într-o ramă puţin mai mare decât celelalte, imaginea deportaţilor scheletici, eliberaţi din lagăr de americani. Spectre rătăcite care surâd ca nişte morţi spre obiectiv.

Souffir se află în biroul lui, aplecat asupra fotocopiei planului apărut de sub miniatura ce-l reprezintă pe Dumnezeu creând Universul. Pe masa lui de lucru şi pe jos, sunt îngrămădite teancuri de cărţi. Face crochiuri, corectează, o ia de la început.

Labirintul circular. Bătrânul traducător îl compară cu cel al bazilicii San-Vital din Ravena, deşi acela are o intrare, în timp ce labirintul Templierilor pare total închis. Oare nu seamănă mai mult cu labirintul catedralei din Chartres?

Souffir observă particularitatea acestei reţele de

drumuri închise: cele două cercuri enigmatice care i-au fost alăturate, la stânga şi la dreapta. Cu siguranţă, ele reprezintă o completare importantă.

Bătrânul se ridică pentru a-şi dezmorţi picioarele şi spatele. Toate aceste zile petrecute în faţa computerului, aplecat peste dosare, i-au înteţit durerile provocate de scolioză.

Aţâţă focul din micul şemineu al camerei şi îşi încălzeşte mâinile deasupra flăcărilor. N-a acceptat niciodată să instaleze un calorifer în biroul lui: adoră trosnetul butucilor de lemn, mirosul lor de răşină şi de scoarţă arsă.

Mosèle s-a dus să-l ia pe Hertz din Sèvres. Străbat acum cu maşina bulevardul periferic.

— Nu mi-ai spus încă nimic despre Lea, Martin. Cum a primit vestea?

— Da, da... Am fost la ea după-amiază şi i-am povestit totul. A făcut o criză de nervi şi un internist a trebuit să-i administreze un calmant.

— Îmi pare rău.

— E foarte supărată pe mine şi consideră că abatele Jacques a murit din vina mea. Săraca de ea! Am crezut că o să-i cedeze inima. Are o mulţime de motive ca să-mi reproşeze decesul lui Jacques... îl aprecia foarte mult şi cred că el era singurul ei confident. Îl chema de fiecare dată când avea o depresie. Jacques ştia s-o asculte ore-n şir şi o liniştea, aşa cum eu n-am fost niciodată capabil s-o fac.

Mosele aruncă o privire spre prietenul său. Aducea cu un câine bătut şi amărât: obraji căzuţi, ochi înceţoşaţi. O fi sincer?

— Şi mahmureala ta? întreabă tânărul.

— Mi-am revenit, dar mă doare capul îngrozitor.

— O să mori într-o zi din cauza asta, Martin.

— Mi-e ruşine de Émylie; m-am dat în spectacol şi sunt convins că a fost unul jalnic.

— Émylie ştie că ai avut circumstanţe atenuante. Dar te sfătuiesc să nu bei prea mult în seara asta, la Norbert. Puţină apă ţi-ar prinde tare bine. N-am chef ca toţi prietenii mei să te considere un bătrân alcoolic excentric.

— Faci progrese, Didier.

— Da? Ce fel de progrese?

— Acum două săptămâni nu ţi-ai fi permis să-mi arunci în faţă asemenea admonestări.

— Acum două săptămâni nu ştiam că vom deveni atât de apropiaţi. Sper că nu te-am ofensat.

— O merit.

Souffir se uită la ceas. Didier Mosele şi prietenul lui trebuie să apară. Încearcă să facă puţină ordine prin documente.

Un zgomot uşor îi atrage atenţia. Un clinchet. Broasca uşii de la intrare...

— Didier! strigă el. Vin acum să-ţi deschid!

Se întoarce, răstoarnă o carte, se apleacă s-o ridice. Aude paşi pe culoar. Se îndreaptă de spate.

— Tu eşti, Didier?

Şi se gândeşte: „Pot să jur că am închis uşa cu cheia”.

Brusc, simte un nod în stomac. O îngrijorare absurdă. Şi totuşi, dacă era Didier, ar fi răspuns...

Apucă fotocopia planului Templierilor, o mototoleşte repede şi o aruncă în flăcările din şemineu. Apoi se întoarce.

La început, nu înţelege. Mintea lui pierde una sau două secunde până să înţeleagă scena. Un bărbat a intrat cu brutalitate în birou, urmat, imediat, de un altul. Amândoi poartă măşti de gaze, ceea ce-i face să arate înspăimântători şi ameninţători.

Souffir, terorizat, face un pas înapoi. Se lipeşte cu spatele de perete. Câteva fotografii înrămate cad pe covor. Sticla uneia dintre ele se sparge. Oare de ce simte nevoia să privească fotografiile care zac pe jos?

Spectrele halucinante din lagărul de concentrare.

Unul dintre cei doi necunoscuţi îl ţine pe Souffir proptit de perete, apucându-l cu mâna de gât. Bătrânul abia mai poate să respire, să-şi înghită saliva. Îşi vede propriul chip deformat de panică în viziera măştii de gaz a agresorului său. Imaginea fricii sale.

Al doilea bărbat îndreaptă spre Souffir un mic tub cu aerosoli.

Bătrânul traducător nu poate să ţipe; mâna străinului e încleştată pe gâtul lui. Înţelege că o să moară. Se gândeşte la Mosele, la Mariane...

Primeşte în faţă un jet de gaz din vaporizator. Are timp să vadă că moartea lui are culoarea galbenă. Un nor gălbui. Apoi se prăbuşeşte; spatele îi alunecă de-a lungul peretelui, antrenând în cădere şi alte fotografii. Rămâne chircit, cu capul aplecat în faţă, cu o dâră de salivă groasă prelingându-i-se din gura crispată.

Apare un al treilea mascat. Bărbatul priveşte corpul fără viaţă al lui Souffir şi scoate din buzunarul trendului un marker gros, de culoare roşie.

După ce au găsit, cu greu, un loc de parcare, Mosele şi Hertz se îndreaptă spre numărul 17 de pe strada Daguerre. Ploaia care a căzut fără încetare toată ziua a întunecat cerul mult prea devreme.

— Aici este, spune Mosele, împingând o poartă grea.

Traversează curtea pavată.

— La stânga, precizează tânărul. Am fost o singură dată la Norbert, dar îmi amintesc de camera lui. Cred că o să-ţi placă decorul.

Hertz nu răspunde. Se gândeşte la muzeul lui din subsol. La colecţiile lui. La flăcările care i-au mistuit viaţa în doar câteva minute.

— Fir-ar să fie! exclamă Mosele.

— Ce e?

— Uşa lui Souffir a rămas deschisă... Dumnezeule, a fost forţată!

— Să nu intrăm, Didier.

— Ba să intrăm! Vino, Martin!

Mosele se repede în vestibul. Nu se aude niciun zgomot. Străbate culoarul şi strigă: „Norbert!” Avocatul rămâne puţin în urma lui Didier, dar totuşi înaintează.

Biroul. Souffir e ghemuit pe jos, cu capul căzut în piept, cu o mână încleştată pe cămaşă, în dreptul inimii. O spumă de salivă i-a udat gulerul.

— Nemernicii! L-au omorât şi pe el!

— Simţi? Mirosul ăsta...

— Ei sunt, nu-i aşa? întreabă Mosele cu glas stins. Ucigaşii Vaticanului!

— Nu-l atinge! îl atenţionează Hertz. Nu lăsa nicio amprentă!

Mosele îl ascultă. Se opreşte brusc, când tocmai se pregătea să îndrepte bustul bătrânului cercetător, pentru a-i reda prietenului său demnitatea de care l-a privat moartea.

— Se pare că a făcut o criză cardiacă. A fost bătut?

— N-a fost nevoie de asta, Didier. Era inutil. Haide... Nu e bine să rămânem aici. Gardienii Sângelui şi-au semnat crima pentru a te face să înţelegi că se vor ocupa de toţi prietenii tăi dacă nu renunţi la planul tău.

— Ce au semnat? Şi cum?

Hertz îl îndeamnă pe Mosele să se întoarcă. Devastat, Didier se lasă condus, fără să înţeleagă ce anume aşteaptă avocatul de la el. Apoi descoperă inscripţia din partea

dreaptă a uşii. E trasată distinct, cu litere suficient de mari pentru a putea fi văzute la ieşirea din birou:

„V.I.T.R.I.O.L”.

— De ce au scris nenorociţii ăştia abrevierea devizei noastre masonice? Ca să-şi bată joc de noi?

— O să-ţi explic, spune Hertz cu voce blândă, cuprinzându-l pe Mosele pe după umeri şi obligându-l să părăsească încăperea.

Când ajunge pe culoar, Mosele se opreşte brusc, preocupat de o constatare:

— Mirosul! L-am remarcat şi eu când am intrat. Pe moment nu i-am dat prea mare importanţă. Şi, totuşi, în birou, mirosul era foarte pronunţat.

— E vorba despre o otravă volatilă pe care Ieronim Evreul a utilizat-o pentru a-l asasina pe Tomás de Torquemada. Gardienii Sângelui l-au omorât pe prietenul tău folosind acelaşi gaz. Un mod de a se răzbuna!

— Cum de ştiu atâtea lucruri despre noi?

— N-am idee, spune Hertz. Dar, în mod clar, sunt informaţi despre toate gesturile şi acţiunile noastre. S-ar zice că au aflat de existenţa acestui plan odată cu noi!

Afară. Ploaia. Pavajul. Hertz şi-a recâştigat influenţa asupra lui Mosele, care păşeşte ca un robot. Bătrânul avocat îl ţine aproape de el, încercând astfel să-l liniştească. N-au nevoie să-şi vorbească. Amândoi gândesc la fel. Mai mult ca niciodată, ştiu că zilele le sunt numărate.

71.
Mesajul lui Dumnezeu

Émylie e uimită să-l vadă pe Mosele revenind atât de curând:

— Deja te-ai întors? Ah, ai venit şi tu, Martin.

Cei doi bărbaţi intră în apartament, îşi dezbracă impermeabilele şi se îndreaptă spre salon.

— Revin asupra sfaturilor pe care ţi le-am dat înainte, spune Mosele. O să bem câte o duşcă bună de whisky.

— Cum? întreabă tânăra femeie. Ce-i cu voi? Aveţi amândoi nişte mutre... Ce s-a întâmplat?

— E vorba despre Norbert Souffir... începe Mosele. E mort! Gardienii Sângelui au fost la el şi l-au gazat!

— L-au gazat...?

Hertz intervine:

— I-au hărăzit soarta pe care Ieronim Evreul i-a rezervat-o lui Tomás de Torquemada. Un mod de a ne face să înţelegem că ne-au spionat de fiecare dată când ne-am strâns laolaltă şi eu am evocat peripeţiile la care a fost supus Testamentul Nebunului de-a lungul secolelor.

Mosele scoate o sticlă de Cardhu – veche de doisprezece ani – şi două pahare pe care le umple imediat.

— Aţi anunţat poliţia? întreabă Émylie.

— Nu, răspunde Mosele. Martin şi cu mine am căzut de acord asupra faptului că este inutil să le dăm anchetatorilor apă la moară. O să-i lăsăm să mai bâjbâie un pic până să ne pună întrebări. Prea multe drame s-au petrecut în jurul nostru. E clar că o să facă legătura între toate evenimentele!

— Asasinarea lui Souffir se vrea o dublă ameninţare, spune Hertz. În primul rând, ea ne atenţionează că Gardienii Sângelui îi vor elimina pe toţi apropiaţii lui Didier, care sunt implicaţi mai mult sau mai puţin, în această

afacere. În al doilea rând, e o adevărată declaraţie de război împotriva Lojii Primare, prin însăşi natura sa.

Mosele pare absent. Fixează, cu privirea pierdută, un punct imaginar, Émylie se îngrijorează:

— Didier? Ce faci, mai eşti cu noi?

În loc de răspuns, Mosele se ridică, traversează salonul şi intră în biroul lui. Hertz şi Émylie îl aud repetând de câteva ori: „Dumnezeule! Dumnezeule!”

— Hai să mergem la el, Martin, sugerează Émylie.

Bătrânul avocat îşi ia paharul de whisky şi o urmează pe femeie. În birou, Mosele bate nervos în tastatura computerului. Resturile Testamentului Nebunului sunt aşezate pe masă, la îndemână.

Ajunşi în dreptul computerului, Émylie şi Hertz descoperă ce s-a afişat pe ecran. Două imagini: una reprezintă miniatura originală ce-l reprezintă pe Dumnezeu creând Universul şi măsurând Pământul cu ajutorul compasului său, cealaltă înfăţişează planul Templierilor apărut în negativ în textura pergamentului.

— Nenorocitul ăsta de desen din cauza căruia a murit Norbert! bombăne Mosele.

— Văd că ai descoperit toate liniile, spune Hertz.

— Priveşte! îl îndeamnă Mosele. Planul ne indică Leoaica, Caprele şi, aici, această balanţă care simbolizează Bailly... Cele trei aşa-zise locuri care formează triunghiul din pădurea Orientului.

Hertz arată spre ecran.

— Şi ce vrei să spui cu asta, Didier?

— Totul se leagă, Martin! Ceea ce au scris Templierii pe marginea Testamentului, scrisoarea lui Hugues de Payns şi planul acesta... Oh, Doamne sfinte! Dumnezeule mare! Bineînţeles! Totul se leagă! Totul se completează prin suprapunere!

Émylie trece în spatele lui Mosele şi îşi aşază mâinile pe

umerii lui, privind fix ecranul.

— Ăsta e efectul băuturii sau tocmai ai avut o revelaţie?

Mosele se ambalează.

— O iluminare, Émylie...! mai multe chei pentru o singură încuietoare! Fără planul ăsta n-am fi putut înţelege niciodată!

— Deci Testamentul Nebunului trebuia distrus pentru ca Adevărul să poată fi descoperit? întreabă Hertz.

— Bineînţeles! strigă Mosele, urmărind cu degetul pe ecran planul Templierilor. Alchimia intelectuală legată de cea a materiei... Opera e compusă din mai multe elemente! Să luăm planul de pe pagina calcinată pe care l-am conturat azi-dimineaţă. Sunt sigur că se referă la una dintre frazele puse în evidenţă în Testamentul Nebunului: „în umbră mergi îndărăt”.

Mosele îşi aprinde o ţigară şi continuă:

— „Catarul în Pădurea sa, de-a-ndăratelea tai Triunghiul spre Umbră”.

— Am găsit statuia Catarului, spune Émylie, şi Martin ne-a explicat motivul prezenţei sale în pădure. Şi, mai departe?

— Catarul e un reper, precizează Mosele. Pornind de la el „de-a-ndăratelea (tu) tai Triunghiul spre Umbră”. Spatele statuii e cel care indică drumul potrivit, nu direcţia în care priveşte, ci ceea ce ascunde mai degrabă...

Apoi, afişând pe ecran un alt fişier, Mosele adaugă:

— Amintiţi-vă de scrisoarea lui Hugues de Payns pe care am găsit-o în palatul Tău, după indicaţiile lui Pontiglione.

— Încep să înţeleg la ce te referi, Didier, spune Hertz, cu obrajii împurpuraţi şi tâmplele strânse în menghina unei dureri de cap îngrozitoare.

Mosele citeşte scrisoarea fondatorului Ordinului Templierilor:

Pentru sfinţenia şi prietenia ta sinceră, Bemard, trebuie să ştii că în pământul umbrei odihneşte, de-acum, Primul nostru frate. Prin grija mea şi în mare siguranţă, El a fost depus pe veci, între Orient şi Occident. Pentru eternitate, El va fi Lumina din Umbră. Cei doi Ioani asupra Lui vor veghea de la Miazăzi la Miazănoapte...

— În francmasonerie, cei doi Ioani sunt Botezătorul şi Evanghelistul, precizează Hertz, uitându-se spre Émylie. Ei reprezintă Umbra şi Lumina. Luna şi Soarele!

Mosele afişează planul Templierilor pe ecran, în timp ce repetă: „Cei doi Ioani asupra Lui vor veghea de la Miazăzi la Miazănoapte”. Apoi adaugă:

— Toate informaţiile transmise de Templieri au fost fragmentate din motive de securitate. Dar ele se află aici, răzleţite, sub privirile noastre. Toate piesele unui joc de construcţie care trebuie asamblate, îmbucate unele într-altele, într-o anumită ordine.

— Aşa e, cu siguranţă, spune Hertz, dar unde trebuie să căutăm? Perimetrul delimitat de acest triunghi este foarte vast.

— Trebuie să explorăm, să explorăm mai mult! rosteşte Mosele răspicat. Să-i găsim pe cei doi Ioani.

Émylie propune:

— În loc de whisky, n-aţi prefera o cafea bună, foarte tare? Dacă vreţi să vă păstraţi luciditatea, cafeaua ar fi mult mai eficientă, nu credeţi?

— Ai dreptate, admite Mosele. Un litru, pentru mine. Şi tare!

— La fel şi pentru mine, adaugă Hertz.

Émylie se duce în bucătărie. Bătrânul avocat îşi ia un scaun şi se aşază lângă Mosele care continuă să urmărească cu degetul pe ecran traseul labirintului circular.

— Ceea ce e evident nu este întotdeauna vizibil, spune el. Şi totuşi, acesta e planul unei părţi din pădurea Orientului... Iar acest triunghi taie labirintul situat între aceste două sfere.

— Cred că am descoperit ce semnifică cele două cercuri, Didier.

— Ce?

— Nu avem şi noi două cercuri în Lojă? în spatele Venerabilului Maestru, chiar în spatele lui! Agăţate de perete.

— Bineînţeles! Luna şi Soarele sunt simbolizate prin două discuri. Luna şi Soarele. Orientul şi Occidentul...

— Cei doi Ioani! subliniază Hertz, zâmbind. Este posibil ca aceste două cercuri să fie nişte borne menite să ne informeze asupra situaţiei geografice a labirintului.

— Fraţii de Padova au primit ordinul de a ascunde planul – pentru că este chiar un plan – sub miniatură. L-au desenat chiar în textura documentului...

— Şi? întreabă Hertz, din ce în ce mai curios, urmărind cu mare interes itinerarul gândurilor lui Mosele.

Tânărul continuă:

— Pământul este rotund sub miniatură. Pământul, Martin!

— Pământul a fost întotdeauna rotund, după câte ştiu eu! spune Émylie, aducând ceştile cu cafea pe un platou.

— Dar nu şi în epoca aceea, glumeşte Mosele. Dacă afirmai aşa ceva atunci, ajungeai direct pe rug. Şi, cu toate astea, Dumnezeu îşi măsoară Creaţia. O evaluează aşa cum face orice arhitect.

— Ceea ce e foarte logic, continuă Émylie. Se asigură că opera lui e ireproşabilă.

Mosele deplasează mouse-ul pe birou şi suprapune planul Templierilor peste imaginea colorată a miniaturii. Planul se plasează în transparenţă pe desen, conferindu-i

acestuia linii de forţă care-l acoperă în proporţii identice. Pământul are aceleaşi dimensiuni ca labirintul.

— Rotund precum labirintul, spune Mosele. Vedeţi, când se suprapun, cele două imagini se integrează perfect. Ce face Dumnezeu? Ce ne arată El cu vârful compasului său?

Se face linişte. Émylie şi Hertz se apleacă, amândoi deodată, peste ecranul computerului.

Hertz îşi drege glasul. Saliva parcă îi zgârie gâtul. A înţeles. Ar plânge, dacă ar fi singur. Visul unei vieţi întregi se materializează dintr-odată. Cu o evidenţă prea brutală. Capul i se învârteşte şi migrena îl sâcâie tot mai tare, provocându-i o senzaţie de greaţă. Sub privirea întrebătoare a lui Mosele, avocatul înghite conţinutul ceştii de cafea, fără să fi îndulcit băutura şi fără să mai aştepte ca ea să se fi răcit. Mâinile îi tremură. Mosele îşi aşază palma peste ele şi spune:

— Da, Martin. Da, Dumnezeu arată, cu compasul său, un punct precis pe Pământ. PE LABIRINTUL CIRCULAR! Cele două imagini trebuie privite împreună.

Hertz răspunde, cu voce răguşită:

— Dumnezeu ne indică locul în care trebuie să căutăm!

— „Vizitează interiorul Pământului şi, explorându-l, vei găsi piatra tainică”, recită Mosele. Piatra tainică e Hristos. Îl găsim dacă explorăm... Dar ce să explorăm?

— Chiar crezi...? se miră Émylie.

— Sunt convins. În schimb, mă întreb... Mă întreb cum a făcut Francis această descoperire de unul singur. Nu avea planul Templierilor, pentru că acesta era ascuns în pictura lui Nicolas şi a lui Agnan de Padova. Dumnezeule mare, cine l-o fi ajutat?

— Poate acel necunoscut? Bărbatul cu pălărie şi ochelari?

— Sau s-o fi inspirat din alte surse? sugerează Mosele. Sau s-o fi oprit la Catar? Oare vom afla vreodată unde s-au

încheiat căutările lui?

72.
Rubinul

Miercuri, ora treisprezece

Răsfoieşte caietele roşii. Nu se mai satură să admire acuarelele, tuşele vaporoase de apă colorată, notele de lumină, masele de umbră.

Televizorul e deschis. Ascultă ştirile, fără să fie atent la ele. Pe zi ce trece, se detaşează tot mai mult de realitate!

Autopsia efectuată în această dimineaţă confirmă faptul că profesorul Souffir a inhalat o substanţă toxică gazoasă în cantitate mare. Este încă prea devreme pentru a se stabili natura exactă a acestui drog. Se ştie doar că era compus din extracte de plante...

Închide caietele, le aşază din nou în sertar, se ridică pentru a străbate în lung şi-n lat încăperea care a devenit pentru el o cuşcă. Merge cu capul plecat, cu paşi nervoşi, sacadaţi, traversând închisoarea în toate direcţiile.

Anchetatorii sunt convinşi acum că victima a fost obligată să inspire otrava care i-a paralizat rapid funcţia respiratorie. Fundaţia Meyer, unde lucra profesorul Souffir, a primit astfel o a doua mare lovitură după sinuciderea profesorului Mariane. Vă amintim că trupul acestuia a fost descoperit în camera unui hotel din Paris, în urmă cu trei săptămâni...

Revine la birou. Deschide un sertar. Scoate din el un revolver.

...Dar, de data aceasta, este vorba, incontestabil, despre o crimă. Anchetatorii încearcă să afle de ce cuvântul VITRIOL a fost scris cu roşu, la locul crimei. Trebuie să

precizăm că acest cuvânt rezumă o formulă alchimică din secolul al XV-lea, care mai poate fi regăsită şi în zilele noastre în tradiţia masonică...

Cântăreşte arma din priviri. O examinează. O admiră. Savurează atingerea ei rece. Un rece mat şi negru.

...La Fundaţie, profesorul Mosele, care conduce serviciul în cadrul căruia lucrau Francis Mariane şi Norbert Souffir, se abţine să facă vreun comentariu...

Începe să umble din nou prin cameră, cu revolverul în mâna dreaptă. Trece prin faţa fotografiilor agăţate pe perete. Le ştie pe de rost. Ar putea să le deseneze pe toate din memorie.

Se opreşte în faţa unei oglinzi. Se priveşte în ea, sfidător, îl detestă pe cel pe care-l vede acolo şi care nu mai seamănă deloc cu el. Buzele îi tremură iar din cauza ticurilor, se zăreşte în oglindă surâzând strâmb, într-o grimasă mecanică.

Ridică încet revolverul la tâmplă şi apasă ţeava pe os. Atât de puţină piele îl protejează de o posibilă moarte! Se simte epuizat. N-ar trebui decât să apese pe trăgaci. Doar un pic de curaj pentru a scăpa de acest coşmar.

Schiţează gestul de a trage. Câţiva milimetri îl separă de întuneric, de linişte şi de odihnă. Câţiva milimetri de oţel şi totul s-ar sfârşi.

Dar coboară arma şi îşi întoarce privirea de la oglindă. O abandonează pe această sosie laşă, cu fruntea acoperită de sudoare. Pune revolverul pe birou, lângă cutia ce conţine a noua şi ultima scrisoare.

Se întreabă de ce Primii fraţi nu intervin.

Se aşază din nou, cu umerii căzuţi, şi începe să plângă.

Martin Hertz rămâne pironit în fotoliu, năucit. Tocmai a închis telefonul mobil. Prietenul lui, Jean-Claude Dorest, l-a sunat de la spital ca să-l anunţe că Lea a suferit o nouă criză de nervi, în această dimineaţă, în jurul orei şase. A fost necesar să i se administreze o doză mare de Valium. „N-are niciun rost să vii acum, Martin; e ameţită şi o să doarmă patru-cinci ore de-aici încolo. Poţi să treci pe la sfârşitul după-amiezii. Ştii, a fost foarte afectată de moartea lui Jacques şi de incendierea casei voastre de la ţară”.

— Crezi că o să-şi revină? l-a întrebat Hertz.

— Din ce? De pe urma rănii sau a traumatismului sufletesc? Bănuiesc că rana o să se vindece mai uşor. Trebuie să fii foarte răbdător şi grijuliu. Înţelegi, Martin?

— Da, da, grijuliu, am înţeles.

— O să-l rog pe un coleg psihiatru să treacă pe la ea, diseară.

— Îţi mulţumesc, Jean-Claude.

Hertz îşi priveşte telefonul cu ochii înceţoşaţi de lacrimi care întârzie să i se prelingă pe obraji, dar îi fac mai rău decât un hohot de plâns. A distrus-o pe Lea. Numai la asta se gândeşte. A omorât-o.

Telefonul sună din nou. Îl duce la ureche, convins că Jean-Claude a uitat să-i spună ceva. Aude, surprins, vocea lui Mosele.

— Ah, Didier...

— Martin, am găsit! Am trudit toată noaptea şi cred că am descifrat mesajul lui Hugues de Payns. Ştiu acum unde se situează „pământul umbrei” pe care-l evocă în scrisoarea trimisă Sfântului Bemard! Fondatorul Ordinului Templierilor era foarte abil... Cei doi „Ioani”, despre care vorbeşte, sunt, de fapt, două pietre, doi monoliţi, care figurează pe hartă sub numele de Tânăra şi Bătrâna... Tânăra se situează la răsărit, în lumină, şi îl reprezintă pe

Evanghelist! Bătrâna îl simbolizează pe Sfântul Ioan Botezătorul şi reprezintă Cuvântul Străvechi. „Culcat între Orient şi Occident. Cei doi Ioani asupra Lui vor veghea de la Miazăzi la Miazănoapte”. Da, Hristos se odihneşte între vechea şi noua Tradiţie... Aşa cum o dovedesc Luna şi Soarele care îl încadrează în majoritatea miniaturilor medievale. Planul Templierilor precizează cu exactitate amplasamentul Mormântului său: în vârful compasului lui Dumnezeu. Pe perpendiculara unei linii ce trece prin cele două pietre...

— O ipoteză, îl întrerupe Hertz. E doar o speculaţie ştiinţifică, o simplă speculaţie!

— Ba nu, Martin! L-am chemat pe directorul de la Prefectura de care aparţine pădurea Orientului, domnul Pinchon... Un erudit, pe gustul tău. I-am pus câteva întrebări. Ei bine, ştii ce-am aflat?

— Te ascult.

— O parte dintre mlaştinile care, din punct de vedere geografic, se situează sub vârful compasului lui Dumnezeu, chiar sub vârful acestuia, erau numite odinioară Umbra. E chiar „tărâmul umbrei” pe care-l căutăm noi, Martin! Situat la distanţă egală între cei doi „Ioani”. Fără să ştie, masonii care mai celebrează şi astăzi sărbătorile Sfântului Ioan la solstiţiul de iarnă şi la cel de vară nu fac altceva decât să prelungească o datină născută în această pădure. Eu şi Émylie plecăm mâine la Troyes, pentru a ne asigura că pista mea e cea bună. Te rog să mă scuzi în faţa fraţilor noştri că voi lipsi la Sesiune.

— Doamne sfinte, Didier, să nu te duci acolo! strigă Hertz. Ştii foarte bine că nu poţi face un pas fără ca Gardienii Sângelui să nu afle!

Bătrânul avocat a ieşit din letargie. Lea i-a părăsit brusc gândurile. Se aude spunând: „Didier, te implor: nu te întoarce în pădurea Orientului...! Aventura asta te

depăşeşte; de-acum încolo, nu mai poţi acţiona singur. Mai lasă-mi puţin timp ca să te pot ajuta. Pot face demersuri ca tu să beneficiezi de protecţia Lojii Primare”.

Mosele îi răspunde:

— Nu crezi că misterioşii tăi fraţi din Loja Primară puteau să intervină mai devreme? în definitiv, nu sunt ei moştenitorii direcţi ai Templierilor? Şi chiar ai lui Isus, dacă ar trebui să te cred... Émylie şi cu mine am luat această decizie. În desenul lui Nicolas şi Agnan de Padova, locul indicat de Dumnezeu – sau de Marele Arhitect al Universului – se află sub apa lacului din pădurea Orientului! O să ne scufundăm în el şi o să-l explorăm.

— E o adevărată nebunie! O nebunie pentru care mă simt eu responsabil. Ştiu ce ai în cap, Didier: singura ta şansă de a te elibera din această capcană este să descoperi Mormântul. Şi atunci vei fi invulnerabil... Asta crezi, nu-i aşa?

— Într-adevăr, Martin. Îmi pare rău că nu te luăm cu noi, dar pun pariu că nu eşti un împătimit al scufundărilor. Preferi, desigur, vânătoarea. O să te ţin la curent.

— Didier...

Dar Mosele a închis. Hertz formează rapid un număr din memorie. Un număr pe care-l va şterge imediat după ce se va încheia conversaţia.

Sună de două ori. Interlocutorul răspunde.

— Alo, spune Hertz. Orient-Origine... Am ajuns aproape de ţintă. În fine, Didier Mosele e gata să o atingă! Se duce din nou în pădurea Orientului... Da, da, în triunghiul delimitat de Leoaice, de Capre şi de Bailly!

— Cât mai puţine vorbe, Martin. Spune repede.

— De data asta, putem găsi Cuvântul Pierdut... Doarme pe fundul apei...

— În apă? Teoria e nostimă şi se potriveşte cu ceea ce ştim noi despre vicleşugurile lui Hugues de Payns. Trebuie

să fim mai iuţi decât Gardienii Sângelui... Mă ocup eu de contactarea tuturor Primilor fraţi... Te sun foarte curând.

Conversaţia n-a durat mai mult de treizeci de secunde. Hertz şterge numărul de telefon.

De îndată ce se lasă liniştea, gândurile încep să-l bântuie din nou. Lea... Jacques... Francis Mariane.

Cu braţul său valid, Primul închide telefonul. Îşi întoarce scaunul cu rotile. Se forţează să ridice bărbia şi să-şi îndrepte privirea spre silueta înaltă şi subţire a Eminenţei Sale, care-i spune:

— Am înţeles că...

— Da, Monseniore, Mormântul e accesibil. Martin Hertz a intuit corect: Didier Mosele era singurul care putea continua ancheta începută de Francis Mariane.

— L-a ajutat puţin şi norocul, nu crezi?

— Sunt de acord. O să rămâi în Franţa până la sfârşitul evenimentelor?

Eminenţa Sa schiţează un gest vag.

— Sper. Dar moartea Sfântului Părinte m-ar putea obliga să mă întorc la Vatican dintr-o clipă în alta.

Bătrânul începe să tuşească şi să horcăie. Eminenţa Sa îi oferă imediat un pahar cu apă. Primul bea puţin şi spune cu voce strangulată:

— Ar trebui să mă bucur la gândul că vechiul duşman al confreriei noastre părăseşte scena în postura de învins; şi, totuşi, asta nu-mi dă nicio satisfacţie.

— Pentru că a fost, fără îndoială, un Papă excelent, răspunde Eminenţa Sa, cu toată suavitatea accentului său italienesc.

— Un adversar redutabil! îl corectează Primul. La fel de îndârjit ca toţi predecesorii săi. E foarte bine că exhumăm rămăşiţele lui Hristos şi scrierile sale înainte de alegerea viitorului pontif. Ne-ai ajutat mult în această acţiune,

Monseniore.

— Aparţin, în primul rând, Lojii Primare şi nu mi-am făcut decât datoria, frate. Şi, încă ceva: Martin m-a rugat să intervin din nou pe lângă tine pentru a-l primi pe Didier Mosele în Sesiune secretă.

— Am vorbit despre asta. I-am dat un răspuns afirmativ.

— E-n regulă. Cred că e o decizie bună. Băiatul ăsta merită să ne cunoască mai bine.

Eminenţa Sa îşi ia rămas-bun de la Primul.

Traversează aleea cu pietriş şi se îndreaptă spre maşina neagră, cu geamuri fumurii. Pe scaunul şoferului îl aşteaptă secretarul său, ascultând muzică. Închide radioul când îl vede.

— Nu, nu, poţi să-l laşi, spune Eminenţa Sa, întorcându-şi privirea către clădirea impozantă.

La etaj, draperia de la o fereastră a fost dată la o parte. În spatele geamului se ghiceşte silueta firavă şi nesigură a Primului.

— Haide, să ne întoarcem la nunţiatură.

— Am auzit buletinul de ştiri, Monseniore. Papa nu se simte deloc bine; n-ar trebui să mergem la Roma?

— Încă nu. Primesc informaţii din sfert în sfert de oră. Am aflat că în jurul apartamentului Sanctităţii Sale domneşte o agitaţie suspectă. Se pare că îşi revine cu greu din starea proastă survenită în noaptea de vineri spre sâmbătă. Numai medicul lui personal e autorizat să-l îngrijească, ceea ce mă determină să reacţionez rapid... încă nu mi-am încheiat misiunea.

Eminenţa Sa realizează că e mai nervos decât se aştepta. Ticul de care nu se poate dezbăra a pus din nou stăpânire pe el, fără să-şi dea seama. Cu mâna stângă, se joacă cu inelul de pe degetul drept şi îi mângâie rubinul.

73.
Înfrângerea

Vatican, ora douăzeci şi două şi treizeci de minute.

Monseniorul de Guillio studiază dosarele, întorcându-le filele cu mâna lui grea, la lumina unei lămpi de birou, care-i modelează trăsăturile bine conturate ale feţei. Restul încăperii e scăldat într-o umbră plăcută, care-l izolează pe cardinal de lumea exterioară şi îl ajută să se concentreze.

Uşa se deschide brusc şi secretarul său particular intră în cameră, vădit tulburat. Tânărul vicar se agită în roba lui neagră şi e urmat, la doi paşi, de o soră cu chipul livid.

— Monseniore de Guillio, se întâmplă ceva în apartamentul Papei! Trebuie să veniţi!

Guillio se ridică, părăseşte dosarele şi face câţiva paşi în direcţia secretarului şi a surorii care-şi frânge mâinile la piept. Femeia bâiguie cu glas gâfâit:

— Au... au pătruns în camera Sfântului nostru Părinte, pe care-l vegheam conform ordinelor dumneavoastră şi... m-au concediat, spunând că de-acum încolo e treaba lor...

— Cine a făcut asta? întreabă de Guillio cu voce aspră.

— L-am recunoscut doar pe Monseniorul Monetti, răspunde sora, plecându-şi capul.

— Unul dintre cei mai devotaţi cauzei duşmanilor noştri! exclamă cardinalul, ieşind brusc din birou, gata s-o răstoarne pe sora care tremură speriată, ca o pasăre colorată în albastru şi alb.

Urmat de secretarul său, prelatul se repede în labirintul de culoare ce duc spre apartamentul Papei şi ajunge curând într-un vestibul asediat de câţiva cardinali. „Garda apropiată a lui Montespa, aproape în număr complet, cu Maiestatea Sa Monetti în frunte!”

Guillio se proţăpeşte în faţa omologului său obez care abundă de sudoare şi grăsime.

— Ce-i cu toată agitaţia asta? se îngrijorează Guillio. Papa se simte mai rău?

— Haide, Guillio... faci pe inocentul, tocmai tu care ne-ai ascuns starea groaznică în care se află pontiful!

Guillio remarcă atunci prezenţa unui necunoscut, un bărbat în halat alb, care ţine în mână o geantă mare. Un cardinal îl conduce pe furiş în apartamentul Papei.

— Vezi tu, spune Monetti cu vocea lui de eunuc, câţiva dintre noi considerăm că bătrânul nostru Papă ar putea fi ajutat, în această situaţie grea, de alţi medici.

— Nu de doctori are nevoie Sfântul Părinte, răspunde Guillio, ci de rugăciuni!

Perfid, profitând de trupul său enorm, Monetti îl împinge treptat pe cardinalul de Guillio în afara anticamerei. Cardinalii care asistă la scenă au chipurile palide din cauza luminii crude a plafonierei. Încremeniţi într-un tablou insolit, ca nişte spectatori indiferenţi şi detaşaţi de spectacol, înalţii prelaţi lasă impresia că au fost acolo dintotdeauna. Şi că vor să rămână veşnic în acel loc.

— Rugăciuni, continuă Monetti zâmbind. Într-adevăr, iată o intenţie pioasă; te-aş sfătui să te rogi pentru sufletul lui, în timp ce noi ne vom ocupa de corpul lui. Poţi să pleci, Guillio.

— Nu pot să-l văd câteva secunde?

— Imposibil! Acum i se administrează tratamentul.

— Adică, într-un fel, mă concediezi? se enervează Guillio.

— N-aş spune asta, prietene. Te scutim doar de o sarcină de care te-ai achitat în calitate de servitor fidel al dragului nostru bolnav. Acum a venit timpul să te odihneşti.

Guillio bate în retragere.

— Bunătatea ta mă impresionează, *Monseniore.*

În timp ce se întoarce, escortat de secretarul său şi de

soră, Guillio se întâlneşte cu două noi personaje îmbrăcate în costume de culoare închisă purtând, fiecare, câte o valiză metalică.

La fel de nervos, se închide singur în biroul lui, deschide un bufet şi scoate din el un pahar şi o sticlă de coniac. „Maşinării de om viclean! Clica lui Montespa îmi anulează puţina influenţă pe care o mai exercitam”. După ce bea un pahar plin cu alcool, se îndreaptă spre fereastră şi dă draperia la o parte. Luminile din piaţa San-Pietro desenează un semicerc, a cărui linie punctată străluceşte în noaptea neagră.

„Montespa! Mereu invizibil, lăsându-şi zbirii să execute munca de jos. Va ieşi la lumină în momentul propice, ca să fie ales Papă. Pentru că aşa se va întâmpla. Dacă va elibera, în sfârşit, Biserica de povară, guvernul pontifical o să vină să-i ciugulească din mână. Da, dacă încheie definitiv această anchetă... O anchetă care durează de două mii de ani!”

Se adună în jurul patului Papei: un cardinal cu mutră de dog, bărbatul cu halat alb şi ceilalţi doi îmbrăcaţi cu costume de culoare închisă.

Monetti li se alătură, nu înainte de a închide uşa cu cheia în urma sa.

Aparatul de respiraţie artificială a fost debranşat. Monitoarele sunt stinse, motorul nu mai scoate niciun sunet. Şi totuşi, în cameră este agitaţie: se deschid valizele metalice, Monetti umblă respirând zgomotos, se întinde o husă din plastic, se pregătesc instrumente, se umplu seringi...

Cardinalul cu cap de Câine, Fălcile tremurânde şi pleoapele căzute îi spune lui Monetti:

— Guillio credea că ne păcăleşte menţinându-l pe Sfântul Părinte în viaţă şi rezervându-şi astfel posibilitatea

de a-l folosi ca pe un as.

— Dar este în continuare în viaţă! răspunde Monetti zâmbind. Doar că asul a trecut în alte mâini. Cât timp va dori Montespa, Ioan al XXIV-lea va trăi! Chiar şi mort, el va trăi!

Sfântul Părinte zace cu capul răsturnat pe spate, cu gâtul întins parcă gata să se rupă, cu pielea feţei străvezie, cu ochii înfundaţi, închişi. Stă aşa de aproape douăzeci de minute. Mort, sufocat de otrava ce i s-a administrat. Mort, după o agonie comatoasă.

— Monseniorilor, începe bărbatul cu halat alb, o să trecem la tratament. Operaţiunea va încetini procesul de descompunere, dar nu va înlocui îmbălsămarea.

— Ce dorim noi, spune Monetti cu glas piţigăiat, e să întârziem cu câteva ore anunţarea oficială a decesului. Cu o zi sau două, cel mult!

Al doilea cardinal se apropie de Monetti şi îl întreabă în şoaptă:

— Putem fi siguri că Gardienii Sângelui o să încheie afacerea la timp?

— Nu mai există nicio îndoială. Drumul care-l va conduce pe Montespa pe tronul Sfântului Petru e aproape defrişat în întregime! Guillio a fost mult prea încrezător în el însuşi dacă şi-a închipuit că mai poate controla evenimentele. Acum, că am pus mâna pe corpul mort al Papei, l-am privat de ultima sa armă.

Se aude un zgomot neobişnuit. Un supt, o aspiraţie obscenă. Monetti întoarce capul. Cei trei oficianţi au început să se ocupe de rămăşiţele pământeşti ale pontifului. Al doilea cardinal şi-a pus batista la nas şi şi-o apasă pe nări, rotindu-şi ochii holbaţi de groază.

— Trebuie să te obişnuieşti cu acest miros, dragule, spune Monetti. Pentru scurt timp, de fapt. Totul nu este decât o banală problemă de ceasornicărie.

— Insist, Monetti: planul nostru se bazează de-acum pe reuşita Gardienilor Sângelui. Orice pas greşit ne-ar conduce spre cel mai îngrozitor scandal. Vaticanul nu şi-ar mai reveni niciodată dacă dăm greş.

— Gardienii Sângelui nu mai ascultă decât de un singur om... Iar acest om va fi în curând Papă!

— Ne mai rămâne însă o ultimă confruntare cu fraţii Lojii Primare, continuă bărbatul cu faţă de câine.

— Aşa este. Şi să nu uităm nici de cazul Mosele, pe care trebuie să-l rezolvăm între timp.

Cardinalul de Guillio îl cheamă pe secretarul său prin interfon. Tânărul vicar apare imediat, cu roba foşnind în curentul de aer, cu craniul lui golit prematur de păr, lucind de transpiraţie.

— Ia loc, Constant. Toate ca toate, dar nu-mi place să beau singur. Vrei un pahar de coniac?

— Ştiţi foarte bine că o să-l refuz, Monseniore.

— Da, încercam să te ispitesc încă o dată. Atunci îţi dau un suc de fructe.

Guillio umple paharul secretarului.

— De fapt, simţeam nevoia să vorbesc. Şi tu eşti singurul interlocutor care ştie să mă asculte şi care n-o să mă trădeze. Junta lui Montespa a reuşit să mă izoleze. Această bruscă agitaţie dovedeşte faptul că lucrurile au evoluat în Franţa. Trebuie să admit că Montespa a fost un strateg abil. Mai întâi, a pus mâna pe toate Loggiile, apoi a preluat controlul asupra guvernului pontifical. Iar acum aranjează chiar şi moartea Papei!

— Un intrigant şi un redutabil politician care unelteşte de multă vreme pentru a-şi pune pe cap tiara, Monseniore!

— N-am crezut că e atât de viclean şi am pierdut. O să obţină cu uşurinţă majoritatea de două treimi din totalul celor două sute de alegători din conclav. Jocurile sunt

făcute, Constant. Vezi tu, ce mă frământă pe mine e...

— Da, Monseniore?

Guillio face un gest cu mâna. Ca de obicei, schiţează în aer o formă sferică, părând preocupat de ea preţ de o clipă înainte de a o lăsa să îşi ia zborul definitiv. După care, mâinile lui cad la loc, inerte.

Continuă:

— Că el şi cu mine acţionăm pentru apărarea aceleiaşi cauze: salvarea Bisericii!

Îşi mai toarnă un pahar de coniac şi-l bea dintr-o înghiţitură, la fel ca pe primul. În sfârşit, părând brusc obosit, oftează:

— Viaţa o să mi se pară aşa de searbădă de-acum încolo... Am pierdut un prieten atât de bun!

— Vorbiţi despre Sfântul Părinte, Monseniore? Credeţi că e mort?

Guillio îl priveşte pe tânărul vicar cu mare tristeţe.

— E mort. Nu există nicio îndoială, Constant. Şi, odată cu el, s-a dus şi prietenia noastră. Moartea este întotdeauna o înfrângere, băiatul meu.

74.
Tărâmul umbrei

Joi, ora douăsprezece şi patruzeci de minute.

— Ea treia oară când verifici materialul ăsta, Didier. Doar nu eşti maniac!

— Pare o prostie, ştiu...

Combinezon – Neopren 7 mm – măşti şi produs antiabur, butelii 2 x 10 litri de 200 bari, dispozitive pentru reducerea presiunii, plus unul de rezervă, labe, lanterne pentru scufundări, două aparate de fotografiat cu bliţ, cuţite...

— Vreau ca lista să fie completă. Când ai făcut ultima scufundare?

Émylie se gândeşte puţin, socotind în minte.

— Acum cinci... Nu, şase ani. Când mi-am petrecut vacanţa în Grecia, cu Francis şi cu tine... Mai era şi prietena ta de atunci, o brunetă înaltă şi bine făcută, cu buze senzuale!

— Nu-mi amintesc de ea.

— Mincinosule! Nu te săruta, ci te sorbea de-a dreptul!

Mosele închide genţile şi rămâne în picioare. Îi zâmbeşte lui Émylie, străduindu-se să afişeze o figură candidă.

— Nu, serios, mi-a ieşit din minte. Vino, hai să luăm o gustare; îţi prepar lasagna cu crustă prăjită şi o să bem sticla de sangiovese di romagna care a mai rămas. Şi, după aceea, plecăm la Troyes! Dar o să ne scufundăm noaptea ca să nu ne surprindă vreun turist sau cine ştie ce individ aflat în trecere pe-acolo. Nu mi-ar plăcea să dau peste un culegător de ciuperci!

Se învârteşte de peste o oră prin cartier, strângând volanul în mâinile umede şi crispate. A luat-o pe aglomeratul bulevard al Mareşalilor şi s-a întors spre periferie, prin strada Antoine-Mercier. A urmat sensul

giratoriu în jurul scuarului Branción, a făcut cale întoarsă, apoi a mers înainte şi a căutat un loc unde să parcheze.

Opreşte maşina chiar în faţa imobilului în care locuieşte Didier Mosele. Îi vede pe acesta şi pe Émylie ieşind din casă, la ora nouă dimineaţa. Aşteaptă. Îi zăreşte din nou, când se întorc, la ora unsprezece şi şapte minute fix.

Mosele poartă două genţi mari, de sport, foarte grele. Émylie cară numai una.

Aşteaptă.

Deschide torpedoul de zece ori, de douăzeci de ori. Atinge revolverul ascuns înăuntru, să fie sigur că mai e acolo. De zece ori, de douăzeci de ori, se gândeşte la acelaşi lucru. Să ucidă şi să moară. Să ucidă...

Să se răzbune.

Émylie locuieşte acum la Mosele. Ea crede, desigur, că Mosele o va proteja. Dar el şi numai el poate să o apere cu adevărat.

Didier Mosele a rezervat o cameră în unicul hotel din Vandeuvre, situat la numai şapte kilometri de „tărâmul umbrei”.

— O să ne stabilim aici tabăra de bază, îi precizează el lui Émylie, care examinează harta.

— Credeam că o să ne întoarcem acasă imediat după scufundări.

— Trebuie să ne respectăm programul; m-am gândit că o să avem nevoie de un loc unde să facem o baie şi să ne schimbăm înainte de a ne întoarce la Paris. Şi probabil că o să fim şi foarte obosiţi. Ne putem odihni aici.

— Nu ştiam că eşti un atât de bun organizator.

— Nici eu nu ştiam!

— Când o să se termine cu toată povestea asta, mă duci undeva în vacanţă? într-o vacanţă adevărată?

— Promit! Mergem undeva departe de psaltiri, de

testamente şi de alte manuscrise de la Marea Moartă... Pe lună!

În jurul orei şaptesprezece, traversează Vendeuvre pentru a ajunge la modestul hotel botezat pompos *La Armele Regale* – o clădire anostă, masivă şi cenuşie, înălţată la ieşirea din sat. Când pătrund în incinta ei, Mosele şi Émylie sunt însă surprinşi de sala vastă, mobilată cochet, mirosind plăcut a ceară şi a mâncare, de bufetele încăpătoare, de dulapurile cu stil nedefinit, dar strălucind de curăţenie.

Sunt întâmpinaţi de o femeie voinică, cu chipul trandafiriu, presărat de pistrui, care-i primeşte ca pe nişte clienţi obişnuiţi ai hotelului.

Camera lor se află la primul etaj. Se ajunge la ea, urcând o scară din lemn negru, ce luceşte ca marmura.

Abia intrat în cameră, Mosele se repede la fereastră pentru a da la o parte draperia şi a privi afară.

— E vreo problemă? întreabă Émylie. Nu-ţi convine vederea? La ce te uiţi?

— O să ţi se pară stupid dacă-ţi răspund că nici eu nu ştiu prea bine? Cred că e o consecinţă a paranoiei mele. De câţiva kilometri încoace am văzut aceeaşi maşină în oglinda retrovizoare. Ne-a urmărit până la Vandeuvre. De fapt, dacă mă gândesc bine, am impresia că a fost în spatele nostru încă de la ieşirea din Paris.

Émylie se apropie, la rândul ei, de fereastră şi aruncă o privire afară. Noaptea se instalează încet, sub burniţa lăptoasă. Pe pajiştea transformată în parcare nu e decât maşina lui Mosele. În depărtare, drumul se pierde printre siluetele caselor impersonale, recent construite.

— La cine te gândeşti? se îngrijorează Émylie. La Hertz? E singurul care ştie că ne aflăm în această zonă. Dacă o să-ţi repet că n-am încredere în el, mă tem că îmi vei ţine din nou prelegerile tale despre masonerie, fraternitate şi

toate celelalte...

Mosele trage draperia şi se îndepărtează de fereastră. Îşi deschide geanta şi spune:

— Hai, la muncă! Să facem o ultimă revizuire a hărţilor şi a drumurilor pe care le avem de străbătut!

Émylie nu se lasă păcălită; Mosele nu prea reuşeşte s-o convingă că e relaxat, nici măcar cu zâmbetul lui vesel. Dimpotrivă, pare de-a dreptul contrariat şi îngrijorat.

— Chiar crezi că Francis a trăit această aventură înaintea noastră? De unul singur? Fără să-l fi ajutat nimeni?

Mosele pare să se îndoiască.

— Mereu îmi pun întrebarea asta. A localizat Mormântul, asta-i clar, dar nu cred că s-a aventurat într-o expediţie submarină. Nu-l prea văd făcând pe omul-broască!

— Nici eu, admite Émylie zâmbind. Îţi aminteşti cum a fost atunci, în Grecia?

— Da, asta îmi amintesc; îi plăcea, mai degrabă, să citească pe puntea vasului decât să facă scufundări împreună cu noi.

— Şi în compania blondei tale! Vezi? îţi revine memoria... Cu puţin efort, o să fii capabil să-ţi aminteşti şi cum o chema.

Ora douăzeci.

Mosele şi-a parcat maşina nu departe de statuia Catarului, sub un arbore gros, la marginea unui drum forestier greu accesibil. Scoate raniţele din portbagaj şi geanta cu ustensilele de scufundare.

Desfăşoară harta şi o studiază la lumina lanternei, rememorând traseul a nu ştiu câta oară.

— O să o luăm pe drumul ăsta; trebuie să ajungem la cei doi „Ioani”, spune el, arătând direcţia printr-o mişcare a bărbiei.

— Îţi admir încrederea. Are un iz de adolescenţă întârziată.

Pătrund în pădure. Mosele merge înainte, luminând cu lanterna trunchiurile voluminoase, ramurile înlănţuite şi mărăcinii.

— Hai să localizăm, mai întâi, pe hartă, cele două pietre numite Bătrâna şi Tânăra, spune el.

— Şi să sperăm că teoria ta e corectă.

— Dacă nu e aşa, înseamnă că ipoteza mea se bazează doar pe coincidenţe. Dar atâtea legături ar fi de domeniul improbabilităţii. Hazardul nu s-ar amuza să ofere atât de multe similitudini.

Drumul se transformă într-o potecă îngustă ce şerpuieşte pe marginea mlaştinii. La dreapta ei răsar firave şi numeroase rămurele cu vârfurile înmugurite; la stânga, se înalţă un crâng dens, cu crengile încâlcite.

Înaintarea devine tot mai anevoioasă. Paşii se afundă în pământul înmuiat.

— Prima piatră nu poate fi prea departe, anunţă Mosele. Eşti bine?

— Mi-aş dori ca pământul să fie mai tare... Dar, în fine, merge!

Pădurea se lărgeşte, oferind mlaştinii posibilitatea de a se întinde mai mult, în detrimentul pământului.

Conul de lumină ţâşnit din lanterna lui Mosele se opreşte curând pe muchia unei pietre cenuşii ce apare din mâl.

— Iat-o! exclamă Mosele. E Bătrâna.

— Mă aşteptam la ceva mai spectaculos.

E un mic monolit, cioplit grosolan, patinat de vreme, erodat de vânt, ploaie şi zăpadă şi acoperit, în mare parte, de un muşchi gri-verzui.

Mosele examinează harta pe care a marcat planul Templierilor cu un marker roşu.

— Tânăra trebuie să fie drept în faţa noastră, la

marginea acestei mlaştini care, conform planului, se va deschide, curând, într-unul dintre numeroasele iazuri ce mărginesc lacul din pădurea Orientului.

— Mai mult ca sigur că topografia locului s-a schimbat de atunci, de la lucrările efectuate de Hugues de Payns, remarcă Émylie.

— Bineînţeles, e de acord Mosele. Să urmăm, totuşi, o linie dreaptă care uneşte cele două pietre. La jumătatea ei, o să înaintăm pe perpendiculara care ar trebui să ne ducă la *pământul umbrei...*

Îşi continua drumul, mergând printr-un mâl din ce în ce mai gras şi făcând mari eforturi pentru a nu-şi pierde echilibrul.

Din când în când, câte o pasăre de noapte ţipă în întuneric. Mai încolo, spre dreapta, animale mici fac gălăgie la marginea apei, făcând să foşnească frunzele aspre ale drobiţelor.

— Nu pot să sufăr să mă plimb noaptea prin pădure, se plânge Émylie. Detest mocirlele, smârcurile, mlaştinile! Urăsc tot ce e umed şi pute a noroi!

Nu trebuie să-i piardă din ochi.

Înaintează pe bâjbâite, bălăcindu-se în pământul nămolos, zdrelindu-şi mâinile şi obrajii de ramurile subţiri şi spinoase care-l biciuiesc la fiecare pas.

Dar, deşi merge la întâmplare, fixează cu privirea urma luminoasă lăsată de lanterna lui Mosele în această noapte umedă şi năclăită. El nu şi-a luat nicio lampă electrică. Mai devreme, a coborât din maşină când l-a văzut pe Mosele parcându-şi automobilul sub un stejar imens. I-a urmărit de la hotelul *La Armele Regale,* cu farurile stinse, înaintând cu viteză extrem de mică. Şi-a scos revolverul din torpedo şi s-a repezit pe urmele celor doi tineri.

Nu trebuie să-i piardă din ochi.

Face, totuşi, un pas greşit şi se prăbuşeşte cât e de lung în mocirla cleioasă.

Se ridică. Bâjbâie în căutarea pălăriei.

Să nu-i piardă din ochi...

„Dumnezeule, nu mai văd lumina lanternei!”

Nu trebuie să se panicheze... doar să-şi amintească zona în care i-a văzut ultima oară. Acolo, în acea trecătoare formată între cele două mase de arbori. Siluetele lor se decupează pe o fâşie îngustă de cer.

Cea de-a doua piatră, aproape identică cu prima, răsare printre trestiile care formează o barieră subţire între pădure şi smârcuri. Un copac pleşuv, cu trunchiul chinuit, îşi înalţă crengile deasupra monolitului, părând că-l protejează.

— Tânăra! strigă Mosele. Templierii îi asemănau pe cei doi Ioani cu Ianus[37], acel zeu latin înzestrat cu două chipuri: cel al unui bătrân şi cel al unui tânăr. Ianus simboliza trecutul şi viitorul. Iar în centru...

Émylie şi Mosele se întorc în acelaşi timp. Prin perdeaua de trestii, se întinde iazul din Umbra, adânc, întunecat, mărginit de o minusculă fâşie de plajă acoperită cu muşchi. Cam la douăzeci de metri de malul râpos, fasciculul luminos al lanternei descoperă un dâmb inform, ascuns între ierburi înalte.

— Să fie această jalnică insuliţă „pământul umbrei”? se miră Émylie.

— Există mari şanse ca asta să fie, într-adevăr, tot ce a mai rămas din pământurile înecate de Hugues de Payns şi de oamenii lui. Insula aceasta corespunde exact

37 Una dintre cele mai vechi divinităţi din mitologia romană. Personificarea divină a oricărui început şi sfârşit, a oricărei intrări sau ieşiri. Imaginat cu două feţe opuse, una privind înainte, alta înapoi, ca simbol al veghii totale, şi ţinând în mâini o cheie şi un toiag (cf. Dicţionar Enciclopedic, Ed. Enciclopedică, 1999). (n.tr.).

amplasamentului labirintului circular din planul Templierilor. Nu mai există nicio îndoială, Émylie: ne aflăm foarte aproape de Mormântul lui Isus. Foarte aproape!

Dar Émylie se gândeşte la Francis. Şi-l imaginează stând singur pe marginea acestui iaz, contemplând acest mic dâmb de pământ negru, convins că el ascunde secretul pentru care oamenii se luptă de două milenii.

Îl priveşte pe Mosele cum deschide genţile şi pregăteşte materialul pentru scufundare. Bărbatul tremură puţin şi gesturile lui sunt nervoase.

Se ghemuieşte la pământ. A zărit alte două fascicule de lumină. Pentru o clipă, a crezut că a regăsit urma lui Mosele şi a lui Émylie, dar imediat după aceea a încremenit pe loc, descoperind că s-a înşelat. Sunt trei siluete.

S-a lăsat pe vine. Inima îi bate foarte tare. În gât simte un gust de sânge.

Frica. O frică incontrolabilă, nimicitoare. Toată carnea lui e electrizată de teroare.

Îi aude pe cei trei necunoscuţi şoptind şi vorbind în italiană. I-a observat preţ de câteva secunde, când au trecut aproape de el.

Aşteaptă ca ei să se îndepărteze. Se ridică şi începe din nou să meargă, cu picioarele moi, cu inima încleştată de durere.

Mâna lui dreaptă strânge patul rece al revolverului ascuns în buzunarul impermeabilului.

75.
Masacrul

Mosele verifică lungimea chingilor care susţin buteliile de oxigen ale lui Émylie.

— Îmi zdrobeşti umerii! se vaită ea. Stai liniştit, doar n-o să-mi pierd buteliile!

— Dacă aş putea să ţi le grefez direct pe plămâni... Fără imprudenţe, te rog!

— Nu te îngrijora; am făcut scufundări în locuri mult mai adânci şi mai periculoase decât balta asta pentru raţe!

Dar, după o vreme, adaugă:

— Deşi, dacă mă gândesc mai bine, trebuie să recunosc că nu este prea ispititor. Şi cred că n-am făcut niciodată scufundări în timpul nopţii. Şi, mai ales, într-o asemenea mlaştină...

— Ascunzătoarea ideală! Presupun că Templierii au amenajat o cameră etanşă pentru a păstra rămăşiţele pământeşti ale lui Isus. Nu poate fi altfel.

Mosele îşi fixează aparatul de fotografiat la brâu. Cele două lanterne pentru scufundări sunt aprinse.

— Nu simţi o mică teamă, Didier?

— Ba da, chiar una mare! Enormă...

Stau în faţa iazului şi nu îndrăznesc încă să se scufunde în el. Ascultă zgomotele nopţii. Trestiile foşnesc în vânt. Se aude ţipătul unei păsări. Clipocitul apei se stinge pe prundiş. În spatele lor, frunzele freamătă încetişor.

Un prim pas. Mosele avansează şi îi întinde mâna lui Émylie. Împreună, se cufundă treptat în iaz, lăsându-se cu totul în adâncurile lui. Apa rece le muşcă pielea, în ciuda combinezoanelor groase.

În jurul lor, nămolul parcă dospeşte. Întunericul se depărtează la trecerea lor, alungat de lumina lanternelor, înaintează greu, împiedicaţi de lungi alge şerpuitoare,

încearcă să evite pietrele proeminente.

Émylie a dat drumul mâinii lui Mosele. Acesta deschide drumul, înotând cu doi-trei metri înaintea ei.

Bărbatul îşi pune ochelarii cu infraroşii.

— Gata; s-au scufundat! Se vede de aici haloul lanternelor lor sub apă.

— Nimic mai simplu pentru a-i repera, subliniază Lorenzo. Sunt nişte ţinte ideale.

— Monseniorul trebuie să fi semnat un pact cu diavolul de vreme ce a ştiut cum să ajungem până la văduva Mariane şi la Mosele! recunoaşte Carlo. Conversaţiile lui Hertz înregistrate de noi n-ar fi fost suficiente pentru a le da de urmă cu atâta precizie.

— Există antene mult mai bune decât ale noastre! continuă bărbatul. Sau coarne!

— Tare mi-ar plăcea să aflu cine-i furnizează asemenea informaţii, oftează Lorenzo.

— Monseniorul i-ar fi putut da lecţii şi lui Machiavelli. Eram sigur că nu se bazează doar pe microfonul plasat în biroul lui Hertz! îşi pregătea planul de multă vreme.

Bărbatul zâmbeşte. „De foarte multă vreme, se gândeşte el. De ani de zile. De zeci de ani, poate. O muncă metodică, pentru a clădi o prietenie solidă cu cel care-i va deveni victimă: cu Hertz...”

Fundamentul „pământului umbrei” formează un zid larg de piatră circulară. Mosele şi Émylie se apropie, înlăturând sculurile de ierburi lipicioase.

Lanternele luminează blocurile de rocă, în crăpăturile cărora cresc alge scurte şi pustuloase. Cele două fascicule de lumină se plimbă pe zid şi, deodată, se opresc pe un motiv gravat într-o adâncitură. Un desen erodat, dar încă vizibil. Un cerc mare ce conţine un triunghi.

Émylie şi Mosele se uită unul la altul, vorbindu-şi din priviri. La început, sunt surprinşi. Apoi fascinaţi. Acea încântare care apare de obicei în vis şi pe care realitatea refuză să ţi-o ofere.

Mosele îşi aşază mâna liberă pe cercul imens şi îi urmăreşte conturul granulat; mângâie piatra aspră pe care Templierii au marcat-o cu pecetea lor, cu zece secole în urmă.

Acum, ştie.

Se întoarce spre Émylie, care a rămas puţin mai în spate din cauza emoţiei. Şi a fricii. Îi face semn să se apropie. Ochii lui râd. Plini de lacrimi, râd, precum cei ai unui iluminat. Râd de această legendă care a devenit adevăr.

Plin de entuziasm, Mosele face câteva fotografii. Pietrele solide, cercul şi triunghiul...

Bucuria lui Émylie se curmă brusc. În minte i-a apărut o imagine: cea a lui Francis.

Bărbatul înalt, cu gâtul prea slab, cu capul prea greu, miop, mereu îmbrăcat în grabă, cu hainele prost încheiate, cu gulerul strâmb, puloverul băgat pe jumătate în pantalonii şifonaţi în dreptul genunchilor; băiatul acela mare, de care vroia să se despartă, o bântuie acum ca o fantomă. Francis îi lipseşte mai mult ca oricând.

Mosele îi face din nou semn pentru a o chema lângă el. Îi răspunde cu un scurt gest al mâinii, arătând cu degetul spre o masă albicioasă, pe jumătate ascunsă într-un pat de alge, pe care a zărit-o la doi sau trei metri adâncime, dedesubtul ei. Se apropie de ea şi o luminează cu lanterna: e o piatră plată şi dreptunghiulară, care se înalţă cam la zece centimetri deasupra solului noroios; în mijlocul plăcii se distinge o crestătură circulară.

Émylie se gândeşte imediat la inel. Examinează piatra câteva secunde şi ajunge la convingerea că cercul săpat în piatră şi inelul au aceeaşi circumferinţă.

„O încuietoare!”

Face mai multe fotografii şi se pregăteşte să se apropie de Mosele când un zgomot ascuţit îi sfâşie timpanele. O deflagraţie, însoţită de o lumină orbitoare. O explozie care provoacă o bulă enormă ce o împinge brutal înapoi, în algele ale căror tulpini se închid deasupra ei ca o cuşcă.

Lorenzo îşi încarcă din nou lansatorul de grenade şi îl potriveşte în direcţia uneia dintre sursele de lumină ce răzbat din adâncul apei. Carlo îl opreşte, punându-i o mână pe braţ: „Aşteaptă!”

Carlo îndreaptă lumina lămpii electrice asupra trestiilor.

— Ce s-a întâmplat? întreabă bărbatul.

— Vântul s-a oprit de câteva minute, spune Carlo.

— Şi ce dacă? întreabă nerăbdător bărbatul.

— Ei bine, continuă Carlo, nu e normal ca trestiile să se mişte dacă nu bate vântul.

Bărbatul ridică din umeri.

— Trebuie să fie vreun rozător sau vreun animal de genul ăsta. Nimic altceva. Suntem numai noi aici.

— Mi-e groază de tot ce mişună în noapte, insistă Carlo. Gângănii gata să te muşte de picioare!

— Hai să terminăm! hotărăşte bărbatul. Micile bizarerii ale Monseniorului sunt de-a dreptul comice: să-şi lichideze duşmanii prin cele patru elemente denotă o atenţie impresionantă. Aceşti blestemaţi de masoni sunt iniţiaţi în privinţa aerului, focului, apei şi a pământului... Am utilizat deja aerul şi focul; în noaptea asta, apa acestei haznale va fi mormântul lor. *Dominus vobiscum.*

— *Et cum spiritu tuo,* concluzionează Lorenzo, expediind o a doua grenadă.

Imediat, iazul se umflă şi din adâncul lui ţâşneşte un gheizer.

— Lanternele lor se deplasează, remarcă bărbatul.

Încearcă să fugă!

— N-o să aibă timp, îl asigură Lorenzo, ţintind pentru a treia oară.

Deflagraţia a sfâşiat combinezonul lui Mosele, proiectându-l în peretele mormântului. Inconştient, acesta se cufundă spre fundul iazului. A scăpat din mână lanterna care a dispărut printre tulpinile încâlcite ale ierburilor. Cureaua aparatului fotografic i-a rămas agăţată de încheietura mâinii.

Cade.

Émylie se zbate să iasă din hăţişul algelor. Îl vede pe Didier coborând, cu braţele încrucişate, respirând greu şi pierzându-se în întuneric. Curând, o să dispară în noaptea îngheţată a iazului.

Dar ucigaşii se orientează după lumina lanternei şi îşi aruncă din nou grenadele. Dacă Émylie face o mişcare, e pierdută. Dacă îşi închide lanterna, Mosele va fi condamnat, pentru că va fi incapabilă să-l mai găsească în aceste tenebre.

Să ucidă!

Să se decidă, în sfârşit. Să se hotărască să iasă din mijlocul trestiilor. Să-şi învingă teama. Să-i omoare pe toţi trei.

Stă aşezat în genunchi, în noroi; se ridică şi înlătură tulpinile cu o mână, ţinând în cealaltă revolverul strâns, cu ţeava înainte.

Când îşi face apariţia, unul dintre intruşi îl zăreşte şi strigă ceva în italiană. Bărbatul cu lansatorul de grenade se opreşte brusc din tirul său şi se întoarce şi el, surprins. Uimirea îl însoţeşte în moarte: un glonţ îi străpunge gâtul şi un val de sânge îi ţâşneşte din rană, descriind un arc de cerc negricios care-l urmează în cădere.

Trage din nou. Rapid.

Al doilea bărbat tresare în loc, îşi duce, năucit, mâna la frunte, abia apucând să înţeleagă că o parte a craniului său a explodat. Se prăbuşeşte în noroi.

Totul se petrece foarte repede.

Acţiuni sincopate, parcă ireale. „Efectele combinate ale calmantelor, alcoolului şi lipsei de mâncare”, se gândeşte el.

Al treilea bărbat, cel îmbrăcat în trenci, scoate iute o armă din buzunar şi o îndreaptă în direcţia agresorului.

Ştie, n-ar fi trebuit să gândească. Timp pierdut. De care profită omul îmbrăcat în trenci pentru a apăsa pe trăgaci.

Durere în abdomen. Un vârf de gheaţă care-i traversează carnea şi oasele în partea dreaptă a corpului. Şi care-l dezechilibrează.

Dar nu cade. Rămâne lucid în nebunia lui. O luciditate care îi este specifică, care detaşează fiecare nou gest de cel precedent, anihilează sunetele şi descompune evenimentele în mii de clişee independente unele de altele.

Niciun zgomot. Doar liniştea urii sale. E încântat să-şi vadă adversarul doborât. Acesta se îndoaie de mijloc, horcăie şi alunecă, spărgând suprafaţa iazului cu spatele. Îşi pierde arma în cădere.

Iar el, el înaintează şchiopătând, simţind doar o foarte mică durere. Pantalonii îi sunt uzi şi calzi de la rana din abdomen, ca şi cum ar fi urinat în ei.

Avansează, hotărât, cu ţeava revolverului îndreptată înainte. Până la bărbatul aproape culcat pe apă, cu hainele însângerate, care îşi întinde gâtul în încercarea de a-i distinge trăsăturile. Ce vede? O pălărie, o lentilă de ochelari care luceşte, o licărire pe un pomete, o mustaţă stufoasă.

— Cine eşti? întreabă bărbatul într-o franceză perfectă.

Măcar spune-mi cine eşti, înainte de a mă omorî.

Îl măsoară din priviri, savurează acest moment, se delectează cu o satisfacţie malefică, ce-l face să se simtă atotputernic. El, necunoscutul din ecuaţia Gardienilor Sângelui şi a fraţilor Lojii Primare...

— Numele meu ar trebui să-ţi amintească de cineva care a fost asasinat la ordinul Papei, răspunde el. Un anume Mariane!

Bărbatul cu trenci izbucneşte într-un râs idiot. Se gândeşte la dosarele lui, la fişele cu informaţii întocmite de agenţii săi şi îşi spune că ar fi trebuit să-şi dea seama... Corpul lui tresaltă sub gloanţele care-l străpung. Moare horcăind, vomitând fiere şi sânge pe gură.

„Sunt doar cineva care se răzbună!”

76.
Ultima scrisoare

Exploziile au încetat. Motivul n-are importanţă. Émylie profită de acest răgaz pentru a se cufunda în căutarea lui Mosele, pe care a reuşit să-l localizeze: e pe fundul lacului, culcat pe spate.

Îşi fixează lanterna în chinga combinezonului şi îşi petrece braţele pe sub subsuorile prietenului ei, ridicându-l la suprafaţă.

E o greutate inertă pe care o ridică cu greu, înotând din răsputeri în apa nămoloasă. Se teme că ucigaşii o aşteaptă pe mal, dar îşi continuă ascensiunea, dând dovadă de o voinţă care n-a crezut niciodată că o are. Trebuie să supravieţuiască, fie şi pentru câteva minute. Să supravieţuiască, smulgându-i morţii măcar o păsuire.

Mai are doar doi sau trei metri până să iasă din acest glod îngheţat. Câteva ultime bătăi din labe... Se loveşte cu capul de un obiect aflat aproape de suprafaţa apei. Un chip. Un chip care o priveşte rânjind, cu buzele întinse într-un rictus grotesc, împinge cadavrul necunoscutului şi iese din iaz. Îl trage pe Mosele pe malul mocirlos şi încearcă să-şi regăsească suflul.

Îşi smulge masca şi dispozitivul pentru reducerea presiunii. Descoperă alţi doi bărbaţi culcaţi pe jos. Unul are craniul spart pe jumătate, din celălalt sângele s-a scurs prin rana din gât.

Apoi simte prezenţa cuiva în preajma ei şi recunoaşte silueta. E cea a bărbatului cu pălărie, mustaţă şi ochelari cu rame groase, de baga. Omul pe care l-a surprins noaptea trecută, la fereastra biroului lui Martin Hertz.

Bărbatul nu face nicio mişcare când o vede. Stă tăcut într-o parte, legănându-se pe picioare. Émylie remarcă pata mare de sânge de pe pantalonii lui. În mâna dreaptă

îi atârnă un revolver.

— Ah, tu eşti! se mulţumeşte femeia să spună, înţelegând că el a comis acest masacru pentru a-i salva pe ea şi pe Mosele.

Nu răspunde nimic şi nici nu se mişcă. Pare că aşteaptă, indiferent.

Émylie se apleacă asupra lui Mosele.

— Ajută-mă. E inconştient...

Vrea să-l aducă pe rănit pe iarbă şi să-l culce pe ea pentru a-l putea examina cu mai multă atenţie. Picioarele lui Didier stau încă în apă.

— De ce? De ce nu vorbeşti? Te temi că o să-ţi recunosc vocea, nu-i aşa?

Niciun răspuns. Niciun semn de viaţă din partea acestui spectru. Émylie se decide să găsească în ea noi resurse pentru a trage corpul inert al lui Mosele. Şi-a scos labele din picioare şi acum, desculţă, se afundă în mocirlă, alunecând la fiecare pas.

— Sunt obosită de secretele tale, de toate misterele tale! exclamă ea. Nu te rog nimic altceva decât să mă ajuţi să-l trag...

Bărbatul se hotărăşte. Glasul lui Émylie, aproape hohotind de plâns, l-a trezit din visul în care se adâncise, orb şi surd. Se decide s-o ajute pe tânără. Cu capul plecat, ferindu-se să-şi arate faţa, se apropie şchiopătând, ca un robot stricat. Apucă încheieturile mâinilor lui Mosele şi-l trage pe iarbă.

Când termină, necunoscutul face doi paşi înapoi, îşi ridică gulerul impermeabilului, pentru a-şi ascunde chipul, şi încremeneşte din nou.

Émylie îi scoate masca lui Mosele, îi deschide combinezonul sfâşiat, descoperă urmele de arsură şi îşi lipeşte urechea de pieptul lui, pândindu-i bătăile inimii.

— Respiră. Trebuie să-l transportăm până la maşină. Te

implor, dă-mi o mână de ajutor! Oricine ai fi, ajută-mă încă o dată!

Dar necunoscutul îşi întoarce repede privirea spre stufăriş, Émylie ridică ochii. Zăreşte lumini. Mai multe fascicule ce converg în direcţia lor, scormonind noaptea.

— Alţi Gardieni ai Sângelui?

Émylie e epuizată, descurajată. A reuşit să-l aducă pe Mosele din fundul acestui iaz ca să fie doborâtă acum, aici, la câţiva metri de Mormântul lui Isus? îi cuprinde capul prietenului său în mâini şi-l ridică uşor, aşezându-l pe genunchii ei. Îi mângâie părul.

Trestiile freamătă; lumina lanternelor se apropie. Necunoscutul pare să se gândească la ceva; se agită nervos, face un pas înainte, se gândeşte din nou, mai face un pas. Şi un al treilea, în sfârşit, pentru a ajunge suficient de aproape de Émylie. Îi întinde iute un plic scos din buzunar.

Émylie îl priveşte. Nu îndrăzneşte să înţeleagă. Iscodeşte cu atenţie pupilele înceţoşate de sticla ochelarilor mari. Ia scrisoarea. „A noua!”

Ochii necunoscutului sunt inundaţi de o imensă tristeţe şi de o înspăimântătoare voinţă. Sunt cei ai unui om distrus de o durere care l-a înnebunit.

Se răsuceşte pe călcâie şi se îndreaptă şchiopătând în direcţia opusă celei din care vin străinii; trestiile se culcă la pământ sub paşii lor.

Bărbatul a dispărut deja când Émylie aude, surprinsă, că cineva îi strigă pe ea şi pe Mosele. Şi, printre vocile nerăbdătoare, o recunoaşte pe una: un miorlăit gros şi îngrijorat.

Dintre ramurile încâlcite de drobiţă, precedate de cercurile luminoase ale lanternelor, apar, deodată, şapte siluete. Avansează înşiruite, cu paşi regulaţi şi lenţi. Martin Hertz se detaşează de grup şi se apropie de Émylie, care îi

ţine în continuare capul lui Mosele pe genunchii săi.

Avocatul este singurul care nu poartă un văl negru pe faţă; toţi ceilalţi îşi ascund chipurile sub o astfel de mască.

— Nu te teme, spune Hertz; nu trebuie să-ţi fie frică, suntem, cu toţii, prieteni.

Bătrânul avocat îşi coboară lanterna ca să n-o orbească şi adaugă:

— Mereu credincios! Ca un bătrân înger păzitor care se ţine scai de voi. Dar... Didier e rănit?

— A leşinat, răspunde Émylie. E ameţit rău! Atacatorii au aruncat grenade când eram sub apă, şi acum am fi fost morţi dacă n-ar fi intervenit *necunoscutul cu pălărie...*

— Mesagerul lui Francis şi-a îndeplinit misiunea de curier şi a profitat de această ocazie pentru a-şi oferi acest masacru? Acţionează de unul singur şi a fugit la venirea noastră?

— Da, a crezut că sunteţi Gardienii Sângelui. La fel ca mine, de altfel.

— Ridică-te, Émylie. Prietenii mei o să aibă grijă de Didier.

— Sunt fraţii Lojii Primare? Din cauza asta poartă acest văl negru pe faţă?

— Puţin cam teatral, recunosc. Te rog să-i scuzi, dar preferă să-şi păstreze anonimatul. Crede-mă: deja riscă foarte mult în această acţiune nocturnă.

Hertz o ia pe Émylie de un braţ şi o ajută să se ridice, în timp ce doi Primi fraţi îl examinează pe Mosele.

Hertz arată cu bărbia spre scrisoarea pe care Émylie o ţine în mâna dreaptă.

— Dacă socotesc bine, spune el, această scrisoare a lui Francis e ultima. Nu trebuia să-ţi fie remisă decât într-o situaţie de o gravitate extremă. Nu... nu vrei s-o deschizi?

— Nu acum. Îi este adresată lui Didier şi sper că el o va citi primul. Chiar dacă ar conţine lucruri îngrozitoare...

— Curiozitatea mea e mai puţin disciplinată decât a ta, Émylie. Eu aş fi deschis-o până acum!

Apoi, arătând spre iaz, întreabă:

— Ce aţi văzut acolo, dedesubt?

— Într-adevăr, eşti un cotoi bătrân, Martin. Încăpăţânat, perseverent, viclean... Chiar mă întreb dacă te preocupă sănătatea lui Didier. Tot ceea ce vrei tu să afli e dacă am găsit ceva acolo!

— Pisicile sunt, adesea, statornice în prietenie. Oare nu ţi-am dovedit-o pe a mea în mai multe rânduri? Iar în ceea ce-l priveşte pe Didier, sunt convins că se va reface repede. Mi-a fost de-ajuns să arunc o privire ca să constat că nu are nicio rană gravă şi nici măcar o contuzie. În curând, vom avea confirmarea.

— Nu ştiam că ai şi aptitudini medicale, spune Émylie cu ironie.

Primii fraţi s-au aşezat în semicerc. Supraveghează împrejurimile, măturând întunericul cu lumina lanternelor lor.

— Ce-aţi găsit acolo? repetă Hertz cu glas mieros, aşteptând un răspuns.

— Este foarte posibil să fi descoperit Mormântul lui Isus. Am văzut un motiv gravat în piatra unui zid mare, arcuit, sprijinit de peretele unei grote. E un triunghi înscris într-un cerc... Exact în locul indicat de Hugues de Payns şi în planul descoperit în Testamentul Nebunului.

Primii fraţi îi aud, dar nu reacţionează şi continuă să supravegheze trestiile şi pădurea.

— Cum se face că Vaticanul a ştiut că scotocim exact în această zonă din pădurea Orientului? întreabă Émylie. Cine i-a informat pe Gardienii Sângelui încă de la început?

— Nu ştiu, Émylie, răspunde Hertz. Îţi jur că nu ştiu absolut nimic despre asta.

Hertz se adresează Primilor fraţi:

— Să ne întoarcem la maşini. Unul dintre noi să rămână aici, să supravegheze locul; o să revenim curând, ca să deplasăm corpurile şi să ştergem toate urmele trecerii noastre pe-aici. Luaţi genţile şi toate lucrurile lui Émylie şi ale lui Didier. Nu trebuie să rămână niciun semn al evenimentelor petrecute aici în noaptea asta.

Émylie remarcă transformarea subită a lui Martin Hertz. Francheţea lui, jovialitatea, tonul său, de obicei cordial, au dispărut, lăsând să transpară o personalitate mai puţin blajină, chiar rigidă: cea a unui om obişnuit să comande şi să se facă respectat.

Se întoarce spre Émylie:

— O să te schimbi mai târziu. Să nu mai întârziem aici.

Cei doi fraţi care l-au examinat pe Mosele îl apucă acum de picioare şi de braţe, în timp ce un al treilea îi susţine capul.

— Nicio urmă! Niciodată! spune Émylie. Măşti, evenimente uitate, morţi anonimi!

— Da, Émylie. Miza e atât de mare încât suntem nevoiţi să luptăm din umbră, încă de la începutul acestei afaceri. Săpăm la temelia Istoriei de două mii de ani!

Cortegiul s-a pus în mişcare. Lanternele îşi alungesc fasciculele prin stufăriş.

— Didier a făcut foarte bine că mi-a telefonat ieri, ca să mă informeze despre decizia voastră, începe Hertz. I-am alertat imediat pe fraţii mei şi am *trezit* Loja Primară. Sper, totuşi, să nu fi căzut cu toţii într-o capcană!

— Crezi că s-ar putea ca Didier şi cu mine să fi servit drept momeală?

— Loja noastră a crezut dintotdeauna că poate controla sau prevedea intenţiile Vaticanului, unde unul dintre noi a reuşit să se infiltreze... Cu toate astea, Gardienii Sângelui se ţin scai de noi!

Convoiul intră în pădure, în momentul în care Mosele

începe să-şi revină. La început, nu reuşeşte să identifice vocile care se aud în jurul lui şi nici nu realizează că e purtat pe braţe. Timpanele încă îl dor, iar mintea întârzie să refacă realitatea. E stăpânit de senzaţii de frig şi de frică.

— Émylie?

— Sunt aici, Didier.

E aşezat, cu gesturi delicate, pe iarbă. Îl recunoaşte pe Martin Hertz care se apleacă asupra lui, pentru a rosti pe un ton ce se vrea încurajator:

— Nu-ţi face probleme: ai fost inconştient câteva minute, dar nu ai nicio rană gravă.

— Ce cauţi tu aici? Ce-i cu tot circul ăsta?

Tocmai a văzut siluetele mascate.

— Calmează-te, îl sfătuieşte Émylie. O să-ţi explicăm imediat ce se petrece.

— Tu, care ţi-ai dorit atât de mult să cunoşti Loja Primară, spune Hertz, ai putea fi mai respectuos faţă de membrii ei! Ştii că se întâmplă foarte rar ca ei să rişte să se aventureze în grup în afara Templului lor?

— Loja Primară? bâiguie Mosele. Oh, îmi pare rău!

Tânărul se ridică, sprijinit de cei doi fraţi care l-au purtat pe braţe şi care-l ajută acum să-şi regăsească echilibrul.

Hertz continuă:

— Suntem destul de aproape de maşinile noastre, unde ne aşteaptă alţi fraţi. Va trebui să vă legăm la ochi pe amândoi. Aveţi încredere în noi!

— Ce altceva am putea face, Martin? se miră Mosele. Nu eşti tu cel care controlezi jocul şi care ne-a scos din acest impas?

— Émylie o să-ţi povestească... Dar, de data aceasta, nu eu i-am doborât pe Gardienii Sângelui care au aruncat cu grenade în voi.

— Necunoscutul a făcut asta, continuă Émylie. Bărbatul

care ne aduce scrisorile lui Francis...

Cu o pânză neagră pe ochi, Émylie şi Mosele se lasă conduşi de Primii fraţi.

Grupul ajunge într-un luminiş, unde staţionează şapte maşini, printre care şi un Mitsubishi 4 x4. Din spatele acestuia, Primul frate şi Eminenţa Sa urmăresc cu satisfacţie apariţia fraţilor lor, care-i încadrează pe Émylie Mariane şi pe Didier Mosele.

Alţi trei fraţi, nemascaţi, care aşteaptă lângă maşini, se grăbesc să-i întâmpine pe noii sosiţi. Unul dintre ei este medic şi îl ia imediat pe Mosele în grija lui.

— Didier, o să te las pentru o clipă pe mâinile unui medic excelent, anunţă Hertz. N-o să-ţi vorbească însă deloc, pentru că nu trebuie să-i auzi vocea.

Mosele zâmbeşte.

— Martin, în preajma ta am învăţat despre virtuţile secretului...

Este condus în spatele unei maşini. Émylie e urcată în alt vehicul, în timp ce Hertz se îndreaptă către Mitsubishi. Geamul maşinii e coborât. Eminenţa Sa se apleacă spre avocatul care a rămas lângă portieră.

— Cum e, Martin?

Acesta îi povesteşte pe scurt ce a aflat.

— Dumnezeule, au găsit ceea ce noi căutăm de atâtea secole! exclamă cardinalul.

— Este aproape sigur, Monseniore, confirmă Hertz.

Primul se apleacă, la rândul lui, apropiindu-şi faţa scofâlcită de bătrânul avocat, şi spune:

— De data aceasta, nu am rupt firul care ne lega de Mosele, aşa cum l-am curmat pe cel care ne unea de Francis Mariane. Şi asta, datorită ţie, Martin.

— Ce propui să facem acum? îl întreabă Eminenţa Sa pe Hertz.

— Să mutăm corpurile celor trei Gardieni ai Sângelui

pentru a nu atrage ancheta poliţiei în aceste locuri şi să-l poftim pe Didier Mosele la o Sesiune secretă, de îndată ce va fi în stare să participe la ea.

— Ai spus ceva despre această a noua scrisoare... menţionează Eminenţa Sa.

— Mă tem că se referă la ceea ce noi am fi vrut să rămână veşnic secret.

— Crezi că Francis Mariane a descris în ea legăturile pe care le avea cu noi? se îngrijorează Primul.

— Da, normal, o ultimă mărturisire! precizează Hertz. O cerere de iertare adresată prietenului său Didier pentru minciunile sale.

— Cu toţii avem greşelile noastre pe care dorim ca cei dragi să ni le ierte, pentru că se întâmplă să-i mai şi trădăm, subliniază cardinalul. Dar acesta e preţul victoriilor noastre.

Durerea îi muşcă din partea dreaptă a corpului şi îi anchilozează piciorul, pe care trebuie să şi-l târâie ca pe o povară stânjenitoare. Şi totuşi, a reuşit să urmărească de la distanţă procesiunea ghidată de lumina lanternelor.

S-a ascuns după un copac, nu departe de locul în care sunt staţionate maşinile. Vede cum Mosele este condus, cu ochii legaţi, în spatele unei maşini, şi Émylie e urcată în alta. Îl recunoaşte pe Martin Hertz care vorbeşte cu două persoane rămase în Mitsubishi.

Din locul în care se află el, nu poate auzi ce se vorbeşte, dar nici nu vrea să înainteze, de teamă să nu fie reperat. Bănuieşte însă unde se vor duce Primii.

Ajunge la maşina lui... încearcă să ignore durerea... îşi caută energia în satisfacţia de a-i fi omorât pe acei trei Gardieni ai Sângelui. Şi în obligaţia de a-şi încheia misiunea.

77.
Mărturisirile lui Francis Mariane

După ce au mers cu maşina aproape trei ore, Émylie şi Mosèle sunt invitaţi să coboare. Legaţi, în continuare, la ochi, sunt conduşi în interiorul casei impunătoare a Primului.

Doi fraţi îl ajută pe invalid să iasă din Mitsubishi şi îl poartă pe braţe până la scaunul lui cu rotile, pe care André, majordomul, l-a adus pe peronul casei.

Toţi fraţii părăsesc vehiculele. Şi-au scos vălurile negre care le mascau chipurile. Trei dintre ei nu au mai mult de patruzeci de ani, dar ceilalţi sunt bătrâni, fiecare adunând, în mod evident, peste şase decenii de viaţă. Eminenţa Sa nu arată de şaptezeci de ani datorită siluetei zvelte, părului alb şi lung pieptănat pe spate, ochilor vii, senini şi verzi.

Cardinalul vede cerul albăstrindu-se tot mai mult deasupra arborilor din parc. Se uită la ceas. În curând se va face ziuă. Se simte puţin obosit; umiditatea mlaştinilor din pădurea Orientului i-a anchilozat articulaţiile.

— O să bem o cafea fierbinte, îi spune unul dintre fraţi apropiindu-se de el.

— Şi eu o să fumez o ţigară!

Se abţine să declare că i-ar plăcea să împartă acest moment cu Martin Hertz. Să schimbe cu el păreri despre trabucurile fine, despre un Cohiba sau un Hoyo de Monterrey. O ţigară de foi pe care fiecare dintre ei ar păstra-o, mai întâi, între degete, înainte de a-i secţiona capătul, pe care ar aprinde-o cu religiozitate, aspirându-i primele arome, pe care ar lăsa-o să se topească apoi pe buze, cufundându-se, amândoi, în reverii indolente. Dar Eminenţa Sa ştie că nu vor avea acum timp de asta. Trebuie să pregătească Sesiunea secretă în care-l vor

primi pe Didier Mosele. Şi după aceea se vor despărţi. Pentru totdeauna, de data aceasta. Îşi va părăsi vechiul prieten. Îşi va abandona fratele deja condamnat.

Vineri, ora cinci şi patruzeci de minute.

Émylie şi Mosele au fost invitaţi să facă un duş, să se îmbrace şi să se aranjeze. Nu a rămas nimeni în preajma lor, în afară de Hertz, care afişează un aer patern ca de obicei în astfel de ocazii.

Se află acum într-o încăpere vastă, cu pereţii îmbrăcaţi în tapet îngălbenit, cu draperii groase, decolorate, şi mobile grele şi întunecate.

Aroma cafelei alungă mirosul de lambriuri mucegăite, tencuială veche şi praf acumulat.

Mosele se simte mai bine, deşi suferă din cauza unei puternice dureri de cap; doar câteva echimoze la nivelul coatelor îi mai reamintesc că suflul exploziei l-a proiectat în peretele Mormântului.

— Acum putem să aflăm unde suntem? întreabă Émylie.

— Aproape de Paris, răspunde Hertz. Într-un adăpost în care nu trebuie să vă mai temeţi de nimic.

— Ascunzătoarea Primilor fraţi? întreabă ironic Mosele.

— Ar putea fi privită şi astfel, spune Hertz. Consideraţi-vă, totuşi, drept invitaţi, pentru că nimeni n-o să vă împiedice să plecaţi, dacă doriţi s-o faceţi. Dar, tu, Didier, ai nevoie de puţină odihnă.

Bătrânul avocat umple din nou cele trei ceşti cu cafeaua neagră, concentrată şi fierbinte, după care adaugă:

— Să ţinem un toast pentru acest personaj misterios care veghează asupra voastră, ca o fantomă grijulie! Fără el, n-aţi mai fi acum în viaţă.

— Mi-ai spus că l-ai văzut de aproape, Émylie? întreabă Mosele.

— Doar o secundă... Lanterna pe care mi-o fixasem la

brâu i-a luminat partea de sus a feţei şi... i-am văzut privirea.

— Ei bine, şi? o încurajează Didier să continue.

— A fost doar o impresie... absurdă! Eram panicată... în sfârşit, i-am văzut ochii... Ai fi zis că sunt cei ai lui Francis!

O creatură îngheţată îşi înfige ghearele în craniul lui Mosele. Coşmarul reîncepe.

— Asta se explică, reuşeşte el să articuleze. Francis nu încetează să ne bântuie şi îşi impune prezenţa prin mesajele pe care ni le adresează de dincolo de moarte.

— Exact, spune Émylie. Hai, deschide odată plicul ăla! Hertz adaugă:

— Da, Didier, deschide afurisita aia de scrisoare! Parcă te-ai teme să afli ce conţine...

— Într-adevăr, mă tem, admite Mosele, scoţând scrisoarea din plic.

Se aşază pe marginea patului. Émylie alege un fotoliu lângă fereastra cu draperiile trase. Hertz rămâne în picioare, sprijinit de o comodă.

În sfârşit, Mosele începe să citească. Gheara îngheţată a rămas agăţată de creierul lui. Şi i-l sfâşie.

Citeşte însă cu o voce nesigură ultimul mesaj al fratelui său Francis Mariane:

Mult Iubitul Meu Didier,

Mă temeam de încăpăţânarea ta şi tocmai de aceea te-am avertizat de atâtea ori. Dar acum citeşti această ultimă scrisoare şi asta dovedeşte faptul că te afli în mare pericol, că poate chiar ai atins ceea ce crezi a fi Adevărul!

O să mă ierţi pentru că ţi-am ascuns ceea ce era mai important? Ţi-ai închipuit întotdeauna că lucrez singur pe baza studiilor profesorului Pontiglione şi a manuscriselor 4Q456-458 de la Marea Moartă, pe care le reconstituiam la Fundaţia Meyer.

Există însă o Lojă mitică şi ocultă, despre care se spune că ar fi moştenitoarea lui Isus. Hristos ar fi fondat-o împreună cu Ioan. Aflând despre cercetările mele, această confrerie a intrat în legătură cu mine prin intermediul unuia dintre membrii săi: prietenul nostru Martin Hertz!

— Ştiai! strigă Émylie.

— Francis îţi raporta totul, nu-i aşa? întreabă Mosele. Ai făcut din el agentul tău? L-ai manipulat aşa cum m-ai manipulat şi pe mine!

— Continuă să citeşti, Didier, îl sfătuieşte Hertz. Nu este chiar aşa.

— Frumoasă fraternitate ipocrită! se enervează Émylie. Mosele reia lectura:

Într-o seară, după una dintre Sesiunile noastre la Marea Lojă, Martin Hertz m-a abordat. M-a invitat să-mi închei seara la el acasă. Am petrecut toată noaptea vorbind despre studiile mele, despre tulburătoarele similitudini care există între manuscrisele de la Marea Moartă şi Evanghelia după Ioan. Acest gen de discuţii s-a repetat de-a lungul mai multor luni, până când Martin mi-a povestit despre Loja Primară şi despre interesul pe care l-aş avea să fiu iniţiat în ea, putând să acced astfel la unele dintre secretele ei. Prin unirea eforturilor noastre, Martin spera că vom fi în măsură să reconstituim enigma Testamentului Nebunului... Pentru că Loja Primară era depozitara acestui manuscris legendar!

Mosele explodează:

— Ţi-ai bătut joc de mine, cu tăcerile şi minciunile tale! L-ai aruncat pe Francis în afacerea asta în care m-ai atras şi pe mine, după ce l-am pierdut pe el!

— Eşti nedrept, Didier, se apără Hertz. Dimpotrivă!

Francis însuşi a ales să procedeze astfel şi a acceptat să îmbine interesele lui cu cele ale Primilor fraţi. Era însufleţit de un avânt mistic. Trebuia să fie ghidat şi protejat pentru a nu cădea în mâna Gardienilor Sângelui care au fost alertaţi de cercetările lui.

— Şi totuşi exact asta s-a întâmplat! îi reproşează Émylie. Hertz se preface că nu a auzit nimic. Şi îi spune lui Mosele:

— Continuă să citeşti, Didier.

Mi s-a interzis să-ţi dezvălui legăturile pe care le întreţineam cu Loja Primară, în care aş fi fost iniţiat curând dacă, din orgoliu, n-aş fi jucat ultima parte a aventurii mele de unul singur. La ora la care îţi scriu, sunt urmărit, hăituit. Şi, totuşi, nu renunţ, pentru că dorinţa de a şti e mai puternică decât orice altceva!

— Da, Francis a încetat să mai mă ţină la curent cu mersul investigaţiilor sale, spune Hertz. N-am mai ştiut nimic despre el până în momentul în care ai venit la mine, în acea faimoasă noapte. Erai îngrozit...

— Şi mi-ai dat acelaşi os de ros ca cel pe care i l-ai aruncat lui mai înainte: TESTAMENTUL NEBUNULUI!

— Trebuia să continuăm munca întreruptă! spune Émylie, pe un ton dispreţuitor. Mason până la capăt, Martin... Când cade un frate, e imediat înlocuit cu următorul. Ca în război!

— Căutăm cu toţii acelaşi lucru, continuă Hertz. Fiecare în felul lui! Eu am minţit, Francis a minţit! Şi? Am făcut-o din prietenie sau din interes?

— Din ambele motive, cu siguranţă! rosteşte Mosele, cu glas stins.

Timpul îmi lipseşte, Didier. Am înregistrat o bandă

magnetică, am scris aceste scrisori şi acum mă pregătesc să dispar. Te implor să faci totul pentru a rămâne în viaţă.

Émylie o să aibă nevoie de prietenia ta. Pot să plec în pace, ştiindu-te aproape de ea. Adio, vechi frate!

Émylie nu mai reuşeşte să-şi stăpânească lacrimile. Picăturile lor sărate i se preling pe obraji şi îi udă buzele.

— Parcă m-ar fi lăsat în grija ta, ca să poată pleca împăcat, remarcă ea.

— Cred că Martin are dreptate, admite Mosele. Francis era devorat de pasiunea lui, de visul lui!

— Adevărul îl înspăimânta, precizează Hertz. Şi totuşi, l-a urmărit cu toate forţele sale.

— Comportament sinucigaş! hohoteşte Émylie. Bietul meu Francis... Aş fi putut vreodată să mi-l închipui în postura de Don Quijote?

— Un foarte mic pion pe care Gardienii Sângelui l-au eliminat fără să-i poată şterge umbra de tot, spune Mosele, ridicându-se de pe pat şi apropiindu-se de Émylie, pentru a-şi pune mâinile pe umerii ei.

Tânăra e cutremurată de hohote de plâns.

Hertz se apropie şi el. Cu o mişcare plină de tandreţe, un gest atât de rar întâlnit la el, cuprinde bărbia tinerei femei în palma lui mare şi îi ridică faţa. Ca să o privească drept în ochi. Pentru că şi el plânge moartea lui Francis Mariane.

— Émylie, Francis ne dă sentimentul că am învins moartea datorită mesajelor lui.

Femeia îi zâmbeşte. Trist, dar totuşi un zâmbet. Un zâmbet de recunoştinţă. Prin care-i mulţumeşte pentru lacrimile pe care le varsă în amintirea lui Francis, a acestui adolescent întârziat pe care l-a pierdut.

Coboară din maşină. Îşi târăşte piciorul drept, lipsit de

viaţă. Ajunge cu greu până la grilajul care împrejmuieşte o parte a locuinţei Primului. Fiecare pas îl face să se strâmbe de durere.

Vede maşinile parcate pe peronul casei. Observă că maşina lui Didier Mosele a fost adusă din pădurea Orientului.

Nimic nu se mişcă. Toţi fraţii sunt în interiorul imobilului.

Îşi continuă drumul. Gardul e înlocuit curând de un zid de piatră care înconjoară parcul. S-ar putea căţăra pe coama lui, în ciuda rănii, şi apoi se va lăsa să alunece de cealaltă parte a zidului.

Evaluează, mental, efortul pe care îl mai are de făcut.

Primul intră în cameră, manevrându-şi scaunul cu rotile. Ajunge lângă Émylie şi Mosele, cărora le declară că nu mai poartă mască pentru că nu se mai teme să apară în faţa lor cu chipul descoperit.

— E tot ce pot să fac, în calitate de gazdă!

— Trebuie să vă numesc Venerabile Maestre? întreabă Mosele. Dumneavoastră prezidaţi Loja Primară?

— Deţin, actualmente, această responsabilitate şi voi fi onorat să vă primesc în Sesiune, aşa cum am făcut-o şi pentru regretatul nostru frate Francis. Dar, înainte de a lua această decizie, aş vrea să ştiu dacă vă angajaţi să colaboraţi cu noi. Şi tu, şi Émylie, desigur! Avem mare nevoie unii de alţii.

Émylie şi Mosele se întreabă din priviri.

— Da, Didier... Singuri, am fi pierduţi, spune femeia.

Mosele îi întinde aparatul fotografic infirmului; acesta îl ia cu mâna validă şi îl aşază între genunchii săi, pe pledul care-i acoperă picioarele.

— Poftim, îi spune Mosele. Aparatul acesta conţine fotografii ale Mormântului în care predecesorii voştri au depus rămăşiţele pământeşti ale lui Hristos. Am descoperit

mecanismul de deschidere. E o încuietoare circulară în care trebuie introdus inelul pe care-l păstraţi de la înhumarea lui Isus.

— Aşadar, încă de la început, Primii deţineau toate elementele care le-ar fi permis să ajungă la Sfântul Mormânt...

— Dar toate aceste elemente erau răzleţite, îl corectează Mosele.

Primul concluzionează:

— Precum fărâmele unui cuvânt curmat... Precum un adevăr care explodează!

78.
Uşa verde

Vineri, spre ora şase, a început din nou să plouă; vântul s-a înteţit şi smulge frunzele ruginii ale copacilor din parc.

Émylie şi Mosèle au fost lăsaţi singuri aproape o oră. La un moment dat, Hertz se întoarce şi anunţă:

— Didier, toţi prietenii noştri sunt gata şi aşteaptă să te primească în Sesiune secretă.

— La ora asta?

— Fraţii trebuie să ia o decizie chiar în această dimineaţă.

— Bănuiesc că eu nu sunt invitată la micul vostru *simpozion.* Numai masonii sunt primiţi, nu-i aşa? întreabă Émylie.

— Într-adevăr, se scuză Hertz. Ne pare rău. Ştiu că o să înţelegi, Émylie; soţul tău era unul dintre ai noştri şi...

—... Şi îmi repeta mereu acelaşi lucru, spune Émylie, pe un ton zeflemitor. Secretul ritualului, respectul Tradiţiei! Toate şmecheriile astea de cercetaşi, din cauza cărora acum e mort!

Mosèle şi Hertz ies din cameră. Primul îi aşteaptă pe culoar. Cei trei bărbaţi se îndreaptă spre scară şi se întâlnesc cu André, care poartă un platou plin cu gustări.

— André, spune Primul, după ce o serveşti pe Émylie şi te asiguri că are tot ce-i trebuie, te rog să fii amabil şi să developezi filmul pe care ţi l-am dat mai devreme.

— O să mă ocup de el imediat.

Apoi, Mosèle şi Hertz îl ridică pe infirm din scaunul său cu rotile şi îl aşază pe cel cu cremalieră, montat pe scara largă.

— Templul e situat la subsol, explică Primul. O să vezi, e o pivniţă amenajată... să zicem că într-o manieră foarte simbolică!

Scaunul începe să alunece de-a lungul peretelui, făcând un uşor zgomot mecanic.

— O să fii, fără îndoială, puţin surprins, adaugă Hertz. Locul nu are decât o vagă legătură cu atelierele masonice pe care le cunoşti.

— Fraţii noştri s-au instalat deja, precizează Primul.

— O să intru fără şorţ şi fără mănuşi? se miră Mosèle.

— Da, fără şorţ şi fără mănuşi, zâmbeşte Hertz. Şi nici cu capă albă, marcată cu cruce roşie!

— Numai umbră, subliniază Primul. Şi un pic de lumină...

Ajunşi în vestibul, Mosèle şi Hertz trebuie să-l ridice din nou pe infirm, pentru a-l instala într-un scaun cu rotile mai modest şi nemotorizat, pe care bătrânul avocat îl împinge apoi până la o uşă verde.

Hertz remarcă paloarea lui Mosèle.

— Nu îmi amintesc să te mai fi văzut vreodată atât de intimidat, Didier.

— Nu m-am gândit niciodată foarte serios că toate lucrurile astea se întâmplă în realitate, mărturiseşte Mosèle. Până acum, ceea ce reprezentai tu era, pentru mine, de domeniul legendei...

Hertz întinde mâna spre mânerul uşii.

— Vei intra în Loja Primară, anunţă el, pe un ton ceremonios. Chiar în Loja fondată de Isus!

— Loja Cuvântului Pierdut! completează Primul.

Hertz deschide uşa verde care dă într-un plan înclinat ce-i permite Primului să coboare în Templu.

Se aruncă din înaltul zidului şi cade prost. Îl doare îngrozitor toată partea dreaptă a corpului şi nu-şi poate reţine ţipătul.

Se sufocă, plânge şi geme.

Abia după minute îndelungate se decide să traverseze parcul şi să se îndrepte spre clădirea mare.

Îşi simte piciorul drept ca de plumb. Şi-l târăşte ca pe o greutate, măturând cu el frunzele moarte care acoperă un strat de muşchi îmbibat de ploaie.

Trebuie să găsească un loc în care să se odihnească puţin. Să se aşeze undeva. Să stea jos şi să aţipească un pic, ca să uite pentru câteva clipe de suferinţa corpului său.

79.
Loja Primară

Hertz îl roagă pe Mosele să aştepte în pragul Templului, împinge scaunul rulant al Primului în spatele unui altar luminat de trei lumânări.

Tânărul se familiarizează cu decorul discret. O umbră învăluitoare, densă, înconjoară rarele surse de lumină. De fiecare parte a Templului, la nord şi la sud, se înalţă strane de lemn, în care stau aşezaţi Primii fraţi. Unsprezece jilţuri, dintre care unul e gol: cel al lui Martin Hertz, care nu va lua loc în el.

Întunericul nu-i permite lui Mosele să vadă chipurile participanţilor la ceremonie. Nu le zăreşte decât mâinile ce se odihnesc, majoritatea, pe braţele jilţurilor. Pe una dintre ele străluceşte un rubin, precum o stea minusculă.

Pardoseala formată din pătrate negre şi albe este uşor luminată.

În încăpere domneşte un amestec straniu de mister, sobrietate şi seninătate. În liniştea solemnă se aude din când în când suflul unei respiraţii.

Hertz se apropie, fără zgomot, de Mosele. Îl apucă de braţ şi îl conduce până în mijlocul sălii. Vocea Primului rupe brusc tăcerea care-l învăluia pe tânăr, alungându-i din minte tot vălul nocturn.

„Pentru că a venit timpul şi avem vârsta potrivită, să deschidem lucrările Lojii noastre”.

Primul îşi ridica mâna sănătoasă în direcţia altarului. Un frate – Maestrul de Ceremonii – se scoală de pe scaun şi se apropie. Mosele remarcă abia acum că pe altar a fost aşezată o carte.

— Să apară Cartea! spune Primul.

Fratele Maestru de Ceremonii deschide imediat cartea şi Mosele descoperă cu uimire că paginile ei sunt albe. Vocea

Primului răsună în sală, puternică şi rostind clar fiecare silabă:

— Cartea e goală, deoarece Cuvântul ei s-a pierdut. Umbra a alungat Lumina. Impostorul i-a luat locul fratelui său.

Hertz şopteşte la urechea lui Mosele:

— Rămân lângă tine, Didier.

— Totul e făcut în aşa fel încât să nu pot distinge feţele fraţilor noştri, spune Mosele încet.

— Aşa se întâmplă întotdeauna. Nu trebuie să-i cunoşti înainte ca ei să te fi iniţiat. Ţi-am spus, lucrurile sunt diferite în privinţa mea şi a Primului.

Privirea lui Mosele e atrasă de rubinul care străluceşte în a treia strană de pe peretele sudic. Posesorul inelului îl impresionează prin totala lui imobilitate. Ceilalţi fraţi îşi mai schimbă uneori poziţia, mai mişcă o mână sau bat uşor cu degetele în braţele scaunelor... Dar omul cu rubinul nu se mişcă deloc. Mâna lui apare din umbră, palidă şi încremenită, ca un animal în aşteptare. Un păianjen alb, al cărui unic ochi rămâne veşnic deschis, la pândă.

Maestrul de Ceremonii mută cartea albă, pentru a face loc pe altar unui vas plat.

— E cenuşă! murmură Hertz la urechea lui Mosele.

Primul spune:

— Desenăm Planul aşa cum ne-a fost el transmis de înaintaşii noştri. Desenul s-a păstrat în memoria noastră. Îi cunoaştem schiţa incompletă de când fratele nostru Jacques de Molay a fost trădat.

Maestrul de Ceremonii îşi afundă degetul drept în cenuşă şi începe să traseze câteva linii.

— Desenează în cenuşă! şopteşte Mosele.

— După Francis, tu eşti al doilea „invitat” al Lojii Primare care are dreptul să asiste la acest gest. Îţi dai seama

acum? Toate elementele Secretului erau împrăştiate. Voi le-aţi reasamblat!

Maestrul de Ceremonii completează imaginea, desenând un triunghi, deasupra căruia trasează două sfere plasate în vârful literei „I”.

Primul continuă:

— În această cenuşă este depusă o parte a Luminii. Un ecou al Cuvântului Pierdut. „Scrie, aşadar, lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt şi cele care au să fie după ele”.

Mosele înţelege că Planul transmis de Tradiţie era amputat, până acum, în lipsa celui al Templierilor. Incendiul de la casa de vacanţă a lui Martin Hertz care a distrus aproape în întregime Testamentul Nebunului, apoi paharul cu whisky răsturnat peste miniatura călugărilor copişti, cei doi fraţi de Padova, au revelat veriga care le lipsea Primilor fraţi. „Graţie inteligenţei lui ieşite din comun, flerului său de câine de vânătoare, Francis a reuşit să descifreze enigma, fără să recurgă la plan...”

Primul vorbeşte din nou:

— Noi, Loja Primară, moştenitoarea Planului, depozitara Testamentului Nebunului şi a inelului, ne-am angajat să regăsim Adevărul vechilor noştri maeştri, pentru a-l dezvălui lumii întregi. Lupta noastră împotriva minciunii nu se va sfârşi niciodată.

Fratele Maestru de Ceremonii, căruia Mosele nu-i poate distinge deloc trăsăturile, se întoarce pentru a se aşeza la locul lui.

— Ritualul a fost spus şi îndeplinit, zice Primul. Să intrăm în dezbateri, fraţii mei. Şi fie ca numai Umbra să ştie ceea ce se va pronunţa în această incintă.

Hertz ia cuvântul şi rosteşte:

— Repetăm acest ritual şi desenăm Planul de secole întregi, conştienţi fiind că unul şi celălalt marchează

drumul căutărilor noastre spre Mormânt. Dar datorită sacrificiului lui Francis, datorită muncii sale şi a celei înfăptuite de Didier, am putut afla, în sfârşit, în această noapte, unde a fost ascuns trupul lui Hristos, după ce Hugues de Payns l-a mutat...

La parterul proprietăţii, într-o spălătorie transformată în laborator, André developează filmul realizat de Mosèle în adâncurile iazului Umbra. Lucrează sub lumina roşie a unui bec fixat în tavan cu această ocazie.

Pelicula este tratată într-o cuvă ce conţine revelatorul, după care e spălată cu multă apă, timp de două minute, şi plasată apoi în bazinul cu fixator.

André a acoperit unica fereastră a laboratorului improvizat. Nicio lumină nu pătrunde în incintă din exterior.

Şi tocmai de aceea, majordomul nu-l poate vedea pe necunoscutul care traversează parcul târându-şi piciorul prin pietriş şi care trece acum chiar prin faţa ferestrei.

Nu aude decât zgomotul făcut de picăturile de ploaie care bat în obloane.

Émylie a mâncat cele două portocale pe care André i le-a adus împreună cu fructe uscate şi mici pâinişoare cu stafide, de care nu s-a atins însă. Se simte obosită. Ar vrea să poată dormi cu adevărat bine, fără coşmaruri.

Se lungeşte pe pat, când în cameră se aude sunând telefonul mobil, lăsat în raniţă. Émylie se repede să-l găsească. Scotoceşte prin lucrurile îngrămădite de-a valma. Duce telefonul la ureche, aşteaptă, dar nu aude decât o respiraţie sincopată.

— Alo?

Respiraţia se aude din nou. Mai puternică. Apoi, vocea unui bărbat care rosteşte aceste cuvinte: „Sunt în parc”.

Interlocutorul închide.

Émylie pune telefonul pe comodă. Tremură din cap până-n picioare. Tremură atât de tare încât e gata să-şi piardă echilibrul. Face doi paşi, se aşază pe marginea patului, încearcă să se calmeze, apoi se ridică, îmbracă un pulover şi traversează camera.

A recunoscut vocea necunoscutului: mesagerul lui Francis.

Iese din încăpere şi înaintează pe un culoar întunecat. Se gândeşte la ochii bărbatului cu pălărie, apărut la marginea lacului. La privirea lui disperată.

80.
Necunoscutul

Émylie iese din casă. Rafalele de ploaie o lovesc în faţă şi îi udă imediat puloverul.

Îl caută cu privirea pe necunoscut. Îl zăreşte lângă trunchiul copacului de care se sprijină. Nu mai poartă pălăria pe cap, iar impermeabilul lui nu mai este decât o zdreanţă pătată de noroi şi de sânge. Bărbatul înaintează clătinându-se şi târându-şi piciorul drept ca o marionetă jalnică.

Émylie fuge spre el. Necunoscutul pare să fi rezistat până acum numai pentru acest moment. Îşi adună ultimele resturi de energie şi se prăbuşeşte în braţele tinerei. Ca şi cum ar fi aşteptat doar această clipă, ca şi cum aşa a fost scris să se întâmple.

— Eşti singură? întreabă el printre lacrimi.

— Da, nu te teme... Eşti plin de sânge!

— Am fost împuşcat acolo, la lac... în burtă, cred. Dar, dar i-am omorât! Au plătit... O să plătească şi ceilalţi... Toţi ceilalţi...

Abia poate să vorbească. Amestecă silabele, ezită îndelung până să le rostească.

— Am început să-mi răzbun fiul! Şi am vrut să te protejez... L-am... l-am avertizat, dar...

— Da. Ştii totul, nu-i aşa? Francis vorbea cu tine şi ţi se destăinuia, mai mult decât o făcea cu mine sau cu Didier. Eşti epuizat, tată-socru... Sprijină-te de mine.

Mariane tatăl pare să-şi revină puţin. Îşi smulge mustaţa falsă şi ochelarii groşi, cu un gest brusc. Aruncă aceste accesorii pe jos şi îşi petrece braţul pe după umerii lui Émylie ca să nu cadă.

— Francis... Mă ţinea la curent cu toate cercetările, lui... Nu vroia să se mai oprească... S-ar... s-ar fi blestemat

pentru descoperirea Adevărului... Nu suporta gândul că Biserica minte de două mii de ani... Vorbeam deseori... Am devenit confidentul lui... Avea încredere oarbă în mine...

— Linişteşte-te. Arzi de febră! Nu poţi să rămâi în starea asta. O să te conduc în casă.

— Nu! Nu... Du-mă în adăpostul acela din grădină, acolo.

Primul spune:

— Hugues de Payns şi Templierii lui, ajutaţi de Sfântul Bemard, au protejat Mormântul. Au înfăptuit lucrări dificile în pădurea Orientului, lăsând să se înţeleagă că amenajează terenuri cultivabile pe care le irigau cu lacuri artificiale...

Dintr-o stranã, o voce întreabă:

— Dar, în realitate, ascundeau în mijlocul lucrărilor lor un loc menit să adăpostească rămăşiţele pământeşti ale lui Hristos?

Şi alt glas adaugă:

— Nu ne-am închipuit niciodată că au acoperit Mormântul cu apă.

Deodată, spre surprinderea lui Mosele, mâna cu rubinul se mişcă. E doar un gest scurt, care o poartă în afara braţului jilţului, preţ de câteva secunde. Bărbatul vorbeşte cu un accent italian:

— Şi inelul... Acest inel care a pecetluit placa mormântului lui Isus a trecut din mână în mână, de-a lungul timpului, chiar în sânul Lojii noastre. După cele povestite de fratele nostru Didier, Hugues de Payns şi inginerii săi s-au servit de această verigă, făcând din ea cheia cu care se deschide Mormântul!

— Într-adevăr, subliniază Hertz. Iată întreaga ironie a sorţii lungului nostru drum de căutări! Am fi putut ajunge la capătul lui de foarte multă vreme. Dar am fost orbi! Şi totuşi, deţineam toate piesele Planului.

Mosele continuă:

— Au fost fragmentate, răzleţite ici şi colo, risipite în timpul bătăliilor în care ne-a angajat Vaticanul. Cu toate astea, fără să ştiţi cu adevărat, le-aţi păstrat pe toate... în Tradiţia Lojii voastre.

Émylie îl instalează pe Mariane cât mai confortabil, ajutându-l să se aşeze pe un sac de iută, direct pe pământ, şi sprijinindu-l cu spatele de un panou din lemn.

Cabana este plină cu un talmeş-balmeş de unelte de grădinărit, stropitori, ghivece de pământ goale, cutii pentru seminţe... lăzi, o mică seră, un furtun de stropit încolăcit ca un şarpe.

— Cum ai reuşit să rămâi în picioare? Să mergi?

— Am vrut să te ajut... Să veghez asupra ta şi a lui Didier. Francis se temea că duşmanii lui îi vor face rău şi lui Didier...

Émylie dă într-o parte poalele impermeabilului lui Mariane; pantalonii lui înroşiţi de sânge sunt găuriţi în dreptul burţii. Stofa s-a lipit de carnea sfâşiată.

— René... Zău că trebuie să chemăm pe cineva în ajutor.

— Nu, nu! în niciun caz!

— De ce? Chiar vrei atât de mult să mori?

— Sunt ultimul martor anonim al dramei... Ultima legătură între fiul meu şi Adevăr... Fereşte-te şi de *ei...*

— De cine? La cine te referi?

Mariane îşi duce mâna la frunte. Trebuie, mai întâi, să pronunţe cuvintele în gând, înainte de a le lăsa să iasă din gură. Să găsească vorbele, să le ordoneze. Despre cine vorbeau? *Ei?* îşi aminteşte despre ce-i spunea Francis.

— La cine te referi? repetă Émylie.

— La Primii fraţi! Francis credea că... în fine... Legături strânse între *ei* şi Biserică... Cel puţin unii dintre *ei...* Nu... nu mai ştiu... Sunt atât de obosit!

— Trebuie să luăm o hotărâre chiar în dimineaţa asta, spune Primul. Să ne asigurăm că descoperirea făcută de Didier nu este doar o momeală lăsată de Templieri.

— Cât timp avem la dispoziţie? întreabă Hertz. Gardienii Sângelui sunt pe urmele noastre!

Bărbatul care poartă pe deget inelul cu rubin adaugă:

— Ne temem de-acum de graba cu care Vaticanul va dori să regleze această afacere. Va trebui să acţionăm repede. Au murit prea mulţi oameni şi de-o parte şi de alta, în acest conflict.

— Sunt hotărât să fac o nouă scufundare în iazul Umbra, cât mai curând posibil. Trebuie să caut dovada irefutabilă care-mi va permite, în sfârşit, să strig în gura mare Adevărul, intervine Mosele.

— Şi să răzbunăm memoria lui Francis şi a tuturor acelora care au fost doborâţi de Gardienii Sângelui, murmură Hertz, adresându-i-se doar tânărului său prieten.

Mariane îşi ridică ochii sticloşi, pierduţi. Pare să privească dincolo de pereţii din lemn ai cabanei. Transpiraţia i se prelinge pe faţa cu trăsăturile trase, cu obrajii scobiţi.

— Francis mi-a spus... Trebuia să-l urmăresc pe Didier, să-l supraveghez... Am făcut cât am putut... înainte de a pleca spre Ierusalim, mi-a lăsat caietele, dischetele, „trecutul” lui de la Fundaţia Meyer... Se îndoia...

— Am înţeles toate astea, tată-socru. Şi ai preluat ancheta lui!

— Nu vroiam decât să dau de urma asasinilor... Respectând însă intenţiile lui Francis... Să transmit mesajele pe care le-a scris atunci când se ştia ameninţat...

— Şi ai acţionat astfel încât să-ţi poţi ascunde identitatea faţă de Gardienii Sângelui. Dacă ai şti câte

întrebări ne-am pus, eu şi Didier, în privinţa acelui *necunoscut* care ne urmărea pretutindeni!

— Îmi pare rău, mica mea Émylie... Nu mai eram eu, cel adevărat... Nu mai exist de când a murit Francis!

Se opreşte, parcă surpându-se în el însuşi. Émylie îngenunchează lângă el şi-l ia în braţe ca pe un copil bolnav.

— Am devenit Francis! mai reuşeşte bărbatul să rostească.

— Putem să considerăm că ai luat o hotărâre definitivă, Didier? întreabă Primul.

Mosele răspunde imediat:

— Da. Vreau să fac asta!

— În cazul acesta, o să te însoţesc, precizează Hertz. Nimeni altcineva în afară de mine! Tu o să te scufunzi, o să te asiguri că inelul deschide Mormântul şi apoi o să urci înapoi!

— N-o să fie suficient, spune Mosele.

— Aşa e, subliniază Primul. Trebuie să fim siguri că Mormântul nu e doar o carcasă goală.

— O să pătrund în el şi o să fac destule fotografii, astfel încât vom putea transmite lumii întregi cea mai formidabilă veste! exclamă Mosele.

— Rămâi aici şi aşteaptă-mă.

— Nu te întoarce în casa aia! Cheamă-l pe Mosele şi... FUGIŢI AMÂNDOI!

Mariane aproape că urlă. Se agaţă de umerii lui Émylie, obligând-o să rămână îngenuncheată.

— Nu mai avem de ce să ne temem, încearcă ea să-l liniştească. Te asigur că e aşa. Sunt prietenii noştri.

— Francis nu mai avea încredere în ei... Mi-a vorbit despre asta... Nu mai avea încredere... Suntem

manipulaţi... Suntem cu toţii manipulaţi, Émylie!

— Delirezi, René.

— N-are importanţă... Fugi! De dragul lui Francis, fugi!

— Ştii foarte bine că urma să divorţăm; trăiam despărţiţi!

— Încă te mai iubea... Te iubea atât de mult!

Émylie ar fi preferat să nu audă asta. Nu acum, nu aşa. Se crispează. Închide ochii câteva clipe. Francis îi apare în minte: cu zâmbetul lui, cu părul lui prea de timpuriu rărit, cu privirea lui mereu atentă, vie şi curioasă.

Mariane îşi continuă litania:

— Obosit... Să plecăm... Cu Mosèle...

— Nu mă pot duce la el acum. E într-o reuniune cu Primii fraţi.

S-a enervat şi îi pare rău. Se ridică.

— Unde te duci? se îngrijorează Mariane.

— O să încerc să caut ceva cu care să-ţi dezinfectez rana şi să o pansez. Nu poţi să rămâi în starea asta.

Iese din cabană. Ploaia o loveşte din plin.

81.
Montespa

André atârnă ultima fotografie mărită de un fir întins între doi pereţi ai laboratorului improvizat. Examinează cele douăzeci de clişee. Zidul de pe fundul apei cu desenul gravat pe el. Un cerc în care e înscris un triunghi. Algele printre pietre...

Îşi scoate mânuşile din cauciuc şi aprinde lumina pentru a face curăţenie şi a-şi aranja materialele. Se pregăteşte să deschidă robinetul de apă când, deodată, aude paşi la etaj, chiar deasupra lui. Parchetul vechi scârţâie dincolo de stratul subţire de ipsos al plafonului. „În sala de baie”, se gândeşte el.

André deschide uşa şi iese. Ajuns în vestibul, descoperă câteva urme de paşi ude, în direcţia scării şi pe covorul ce acoperă primele trepte.

El însuşi mason, împărtăşind unele dintre secretele Primului, André se îngrijorează imediat pentru femeia tânără pe care a lăsat-o în cameră. „A intrat cineva în casă! Émylie Mariane e singură la etaj...”

Traversează în fugă culoarul, ajunge în bucătărie, deschide un bufet, bagă mâna sub un teanc de farfurii şi apucă un revolver care a fost dintotdeauna ascuns în acest loc.

Acum, pentru că ţine în mână arma care-i dă încredere, poate să urce scara. Se mişcă repede, fără să facă zgomot, ajunge pe culoar şi apoi la uşa întredeschisă a sălii de baie.

Rămâne o clipă cu spatele lipit de perete, ascultând clinchetele făcute de sticluţele ciocnite unele de altele.

Împinge uşa încet.

E uimit: Émylie Mariane scotoceşte în dulăpiorul de farmacie şi scoate din el alcool de 90°, tifon,

pansamente...

— Ce căutaţi prin dulap, doamnă Mariane? întreabă el, apropiindu-se.

Émylie se întoarce, cu braţele încărcate.

— M-ai speriat!

André coboară arma şi mai face un pas înainte.

— Doamne sfinte! Sunteţi rănită? Ce s-a întâmplat?

— Nu e sângele meu, spune Émylie. O să-ţi explic.

— Sper să o faceţi. Dacă nu e sângele dumneavoastră, atunci al cui este? Pe cine vă pregătiţi să îngrijiţi?

— Lasă-mă... Ai încredere în mine!

— Îmi pare rău, doamnă Mariane; trebuie să-mi daţi –, mai întâi, câteva informaţii ca să pot avea încredere în dumneavoastră. Spuneţi-mi ce-i cu sângele acesta de pe hainele cu care sunteţi îmbrăcată.

Émylie încearcă să bată în retragere; face un pas într-o parte, dar André îi barează drumul.

— Nu pot să-ţi spun nimic. Trebuie să-l văd pe Didier! E urgent. Este vorba despre viaţa unui om.

— Cu siguranţă că vă pot ajuta şi eu, dacă o să-mi explicaţi ce se petrece. Nu credeţi că situaţia impune nişte lămuriri? După paşii pe care i-aţi lăsat în vestibul, am dedus că aţi ieşit din casă, în parc, şi v-aţi întors apoi, pătată cu acest sânge care nu este al dumneavoastră.

Émylie se dă bătută.

— E vorba despre socrul meu, începe ea. A fost împuşcat în burtă, în partea dreaptă...

De câteva minute, Primul, ajutat de fratele Maestru de Ceremonii, a suspendat lucrările Lojii Primare.

Maestrul de Ceremonii a nivelat cenuşa din vas cu dosul mâinii, în timp ce fraţii au pronunţat, într-un glas, următoarea frază: „Ştergem Planul şi îl păstrăm în memoria noastră şi în inima noastră, unde va rămâne

mărturie a fidelei şi neîncetatei noastre căutări a Adevărului”.

Apoi, cele trei lumânări sunt stinse. Într-o obscuritate aproape totală, Primii fraţi se ridică pentru a se îndrepta spre partea de răsărit a Templului. Unul dintre ei dă la o parte o draperie neagră, în spatele căreia apare o uşă.

— O a doua ieşire! exclamă Mosele. Pentru ca fraţii noştri să se poată retrage discret... precum conspiratorii!

— E preferabil să nu-i cunoşti, Didier, îi răspunde Hertz. Nu încă.

Primul se apropie cu scaunul lui rulant şi spune:

— Noi urcăm. Trebuie să punem la punct ultimele detalii ale noii voastre expediţii în pădurea Orientului.

— Cât mai repede! declară Mosele. Abia aştept să văd ce e acolo.

— O curiozitate lesne de înţeles! subliniază Hertz. În definitiv, asasinii Vaticanului fiind acum eliminaţi, noi am rămas singurii care cunoaştem amplasamentul Mormântului. Şi avem şi cheia lui.

Mosèle, Hertz şi Primul ies pe uşa verde chiar în momentul în care Émylie şi André coboară scara.

Didier remarcă imediat puloverul pătat de sânge al tinerei. Se repede la ea.

— Émylie, ce-ai păţit?

— Trebuie să intervenim imediat, altfel riscă să moară.

— Dar despre cine vorbeşti?

— *Necunoscutul*, spune ea. S-a refugiat în cabana din grădină. Nu vroia să te anunţ... A fost rănit când ne-a ajutat pe noi, ieri-seară.

Vorbeşte repede, cu glasul încărcat de emoţie.

Mosèle descoperă atunci că André are un revolver la brâu şi că ţine în braţe o cutie cu produse farmaceutice.

— Cine e? întreabă Mosèle cu nerăbdare.

Émylie răspunde, în timp ce se îndreaptă spre uşa mare din vestibul:

— E René Mariane, tatăl lui Francis! Hai să-l ajutăm, te rog! A făcut toate astea pentru tine şi pentru mine, în memoria fiului său... Şi cred că deja şi-a pierdut minţile.

Ochii de pisică ai lui Martin Hertz încep să strălucească.

— Ce aştepţi, Didier? Urmeaz-o pe Émylie! comandă el.

Primul se întoarce cu dificultate spre bătrânul avocat care stă în spatele scaunului său cu rotile ca un factotum serviabil:

— Pot să rămân singur. André, fugi şi deschide-le poarta fraţilor noştri. Martin şi Didier se vor ocupa de acest *vizitator.*

Ies cu toţii. Pentru o clipă, Primul crede că este, cu adevărat, singur. Apoi simte o prezenţă în spatele lui. Fără îndoială că unul dintre fraţi a rămas în pragul uşii verzi, în întuneric. Tăcut.

Simte că se apropie încet. Paşii discreţi nu fac niciun zgomot pe pardoseală. Alunecă uşor până la scaunul rulant.

Două mâini se aşază pe umerii infirmului, într-un gest fratern.

Primul înclină puţin capul şi vede rubinul inelului.

— N-ai plecat, spune el. Ai auzit?

Răspunsul e dat de o voce cu accent italian, care rosteşte aproape indolent:

— A mai căzut o mască. Deci asta era: un tată care-şi răzbună fiul.

— Ca o fantomă.

— Doamna Mariane are dreptate, cu siguranţă, adaugă Eminenţa Sa. Durerea trebuie să-l fi înnebunit. De-acum, pot să mă întorc la Roma cu sufletul împăcat; mărturisesc că necunoscutul ăsta m-a intrigat multă vreme.

— Pentru că e o piesă a eşichierului pe care nu o

controlezi, Monseniore. De-aici încolo, totul e rezolvat! Mormântul e la îndemâna noastră...

Eminenţa Sa îşi ridică mâinile de pe umerii Primului.

— Vechea Biserică a murit, într-adevăr, recunoaşte el. N-o să-şi mai revină după această ultimă lovitură.

— Mâine, Vaticanul va pierde lupta... Cum ar fi putut bănui Biserica că unul dintre cei mai fideli servitori ai ei lucrează pentru fraţii Lojii Primare?

Eminenţa Sa se aşază în dreptul Primului, astfel încât acesta să-l poată vedea. Pare să mediteze câteva secunde şi apoi spune:

— Ce altceva sunt în ochii condiscipolilor mei, dacă nu un trădător? Un spion vândut duşmanului? Trădător şi mistificator... Precum Toma impostorul care-l iubea pe fratele lui, Isus, şi totodată îl ura.

— Ai ales tabăra Adevărului. Ai fost unul dintre principalii artizani ai victoriei noastre, Montespa.

Bărbatul înalt şi subţire, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu silueta elegantă, impozantă, cu privirea lui senină şi cu părul lung şi alb, pieptănat pe spate, va purta cu o evidentă autoritate şi multă graţie roba albă de viitor pontif.

Cardinalul Montespa realizează, în acest moment precis, că se va încorona cu tiara şi îi va succeda Papei Ioan al XXIV-lea, otrăvit la ordinul lui. Sacrificat, aşa cum au fost şi Francis Mariane şi Norbert Souffir şi atâţia alţii.

Înainte de a pleca, Eminenţa Sa îi serveşte o ultimă minciună infirmului care îl admiră şi îl respectă de peste cincisprezece ani:

— Sunt fericit că Didier Mosele şi Martin Hertz au reuşit să scape de Gardienii Sângelui.

Apoi, aşa cum povestesc singurele Evanghelii credibile şi autorizate despre gestul lui Iuda faţă de Isus, se apleacă şi sărută fruntea Primului.

Ştie că nu o să-l mai revadă niciodată.

82.
Disputa

Cât timp Primul s-a întreţinut cu cardinalul Montespa, Émylie, Mosèle şi Hertz au plecat spre cabana din grădină, iar André a deschis poarta mare a grilajului ce înconjoară parcul. Fraţii s-au urcat în maşinile lor.

Ploaia s-a înteţit. Picăturile grele, piezişe, lovesc cu putere. Émylie intră prima în magazie şi constată că socrul ei a dispărut. Bombăne la adresa lui André pentru că a făcut-o să întârzie. În ciuda prezenţei lui Hertz, nu se poate abţine să spună:

— Era speriat la gândul că voi apela la ajutorul fraţilor Lojii Primare. Francis l-a sfătuit să nu se încreadă în ei.

Mosèle se apleacă.

— Ia uitaţi-vă ce a lăsat pe jos. Unul dintre caietele lui Francis! Le-am căutat zadarnic, în vreme ce el le-a încredinţat tatălui său.

Ridică de pe pământ carneţelul roşu abandonat lângă scoarţa de iută pe care a stat Mariane tatăl. Caietul a rămas deschis. Pe o pagină dublă, peste acuarela care reprezintă un panou sculptat în spatele unui altar, a fost trasat cu un marker negru un singur cuvânt: „FUGIŢI!”

— Socrul meu încă mai încearcă să ne protejeze, spune Émylie.

— Sunteţi în siguranţă acum, îi linişteşte Hertz. Nu vă mai îndoiţi de fidelitatea Primilor fraţi şi nu vă lăsaţi molipsiţi de paranoia acestui om.

— Suntem condamnaţi să avem încredere deplină în tine, Martin, remarcă Mosèle.

— Ştiu, admite Hertz, aveţi motive să ne reproşaţi câte ceva. V-am folosit pentru a ne atinge scopul.

— Aşa cum v-aţi folosit şi de Francis!

Maşinile fraţilor părăsesc proprietatea înşiruite una după

alta. André îl salută pe fiecare şofer, făcându-i un mic semn cu capul. Când trece şi ultimul vehicul, majordomul închide poarta şi se îndreaptă şi el spre cabana din grădină, unde află că Mariane a dispărut.

— Nu poate să fi ajuns prea departe, spune Émylie. Cred că s-a ascuns pe-aici pe undeva, într-un loc de unde ne iscodeşte. Este tare slăbit. Rana lui mi s-a părut foarte gravă.

André caută prin împrejurimile cabanei, strigându-l pe Mariane cu o voce puternică. Dar fără niciun rezultat.

Émylie încearcă să-l sune pe telefonul mobil. Zadarnic. Tânăra îi lasă un mesaj.

Cu părere de rău, se întorc cu toţii în casă.

Mosèle poate să jure că a auzit uşa verde închizându-se exact în momentul în care el şi prietenii lui au pătruns în hol. Uşa care dă spre Templu... Totuşi, se gândeşte el, toţi fraţii par să fi plecat şi André chiar a închis poarta parcului.

Primul a rămas în acelaşi loc. Stă aşezat în scaunul lui cu rotile, acolo unde fusese lăsat cu câteva minute mai devreme. Cu pieptul chircit, în ciuda corsetului pe care-l poartă, cu faţa semiparalizată – o jumătate afişând un aer grav, cealaltă arborând un rictus încremenit.

Hertz îl înştiinţează despre dispariţia lui Mariane şi despre descoperirea unuia dintre caietele roşii ale lui Francis.

Primul îi invită pe Émylie, Mosèle şi Hertz în biroul lui, pentru a examina împreună fotografiile developate de André.

Bătrânul avocat şi Mosèle manevrează scaunul Primului şi îl instalează în cel cu cremalieră. Infirmul începe să urce spre etaj, cu picioarele atârnându-i în gol, ca o marionetă aflată în imponderabilitate.

Mosèle aude atunci un zgomot de motor venind dinspre

parc şi imediat după aceea scrâşnetul unor pneuri pe pietriş. Acum este convins că unul dintre fraţii Lojii Primare şi-a amânat plecarea.

Fără să-şi poată explica de ce, această constatare îl contrariază.

— Linia e securizată, nu-i aşa? întreabă cardinalul Montespa.

— Bineînţeles, i se răspunde în receptorul instalat în maşină.

— Noii agenţi au sosit?

— Au aterizat azi-noapte la Paris şi deja au executat o parte din instrucţiunile dumneavoastră. Doi Gardieni ai Sângelui sunt postaţi acum în apropierea casei lui Mosele. Alţi doi, în faţa aceleia a lui Émylie Mariane. Un al treilea stă de strajă lângă vila lui Hertz. Fundaţia Meyer e sub control. Ceilalţi agenţi aşteaptă să le spuneţi ce au de făcut.

— O s-o fac în această seară. Dar tu eşti gata, Monetti?

— Te referi la Monseniorul de Guillio? Problema va fi rezolvată în noaptea asta. Modalităţile au fost puse la punct.

— Şi Papa?

— I-am schimbat pe membrii echipei medicale şi pe surorile care se ocupau de toaleta şi de îngrijirea lui. Acum nu mai intră în camera Papei decât cele câteva persoane care ne sunt total devotate. Ne străduim să înăbuşim zvonurile care circulă prin presă.

— Să mai rezistăm o zi sau două. Mai puţin, poate... Sper. Iar în ceea ce-l priveşte pe *necunoscutul* care i-a doborât pe cei trei agenţi ai noştri în pădurea Orientului...

— Da? întreabă Monetti, cu glas piţigăiat, de la celălalt capăt al liniei telefonice.

— Este vorba despre un electron liber care era gata să

ne dărâme edificiul cu nebunia şi ura lui. Este tatăl lui Francis Mariane.

— Ah! Nu crezi că intervenţia acestui element este dăunătoare?

Montespa nu răspunde imediat. Se gândeşte, urmărind mişcarea de du-te-vino a ştergătoarelor de parbriz. Maşina înaintează încet din cauza trombelor de apă care împiedică circulaţia pe autostradă. Toţi automobiliştii şi-au aprins farurile de întâmpinare.

— Monseniore, mai eşti acolo? se îngrijorează Monetti.

— Da, sunt aici. Mă întrebam dacă Mariane tatăl a devenit o prioritate... Nu prea apreciez intruşii de genul acesta. Omul ăsta riscă, într-adevăr, să perturbe finalul operaţiunilor noastre. E vorba despre un lup solitar, greu de prins. Imprevizibil! Un comportament atât de iraţional ne poate aduce prejudicii în orice moment. Un dement nu poate fi controlat! Trebuie să fim atenţi la cea mai mică scânteie de incendiu pe care ar putea s-o provoace.

— Sau s-o prevenim? întreabă Monetti.

— Dacă reuşim să-l găsim. Când m-am despărţit de Primul, am auzit că omul a dispărut din cabana în care se refugiase. Mariane tatăl ştie prea multe lucruri despre noi. Trebuie să-i punem locuinţa sub supraveghere.

Clişeele realizate de Émylie şi de Mosele au fost etalate pe o masă, în biroul Primului. Hertz şi fratele său din Loja Primară umblă cu ele ca şi cum ar fi vorba despre nişte relicve sacre.

Mosele răsfoieşte caietul roşu abandonat de tatăl lui Francis. Aşezată lângă fereastră, Émylie priveşte neîncetat spre parc, sperând să zărească silueta socrului său. Tânăra îl sună din nou pe mobil. În zadar.

— Ai descoperit ceva interesant în caietul ăla? Vreo dezvăluire nouă? întreabă Hertz, fără să-şi ia ochii de pe

fotografii.

— Nu chiar. Câteva note fără prea mare importanţă şi nişte acuarele superbe, pe care trebuie să le fi pictat în împrejurimile pădurii Orientului. În special biserici, statui de sfinţi, panouri decorate din spatele altarelor.

— Ăsta era el! spune Émylie. Un plimbăreţ de modă veche, pentru care fotografia era prea modernă! Bietul meu Francis s-a aventurat prea mult.

Primul îşi întoarce privirea de la fotografii şi spune:

— Cum şi-a putut închipui că va putea duce singur la capăt această anchetă? După ce l-am primit în Sesiune secretă, am fost convinşi că va păstra legătura cu Martin.

— S-a îndoit de bunele voastre intenţii! strigă Émylie cu un glas suficient de arţăgos încât şi Hertz şi Primul să-şi poată da seama de sentimentele pe care le are în privinţa lor.

— Ce confuzie! se lamentează Hertz. Ce oribilă confuzie...

— Ei bine, hai să ne reparăm greşelile! spune Mosele. Să încheiem ceea ce a început Francis. Ia să vedem ce ne arată fotografiile astea.

Tânărul se apropie de masă şi examinează clişeele; arată cu degetul spre cel care reprezintă crestătura circulară descoperită de Émylie pe placa de piatră din iazul Umbra.

— Acum suntem siguri că această fantă este o încuietoare, rosteşte el. Dar o să fiu mai liniştit când o să pun cheia în ea, adică inelul.

Émylie reacţionează imediat când aude aceste cuvinte. Pleacă de lângă fereastră şi se proţăpeşte în faţa lui Mosele care face un pas înapoi, surprins de atitudinea ei.

— Ce-ai spus? îl întreabă ea. Am înţeles bine? Vrei să faci din nou scufundări în iazul Umbra? Asta ai de gând? Aşa aţi decis voi în timpul afurisitei voastre de reuniuni a

„mascaţilor”?

Primul încearcă să o domolească:

— Am votat, într-adevăr, pentru...

Émylie nu-l lasă să-şi încheie fraza şi ridică tonul:

— Votat! Puţin îmi pasă de voturile voastre, de dezbaterile voastre, de toate hotărârile voastre! Să dezvăluiţi imediat vestea comunităţii ştiinţifice, asta să faceţi!

Hertz intervine:

Nu, Émylie, nu. O să vedem, mai întâi, ce anume conţine Mormântul şi abia după aceea o să facem o comunicare.

— Împărtăşesc şi eu părerea lui Martin, spune Mosele.

Émylie e gata să plângă. Reuşeşte, totuşi, să se abţină. Furia ei e o fortăreaţă care o apără de descumpănire. O fragilă pavăză care riscă să se sfarme dintr-o clipă într-alta. L-a pierdut pe Francis pe care credea că nu-l mai iubeşte. Se teme că-l va pierde acum şi pe Didier, la care poate că ţine foarte mult.

— Eşti la fel ca Francis, strigă ea la prietenul ei. Sunteţi toţi la fel ca el! La fel de orgolioşi...

— Rămăşiţele pământeşti ale lui Isus aparţin în mod legitim Lojii Primare, explică Hertz, cu o voce cât se poate de blândă. Nouă ne revine dreptul de a prezenta Adevărul lumii întregi, Émylie.

— Ce pretenţie, Martin! îi reproşează ea. Vă interesează numai războiul vostru cu Vaticanul! Nu ştim ce capcană se poate ascunde în acest mormânt inundat. Nu v-aţi gândit nicio clipă că Templierii l-ar fi putut dota cu trape secrete? E o nebunie! Trebuie să se ocupe de asta o echipă specializată în scufundări, mai degrabă... Oameni superantrenaţi!

— Ei asta-i! o dojeneşte Mosele. Şi de unde să iau un asemenea comando? Ce dosar să le arăt? Cui să mă adresez? Cine o să-mi elibereze fondurile» necesare? Mă

duc la Ministerul Culturii şi încep să trăncănesc: „Bună ziua, domnule ministru, iată, eu sunt cercetător la Fundaţia Meyer şi francmason... Vă anunţ că Hristos nu a murit răstignit pe cruce şi acum se odihneşte în mijlocul pădurii Orientului... Dovezi? Fireşte... Printre rândurile Evangheliilor, în manuscrisele de la Marea Moartă, în Testamentul Nebunului care a fost ars, în desenul lui Nicolas şi al lui Agnan de Padova...” Şi apoi îi vorbesc despre moartea lui Francis, a lui Pontiglione, a lui Souffir, despre un megacomplot care durează de două mii de ani. Şi crezi că după toate astea n-o să mă trimită la balamuc?

Émylie încă îşi mai reţine lacrimile. Dar curând, i se vor prelinge pe obraji. Deja îi înceţoşează privirea. Se repede spre uşa biroului ca să scape de toţi şi strigă:

— Se pare că vrei să mori, Didier! Ce greşeală vrei să ispăşeşti?

Trânteşte uşa în urma ei, lăsându-l pe Mosele încremenit, cu braţele atârnându-i de-a lungul corpului, absolut năucit.

Hertz îl sfătuieşte:

— Du-te după ea, prietene. E obosită, a ajuns la capătul nervilor. La fel ca tine. Împacă-te cu ea.

Didier rămâne nemişcat în mijlocul biroului, lăsând impresia că nu l-a auzit pe bătrânul avocat. Apoi se decide. Iese şi el, o ia pe culoarul întunecat, decorat cu numeroase gravuri, şi se îndreaptă spre camera în care s-a închis Émylie. Casa asta i se pare sinistră. Totul e adormit, totul e acoperit cu praf.

Pătrunde în încăpere. Émylie plânge şi îşi aranjează lucrurile în raniţă. Mosele întreabă cu uimire:

— Ce vrei să faci?

— După cum vezi, îmi fac bagajele! Mă întorc la Paris. M-am săturat! *Frăţânii* tăi ţi-au adus maşina aici, nu-i aşa?

— Da... dar credeam că...

— Dacă n-ai chef să mă conduci, măcar cheamă-mi un taxi.

— Dar poţi să mai amâni plecarea, nu? Am putea dormi aici în noaptea asta şi să plecăm împreună mâine dimineaţă.

— Chiar crezi că o să mai rămân vreun minut în plus în casa asta? Vreau să-l găsesc pe socrul meu şi să-l îngrijesc. Şi să-mi vorbească despre Francis.

Şi-a luat raniţa şi se pregăteşte să părăsească încăperea. Mosele o apucă de braţ.

Aşteaptă-mă, îi spune el. Vin cu tine. Nu trebuie să ne certăm.

— Am obosit, Didier. Am obosit de toată povestea asta, cu toţi morţii ei. Nu mai pot!

— Şi eu simt la fel, Émylie. Tocmai de aceea vreau s-o duc la bun sfârşit şi după aceea să ne odihnim.

— Hai să-i lăsăm pe alţii să se ocupe de asta...

Îşi aruncă raniţa pe jos şi îl priveşte pe Mosele printre lacrimi. Apoi se aruncă în braţele sale larg deschise şi plânge în hohote la pieptul lui, eliberându-şi durerea prea multă vreme reţinută.

Se simte uşurată. Abia acum îl poate plânge pe Francis cu adevărat. Toată carnea ei, tot sufletul, conştientizează, în sfârşit, pierderea lui definitivă.

Mosele o consolează, dar toate cuvintele pe care le rosteşte i se par stupide.

Un sfert de oră mai târziu, îi anunţă pe Primul şi pe Hertz că s-a hotărât s-o conducă pe Émylie la Paris. Bătrânul avocat îi arată pe o hartă rutieră amplasamentul casei şi itinerarul pe care trebuie să-l urmeze pentru a ajunge la autostradă.

— Cu ochii descoperiţi, de data asta? Fără mistere? întreabă Mosele.

Hertz îi răspunde zâmbind:

— Scenariul ăsta e de prisos acum. Ţi l-am impus mai ales pentru a te împiedica să vezi chipurile fraţilor din Loja noastră. Ai reţinut totul? Mergi până la Montrail; de-acolo, o iei pe autostradă. Parisul e la doar treizeci de kilometri distanţă.

— O să mă descurc. Mulţumesc.

Hertz îi conduce pe cei doi tineri până la maşină. Ţine în mână un mic pachet învelit în pânză, pe care-l strecoară în raniţă după ce Mosele o aşază în portbagaj.

— Ţi-am pus inelul în geantă. Anunţă-mă de îndată ce te hotărăşti să mergi în pădurea Orientului. Juri, nu-i aşa? Ţin foarte mult să fiu alături de tine.

— Da, Martin. Dar, să-mi încredinţezi mie inelul...

— De-acum, totul depinde de tine, Didier.

— Un epilog ce va încheia două mii de ani de impostură şi minciună... Cea mai mare descoperire din istoria umanităţii!

Émylie intră, morocănoasă, în maşină, în timp ce Mosèle se instalează la volan şi se pregăteşte să închidă portiera. Hertz îl reţine, pentru a-i mai spune câteva cuvinte:

— Da, într-adevăr, ceva care seamănă cu un cutremur înspăimântător! Este preţul pe care-l va plăti Biserica pentru toţi morţii noştri: Templierii, Catarii, fraţii noştri...

— Asta dacă Mormântul nu e gol, precizează Mosèle. Numai dacă nu cumva e gol!

Hertz clatină din cap şi îl lasă pe prietenul său să tragă portiera, să pună cheia în contact şi să pornească.

André îi aşteaptă la poartă. Îl salută scurt pe Mosèle când acesta iese cu maşina din parc.

Poarta se închide imediat. Hertz mai rămâne o clipă pe alee, cu capul ud de picăturile de ploaie.

— Trebuie să intraţi, Maestre, îl sfătuieşte majordomul când ajunge în dreptul lui.

Hertz urcă la etaj, unde îl întâlneşte pe Primul care şi-a

aşezat scaunul rulant lângă fereastră.

— Am văzut ce-ai făcut, spune acesta, la intrarea lui Hertz în încăpere.

— Da, inelul a părăsit Loja. Pentru binele ei.

— Ar trebui să fiu satisfăcut, prietene; de ce oare mă simt, deodată, atât de îngrijorat?

— Fără îndoială, pentru că e prima dată în lunga ei istorie când Loja noastră nu mai are duşmani.

— Eşti atât de sigur?

— Să spunem că le-am tăiat ghearele şi că am câştigat un mare avans în faţa lor. Am rezolvat toate secretele acestei străvechi enigme.

Hertz se apropie, la rândul său, de fereastră. Privirea lui se uneşte cu a Primului. Gândesc la unison, hoinărind prin trecutul ce pare să se desfăşoare dincolo de perdeaua ploii care cade peste parc.

De ce să-şi vorbească? Ce să-şi spună? Se cunosc de atâta vreme. Sunt îngemănaţi prin iniţierea practicată în această Lojă marginală, atemporală. Sunt mai mult decât fraţi. Se iubesc cu această dragoste specială care sudează căutarea lor comună.

Se iubesc, aşa cum îi iubesc şi pe ceilalţi zece fraţi ai lor. Montespa, căruia i se adresează cu toţii cu titlul de *Monsenior*; Losterlack, pe care-l numesc *Farmacistul*; Granvel, *Maestrul de Ceremonii,* atât de serios, atât de tăcut; Sellas, *Secretarul,* mereu amabil, adesea servil; Hertig, *Trezorierul,* afectuos şi comic, binevoitor şi generos ca un sfânt; Coward, *Englezul,* discret şi fragil, tot numai oase, numai muchii; Delacroix, *Istoricul,* bătrân trunchi de lemn cu scoarţa aspră, cercetător, iscoditor, farsor şi vorbăreţ; Bosser, *Etimologistul,* discret, temperat şi de o falsă modestie; Goldstein, *Ebenistul,* riguros şi precis ca un mecanic; şi, în fine, Armand, pe care l-au poreclit *Kipling,* fără să mai ştie din ce motiv, poate din cauza formidabilei

sale mustăţi de modă veche...

Hertz rupe tăcerea:

— Cred că ar fi bine să ne odihnim puţin. Nu vreau ca Lea să mă vadă prea şifonat când ajung la ea.

— Am uitat să te întreb cum se simte, îşi reproşează Primul, sincer dezolat.

— Starea ei e staţionară. Calmantele o ajută mult. Îmi doresc atât de tare să o mai am alături şi de-acum încolo.

— Eşti cam melancolic; nu-ţi prea stă în fire.

— Ne-am atins, în sfârşit, scopul. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii căutând Mormântul lui Isus... Toţi anii ăştia mi-au devorat trupul şi sufletul!

— Un paradox uimitor, nu-i aşa? Te simţi vlăguit exact când visul tău se concretizează!

— Haide, deja filosofăm prea mult! Suntem amândoi obosiţi.

— Pentru că suntem bătrâni, Martin. Bătrâni şi cu visuri prea grele!

83.
Întoarcerea la Paris

Vineri, ora douăzeci şi două şi cincizeci şi cinci de minute.

— În cinci minute te culci, Émylie. Şi fără discuţii: dormi în patul meu, după ce iei cele două comprimate pe care ţi le-am pregătit pe noptieră.

— Asta devine deja obişnuinţă. Sau manie, mai degrabă! Doar n-o să-ţi petreci restul vieţii pe canapea?

— Bineînţeles că nu. Te dau afară imediat de îndată ce devin celebru, după ce voi comunica lumii întregi descoperirea mormântului unui om cumsecade, mort cu multă vreme în urmă, şi îngropat împreună cu testamentul său.

Émylie îi adresează lui Mosele un mic surâs jalnic, de circumstanţă.

— Am senzaţia că a trecut un secol de când am părăsit acest apartament. Mă întreb unde se ascunde socrul meu şi de ce nu răspunde la telefonul mobil.

— O să vedem mai târziu. Acum vreau să te odihneşti. Haide, vino!

O împinge spre dormitor.

— Nu crezi că ar trebui să anunţăm poliţia? se îngrijorează ea. Să cerem să-l caute?

— Ar fi cel mai prost lucru pe care l-am face şi tu ştii asta foarte bine. Nici René Mariane şi nici noi nu dorim ca poliţiştii să-şi vâre coada în această afacere. E prea devreme!

Émylie se aşază pe pat. Îşi cuprinde capul în mâini şi oftează.

— Poate că ai dreptate. Dar poliţia anchetează deja moartea lui Norbert Souffir.

— Sper că totul se va aranja înainte ca poliţia să

introducă această piesă în puzzle.

Îi întinde un pahar cu apă şi două comprimate.

— Înghite porcăriile astea şi dormi.

Émylie se execută cu docilitate. Îşi ridică faţa spre Mosèle şi îl priveşte întrebătoare, cu ochii ei de culoarea alunei.

— Ce e? întreabă tânărul.

— Chiar nu te temi deloc? Şi dacă nu eşti altceva decât un instrument de răzbunare al Lojii Primare?

— Te rog, nu începe iar!

Émylie îi cuprinde gâtul cu braţele. Mosèle se apleacă pentru a-şi apropia faţa de a ei.

— Iartă-mă, şopteşte femeia. Sărută-mă şi culcă-te şi tu.

O sărută. Două mici pupături pe vârful buzelor. Émylie închide ochii.

Mosèle se întoarce în birou. Aprinde o ţigară. Primul fum îi arde gâtul. Aşază pe masă fotografiile făcute în ajun, pe fundul iazului, fotocopia planului Templierilor, hărţile...

Deschide computerul şi examinează când fişierele afişate pe ecran, când documentele înşirate pe masa de lucru. Le compară, le cercetează iar, fără încetare, cu îndârjire., Afurisitul ăsta de labirint e cel care-mi face probleme... E evident că apără Mormântul! Dar în plan nu e indicată nicio intrare; şi nicio ieşire... Ce surpriză neplăcută îmi rezervă oare şmecheria asta?”

Montespa urcă scara cu trepte instabile din imobilul dezafectat care le serveşte Gardienilor Sângelui drept bază.

Locul e impregnat de umezeală şi miroase greu, sufocant, a var alterat şi a lemn putrezit.

Eminenţa Sa pătrunde în încăperea în care îl aşteaptă şase bărbaţi. Sunt tineri sportivi, cu părul ras sau tuns perie, cu grumazul gros, maxilarele puternice şi umerii

largi.

Cei şase Gardieni ai Sângelui aparţin secţiunii *Forza* a organizaţiei. Sunt mercenari. Cruciaţi moderni. Supraechipaţi, precum soldaţii aflaţi în misiune. De toate naţionalităţile. Vorbind, cu toţii, mai multe limbi, inclusiv franceza. O trupă pe care cardinalul Montespa regretă că nu a implicat-o mai devreme în operaţiune. Dar Gardienii au fost angajaţi de Giullio, când acesta încă mai era un om influent.

— *Dominus vobiscum,* rosteşte cardinalul.

— *Et cum spiritu tuo,* răspund cele şase voci în cor, pe un ton grav.

Montespa aruncă o privire rapidă împrejurul său. Remarcă receptorul care a servit la spionarea lui Martin Hertz şi îşi aminteşte momentul în care el însuşi a plasat microfonul în biroul prietenului său.

Prietenul lui...

— Cunoaşteţi cea mai mare parte a dosarului. Aţi aflat despre ce este vorba în cursul reuniunii organizate de Monseniorul Monetti, înainte de plecarea voastră din Roma; mă bazez pe voi pentru a încheia această nefericită afacere care a costat viaţa a patru dintre oamenii noştri.

— Ştim că trebuie să acţionăm repede, spune unul dintre Gardieni, detaşându-se de grup. Poartă matricola Forza-1.

— Foarte repede! subliniază Montespa. Anunţul despre moartea Papei va fi comunicat în curând; n-o să putem păstra secretul prea multă vreme. Da, foarte repede! Toate misiunile voastre sunt consemnate în acest dosar.

Scoate din servieta lui de piele o mapă groasă şi o aşază pe masă. Gardienii Sângelui se apropie, formând un cerc în jurul lui. Forza-1 deschide mapa şi extrage din ea unsprezece fişe.

— Iată ţintele, spune cardinalul.

Unsprezece fişe. Unsprezece nume. Fotografii din faţă şi din profil ale fiecărei ţinte umane. Planuri, legături, comportamente, numere de înmatriculare, de telefon, coduri de acces în imobile...

Hertz, Losterlack, Granvel, Sellas...

Cei unsprezece fraţi defilează prin faţa ochilor Eminenţei Sale. Din faţă, din profil. Morţi, deja.

— Şi cazul Mosele? întreabă locotenentul.

— E legat de cel al familiei Mariane, tată şi noră. Iată o notă referitoare la ei.

Montespa scoate din servietă o a doua mapă, mai subţire decât prima, şi i-o dă Gardianului Forza-1.

— Aşa cum ştiţi, începe el, inelul i-a fost încredinţat lui Mosele. Acesta a plecat, azi-dimineaţă, la domiciliul său, împreună cu văduva Mariane; n-au ieşit din casă până acum. Îi veţi urmări de îndată ce vor părăsi imobilul. Unii dintre voi vor interveni ca întăriri. La ora actuală, încă nu ştim când se vor întoarce Mosele şi Hertz în pădurea Orientului.

— O să spionăm în continuare, precizează Forza-1. Hertz i-a telefonat lui Mosele la ora treisprezece, înainte de a se duce la spital pentru a-şi vizita soţia. Am înregistrat convorbirea, deşi nu prezintă prea mare interes.

— O s-o ascult, totuşi, spune Montespa. Poate că a fost codată; nu trebuie să ne subestimăm adversarii.

— Dar doamna Hertz? întreabă un Gardian, Forza-4. Nu face şi ea parte dintre ţinte? Nu există nicio fişă pentru ea.

Lea... Montespa revede în minte silueta fragilă a acestei femei mărunte, în care numai ochii nu au îmbătrânit. Credincioasa şi docila parteneră a acestui urs mare, a lui Martin Hertz.

Lea...

— Ea nu face parte dintre ţinte, rosteşte Eminenţa Sa.

Nu are de gând să le ofere şi un motiv. Ce să le spună?

Că această femeie nu le-ar putea face niciodată vreun rău şi că n-ar avea niciun rost să fie sacrificată? Ar fi doar o crimă gratuită şi inutilă care ar împovăra numărul tuturor acelora care sunt deja condamnaţi.

Ţintele sunt distribuite între Gardienii Sângelui, în timp ce Montespa ascultă înregistrarea ultimei convorbiri între Hertz şi Mosele.

După ce ascultă banda de două ori fără să remarce nimic deosebit, le ordonă Gardienilor Sângelui să formeze Loggia.

Oamenii se apropie mai mult de masa pe care sunt etalate fişele referitoare la cei unsprezece fraţi ai Lojii Primare. Montespa întinde braţul deasupra documentelor, cu degetele perfect împreunate. Gardienii Sângelui îi răspund cu un gest identic, îndreptându-şi braţele spre braţul întins al cardinalului.

— Acţionăm pentru Gloria sfintei Biserici şi numai pentru Gloria ei, pronunţă Montespa.

Îşi încrucişează mâinile pe piept; Gardienii coboară braţele şi îşi înclină capul în semn de respect.

— Pentru Casa Domnului şi pentru împărăţia sa, continuă cardinalul. *Cum foitis armatus custodii atrium suum, in pace sunt ea quae possidet*[38]*.*

Apoi, cu mâna dreaptă, trasează o cruce în aer, deasupra capetelor Gardienilor, şi adaugă:

— Sal vum fac populum tuum, Domine, et benedic hereditati tuae[39]*.*

— Pentru Cruce! strigă şase voci, pline de convingere.

---

38 „Când omul cel tare şi bine înarmat îşi păzeşte casa, averile îi sunt la adăpost”. (Evanghelia după Luca, cap. 11). (n.a.).

39 „Şi binecuvântează moştenirea ta”.

84.
Ultimul act la Vatican

Cardinalul Rozzero este un bărbat micuţ. De fapt, totul la el este de dimensiuni reduse: mâini pitice, braţe prea scurte, picioare arcuite. E urât ca un şobolan. Dar este un om credincios în prietenie, respectuos în religie, conciliant în politică. Aceste trei virtuţi au făcut din el un personaj valoros în cadrul organizaţiei Gardienilor Sângelui. Tocmai de aceea, Rozzero a fost însărcinat să vegheze un Papă mort, despre care unii încercau să lase impresia că este doar muribund.

Cardinalul Rozzero şade pe scaun, cu capul băgat între umeri, fixând cadavrul lui Ioan al XXIV-lea cu ochii lui rotunzi, ca două bile hipnotice. Nu clipeşte decât rareori, parcă fascinat de omul care zace în faţa lui.

Când uşa încăperii se deschide, Rozzero iese cu părere de rău din toropeala lui morbidă şi întoarce uşor capul lui cu bot ascuţit.

— Ah, tu erai, Monetti, spune el.

— Ar trebui să dormi puţin, Rozzero. Îţi iei munca prea în serios. De ce te temi? Camera este foarte bine păzită de oameni de încredere. Chiar e nevoie să te plictiseşti în prezenţa acestor rămăşiţe pământeşti?

Cardinalul corpolent se apropie de pat. Ţine un dosar negru în dreptul burţii.

— Tanatologii au făcut o treabă bună, şuieră el. Iar acest miros de formol a devenit aproape suportabil!

— Comedia asta n-a fost concepută să dureze prea multă vreme. Dacă secretul morţii Papei va răzbate dincolo de aceste ziduri...

Monetti scoate un scheunat scurt.

— De-acum, poţi fi liniştit; am primit veşti din Franţa. Loja Primară s-a reunit în această dimineaţă, foarte

devreme, în Sesiune secretă, pentru a-l primi pe Didier Mosele; o să-ţi povestesc pe scurt care e situaţia.

— Francmasonii ăştia trebuie să fi sărbătorit cum se cuvine moartea celor trei agenţi ai noştri în pădurea Orientului!

— Am aflat cine i-a ucis pe acei Gardieni ai Sângelui, explică Monetti. Tatăl lui Francis Mariane. Iată...

Îi întinde dosarul negru lui Rozzero. Acesta îl deschide pe genunchi şi scoate din el o fotografie.

Monetti îşi îndreaptă arătătorul enorm spre clişeu şi spune:

— El e, uite-l aici. Împreună cu Émylie, nora lui. Fotografia asta a fost făcută la înmormântarea lui Mariane, de primii noştri agenţi din Franţa. Cine şi-ar fi închipuit...? în curând o să facem curăţenie, Rozzero. Mai trebuie vărsat încă puţin sânge şi după aceea o să-i aşezăm lui Montespa tiara pe cap, în deplină linişte!

— Bună ispravă ai făcut, Monetti!

— Zarurile au fost aruncate. Imediat ce am aflat despre moartea celor trei Gardieni ai Sângelui, am trimis în Franţa alţii.

Rozzero pune fotografia la loc, în mapă. O închide şi apoi întreabă:

— Suntem siguri că Primii fraţi nu bănuiesc câtuşi de puţin că sunt infiltraţi? N-ai luat în calcul şi posibilitatea ca ei să ne întindă o ultimă cursă?

Monetti răspunde fără şovăială:

— Nu, ei sunt cei care au căzut în plasa pe care le-am pregătit-o. I-am manipulat şi păcălit pe toată linia; au căzut în capcana noastră. Repet; e suficient să-i înlăturăm pe ultimii martori ai acestei comedii şi totul s-a rezolvat.

— Câţi oameni mai trebuie să moară! se lamentează sincer Rozzero, clătinând din cap şi oftând.

— Nu putem să procedăm altfel. Acesta e preţul pe care

trebuie să-l plătim pentru a păzi sfânta Biserică, pentru a o împiedica să se prăbuşească şi să piară împreună cu toată creştinătatea. Mormântul lui Hristos o să dispară curând, prietene. Foarte curând.

Lui Rozzero nu-i place deloc când Monetti îl numeşte prietenul său. Niciodată nu a simţit nimic altceva decât dispreţ pentru acest mare şarlatan, acest ins meschin, valet al lui Montespa. Dar trebuie să colaboreze cu el; de altfel, aici intervine una dintre virtuţile lui: nu ia în seamă dezgustul pe care-l resimte faţă de unii dintre aliaţi, ci, mai degrabă, se adaptează la defectele lor.

— De fapt, spune Rozzero, nu mi-ai spus încă nimic despre...

— Despre ce?

— Ştii foarte bine. Despre ceea ce am convenit în cursul ultimei noastre Loggia...

— Te referi la pericolul care ne ameninţă din interior? întreabă cu viclenie Monetti. Ţi-e greu să-i pronunţi numele?

Rozzero îi înapoiază lui Monetti dosarul negru, îşi încrucişează mâinile, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, şi îşi propteşte bărbia pe degetele noduroase.

— Da, admite el. Poate pentru că el a fost unul dintre ai noştri şi acum l-am dat deoparte, smulgându-i frâiele din mâini... Da, vorbesc despre cardinalul de Guillio!

O siluetă iese dintr-un boschet stufos.

E un bărbat îmbrăcat într-o haină strânsă pe corp, cu faţa ascunsă sub o cagulă; poartă ochelari cu infraroşii.

Traversează grădina din câţiva paşi, şi ajunge la baza înaltului zid al imobilului, pe care-l evaluează imediat din priviri. A venit aici de două ori în cursul ultimelor trei zile pentru a studia locul. Şi-a programat în minte ascensiunea şi deja cunoaşte cele mai mici proeminenţe ale zidului:

jgheabul, îmbinările pietrelor, micile ieşinduri. Şi-a întipărit în memorie întreaga faţadă.

Se avântă, cu pieptul lipit de zid, cu un braţ ridicat spre streaşină, apucându-se de pietre cu mâinile înmănuşate; se caţără ca un păianjen, iute, cu privirea îndreptată în sus.

Urcă astfel patru etaje, fără să manifeste niciun pic de oboseală sau de ezitare. Reuşeşte să se cocoaţe până la un balcon şi încalecă balustrada. Obloanele sunt închise. Scotoceşte într-una dintre cele două genţi din piele pe care le poartă agăţate de centură şi scoate din ea o mică trusă cu unelte.

Fără zgomot, cu răbdare, începe să lucreze la sistemul de închidere al jaluzelelor.

Un sfert de oră mai târziu, intră în apartamentul cardinalului de Guillio. Ochelarii cu infraroşii îi oferă o vizibilitate perfectă în întuneric. Se fofilează ca o pisică, îndreptându-se spre un culoar care comunică cu trei încăperi, ultima dintre ele fiind cea a cardinalului.

Pătrunde în interiorul ei, călcând tiptil cu tălpile de cauciuc pe mocheta groasă care-i amortizează paşii. Înaintează puţin şi ajunge în faţa patului. Cardinalul doarme culcat pe partea dreaptă: o formă masivă, mulată în cearşafuri, respirând încet, abia sesizabil.

Vizitatorul scoate din a doua geantă o seringă hipodermică. A făcut un mic zgomot. Un fel de fâşâit, un sunet infim, produs de deschiderea trusei? Sau apropierea pericolului îl alertează pe bărbatul adormit? Să fie oare premoniţia morţii care tocmai a pătruns în camera lui?

Pleoapele cardinalului se deschid. Se ridică puţin. Vede vârful seringii pe care un spectru negru îl îndreaptă spre el. Vede ochelarii cu infraroşii care-l fixează cu o privire oarbă.

Şi atunci, mintea lui se trezeşte, părăseşte visul şi este

surprinsă de această realitate înspăimântătoare. Se întreabă: „De ce?”

Bărbatul introduce acul în gâtul victimei sale, care deschide larg ochii plini de groază. Ochii holbaţi de perspectiva unei morţi groaznice, care deja îi îngheaţă sângele, îl paralizează, îl sufocă.

Ucigaşul împinge până la capăt pistonul seringii. Guillio se zvârcoleşte. Mâinile lui, obişnuite să gesticuleze pentru a-şi sublinia vorbele, se aruncă acum cu disperare în aer, încercând să apuce ceva sau pe cineva de care să se agaţe.

Conştiinţa lui încă mai trăieşte o fracţiune de secundă după ce inima a încetat să bată. Şi, în acest atom de viaţă, Guillio îl imploră pe creator să-l ierte pentru toate faptele rele pe care le-a comis în timpul apostolatului său.

Această fracţiune de timp furată morţii este cel mai înfiorător coşmar: o întrebare fără răspuns.

În atmosfera închisă, plină de mirosuri farmaceutice, a acestei camere în care Papa pare să doarmă, aşteptând să fie depus în sicriu, răsună deodată ţârâitul necuviincios al unui telefon mobil.

Monetti îşi duce imediat aparatul la ureche.

— Da... Da, se mulţumeşte el să spună. Da...

După ce închide telefonul, se întoarce spre Rozzero şi îl anunţă:

— Gata, prietene, s-a făcut. De-acum, Vaticanul ne este devotat pe de-a-ntregul; cardinalul Guillio a decedat în somn, în urma unei crize cardiace.

Rozzero se închină şi îşi apleacă fruntea pentru a-şi ascunde faţa în palme. Murmură cu voce sufocată:

— Dumnezeu să-l odihnească! Urmează ultima luptă, care va avea loc în Franţa.

Monetti se îndreaptă spre uşă. Înainte de a părăsi

încăperea, adaugă:

— Biserica e salvată. E timpul să fiu alături de Montespa la încheierea acestui ultim act. O să iau avionul chiar în noaptea asta, ca să ajung la nunţiatura din Paris.

85.
Eliminări

Sâmbătă, ora şapte şi patruzeci şi cinci de minute

Mosele nu a reuşit să închidă ochii toată noaptea. Doar a aţipit în câteva rânduri, la biroul lui, cu capul culcat pe braţe. Scurte reprize de toropeală, mai mult provocatoare de nelinişte, decât odihnitoare, din cauza frânturilor de coşmar prezente permanent la hotarul conştiinţei sale.

Îşi prepară o cafea, străduindu-se să nu facă niciun zgomot, ca să n-o trezească pe Émylie. Şi apoi se decide.

Îşi împachetează combinezonul cel nou pentru scufundări, pe care şi l-a cumpărat în ajun, imediat după întoarcerea la Paris; îl aşază în raniţă, alături de tuburile de oxigen, lanternă, mască, dispozitivul pentru reducerea presiunii, labele de înot şi inelul.

Apoi scrie un bilet pentru Émylie şi îl lasă la vedere, pe comoda din vestibul.

Închide uşa apartamentului în urma lui, conştient că Émylie şi Hertz o să-i reproşeze această iniţiativă. Dar nu mai vrea să aştepte. Nu mai poate să aştepte.

Coboară scara pe jos, ca să-şi dezmorţească picioarele, traversează curtea, parcurge câţiva metri pe strada Porte-Branción şi ajunge la maşină.

Doi bărbaţi, instalaţi într-o Lagună gri, se pregătesc să-l urmărească. Unul dintre ei îi trimite imediat un mesaj cardinalului Montespa.

Ora opt şi douăsprezece minute.

Soneria telefonului îl trezeşte pe Martin Hertz din somn. Sunetul insistent îl face să realizeze că e vorba despre telefonul mobil. Îşi aduce aminte că l-a lăsat într-unul dintre buzunarele pantalonilor. Îşi saltă trupul enorm din pat.

— Alo? întreabă el.

La capătul firului se aude vocea Primului. Neobişnuit de tensionată.

— Orient-Origine... Englezul a murit, Martin! Azi-dimineaţă, la ora şapte... Am aflat adineauri.

Lui Hertz i se face brusc frig. Se întreabă dacă a înţeles bine ce i-a spus Primul. Îl roagă să repete.

— Trezeşte-te, pentru Dumnezeu, ţi-am zis că a murit Coward! A avut un accident pe bulevardul periferic, în timp ce se îndrepta spre biroul lui.

— Dar cum s-a întâmplat? întreabă Hertz. I s-a făcut rău? Parcă suferise deja două infarcte.

— Exact! răspunde Primul. Nu mai fuma şi nu mai bea de la operaţia pe inimă. Şi atunci, de ce era beat la volan?

— Beat, el? se miră bătrânul avocat. La ora aia?

— Da, ai auzit bine, era beat! Cel puţin asta e prima constatare de care dispunem. Desigur, se va efectua şi o autopsie în urma căreia vom afla dacă nu a înghiţit vreo substanţă.

— Te gândeşti la otrăvire? E absurd...

— Eu sunt şocat. Coward nu putea să fie beat. O să te sun din nou, imediat ce aflu alte veşti. Poate că îmi fac eu gânduri degeaba. Sper...

Hertz rămâne încremenit pe loc multă vreme după ce Primul închide telefonul. Frigul de care a fost cuprins mai devreme i s-a răspândit acum prin toate venele. Ca un venin.

Forza-6 s-a urcat cu agilitate pe-pervazul ferestrei. A tăiat geamul cu ajutorul unui diamant şi şi-a introdus mâna prin orificiul circular. A deschis fereastra, s-a strecurat în încăpere, orientându-se cu uşurinţă conform planului memorat. Toate informaţiile necesare au fost menţionate în fişa nr. 2 a ţintelor.

Când pătrunde în salonul albastru, infirmul tocmai încheie o convorbire telefonică. „O să te sun din nou, imediat ce aflu alte veşti. Poate că îmi fac eu gânduri degeaba. Sper...”

Ţinta stă cu spatele. Forza-6 ajunge lângă ea, făcând patru paşi agili şi siguri.

O mână înmănuşată se lipeşte brutal de gura Primului, împiedicându-l să strige.

Apoi, totul se derulează cu o asemenea viteză, încât Primul nici nu are timp să realizeze pe deplin că va muri. Ghiceşte însă că asta se va întâmpla. Doar ghiceşte. Un gând îi trece fulgerător prin minte, în timp ce scaunul lui rulant e împins violent pe scară. O imagine: cea a unui trup mumificat, într-un mormânt acoperit de ape... „Isus!”

Scaunul se prăvăleşte, azvârlind din el corpul pe jumătate paralizat. Membrele lipsite de viaţă se agită dezordonat în toate direcţiile.

Primul îşi fracturează ceafa izbindu-se de muchia ultimei trepte şi se mai rostogoleşte o dată, după care se opreşte, nemişcat, pe pardoseala holului.

Mai sus, Forza-6 a părăsit deja palierul.

Alertat de zgomot, André se repede în hol. Spectacolul îl şochează. O roată a scaunului răsturnat încă se mai învârte în gol; un pantof întors cu talpa în sus, pe o treaptă; Primul zace zdrobit, cu faţa întoarsă spre plafon, cu ochii măriţi de groază...

— Dumnezeule mare, Marc! urlă André, alergând spre corpul nemişcat.

Pulsul nu se mai simte. Chipul victimei e încremenit într-o mască asimetrică.

Dar cum s-a întâmplat?

André se prăvăleşte peste pieptul Primului, prietenul lui.

Forza-6 traversează parcul cu paşi largi, elastici. Ajunge

la zidul incintei exact în locul în care a început să se caţere cu un sfert de oră mai devreme. Dintr-o săritură ajunge în stradă unde îl aşteaptă un Peugeot 407, cu motorul pornit.

— Demarează! Ia-o din loc!

Forza-7 porneşte maşina în trombă.

Bătrânul tocmai vorbea la telefon când am intervenit, spune Forza-6. Ştia deja ce s-a întâmplat cu prima ţintă. L-am auzit pronunţând numele interlocutorului său: Martin.

— Martin Hertz, avocatul! Prada cea mare.

— Nu mai e demult avocat.

— Ştiu, dar aşa îl numeşte Eminenţa Sa.

Ora zece şi treizeci şi cinci de minute.

Mosele şi-a îmbrăcat noul combinezon de scufundare. Mai întârzie puţin până să-şi pună masca. Aşezat pe malul noroios al iazului, contemplă dâmbul de pământ şi trestiile care-l acoperă. Tărâmul Umbra.

Mânuieşte inelul cu gesturi mecanice. Gândurile îi rătăcesc în dezordine, încălecându-se unele peste altele. Francis, Norbert Souffir, Ernesto Pontiglione... Şi abatele Jacques... Şi Loja Primară... Minciunile unora şi ale altora. Sau secretele lor. Sau tăcerile lor.

O burniţă cenuşie învăluie pădurea ce mărgineşte lacul, destrămând fumarolele albe ce se ridică la suprafaţa apei.

Savurează acest moment de pace, în singurătatea şi liniştea dimprejur, respirând cu plăcere aerul aburit în care mirosul de muşchi umed se amestecă cu cel de mâl şi de scoarţă macerată.

Se va scufunda, asta e sigur. Dar nu ştie când. Toropeala în care se complace îi provoacă o stare de reculegere neobişnuită. O meditaţie spirituală în care se cufundă, fără să-şi fi propus acest lucru.

O seninătate vecină cu somnolenţa.

O să plonjeze, dar mai târziu. Are timp. Are tot timpul.

Ora zece şi patruzeci şi şase de minute.

Lea încearcă să-şi ţină ochii deschişi. Se luptă cu o irezistibilă dorinţă de a dormi. Ştie că starea ei e o consecinţă a tratamentului ce i se administrează de când a aflat despre moartea abatelui Jacques şi despre incendierea casei de la ţară.

Dramele acestea i-au smuls inima din piept. Nu mai e decât o biată carcasă goală.

Aşezat lângă patul ei, Martin o priveşte cum se luptă împotriva somnului, cum pleoapele îi devin tot mai grele la fiecare clipire. Şi se întreabă dacă soţia lui nu-l detestă acum.

Lea se străduieşte să vorbească, cu voce tremurată:

— Nu arăţi prea bine.

Aşadar, încă se mai gândeşte la el şi chiar e îngrijorată de sănătatea lui.

— Totul e în regulă, îţi jur... N-am dormit prea bine, asta-i tot.

— Ochii tăi mint, Martin. Şi îţi cunosc atât de bine ochii ăştia de ipocrit!

— N-am venit să te văd pentru a vorbi despre mine, ci despre tine. O să te lase curând să ieşi din spital, nu-i aşa? Cred că o să fiu o dădacă excelentă acasă.

Lea ridică din umeri.

— Tu? Să mă îngrijeşti tu? Mă întreb dacă nu prefer să rămân la spital...

Soneria telefonului lui Hertz îi acoperă glasul.

— Mai ales dacă o să fiu mereu deranjată de telefonul tău mobil, subliniază ea, pe un ton aspru.

Hertz îşi duce aparatul la ureche. Păleşte, deschide larg gura, încercând să-şi recapete suflul. Lovitura pe care tocmai a primit-o îl afundă în scaunul lui ca pe un boxer sleit după ultima rundă a meciului.

— Da, André... Marc a murit... Scaunul lui cu rotile... Da. Pe scară...

Lea îl fixează cu privirea. Hertz are chipul descompus; închide telefonul; degetele îi tremură.

— Ce s-a întâmplat? Cine a murit? Pari absolut devastat.

— Un vechi prieten... Nu-l cunoşti. Nu cred să-ţi fi vorbit vreodată despre el. Iartă-mă, trebuie să te las acum. O să mă întorc curând, îţi promit, draga mea. Dar acum trebuie să plec.

Se ridică, cu picioarele moi, cu un nod în gât.

— E tot afacerea aia care nu se mai termină niciodată, nu-i aşa? îl întreabă ea.

Dar Hertz a ajuns deja în pragul uşii. Se întoarce spre Lea. I se pare mai fragilă, mai slabă ca de obicei.

— Mai târziu, promite el. O să-ţi spun totul mai târziu.

Se repede pe culoar şi se îndreaptă spre ascensoare. Marc Masquet, Primul... Mort la scurtă vreme după Englez. Nu, nu este o coincidenţă, se gândeşte el. Gardienii Sângelui au declanşat un program de eliminare. Toţi fraţii Lojii Primare sunt în pericol. Şi Mosèle. Dar cum? „Cum de cunosc Gardienii Sângelui identitatea tuturor fraţilor mei?”

Intră în ascensor şi formează numărul de telefon al lui Didier Mosèle. Trebuie să-l prevină cât mai repede.

Ora zece şi patruzeci şi opt de minute.

Plouă mărunt pe suprafaţa iazului. De pe mal, din raniţă, telefonul mobil al lui Mosele emite o melodie metalică. De patru ori la rând.

„Aţi sunat la numărul lui Didier Mosele, care este indisponibil în acest moment. Lăsaţi mesajul dumneavoastră şi vă voi suna cât mai curând posibil”.

Mosele înoată printre lungile alge brune, croindu-şi drum la lumina lanternei. În mâna stângă ţine inelul. La brâu, poartă un cuţit băgat în teacă şi o pungă din plastic goală,

în care speră cu ardoare că va depune în curând Evanghelia lui Isus...

86.
Descoperirea lui Mosele

Ora zece şi cincizeci de minute

O sonerie. Cea a telefonului fix. Émylie iese din cameră, cu mintea anchilozată de somniferele luate în ajun. Îl strigă pe Didier. Nu primeşte niciun răspuns şi atunci se îndreaptă spre vestibul. Ridică receptorul telefonului aşezat pe comodă şi mormăie un „alo” răguşit.

Recunoaşte vocea lui Hertz. Îl pune să repete ce spune. Are nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă:

— Încerc să dau de Didier cât mai repede. E cu tine sau s-a dus la Fundaţie? Nu răspunde la telefonul mobil.

— Cred că doarme în biroul lui... Aşteaptă puţin! Văd un bilet aici. Da, da, e scrisul lui.

— Ţi-a lăsat o scrisoare? se miră Hertz, îngrijorat. De ce?

— O citesc acum: „Draga mea îimylie, nu mai am răbdare; mă duc să fac noi scufundări în iazul Umbra. E insuportabil pentru mine să ştiu că Adevărul este atât de aproape şi eu nu acţionez în niciun fel. Anunţă-l pe Martin; să mă ierte că nu mi-am ţinut promisiunea. O să fiu prudent. Dar vreau să văd. Să VĂD! Te sărut. Didier”.

La celălalt capăt al liniei se aude un strigăt:

— Nebunul!

— Ce se întâmplă, Martin? Didier e în pericol? Credeam că am scăpat de Gardienii Sângelui...

— Mai există şi alţii, Émylie. Şi mult mai numeroşi, de data asta! Sunt pe urmele noastre. Nu ştiu de câtă vreme ne amăgesc... Cred că aşteptau să rezolvăm enigma ca să ne vină de hac. Ăsta era planul lor. Bineînţeles! Şi acum fac ordine, pentru a înhăţa miza. Le-am servit Secretul pe tavă. Fir-ar să fie! Au pus ştreangul de gâtul lui Didier... Iar eu i-am ajutat să-l înnoade, aruncându-l în luptă! Aşa cum am făcut şi cu Francis... I-am condamnat pe amândoi!

— Explică-mi mai clar, nu înţeleg nimic din ceea ce îmi spui, îl imploră Émylie, cuprinsă de panică.

— L-au omorât pe Primul... Şi pe un alt frate! Toţi vom fi ucişi. Trec să te iau şi să mergem să-l căutăm pe Didier în pădurea Orientului. N-ai nicio veste de la socrul tău?

— Nu, niciuna.

Émylie închide telefonul. Mâna în care a ţinut receptorul e umedă. Tremură. O frică surdă, dăunătoare, morbidă, o loveşte în stomac. „Didier!”, strigă ea inutil, repezindu-se în birou. E pustiu.

Se gândeşte la apa neagră şi nămoloasă a iazului. Şi se înfioară ca şi cum ar plonja goală în el.

Ora zece şi cincizeci şi şapte de minute.

Din câteva mişcări ale braţelor, Didier ajunge pe fundul mlaştinii. Examinează crestătura circulară săpată în dala albă de piatră. Aceeaşi circumferinţă ca aceea a inelului. O închizătoare...

Mosele îşi închipuie cu uşurinţă cum funcţionează. Inelul trebuie să fie introdus în fantă, în care se încastrează perfect şi alunecă până la un fel de clapetă sau ceva asemănător care declanşează un dispozitiv.

Greutatea inelului, diametrul său, viteza cu care va cădea, toate au fost, cu siguranţă, calculate de Hugues de Payns, astfel încât obiectul – şi numai acest obiect – să pună în mişcare un mecanism ingenios de deschidere a dalei.

Poate fără să cunoască adevăratul motiv, Primii fraţi trebuiau să transmită din generaţie în generaţie această „cheie”. Numai acest inel poate deschide Mormântul lui Hristos. Un ritual care, dacă n-ar fi fost respectat, ar fi curmat pentru totdeauna speranţa pătrunderii în mormânt.

De Payns, moştenitor al Tradiţiei, a conceput un dispozitiv complex în jurul acestor câtorva sute de grame

de aramă şi de cositor.

După un răgaz de gândire, Mosele aşază inelul în despicătura pietrei.

Câteva clipe de aşteptare. Şi de îngrijorare: şi dacă, cu trecerea timpului, dispozitivul Templierilor s-a blocat...? Trec câteva secunde prelungi, după care, la baza zidului, un bloc de piatră începe să tremure şi să se deschidă lent, anevoie, degajând o intrare suficient de largă pentru a-i permite unui om să se strecoare prin ea.

Mosele pătrunde în intrând. Este uimit. Drumul e blocat de un al doilea zid, aflat la un metru distanţă de primul. Înaintează de-a lungul lui, cu o oarecare teamă. Lanterna nu luminează decât o mică suprafaţă din acest locaş.

Zidul se răsuceşte după curba celui dintâi, lăsând doar un mic culoar de acces, în care umerii lui Mosele se ating de piatră. Geloze vâscoase i se lipesc de faţă, de încheieturile mâinilor şi de glezne.

După o vreme, descoperă că trebuie să coboare progresiv pentru a urma drumul impus de această misterioasă arhitectură. Şi realizează că a pătruns în labirintul desenat de cei doi copişti din Padova. Un labirint vertical. Un puţ compus dintr-o dublă încolăcire de piatră, secţionată de mai multe paliere care încetinesc înaintarea exploratorului. Ici-colo, cavităţi deschise în diferite direcţii. Mosele alege una la întâmplare, care-l duce la doi metri mai jos, pe un palier înfundat. Trebuie să urce din nou şi să caute altă cale. Dar, înainte de asta, ca să nu se rătăcească, gravează cu ajutorul cuţitului o săgeată deasupra acestei prime fundături.

Alege o altă deschizătură şi se lasă să alunece în josul ei.

Un labirint vertical! „Explorându-l, îl vei găsi pe fratele tainic”. Isus însuşi a conceput planul Mormântului Său...

Ora unsprezece şi douăsprezece minute.

Forza-8 şi 9 i-au înlocuit pe Forza-4 şi 5 şi s-au postat la pândă în camioneta unei spălătorii, în faţa imobilului cu numărul 33 de pe strada Porte-Brancion. Văd Citroënul lui Martin Hertz oprindu-se pe marginea străzii, cu farurile de avertizare aprinse.

Bătrânul avocat coboară din maşină, îmbrăcat cu o haină groasă, pantaloni de velur, purtând pe cap o pălărie ridicolă, în formă de clopot, şi încălţat cu o pereche de cizme.

Traversează curtea în grabă, în ciuda trupului său corpolent.

— Forza-8 către Centrală... Confirmare de apel de la Forza-11, din locul de supraveghere de pe strada Jacquard! Martin Hertz tocmai a sosit la domiciliul lui Mosele. Ce se întâmplă cu acesta din urmă? Aveţi veşti?

Răspunsul se aude imediat, în receptor. Vine de la Forza-1 care centralizează toate informaţiile şi retransmite ordinele cardinalului Montespa:

— A trecut mai mult de o oră de când s-a scufundat. Forza-4 şi 5 supraveghează în permanenţă iazul. Conform spuselor lor şi judecând după durata de funcţionare a tuburilor de oxigen, Mosele dispune de o mare autonomie.

— Şi celelalte ţinte?

— Ţinta Granvel a *căzut* de pe o rampă de metrou, la trecerea unei garnituri, cu mai puţin de un sfert de oră în urmă. Tipul a fost sfârtecat. Operaţiunea se va încheia definitiv în această seară.

Ora unsprezece şi optsprezece minute.

După cinci tentative nereuşite, Mosele ajunge, în sfârşit, într-un compartiment cu plafonul jos şi boltit. Dintr-un zid, se reliefează un volant gros şi mare, din oţel ruginit, ros, colorat în roşu şi negru.

Chiar deasupra acestui dispozitiv e desenat un peşte, peste care a fost gravată, în piatră, o cruce. Nu există nicio îndoială că acest volant acţionează un nou mecanism care permite accesul în Mormânt. Mosele îşi fixează lanterna la brâu şi apucă volantul. E nevoit să stea ghemuit, cu picioarele pe sol, cu podul palmelor sprijinite zdravăn pe perete, pentru a debloca roata înţepenită în piatră de secole întregi de coroziune.

Se uită la ceas, calculând cantitatea de nitrox care i-a mai rămas. Alegerea acestui amestec de oxigen şi azot îmbogăţit cu oxigen îi permite un timp de scufundare mai lung decât i-ar fi oferit utilizarea aerului comprimat.

Ora unsprezece şi douăzeci şi patru de minute.

— Forza-8 către Centrală... Ţintele Martin Hertz şi Émylie Mariane ies din imobil. Urcă în maşina lui Hertz. Repet: au fost bine identificate. Cer confirmarea acţiunii de urmărire.

— Aveţi autorizarea de la Centrală. Nicio intervenţie fizică înainte de ordin. Eminenţa Sa va ajunge acolo.

— Cardinalul va fi singur?

— Nu. E însoţit de Monseniorul Monetti. Forza-9 îi conduce. Succes, Forza-8!

Forza-8 se întoarce către partenerul său.

— Pun pariu că avocatul şi femeia ne vor conduce în pădurea Orientului.

— E normal, după felul în care s-a îmbrăcat bătrânul. S-a împopoţonat aşa de parcă ar merge să pescuiască broaşte!

Ora unsprezece şi treizeci şi şase de minute.

Rugina se sfarmă în mici particule care plutesc în apă împrejurul lui Mosele. De câteva minute, volantul s-a urnit din loc şi se mişcă în jurul axului său.

Şi, în sfârşit, se răsuceşte.

Mişcarea e imediat urmată de bubuit şi de zgomotul făcut de nişte lanţuri, de osii metalice, de roţi dinţate. Solul e zgâlţâit şi începe să se încline. O trapă. O trapă care basculează brusc, antrenându-l pe Mosele într-un torent violent.

Tânărul cade într-o nouă sală. Se trezeşte zăcând pe jos, în apa de câţiva centimetri înălţime. Umărul stâng s-a lovit puternic de sol. Se ridică greu, sub jetul violent de apă care curge din prima cameră. Aude bubuitul care însoţeşte scrâşnetul fiarelor în acţiune... Trapa se închide, împiedicând astfel inundarea acestei noi încăperi.

Apa îi ajunge până la jumătatea pulpei piciorului, îndreaptă lumina lanternei înaintea sa şi descoperă un alt volant. „Comanda de ieşire!” îşi ridică masca pe frunte şi îşi scoate tubul din gură pentru a respira în voie.

Întuneric. De fiecare parte a conului de lumină a lanternei, e o noapte adâncă. Se răsuceşte pe călcâie, încet, plin de teamă şi de speranţă faţă de ceea ce o să vadă. Ceea ce trebuie să vadă. Acolo, un stâlp bondoc, lipit de zid. Aici, grinda unei bolţi cu arcuri de unghi. Dincolo, în centrul acestei cripte, un sarcofag de piatră. Un paralelipiped simplu, acoperit cu o dală, o placă groasă de marmură luminată de lanternă.

Mosele avansează câţiva paşi, deşi îşi simte muşchii paralizaţi şi inima încleştată de frică. Înaintează până la acest mormânt modest, pe a cărui suprafaţă e gravat desenul perfect al unui triunghi.

Cade în genunchi în faţa lui, ca un pelerin istovit, ajuns la capătul călătoriei sale. Plânge pentru el, pentru lume şi pentru violenţa acesteia, pentru ura şi grandoarea ei, pentru războaiele inutile şi scurtele răgazuri de pace, pentru integrism şi hoardele de nebuni, pentru Dumnezeul care nu există decât în sufletul oamenilor, pentru Dumnezeul care nu s-a putut crea decât născându-se din

el însuşi... îşi plânge bucuria şi suferinţa. Bucuria de a fi descoperit cel mai improbabil dintre mistere, suferinţa de a fi nevoit să distrugă credinţa a milioane de oameni, dezvăluindu-l.

Mosele îşi aşază mâna dreaptă pe marmura Mormântului lui Isus, într-un gest de salut fratern.

Sub această piatră doarme un vechi prieten, plecat într-o călătorie statică de-a lungul secolelor şi păstrând drept unic bagaj propria Evanghelie aşezată pe piept.

Mosele începe să împingă placa de piatră ce închide Mormântul.

87.
Sărutul lui Hristos

Ora unsprezece şi patruzeci şi trei de minute.

Din spatele barierei de trestii, Forza-4 şi 5 privesc prin lentilele binoclurilor. În micul receptor plasat în ureche, Forza-4 aude anunţul de la Centrală, care-l previne că Martin Hertz şi Émylie Mariane au fost urmăriţi din Paris şi că maşina lor circulă în viteză pe autostradă, în direcţia Troyes.

Forza-4 cere o estimare a orei de sosire, aplecându-se să vorbească în microfonul-brăţară.

— Dacă n-o păţesc din cauza vitezei mari, o să ajungă acolo în mai puţin de două ore. Forza-8 şi 9 abia pot să se ţină pe urmele lor!

— Şi Eminenţa Sa?

— Cardinalul e pe drum. O să ne dea, în curând, ordinul de a interveni. Rămâne pe frecvenţa mea. Ce-i cu Mosele?

— Încă n-a urcat. Deja mă îngrijorează.

Ora unsprezece şi patruzeci şi opt de minute.

— Martin, chiar vrei să facem un accident?

— Dacă aş putea să merg mai repede... încearcă să-l suni din nou pe Didier. Sună-l încontinuu. Încă o dată. Nu te opri...

— Nu răspunde. Dau mereu de căsuţa lui vocală; i-am lăsat o mulţime de mesaje. Crezi că s-a scufundat?

Hertz întoarce brusc volanul, pentru a depăşi pe partea dreaptă o maşină care nu-l lasă să treacă, în ciuda atenţionărilor repetate făcute cu farurile. Citroënul ţâşneşte din urmă pe şoseaua udă.

— Martin! ţipă Émylie.

Hertz restabileşte traiectoria maşinii şi măreşte viteza, pentru a intra din nou pe banda stângă. Şi abia atunci

răspunde:

— Da, sunt convins că nebunul ăsta e acum în apa acelui iaz afurisit! Şi spun asta fiindcă îmi închipui că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru, dacă aveam cu treizeci de ani mai puţin şi eram în forma lui fizică.

— Forma lui! Fumează cel puţin un pachet de ţigări pe zi şi cred că până alaltăieri n-a mai făcut scufundări de ani întregi!

— E doar o mlaştină, o încurajează Hertz. Doar o mică mocirlă prăpădită! Un tip ca el, chiar şi cu plămânii lui îmbâcsiţi, n-are de ce să se teamă de o asemenea baltă.

— Vocea ta sună grozav de fals, Martin.

Ora douăsprezece şi patruzeci şi două de minute.

Mosele a depus eforturi înverşunate ca să urnească dala de marmură. Centimetru cu centimetru, a împins piatra cu toată puterea, cu muşchii braţelor întinşi la maximum, gata să se rupă. Tendoanele îl dor, şalele îl ard, coapsele i-au înţepenit din cauza crampelor, dar, până la urmă, a reuşit.

Ia din nou lanterna în mână şi luminează cu ea interiorul sarcofagului. Şi vede.

Rămăşiţele lui Isus. Cadavrul lui Hristos, mumificat de secolele trecute şi transformat într-o masă cenuşie. Fragilă îmbinare de piele uscată, oase şi ţesuturi pergamentoase.

Lumina lanternei pătrunde în orbite şi pare să însufleţească privirea. O viaţă supranaturală. Pielea întinsă pe dinţi desenează un zâmbet crispat care înghite toată partea de jos a feţei lipsite de proeminenţa nasului.

„Rămăşiţele pământeşti ale unui om bătrân. Un corp de pulbere!”

Pe pieptul descărnat e aşezat un pachet din piele brună, pătată, acoperit cu un strat de mucegai. Mosele se abţine să atingă această mărturie a adevărului, această dovadă a

imposturii religioase.

Apoi se decide să-l ia. Trebuie să tragă cu putere spre el acest obiect ai cărui atomi s-au amestecat cu cei ai cadavrului. Se aude un zgomot de sfâşiere. Ca şi cum ar rupe puţin din carnea mortului. Ca şi cum acesta ar refuza să i se smulgă secretul.

Mosele deschide pachetul cu gesturi meticuloase. Pielea în care e învelit se desprinde în fâşii şi se sparge.

Îndreaptă fasciculul de lumină pe o foaie acoperită cu un scris fin, strâns, ordonat. Se gândeşte la Norbert Souffir care l-ar fi alimentat pe Largehead cu această caligrafie, pentru a sustrage din ea şi cel mai mic mister...

Norbert, Francis, Pontiglione...

Mosele depune cu delicateţe manuscrisul în punga ermetică pe care a adus-o cu el.

Îşi pune din nou masca şi tubul aparatului pentru reducerea presiunii şi începe să răsucească volantul care trebuie să-l elibereze din această cameră mortuară. Spre marea lui surpriză, această a doua roată se manevrează uşor, spre deosebire de precedenta. Cu siguranţă, atmosfera uscată din această parte a edificiului a permis păstrarea mecanismului în stare bună de funcţionare.

Mosele se aşteaptă să vadă trapa plafonului deschizându-se şi se pregăteşte să primească trombele de apă asupra lui. Va aştepta până când cripta va fi complet inundată şi atunci va înota iar, refăcând drumul în sens invers, în labirintul vertical şi elicoidal. Se va orienta după marcajele pe care le-a gravat înainte în piatră.

Dar nimic din toate astea nu se întâmplă.

Şi totuşi, se aude un zgomot prelung de lanţuri care se freacă între ele, începând să acţioneze o maşinărie îndepărtată.

Mosele e cuprins brusc de frică; tot corpul lui vrea să se elibereze. Dala trebuie să coboare! Apa trebuie să inunde

această cameră... N-are nicio importanţă dacă rămăşiţele pământeşti ale lui Isus vor fi înecate. Trupul lui nu reprezintă nimic, numai Evanghelia sa e importantă!

Şi acesta este testamentul pe care Mosele vrea să-l aducă la suprafaţă.

Nu, nimic nu se întâmplă. Nu se petrece încă nimic, în afară de câteva scrâşnete, fricţiuni, izbituri, ce răzbat din adâncul Mormântului, din zidurile care se cutremură. Iar praful se destramă printre îmbinările pietrelor.

Teama s-a transformat în teroare. Mosele îşi imaginează ce-i mai rău. Pentru că acum tot Mormântul vibrează.

Apoi, într-un bubuit aspru, un bloc de piatră se desprinde din zid, proiectat din cavitatea sa de o trombă de apă. Urmează încă una. Care aproape că-l loveşte pe Mosele în cap. Pietrele scrâşnesc, jeturile de apă şuieră.

Şapte, opt pietre groase sunt azvârlite din alveolele lor, eliberând o apă noroioasă care umple rapid, curgând în şuvoaie, cripta funerară. Capcana concepută de Hugues de Payns şi de fraţii săi se închide asupra lui Mosele şi acesta realizează, îngrozit, că-i lipseşte un ultim element în această explorare: cheia cu care să iasă din Mormânt.

Ora treisprezece şi unsprezece minute.

Émylie se uită agitată la ceas. Minutele se scurg, parcă în afara timpului normal. Maşina lansată ca un obuz pe autostrada udă, acest bărbat bătrân şi corpolent care nu mai ştie să vorbească decât proferând injurii grosolane, aceste mesaje zadarnice cu care umple căsuţa vocală a lui Didier Mosele, toate, laolaltă, alcătuiesc un coşmar înfiorător de viu. O ecuaţie dementă, în care se învălmăşesc o mulţime de necunoscute.

Didier s-a scufundat în iaz. De-acum, aceasta e o certitudine. Émylie face un calcul rapid: plecarea de-acasă, timpul necesar parcurgerii drumului până la tărâmul

Umbra, cantitatea maximă de oxigen din butelii... O aritmetică disperată.

În criptă, apa a ajuns până la nivelul dalei superioare. Mosele înoată de-a lungul zidurilor, căutând să descopere un loc de trecere. Ştie că, în curând, rezerva de nitrox nu va mai fi suficientă pentru a-i alimenta plămânii. Acest mormânt poate deveni chiar al său.

Deodată, se produce un fenomen înspăimântător. Şi magnific!

Rămăşiţele lui Isus părăsesc sicriul de piatră. Devenit prea uşor în acest spaţiu acvatic, trupul descărnat începe să plutească, descriind o uimitoare coregrafie mortuară, părând să se însufleţească în gesturi lente, dezordonate.

Mosele admiră această fascinantă înviere ce se petrece sub lumina lanternei sale. Spectrul livid se smulge din linţoliul lui transparent. Se leapădă de el, într-o eliberare atât de mult aşteptată, atât de mult sperată vreme de douăzeci de secole.

Iar Isus, cu grimasa lui surâzătoare, împins de curent, îşi întinde spre Mosele braţele slabe.

Cu spatele lipit de zid, Didier se zbate din răsputeri, încercând să scape de apropiata îmbrăţişare a lui Hristos.

Îşi aduce aminte atunci de coşmarul în care Francis îl trăgea în pământul înmuiat din pădurea Orientului, pentru a-i dărui o îmbrăţişare obscenă...

88.
Prietenul

Ora treisprezece şi cincizeci şi trei de minute

— Centrala către toţi Forza aflaţi în misiune în pădure. Martin Hertz şi Émylie Mariane şi-au parcat maşina şi se apropie de iaz. Forza-8 şi 9 să-şi supravegheze ţintele în continuare, iar Forza-4 şi 5 să li se alăture pentru eliminarea finală. Ordinul a fost dat de Eminenţa Sa. Ce se întâmplă cu Mosele?

Forza-4 răspunde:

— Încă nu a ieşit din apă. E foarte clar acum că a întâmpinat o problemă neaşteptată. Poate că a murit.

— Trebuie să fim siguri de asta, precizează Forza-1 de la Centrală. Este posibil ca Templierii să fi amenajat o cameră etanşă în mormânt.

Ora treisprezece şi cincizeci şi opt de minute.

Émylie aleargă printre trestii. Paşii i se afundă în noroi. Hertz o urmează la câţiva metri, gâfâind, cu pieptul arzând, cu inima când oprită în loc, când agitată de bătăi puternice.

Émylie îl strigă pe Didier. Strigă contra vântului care s-a înteţit şi zbuciumă ploaia cu violenţă.

Ajunge la malul iazului, găseşte raniţa şi telefonul mobil aşezat pe hainele mototolite ale lui Mosele şi îşi întoarce privirea spre acest tărâm numit Umbra, înconjurat de o apă neagră, frământată de aversele de ploaie.

Hertz ajunge lângă ea, chinuit de efort; îşi îndoaie trupul greu şi îşi sprijină mâinile pe coapse, parcă pregătindu-se să vomite. Dar, câteva secunde mai târziu, se ridică şi examinează, la rândul lui, locurile.

Îşi priveşte ceasul cu un gest mecanic.

— Ar fi trebuit să iasă, spune Émylie. Nu putea să

rămână atât timp în apă...

Hertz nu găseşte nimic să-i răspundă. Deznădejdea tinerei femei îi frânge inima de milă.

— Ce-o fi găsit acolo, dedesubt? întreabă ea.

Bătrânul avocat se întoarce spre bariera de trestii. A auzit zgomote. Şi voci.

— Dă-mi mâna, Émylie.

Se întoarce şi ea.

— Gardienii Sângelui? se miră Émylie când îi vede apropiindu-se pe cei patru bărbaţi înarmaţi, îmbrăcaţi în negru şi cu cagulele trase pe cap.

— Dă-mi mâna, repetă Hertz.

Îi întinde degetele îngheţate şi tremurătoare. Palma umedă a lui Hertz o linişteşte puţin, transmiţându-i o fărâmă de viaţă.

Abia poate să vorbească; articulează cu greu cuvintele. Şi spune:

— Ai fost trădat, Martin.

— Da, Émylie. Încep să înţeleg. De-abia acum! Dar mi-a fost imposibil să ştiu...

— Cine te-a trădat? Pe tine şi toată Loja Primară?

O trage pe Émylie spre el, îmbrăţişând-o patern, şi îi răspunde cu o nemărginită tristeţe:

— Nu poate fi decât unul dintre fraţii mei. Cel care avea acces atât la Vatican, cât şi la Loja Primară... Nu poate fi decât el. Prietenul meu... Un Iuda!

O înlănţuie pe tânără cu braţele sale, ca un tată. O s-o protejeze măcar pentru câteva secunde în plus cu corpul lui. Îi va servi drept scut efemer. Apoi, ea va fi secerată când el va fi deja mort.

Émylie priveşte chipul bătrânului, atât de apropiat de al ei. Nu a observat niciodată până acum că el poate oglindi o asemenea blândeţe. Se întreabă la ce şi la cine se gândeşte Hertz în această fracţiune de timp ameninţată de

moarte.

La Lea...

Şi la ea, la Émylie, ale cărei gânduri se îndreaptă spre Francis şi Didier.

Nici Hertz şi nici Émylie nu se gândesc la Isus.

O salvă de focuri de armă sperie un stol de raţe care îşi iau brusc zborul măcăind.

Ora paisprezece şi şaptesprezece minute.

O maşină neagră, cu aripile şi roţile murdărite de noroi, se opreşte la marginea unui drum întretăiat de şanţuri. Şoferul lasă motorul în funcţiune.

Un bărbat îşi îmbracă puloverul în mers şi iese din pădurea de trestii. Se îndreaptă spre maşină. Ajuns în dreptul acesteia, aşteaptă ca geamul portierei să fie coborât şi spune:

— *Dominus vobiscum.* S-a terminat, Monseniore. Doi dintre oamenii noştri se vor scufunda. Cred că Mosele a avut un accident, pentru că n-a mai ieşit din apă.

— *Et cum spiritu tuo.* Spune-mi, Forza-4... Cu Martin Hertz şi doamna Mariane...

Mâna lui Montespa se aşează pe marginea portierei, cu inelul strălucindu-i pe deget.

— Avocatul a făcut o pavăză din corpul lui. Abia când a căzut el am putut să...

— Da?

— Vroiam să spun că am eliminat cea de-a doua ţintă în timp ce prima căzuse la pământ.

— Asta nu mă miră din partea lui Martin. El şi latura lui cavalerească!

Cardinalul s-a adresat mai mult vecinului său care, aşezat alături, ocupă trei sferturi din banchetă: Monseniorul Monetti, uşor de recunoscut după mirosul lui de transpiraţie.

Întorcându-şi din nou privirea spre Forza-4, Montespa spune:

— Haideţi, faceţi în aşa fel încât cadavrele să se afle într-o atitudine demnă. Culcaţi-le într-o poziţie convenabilă: vreau să le văd.

— Monseniore! exclamă Forza-4. Chiar credeţi că e indicat? Avocatul a fost împuşcat drept în cap...

Pe un ton sec, care nu admite replică, Eminenţa Sa continuă:

— Ascultă-mi ordinele, Forza-4. Vreau să le văd! Du-te acum. Vin şi eu în două minute.

Gardianul Sângelui se întoarce spre masa densă de trestii, agitată de rafalele de vânt şi ploaie.

Montespa ridică geamul portierei.

— O să-l găsim pe Mosele, Monseniore, afirmă Monetti, cu glasul lui piţigăiat. Va fi nevoie de ceva timp, dar o să-l găsim până la urmă. Pe el şi pe...

— Şi pe Hristos, da! „Vizitează interiorul Pământului şi, explorându-l, îl vei găsi pe fratele tainic...”

Monetti surprinde lacrimile din ochii vecinului său.

— De ce plângi, Monseniore Montespa? Pentru că te vom numi curând Sfinte Părinte?

— Nu, Monetti. Îl plâng pe prietenul meu Martin Hertz, pe care l-am trădat. Îl plâng pe fratele meu... Pe el, pe Mariane, pe Pontiglione, Souffir, Mosèle, Guillio... îi plâng pe toţi, iar domnia mea de Papă nu mă va ajuta să mă consolez pentru faptul de a-i fi sacrificat. Îi iubesc şi îi urăsc fiindcă m-au obligat să săvârşesc asemenea acte! Să protejez sfânta Biserică, să păstrez o civilizaţie, să evit un haos îngrozitor... Şi, în sfârşit, îl plâng pe Hristos căruia i-am furat Adevărul.

Cardinalul Montespa deschide portiera, îşi aranjează pălăria, îşi ridică gulerul paltonului şi se îndreaptă spre pădurea de trestii care emite un vaiet monoton în

vacarmul vântului.

Înaintează fără să-i pese de soarta pantofilor săi, înghiţiţi, la fiecare pas, de noroi. Ar face acest drum târându-se în genunchi, ca un credincios care se căieşte!

Cu douăzeci şi cinci de minute mai devreme, a aflat că un bărbat a fost descoperit în maşina sa, într-o zonă de staţionare de pe autostrada Troyes-Paris. Zăcea mort la volan, golit de sânge, în urma unei răni provocate de glonţ, în partea dreaptă a burţii.

Particularitatea acestui fapt divers ţinea de numele victimei. Era vorba despre René Mariane, tatăl profesorului Francis Mariane, care se sinucisese cu trei săptămâni în urmă.

Cardinalul Montespa îşi ridică faţa spre ploaia care cade neîncetat. Primeşte prospeţimea apei ca pe un botez.

Va fi Papă. Şi Biserica îşi va urma călătoria ei misionară, având drept ghid Sfintele Scripturi.

Adevărul nu este decât acela care se învaţă.

Plutesc în imponderabilitate, lipiţi unul de altul, rotindu-se într-un cerc larg şi lent în cripta întunecată. Din când în când, intră în conul de lumină al lanternei căzute pe jos. Şi atunci apar ca doi fraţi gemeni, pe care timpul i-a despărţit, pentru ca, în final, să-i reunească.

Şi amândoi par să zâmbească.

89.
Epilogul lui Ioan

„Şi astfel, Hristos, care nu a murit pe Cruce, a îmbătrânit şi a venit lângă mine. M-a anunţat că scrierile sale vor fi denaturate, că Adevărul va fi trădat. Eu, Ioan, numit şi cel mai luminat dintre discipoli, «veritabila ramură a Arhitectului», voi lăsa posterităţii un testament ce va fi interpretat în mod fals. Şi ne vom strădui să nu-l trădăm în moarte aşa cum geamănul lui l-a trădat în viaţă”.

— Un frate geamăn? l-a întrebat tânărul pe Ioan.

Bătrânul, care continua să ţină strâns la piept inelul greu, din bronz, a zâmbit:

— Da. Născut din acelaşi pântece, la aceeaşi oră. A fost numit Toma.

Tânărul, un iniţiat recent al Lojii Primare, nu ştia prea multe dintre secretele celor în vârstă. Dar era nerăbdător să le cunoască şi curios să înţeleagă mai bine cine a fost cu adevărat acel om admirabil pe care tocmai l-au îngropat.

Bătrânul i-a spus:

— Cei doi fraţi s-au iubit câtă vreme au fost tineri. Apoi, Toma a început să sufere din cauza personalităţii prea puternice a lui Isus, din cauza inteligenţei lui, a marii sale purităţi, a exigenţei de care dădea dovadă. Isus era un pelerin neobosit care se ducea cu regularitate în Egipt, la Maeştrii Marelui Loc, deţinători ai ştiinţei arhitecţilor.

— La Deir el-Medineh? a întrebat adolescentul.

— Da, acolo. Ca să înveţe legile Planului. Pentru că aşa era numită antica învăţătură care-i impune omului să restituie în operele sale permanentul echilibru al Naturii.

— Şi Toma? s-a interesat tânărul.

— El a devenit gelos şi invidios pe fratele său care a adus lumina din templele cunoaşterii. A încercat chiar să-i

ia locul în inima credincioşilor, în timpul absenţelor sale. Dar îl imita prost, ca o dublură anostă. N-a mai rezistat şi, acumulând prea multă ură, a vrut să-l omoare pe Isus. S-a dus acasă la el. Isus, care tocmai scria într-o încăpere a casei sale, nu s-a ferit de el şi l-a primit cu prietenie. Toma l-a lovit de trei ori cu pumnalul. În gât, în partea stângă a pieptului şi în frunte. L-a lăsat aproape mort, scăldat în sânge, şi a fugit. Era noapte... A traversat oraşul ca un nebun, înspăimântat. A rătăcit ore întregi. Între timp, soţia şi fiul lui Isus, alertaţi de ţipetele rănitului, au intrat în camera lui şi l-au găsit zăcând pe jos. L-au dus pe pat, l-au spălat şi l-au acoperit cu un linţoliu, o simplă pânză albă. Femeia şi copilul au fost convinşi că Isus a murit din cauza rănilor. Apoi au plecat să-i anunţe pe Nicodim şi pe Iosif din Arimateea, ca să-i ajute să-i pregătească trupul. Credeau că romanii au trimis un ucigaş care să-l elimine pe profet şi să se debaraseze astfel de el, fără a-l mai supune unui proces. Isus era ameninţat de luni de zile.

— Ştiu că era încă viu! a exclamat tânărul.

Ioan a continuat:

— Da, într-adevăr, trăia. Era un om puternic. S-a ridicat din aşternut şi a ieşit din casă clătinându-se. Ştia că-l va găsi pe Toma în locul în care mergeau adesea să vorbească atunci când încă se mai iubeau ca fraţii. Pe Muntele Măslinilor... Muntele care domină oraşul. Dar, înainte de a ajunge acolo, Isus a forţat destinul. Iată cum s-au petrecut lucrurile în realitate...

„... Toma a căzut în genunchi la poalele unui măslin. Şi-a privit mâneca hainei pătată de sângele lui Isus şi a început să plângă. Şi deodată, s-a ridicat brusc, atras de zgomotul unor paşi ce veneau de jos.

Era o formă care urca muntele, legănându-se pe picioare, pe jumătate dezbrăcată. Atunci, Toma a început să fugă, implorând acea fantomă să se întoarcă în tenebre.

A recunoscut silueta fratelui său învăluit într-un giulgiu.

Fugarul a alergat ca un damnat şi s-a împiedicat de o piatră. A căzut şi nu a mai avut curajul să se ridice. Umbra bărbatului înveşmântat în giulgiu s-a apropiat.

Şi umbra i-a spus:

— Ai vrut să-mi iei viaţa, Toma. Eu îţi ofer moartea mea.

Toma a îngăimat:

— Te-am omorât! Ţi-am înfipt de trei ori pumnalul în corp. Te urăsc atât de mult!

Isus a continuat:

— Sărmanul meu frate, loviturile tale nu au fost suficient de precise. Dar, pentru că ai vrut să joci rolul meu, încheie-l acum, în această noapte.

Toma a urlat:

— O să le spun romanilor că tu eşti Mesia! Pe tine te vor aresta.

Isus a zâmbit:

— Te înşeli, Toma. Ai crezut că Iuda va trăda pentru tine şi că mă va denunţa ca Fiu al Omului. Dar Iuda a procedat aşa cum am vrut eu. Te-a minţit. Ascultă... Cohorta urcă muntele şi te va aresta. Iuda se află în fruntea ei, pentru a te recunoaşte. De-acum, tu eşti Mesia. Asta ai vrut, nu-i aşa?

Toma s-a prăbuşit. Auzea zgomotul armelor, paşii soldaţilor din cohortă, vocile lor...

— Isus, te rog... nu mă părăsi!

— Ai fost fratele meu, Toma. Eu te iubeam şi tu mă invidiai. Vei fi judecat în locul meu şi vei fi executat. Eu trebuie să trăiesc... Pentru că eu sunt purtătorul Cuvântului.

Isus l-a abandonat pe Toma. Şi, afundându-se în întunericul nopţii, a adăugat:

— Şi aşa se va scrie istoria mea, fratele meu geamăn. Nu în lumină trebuie să lucreze un iniţiat. Ci în umbră şi în

liniște! în umilință şi în taină! în mormânt...”

Adolescentul a ascultat relatarea lui Ioan. Trebuia oare să-l creadă? Desigur, Ioan fusese cel mai fidel prieten al lui Isus şi îi împărtăşise învăţăturile. Totuşi, aventurile celor doi bărbaţi erau numeroase şi difereau uneori în funcţie de cel care le povestea.

Trebuia să admită acest Adevăr? Sau era vorba, din nou, doar despre o legendă menită să-l ajute să reflecteze asupra rostului demersului său iniţiatic?

Tânărul cunoştea poemele lui Ioan pe care adepţii lui le recitau câteodată în timpul agapelor, după ce bătrânul se ducea la culcare, obosit de vârsta lui înaintată.

Eu, Ioan, frate între cei Doisprezece
La Patmos exilat pentru numele lui Isus
Secretul am păstrat
Primul frate
Fiu al Luminii şi al Arhitectului
Mi s-a înfăţişat
Era viu şi nu mort
Aşa cum crezuse poporul
Trei sărutări el mi-a dat
Albe capul şi părul lui
Ca lâna albă
Ca zăpada
A spus că este primul şi ultimul
Era viu după moartea sa
Era Purtătorul cheilor morţii
Veritabilă ramură a Arhitectului
Ţie, Vulturul eliberat
Adevărul îţi va fi rostit cu falsitate.

Şi astfel, Hristos, care nu a murit pe cruce, a îmbătrânit şi a venit lângă prietenul său, Ioan Evanghelistul. L-a

anunţat că scrierile sale vor fi denaturate, că Adevărul va fi trădat. El, Ioan, cel mai luminat dintre discipoli, „veritabila ramură a Arhitectului”, va lăsa posterităţii un testament ce va fi interpretat în mod fals.

Fiul Omului îşi spune durerea
Ce a construit a fost distrus
Ce a iubit a fost pierdut
Eu, Ioan, fratele lui între cei Doisprezece
Cu el am plâns pe fraţii noştri morţi
Şi am plâns pentru Văduva cu copiii despărţiţi
Mi-a spus că încă mai speră
Că Loja noastră vom ridica
La umbra Arhitectului
Mi-a spus să-l urmez
Pentru că este fratele vieţii
Cel pe care toţi îl credeau mort
Pietrele vor fi însămânţate
Grâul din aur va creşte în vecii vecilor.

Tânărul a rămas tăcut minute îndelungate, mergând alături de maestrul său. Ioan l-a privit cu coada ochiului şi a ghicit la ce se gândeşte. I-a luat-o înainte şi i-a spus:

— Isus s-a refugiat la Qumran, împreună cu familia lui, acolo unde Botezătorul îl iniţiase, odinioară, printre esenieni. A continuat să-şi scrie Evanghelia. În sfârşit, a venit la mine şi mi-a cerut să-l urmez. Mi-a spus că, pentru toată lumea, el era mort. Şi-a lăsat soţia ca pe o văduvă şi pe fiul lui adult alături de ea. Mai avea de îndeplinit o misiune înainte de a părăsi acest Pământ şi avea nevoie de mine, de fratele care eram pentru el, ca să o ducă la bun sfârşit. Mi-a spus: „Oamenii nu trăiesc îndeajuns pentru a păstra anumite secrete, dar societăţile, ordinele iniţiatice, confreriile îşi păzesc tradiţiile şi adevărurile”.

Cortegiul oamenilor care-l înmormântaseră pe Isus în pădure a ajuns într-un sat cu case mici, acoperite cu paie. Era locul comunităţii lor.

Ioan i-a propus tânărului să-l însoţească în casă. Bătrânul a depus inelul din bronz pe o masă. Inelul care a închis Mormântul lui Hristos.

Ioan s-a aşezat şi a continuat să vorbească:

— Ne-am părăsit pământurile şi am călătorit mult împreună, ca misionari, ca apostoli. Îi căutam pe cei care erau demni să împărtăşească Cuvântul Sfânt. Vroiam să formăm o Lojă perfectă, echilibrată, armonioasă. O Lojă în care fraţii şi surorile să accepte învăţătura ancestrală pe care s-o împartă apoi în jurul lor, ca propovăduitori ai viitorului. Loja Primară! Eu eram Păstrătorul Cuvântului. Oratorul... Şi prietenul meu, bătrânul meu frate Isus, era Cuvântul.

Ioan spune, privindu-l cu blândeţe pe adolescent:

— Şi Loja Primară s-a instalat aici, la marginea acestei păduri, aproape de acest lac. Eu şi Isus eram mult prea bătrâni pentru a ne continua drumul. Împreună cu fraţii noştri, am construit un templu. Câteva scânduri, o uşă, trei ferestre... în el am depus toate simbolurile utile lucrărilor noastre. Cele venite din negura vremurilor, precum bolta înstelată a mormintelor egiptene, precum coloanele

Templului lui Solomon, precum rodiile, precum căile iubirii... Am desenat memoria Umanităţii. Iar Isus ne-a arătat Evanghelia sa, pe care a scris-o într-o viaţă. N-a deschis scriptura. Doar ne-a prezentat foile de pergament. Le-a aşezat pe un mic altar, pentru ca noi toţi să depunem jurământul de fraternitate şi de respect pentru ordinul nostru. Asta ai făcut şi tu atunci când ai fost iniţiat, băiatul meu. Cu siguranţă că nu ai înţeles perfect rostul profund al gesturilor tale şi te-ai întrebat de ce a trebuit să traversezi templul ca pe o pădure periculoasă. De ce a trebuit să

cobori în pământ, ca şi când ai fi murit, aşa cum a făcut Lazăr pe care Isus l-a ridicat din mormânt. Isus însuşi ţi-a dat lumină şi te-a sărutat de trei ori, alungându-şi din nou din amintire cele trei lovituri de pumnal date de fratele său.

Tânărul a întrerupt povestea bătrânului:

— Cred că voi avea nevoie de o viaţă întreagă pentru a asimila învăţăturile pe care Isus şi cu tine mi le-aţi dăruit. Şi totuşi, nu m-am înşelat: am văzut foarte bine adineauri, când Fiul Omului a fost depus în mormântul său, că ai aşezat un pachet pe pieptul lui. Era Evanghelia scrisă de el! Am recunoscut forma rulourilor. Şi asta nu înţeleg. De ce ai îngropat Cuvântul lui Hristos împreună cu el?

În chip de răspuns, Ioan i-a recitat ultimul poem pe care nu-l dezvăluise încă fraţilor săi:

A spus că i-a sosit ceasul
El, Primul între cei Doisprezece,
A spus că o să moară
Când Loja va fi ridicată
Când îi va adăposti trupul
În Umbra Arhitectului se va odihni
Eu, Ioan, voi pecetlui Secretul
Voi grava literele pe mormânt
Voi marca piatra Primului Frate
Mi-a spus că nu e cel de pe cruce
Şi am înţeles că nu e el
Că era Primul şi Ultimul
Mi-a spus că voi fi Vulturul
În Umbră voi rămâne
Pentru că fratele şi-a trădat fratele
Eu, Ioan, îi voi închide ochii
Voi pune Cartea în mâinile lui
Şi Cuvântul va fi pierdut.

Tânărul izbucneşte:

— Dar e absurd! Cuvântul s-a pierdut! Vom rămâne cu toţii în întuneric. Pe vecie!

— Te înşeli, continuă Ioan. Cuvântul e în tine. În tine, în fraţii tăi, în Om! Acolo, în pământ, într-un mormânt de-acum anonim, nu sunt decât oase, carne şi foi de hârtie, pe care timpul le va distruge şi le va transforma în humus. Nu în inima unei păduri l-am depus pe Isus, ci în adâncul sufletului nostru. Şi avem cu toţii un inel cu care să deschidem, după bunul nostru plac, acest mormânt secret care deţine Cunoaşterea. O cheie! Suntem, cu toţii, fraţi ai lui Isus, prin iniţierea noastră, deci fraţi ai Omului. Acum, ca gemeni, trebuie să nu-l imităm pe Toma şi să nu-l trădăm din nou pe fratele nostru. Indiferent dacă acest frate se numeşte Isus, Zaharia, Pavel sau Petru... Noi trebuie să răscumpărăm greşeala lui Dydime! Să devenim ceea ce vroia Isus să fim, adică arhitecţi. Să ne despărţim şi să mergem pe drumurile noastre. Vom construi alte Loji. Toate vor fi imaginea acesteia, pe care un înţelept a numit-o Loja Primară.

Tânărul a fost pătruns de vorbele lui Ioan. S-a pregătit să-l părăsească, dar bătrânul l-a reţinut şi i-a spus:

— N-ai uitat nimic?

Adolescentul s-a întors, uimit. Ioan a luat inelul de pe masă şi i l-a înmânat tânărului iniţiat.

— Inelul din bronz, băiatul meu. Eşti cel mai tânăr dintre noi. Ţie îţi revine. În mâinile tale va fi mai puţin greu.

Şi apoi, Ioan a rămas singur. S-a gândit la prietenul lui care odihnea în marna argiloasă din pădure, cu Evanghelia sa depusă între braţele ţepene şi reci.

Ioan nu-şi putea imagina că unii arhitecţi vor înălţa o Biserică pe minciună. Nu putea vedea atât de departe... N-ar fi putut niciodată ghici mirosul îngrozitor al corpurilor

arse pe rug, urletele celor torturaţi în beciurile Inchiziţiei, zarva războaielor purtate în jurul unui mormânt gol din Ierusalim, dogmele, politica, orgoliile, puterea...

Timpul a trecut. Ioan nu se gândea decât la prietenul său, la învăţătorul lui fidel. Deja nu-şi mai amintea dacă se numea, cu adevărat, Isus. Poate că era Osiris sau Hiram sau Ioan Botezătorul...? Mintea lui îmbătrânită amesteca numele fraţilor Umanităţii.

Îşi amintea doar, cu plăcere, că a avut un frate pe care l-a iubit şi împreună cu care a participat la întemeierea unei Loji. Un Templu al Planului în permanentă evoluţie.

Şi când a murit, Ioan a văzut venind, din umbră, siluete prietenoase pe care le crezuse demult dispărute. Pe una dintre ele a recunoscut-o. Era un om care purta un inel din bronz.

Şi omul i-a spus:

— Pentru că a venit timpul şi avem vârsta potrivită, să ne deschidem lucrările.

Ioan a avut sentimentul că siluetele formează un lanţ în jurul lui, desenând un cerc în mijlocul căruia îl primesc cu o căldură şi o lumină pline de iubire, care-l ajută să părăsească viaţa în tihnă.

Şi, murind, traversând nevăzuta frontieră care separă cele două lumi ale Unităţii, Ioan a înţeles că lucrările iniţiate de Fratele Primar nu se vor încheia niciodată.

Ioan s-a despărţit de dimensiunile umane şi s-a înălţat spre Suprema Iniţiere.

Nicio trădare, niciun război, nicio minciună nu va mai putea stinge, de-acum, ecoul Cuvântului. Cel pe care Ioan, Orator al Lojii Primare, l-a aşternut într-un lung poem strălucit.

Bibliografie succintă

Les Saints Évangiles, traducere adnotată de abatele L. Cl. Fillion.

L'Histoire de l'Église, de F.G.M. (1899).

AMBELAIN (Robert), *Jésus et le morte! secret des Templiers,* Robert Laffont, 1970 (Les énigmes de l'univers).

AUGÉ (Claude), sub dir.: *Le Larousse universal,* Larousse, 1924.

AVRIL (François), *L'Enluminurea à l'époque gothique, 1200-1420,* Bibliothèque de l'Image, 1998 (Éditions bibliographiques).

BENAZZI (Natale) çi D'AMICO (Matteo), *Le Livre noir de l'Inquisition,* Bayard, 2000 (Questions en débat).

BORDONOVE (Georges), *La Vie quotidienne des Templiers au XIII-e siècle,* Hachette, 1990 (La vie quotidienne).

BOUCHER (Jules), *La Symbolique maçonnique,* Dervy, 1990 (Bibliothèque de la Franc-Maçonnerie).

BRILLANT (M. Maurice) çi NEDONCELLE (abatele Maurice), *Apologétique: nos raisons de croire, nos réponses aux objections,* Bloud&Gay, 1937.

COLINON (Maurice), *L'Église en face de la francmasonnerie,* Fayard, 1954 (Bibliothèque Ecclesia).

CZAMARA (Jean-Claude), *Sur les traces des Templiers: circuit des possessions templières dans l'Aube,* Association Hugues de Payns, 1993.

DELORT (Robert), *Le Moyen Âge,* Seuil, 1983.

FEDOU (René), *Lexique historique du Moyen Âge,* Armand Colin, 1999 (Cursus).

FLEIG (Alain) çi LAFILLE (Bruno), *Les Templiers et leur mystère,* 2 vol. Genève, éditions Famot, 1981.

GOLB (Norman), *Qui a écrit les Manuscrits de la mer*

Morte?, Omnibus, 1999 (Feux croisés).

HÉRON DE VILLEFOSSE (René), *Les Grandes Heures delà Champagne,* Librairie académique, Perrin, 1871.

LA CROIX (Arnaud de), *Les Templiers au coeur des Croisades,* éditions du Rocher, 2002 (Documents).

LEROY (Béatrice), *L'Espagne des Toquemada: catholiques, juifs et convertis au XV-e siècle,* Maisonneuve et larose, 1995.

NAUDON (Paul), *Histoire générale de la franc-maçonnerie,* Charles Moreau, 2004.

OLDENBOURG (Zoé), *Le Bûcher de Montségur,* Gallimard, 1959.

PRACHE (L.), *La Pétition contre la franc-maçonnerie à la 1 l-e commission des pétitions de la Chambre des députés,* Hardy&Bemard, 1905.

THIERRY (Jean-Jacques), *La Vie quotidienne au Vatican au temps de Léon XIII à la fin du XIX-e siècle,* Hachette, 1963.

